

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

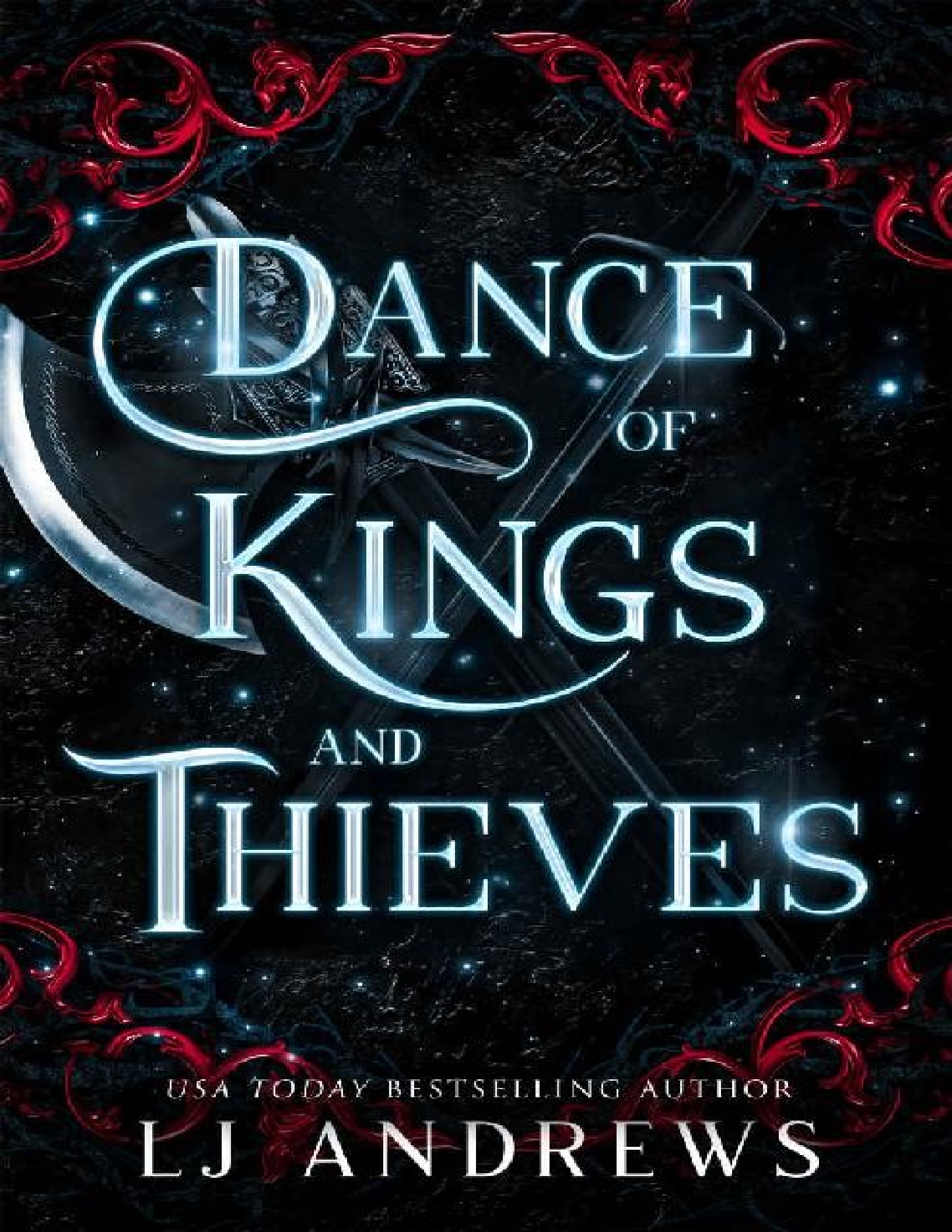
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF KINGS AND THIEVES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRALLARIN VE HIRSIZLARIN DANSI

LJ ANDREWS

Copyright © 2022 by LJ Andrews

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleyenler: Jennifer Murgia ve Sara Sorensen

Kapak Tasarımı Bianca Bordianu | www.moonpress.co

Kitap İç Biçimlendirmesi Clara Stone | <https://www.authortree.co> Sanat

eseri: Samaiya Art www.samaiya.com

Film de dahil olmak üzere haklarla ilgili sorularınız için lütfen The Donald'daki menajer Katie Shea Boutillier ile iletişime geçin

Maass Ajansı burada: ksboutillier@maassagency.com

Vellum ile oluşturuldu

AUthOR NOtE

Aşağıdaki kitap, bazı okuyucular için tetikleyici içeriğe sahip olabilecek karanlık bir fantezidir: grafik şiddet, cinsel saldırıdan bahsetme, kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet tehditleri / eylemleri, sayfa içi seks.
Okuduğunuz için teşekkürler.

ÍYPN0T[I IIMD

Flisł.-rs ot'lllti:to:1. povv'erł° i'q ill c°*, -rlous thtu;hŁ

MEDISKI KIND

Masters of healing, power found in natural healing

Žü07EIII ÊIXD

Masters of senses, power found in sight, taste, and sound

Masters of alchemy, power found in blood and herbs

ËI FTëR ŠJIB

Masters of breaking bone, power found in pain

ŚXDNhLI ŽIX P

Masters of unknowns,
power found in emotion & combinations of Kinds

Terimler sözlüğü:

Doğu Krallığı:

Mesmer: Doğu bedeni büyüü
Falkynler: kaçakçı loncası Kryv:
Nightrender loncası
Kara Saray: Doğu'daki en yüksek yönetim organı
Kraliçe'nin Yüzüğü: Doğu'nun gerçek hükümdarının tacı.

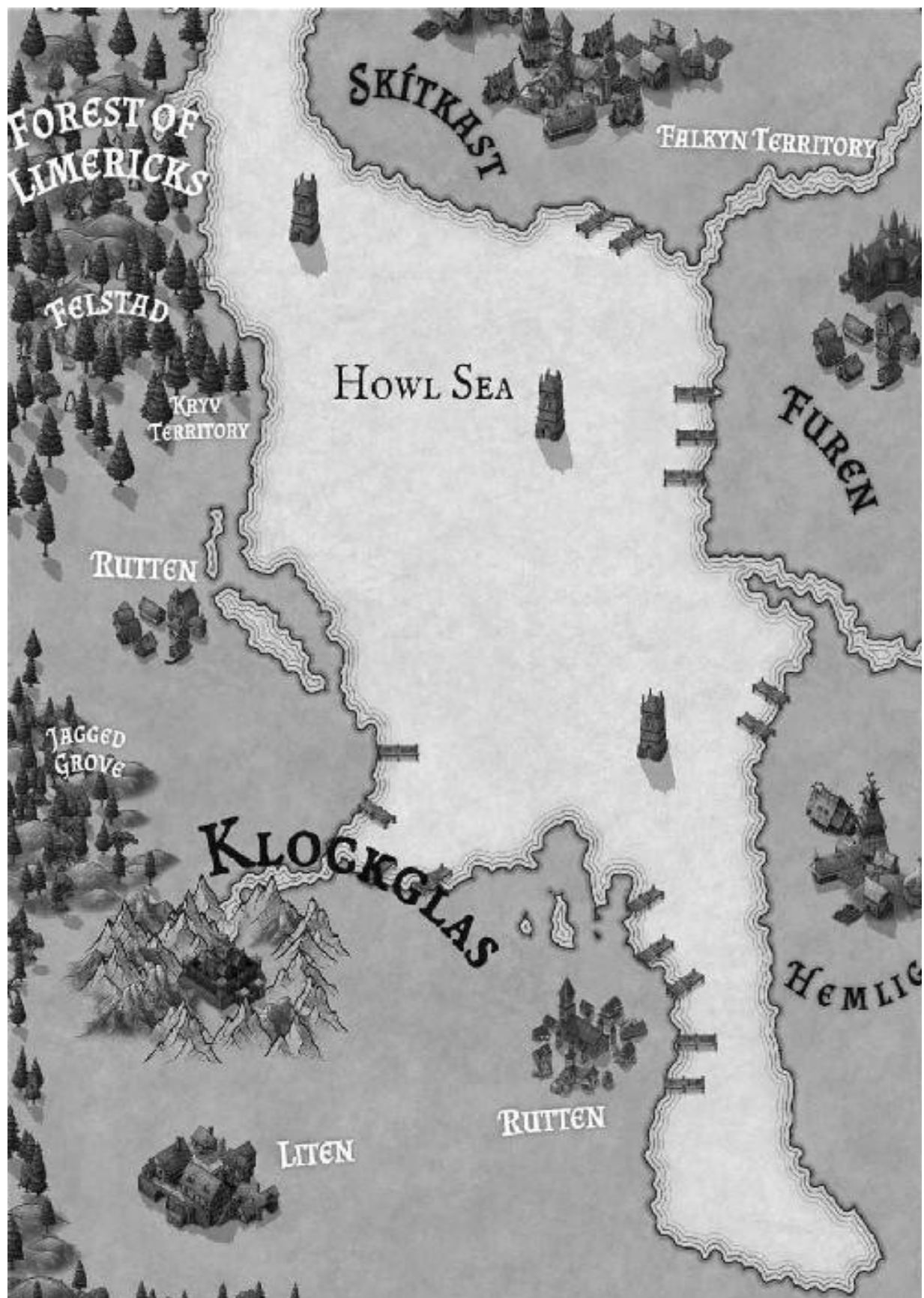
Kuzey Krallığı:

Fury: Kuzey toprak büyüü
Night Folk: Kuzey fae
Ravenspire: Kuzey kalesi

Güney Krallığı:

Büyü: İllüzyon/Göksel büyü Kalpler
Mahkemesi: Yüksek Mahkeme
Yıldızlar Mahkemesi: Vizyonerlerin alt mahkemesi
Yeraltı Halkı: Karanlık Fae Diyarı
Jottun (Yo-Tun): Devler
Sluagh (Sl-OO): Ruh içen fae

*Adanmış íc' ike Darbeci
 taraflarına erişmekten
 korkmayan gençler.*

KONTENJANLAR

1. [The Nightrender](#)
2. [Hafıza Hırsızı](#)
3. [The Nightrender](#)
4. [Hafıza Hırsızı](#)
5. [Hafıza Hırsızı](#)
6. [The Nightrender](#)
7. [Hafıza Hırsızı](#)
8. [Hafıza Hırsızı](#)
9. [The Nightrender](#)
10. [Hafıza Hırsızı](#)
11. [The Nightrender](#)
12. [Hafıza Hırsızı](#)
13. [The Nightrender](#)
14. [Hafıza Hırsızı](#)
15. [Hafıza Hırsızı](#)
16. [The Nightrender](#)
17. [Hafıza Hırsızı](#)
18. [The Nightrender](#)
19. [Hafıza Hırsızı](#)
20. [The Nightrender](#)
21. [Hafıza Hırsızı](#)
22. [Hafıza Hırsızı](#)
23. [The Nightrender](#)
24. [Hafıza Hırsızı](#)
25. [Hafıza Hırsızı](#)
26. [The Nightrender](#)
27. [The Nightrender](#)
28. [Hafıza Hırsızı](#)
29. [The Nightrender](#)
30. [Hafıza Hırsızı](#)
31. [Hafıza Hırsızı](#)
32. [The Nightrender](#)
33. [The Nightrender](#)
34. [Hafıza Hırsızı](#)
35. [The Nightrender](#)
36. [The Nightrender](#)
37. [Hafıza Hırsızı](#)
38. [Hafıza Hırsızı](#)

39. [The Nightrender](#)
 40. [The Nightrender](#)
 41. [Hafıza Hırsızı](#)
 42. [The Nightrender](#)
 43. [Hafıza Hırsızı](#)
 44. [Hafıza Hırsızı](#)
 45. [The Nightrender](#)
 46. [Hafıza Hırsızı](#)
 47. [Hafıza Hırsızı](#)
 48. [The Nightrender](#)
 49. [Hafıza Hırsızı](#)
 50. [The Nightrender](#)
 51. [Hafıza Hırsızı](#)
 52. [The Nightrender](#)
- [Büyükelçi](#)
- [İletişimde Kalın](#)

BİRİNCİ ŞAFT

GECE YARISI

UĞULDAYAN DENİZ sonsuz bir uçurum gibi uzanıyordu. Yaklaşan uzun gemiler filosundaki meşale ve fenerlerin ışığı, Skítkast kıyılarının ötesinde herhangi bir şeyin var olduğuna dair tek ipucuydu.

"Mal." Kaşlarım endişe dolu bir bakışla birbirine yaklaştı. Yanımda donup kalmıştı, zorlukla nefes alıyor, zorlukla hareket ediyordu. Kalbinin her atışında korku dilimi ıslatıyordu. "İhtiyacımız olan şey buydu."

Malin sessizce başını salladı. Kafasının içinde neredeydi? Korkusunun tadını alabiliyordum, doğru. Ama düşünceleri farklıydı. Kalbindeki endişeleri bana yüklemekten başka bir şey yapmamasını istiyordum.

Elimi sırtının küçük kıvrımına koydum ve tekrar kıyı şeridine baktım.

Bir ordu. Kuzey Krallığı, kazanacağımızdan pek emin olmadığım bir savaşta bizimle birlikte savaşmaya gelmişti. Baltalar, kısa kılıçlar, oklar ve büyüyle silahlanmış koca bir savaş filosu.

Buna ihtiyacımız vardı. Doğu'yu kendi topraklarımıza katmak için bir umut ışığına bile ihtiyacımız vardı.

"Ne kadar safmışım," diye fısıldadı Malin. Gözlerini yaklaşan gemilere dikmişti ve bir an için yüksek sesle konuşmak isteyip istemediğini merak ettim.

"Neymiş o?"

"Savaşçıların Kara Saray'a ineceği günün, kazanacağımız büyük zaferin hayalini kurmaya devam edebileceğimi düşünmek. Ama hayallerimde hepimiz güvendeydik. Şimdi, o savaşçılar burada. Kan dökülecek. Onların ve bizim."

"Mal-"

"Gunnar'ın mı olacak? Hagen'ın mı?" Sonunda benimle yüzleşti, altın ve yeşilin çarpışması karanlıkta titreyen bir alev gibi yanıyordu. "Senin mi olacak? Düşüşünü izleyemem, Kase. *İzleyemem.*"

Onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım.

Malin bundan nefret ederdi; başkalarının onun parçalanışına tanık olmasından nefret ederdi. Samanlıkta gözyaşı döktüğü gecelerde, o anlara sadece ben şahit olmuştum. Eğer biri kapıdan içeri adım atarsa, yüzünü göğsüme gömecek ve ben de onu saklayacaktım. Kırılmasına izin verirdim ama başka kimse bilmezdi.

Aramızdaki bazı şeyler hiç değişmeyecek gibi görünüyordu.

Bir elimle başını okşarken diğer elimle onu kendime doğru çekerek loncalara ve yaklaşan gemilere karşı korudum. Nefes almasına izin verdim, serbest bırakmakta her zaman yetenekli olmadığı duygularla savaşmasına izin verdim.

"Gitmeliydik." Parmaklarını tuniğime doladı. "Hâlâ gidebiliriz. Kuzeyde bir sığınak bulacağız."

Geri çekildim, başparmağımın sert pedini titreyen dudaklarının üzerinde gezdirirken cam gibi gözleriyle buluştum. "Korku konuşuyor, Mallie."

Alay etti. "Bazen senin mesmer'ından nefret ediyorum."

"Korkularını hissediyor olabilirim ama onları bana seslendirmeni tercih ederim. Artık samanlıktaki gibi unutulmaya ve sessizliğe ihtiyacın yok. Bir daha asla."

Malin devam etmeden önce alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Daha fazla cenaze ateşi düşüncesine katlanamıyorum."

"Bana bak." Bir parmak eklemi başını yukarı kaldırdı, böylece boynu bakışlarımla buluşmak için eğildi. "Sana yemin ederim, burada bitmeyecek. İkimizden birini almaya kalkarsa Ölüm'ün ödünü koparırım."

Zayıf bir gülümsemeyle kollarını belime doladı.

Çenemi onun başına dayayarak denize doğru döndüm. "Keşfedecek topraklarımız var, Mallie. İyi kralların ve tanrıların sihrinin hüküm sürdüğü yerler."

"Avlanmadığımız ya da korkmadığımız bir yer," diye devam etti yumuşak sesi. "Cenaze ateşlerini değil, gelecekteki anıları düşünün."

Cimri varlığında ilk kez, gelecek şeylerin hayalini kurmaya cesaret ettim. Yanımda her zaman sevdiğim kadın vardı. Kendime kahkahaları, sade geceleri, mütevazı uzun evleri hayal etme izni verdim. Bir aile. Ona çekecek küçük çocukları. Bir dönem önce böyle düşüncelerle alay ederdim. Şimdi, hepsini onunla birlikte istiyordum.

Bir başka koç boynuzu böğürtüsü geceyi çınlattı.

Garip bir duygu karmaşası göğsümde dikenli sarmaşıklar gibi düğümlendi. Bir tarafım bir krallığın çağrımıza cevap verdiğini bilmenin heyecanıyla dolup taşıyordu. Ama tüm bunların ne anlama geldiğine dair korku, bu savaş bitene kadar derimin altında fokurdayarak hep orada kalacaktı.

Gemilerin ilk sırası sert, kayalık kıyıya çarptı. Burada rıhtım yoktu ve taşın nemli tahtaya sürtünmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Daj." Gunnar'ın yumuşak sesi dikkatimi çekti. Hagen'a doğru uzandı. Malin'in kardeşi, siyah Howl'da fenerlerin ilk ışıkları görüldüğünden beri gözünü kırpmamıştı.

Hagen başını öne eğdi. "Sanırım... Tanrım, sanırım onu görüyorum."

Bir kalp atışı bile geçmeden bir kadın sesi haykırdı. "Hagen! *Hagen!*" Onun adını her haykırışında duyguları ağırlaşıyordu. Öndeki gemiden bir figür, uzun gemi yeterince yaklaşmadan önce kenardan aşağı döküldü.

Kıyıya doğru yürümek.

Yüzüyordu. Umutsuzca. Deniz suyunda boğulurken bir yandan da Hagen'ın adını haykırıyordu.

Hagen güldü, biraz kırık dökük ama yine de kahkaha attı, sonra suya doğru koşmaya başladı. "Herja!"

"Gel," dedim ve Malin'in parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Kuzey'le tanışman gerekecek."

Gunnar ve Eryka'nın arkasında -fae kadın prensin yanından nadiren ayrılırdı- Malin'i sahilin son yirmi adımına kadar götürdüm.

Prenses Herja Ferus bir güçtü. Savaştaki vahşiliğine, ailesini korumak için gösterdiği çaresizliğe tanık olmuştum. Ne kadar ufak tefek olsa da bu gece dalgaları yararak Hagen Strom'a doğru ilerlerken aynı vahşeti sergiliyordu.

Zaman kasvetliydi, ama iki aşık sonunda çarpıştığında ben bile gülümsemeye karşı koydum.

Herja görüldüğünden daha güçlüydü ve vücudunun Hagen'a uyguladığı güç onları geriye, denize doğru savurdu.

Küçük dalgalar onları bir o yana bir bu yana savurarak yüzlerine sıçrattı ama ikisi de fark etmemiş gibiydi. Hagen kızın ağzını kendi ağzına bastırmadan önce kız onun üzerine yayılmış, ılık ılık gülümsüyordu.

Gunnar yanımda gülümsedi.

Eryka elini onun elinin içine kaydırды. "Kaderlerinde aşk varmış."

Fae kadının konuştuğu zamanın yarısında ne demek istediğini anlamıyordum ama bu konuda haklıydı. Hagen ve Herja'nın sürekli geri çekilip birbirlerinin yüzlerine dokunmaları, sonra tekrar tekrar birbirlerini yemeleri, derin ve kadersel bir aşktan başka bir şey olamazdı.

Bard, Malin'in diğer tarafına geçti. "Tuhaf, değil mi? Ondan haberimiz bile yoktu."

"Bir daha ayrılmayacaklar," dedi inançla.

Elini sıktım. Küçük bir anlaşma. Hagen ailesini ve Malin'i güvende tutmak için her şeyi, neredeyse hayatını riske atmıştı. Çocukken bize göz kulak olmuştu. En azından Öteki Dünya çağırana kadar onu sevgilisinin kollarında tutabilirdim.

Malin keskin bir nefes aldı. Uzun gemilere dönüp baktığımda nedenini anladım. Kıyıya bir adam çıktı. Geniş, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Teni yumuşak bir kahverengiydi ve kulakları hafifçe sivrilmişti.

Lanetli kral, Valen Ferus.

Birlikte savaşmıştık; savaş sırasında onu kurtarmak için planlar yapmıştım. Şüphesiz bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama ona büyük bir hayranlık duyuyordum.

Tacını korumayı başarmıştı ama bunu yapmak için sevdiğinden asla vazgeçmedi. Belki zaman zaman biraz alçakça şeyler yaptı, ama hata yok, bu sadece ona daha fazla hayranlık duymamı sağladı.

Bir adım attı ve kayalık sahil çatlayıp yarıldı.

"Neler oluyor?" Yer gümbürderken Malin tırnaklarını koluma geçirdi.

"Kral gösteriş yapıyor." Kıyıya doğru işaret ettim. "Bu Valen Ferus. Toprak bükücü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten taşları kırabiliyor mu?" "Yeryüzündeki her şey onun emrinde."

Gunnar omzunun üzerinden, "Kase, senden çok amcamdan etkilenmiş gibi görünüyor," diye bağırdı.

"Sırf annen burada diye ağzını bozma, *princeling*."

Gunnar'ın ağzı açık kaldı. "Bana asla öyle demeyeceğine yemin etmiştin." "Yalan söyledim."

Valen sahile doğru ilerlerken gece havasını ciğerlerine çekti. "Niklas haklıydı, burası sidik gibi kokuyor."

Bir kadın kralın yanına gitti.

Yumuşak bir kıkırdamayla başımı salladım. Kadının bir ya da iki boğaz kestiğine tanık olmasaydım, onun karadaki en az tehditkâr yüz olduğunu düşünürdüm. Saçları örgülü, mavi yünlü bir elbise giymişti ve silah kemeriyle boğuşuyor gibiydi.

"Kaba, aşkım," dedi gülerek. "O ... kraliçe mi?" Malin sordu.

"O kız. Elise. Geveze, saldırgan ve benim hakkımda söylediği hiçbir şeye inanmamanızı tavsiye ederim."

Malin'in dudaklarında ilk kez bir gülümseme belirdi.

Sonra kralın kardeşi kıyıya çıktı. Onu son gördüğümde daha güçlü görünüyordu. Yine de, tanıştığımızda Sol yüzyıllardır bir delilik lanetinin esiri olmuştu. Böyle bir şey herkesi zayıflatır. Onu eşi Tor takip ediyordu. Krallığı için adam öldürecek biri varsa o da Tor'du.

İlk karşılaşmamızda Tor, kraliçeye karşı gösterdiğim küstahlığa çok içerlemişti. Onun için duyduğu korku, kontrolünü kaybedip karnıma sürpriz bir hançer saplamasından korkmama neden olmuştu.

Şimdi sırtı ve bir elini Sol Ferus'un sırtına vurarak onun yanında durdu.

"Hayır, Elise," dedi Sol, nefes alırken burnu kırıştı. "Valen haklı. Bir çöp kutusunun içindeyiz."

"Buraya bizi aşağılamaya mı yoksa selamlamaya mı geldin?" Junie gülerek öne doğru itti.

Elise bir çığlık atıp ileri doğru koştuğunda Malin irkilerek yanıma geldi.

"Ona alışın," diye mırıldandım. "Tanıdığımız hiçbir kraliyet mensubuna benzemiyor. O bir bir barbar."

Gunnar beni duydu ve güldü. "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim." "Artık bir Kryv değil misin?" Kürek kemiğine bir yumruk indirdim, yüzünü buruşturduğunda keyifleniyordu. "Yoksa şımartılmış bir kraliyet mensubu olmaya geri mi döndün?" "Şımartılmak mı? Ben doğdum-"

"Esaret, biliyoruz," diye araya girdi Lynx, suyun kenarında bize katıldı. "Ama şunu bil ki, eğer kendini beğenmiş biri olursan, senin kraliyet kılıcını öpmeyi reddederim, prensim."

"Bu ne cüret!" Gunnar'ın ağzı açık kaldı ama gözlerindeki sevinç inkâr edilemezdi. Askerler etraflarında tepinirken anne ve babasının kucaklaşmaya devam ettiği suya sürekli göz atıyor, onların tutkusunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Junius'un hareketi diğer loncaları da su kenarına doğru acele etmeye teşvik etti.

"Ah, üçünüzün biranızı özellikle iyi tuttuğunuzu hatırlıyorum. Birkaç içkiyi paylaşmayı umuyorum." İlk şövalye Halvar, Raum, Niklas ve ardından Tova ile kollarını kavuştururken şöyle dedi.

"İşte büyükelçi," dedi Malin.

Ari Sekundär ay ışığına adımını atarken boğazındaki düğümü yuttum.

Hagen ve Herja'ya güldü ama gözleri hemen beni buldu. Tek kaşını kaldırarak parmağıyla göğsümü işaret etti, sonra Sol ve Tor'un yanına gitmeden önce parmağını tekrar göğsüme çevirdi.

Birbirimizi çok iyi tanı mıyorduk ama son etkileşimimizi tartışmak isteyeceğini yeterince biliyordum. Yüzünü hatırlayamadığım için onu başını kesmekle tehdit ettiğim olay.

Ari tekrar denizle yüzleşti. "Prenses Herja! Tutkulu bir boğuşmaya bayılırım ama korkarım boğulacaksınız."

Hagen sonunda dik oturdu.

Gemilerdeki fener ışıklarının titreşimi Herja'nın yüzünü aydınlatıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve yalnız olmadıklarını hatırlıyor gibiydi. Prenses çok güzeldi. Yumuşak ama güçlüydü. Kuzey'in kralıyla aynı bronz ten rengini paylaşıyordu ama fae kulakları yoktu.

Hagen parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu sudan çıkardı.

"Maj!" Gunnar denize doğru koştu.

"Gunnar!" Herja küçük bir rahatlama hıçkırığı çıkarırken omuzları çöktü. Oğlundan daha küçüktü ama ona sıkıca sarıldığında başını omzuna doğru eğdi. Tıpkı Hagen'e yaptığı gibi yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yanaklarından öptü.

Junius onu bıraktıktan sonra Elise bana ve Malin'e döndü. Niklas ve Junie bir şeyler mırıldandılar ve Elise başını sallayarak onları bizim durduğumuz küçük yokuşa kadar takip etti.

"Nightrender." Elise biraz sinsice sırıttı. Gözlerimi

kaçırdım. "Kraliçe."

Valen güldü. "Tanrım, Kase, eğer hâlâ Elise'i korkutmaya çalışıyorsan, o da seni güldürmek için daha çok çabalayacaktır."

Doğru, ama kanayan kadının beni parlak bir gündeğümü gibi bir şeye dönüştürdüğü bu savaşı kazanacaktım.

Gölgeleri geri çektim ve kralla kol kola girdim. "Müttefik olarak bir krala sahip olmak güzel."

"Ve kanayan bir kraliçe." Elise omzuma vurdu.

Malin biraz irkildi. Loncalar dışından birinin bana bu kadar kısa davranması nadir görülen bir şeydi. Ama Kuzey'e alışacaktı. Onlarla birlikte savaştık, taşlarını kazanmalarına yardım ettik. Bize bunun bizi halklarının bir parçası yaptığını defalarca söylediler.

"Bildiğimiz kadarıyla, acaba daha önce müttefik olarak çağrılmalı mıydık?" dedi Valen. Malin'e baktığında gözleri cilalı oniks gibi karanlıktı. "Yeni bir taş savaşı olduğunu duyduk."

Kuzey sadece birkaç tur önce bu yerde durmuştu. Valen Ferus ile Malin arasındaki fark, onun bir prens olarak doğmuş olmasıydı. Malin ise bir hırsız, görünmez, unutulmuş bir kızdı.

"Var." Malin'in elini sıkıca kavradım. "Malin, Kraliçe Elise ve Kuzey Kralı Valen'le tanış." Kuzeyli müttefiklerimize baktım ve tepkilerini bekledim. "Bu Malin Strom, Doğu'nun gerçek varisi ve ... benim karım."

Kral tek kaşını kaldırdı ama Elise alay ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Nightrender için bir eş mi? Bu kadınla tanışmalı ve acımasızca sorgulamalıyım." Elise, Malin'den daha kısaydı ve Kuzeyli kraliçe ne kadar zararsız görünse de bu bir aldatmacaydı. Mavi gözlerindeki ateş parıltısı bana onun geçilecek bir kadın olmadığını hemen hatırlattı. "Kraliçe Malin, size söylemeliyim ki, kocanızı huysuz, çabuk sinirlenen ve çoğu ortamda hiç de hoş olmayan biri olarak görüyorum."

Bir an için sessiz bir sersemlik çöktü aramıza, sonra Malin'in göğsünden bir kahkaha koptu.

Üç cehennem, bu sesi özlemiştim. En son ne zaman gerçekten gülmüştü? Haftalar mı? Aylar mı?

Başını omzuma yasladı ve gözlerini sildi. "Bunlar onu tanımlamanın birkaç yolu."

"Sevgili Kase için hepimiz aynı şeyleri hissediyoruz kraliçem," dedi Niklas, büyük bir kayanın üzerinden tırmanırken Elise'e. "Her ne kadar yeniden bir araya gelmekten ve güzel anılardan hoşlansam da, bir sorunumuz var."

Junie Valen'in omzunu dürttü. "Biliyoruz. Bir zamanlar tanıdığım sessiz Wraith'e ne oldu? Savaş borusunu çalmakta ısrar eden her kimse gök muhafızlarına işaret vermiş."

"Korkunç adamlar," dedi Niklas. "Testy. Aslında bizi küçümsüyorlar ve Öteki Dünya'ya kan kaybından gittiğimizi görmek istiyorlar."

"Halvar'ı suçla," dedi Valen. "İyi bir girişten hoşlandığını biliyorsun."

Skítkast kasabasının sokaklarının derinliklerinde, savaş davullarının gümbürtüsüne karşı bir boru daha çalındı. Sanki onlardan bahsettiğimizi biliyorlarmış gibi, skydguard devriyeleri ordularımıza yaklaştıklarını duyurdular.

"Duvarların nereye yerleştirilmesini istiyorsunuz?" Valen

Niklas'a sordu. "Duvarlar mı?"

"Sınırlarınız. Onları nerede inşa etmeliyiz?"

Niklas kaşlarını çattı. "Skítkast'ın eşsiz, rütbeli güzelliğini yok mu edeceksiniz?"

Valen'in ağzının bir tarafı sırtarak kıvrıldı. "Onu tüm ihtişamıyla geri getireceğime yemin ederim. Eninde sonunda."

Yaklaşan muhafızların bir başka feryadı geceyi inlettiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Korku güçlenirken gölgeler omuzlarıma dolandı.

Korku her zaman bazılarının sandığı gibi karanlık, gölgeli bir bela değildi. Korkmak, savaşçıların hayatları için vahşice savaşacakları anlamına geliyordu. Birbirleri için savaşırldı.

Ve bu halk -hem hırsızlar hem de savaşçılar- bu gece birbirlerini kaybetme korkularıyla yüzleşmemek için cehenneme kadar savaşacaklardı.

Kıyıyı karanlıkla çevreleyip uzun gemileri ve loncaları gizledikten sonra Valen'e baktım. "Yap şunu."

Kral çömeldi ve Niklas'ın Falkyn Yuvası ve kıyı şeridini çevreleyen açılı ve yolları tarif edişini dinledi.

"Neler oluyor?" Malin fısıldadı.

Parmak eklemlerini öptüm. "İzle. Bunu kaçırmak istemeyeceksin."

İKİ ŞEF

HAFIZA ŞİİRİ

MESMER TEHLİKELİ VE MUCIZEVİYDİ. Açıklayamadığım büyük sihir gösterilerine tanık olmuştum ama dünyanın zayıf buz gibi yarılmasına hiç hazırlıklı değildim. Sokaklar eğilip kırılırken, pürüzlü tepelere dönüşürken taşların gümbürtüsünü tahmin etmemiştim.

Boğazımın arkasında toz pıhtılaşmıştı. Kase'nin gölgeleri ve Skítkast'ın parçalanmış Arnavut kaldırımli sokaklarının enkazıyla karıştığında burnumun ötesini zar zor görebiliyordum.

Valen Ferus geniş, güçlü ve cesurdu. Bir kral gibi yürüyordu. Gözlerinin karanlığı, başkalarının hizmet etmek için diz çöktüğünü görebildiğim bir güçle yanıyordu. Teni bana Strom Evi'nin bahçelerindeki pürüzsüz toprağı hatırlatıyordu. Yakışıklıydı, sırtışında bana Kase'yi hatırlatan bir muziplik vardı.

Ama ellerini kaldırıp toprağı emrine boyun eğdirirken yüzü sertleşip keskinleştiğinde, adama duyduğum saygıyla titredim.

Toprak büyüü. Buna öfke diyorlardı, diye düşündüm. Gunnar bu kelimeyi kullanmıştı ve çok da uygundu. Taş ve ana kayanın, köklerin ve çamurun girdabı öfkeli bir fırtınayla yukarı doğru yuvarlanıyordu.

Bulunduğumuz yerden, sokakların ve barakaların kenarları boyunca sivri dişlere dönüşmesini gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim. Yuva yer altındaydı, bu yüzden Valen dişlerini sıkı ve Niklas ona sokaktaki sahte evin etrafındaki duvarları şekillendirirken rehberlik ederken, yeraltı sığınağını rahatsız etmeden daha zor odaklandı.

Niklas, Valen'in omzuna elini vurarak, "Halılarını mahvedersen Junie parmaklarını keser," dedi.

Junius güldü. "Daha çok, döndüğümüzde şişeleri ve iksirleri paramparça olursa Nik'in hıçkırına hıçkırına ağlayacağı gibi."

Niklas'ın rengi soldu. "Ah. Çok doğru. Kendinize iyi bakın, Kral. Çok dikkatli olun." "O zaman bırak da odaklanayım," diye tersledi Valen. "Özür dilerim."

Davullar yaklaştı. Duvarlarda hâlâ Skydguard'ın geçebileceği cepler vardı. Silahlar hâlâ gemilere yüklenmiş, hâlâ yuvalara gömülmüştü. Sayımıza rağmen, Skydguard kılıçlarıyla kanayan ellerimizden başka hiçbir şeyimiz olmadan karşılaşsak başarı şansımız yok denecek kadar az olurdu.

"Delikleri korumalıyız," diye bağırdım.

Kase'nin gözleri mürekkep siyahıyla kaplanmıştı. Büyüsü ellerinin etrafında toplanmıştı ve damarlarımda biraz şok hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki onun yükselen gücü benimkini körüklüyordu.

Mesmer etrafımı sardığında kanım normalden daha fazla ısındı. Kalbim hızla çarpıyordu. Parmak uçlarımdaki büyü yanığı iğne batması gibi batıyordu, sanki derim bu dalgalanmayı daha fazla tutamıyordu.

Ellerimi silkeledim ve kralın henüz ulaşmadığı bir deliğe doğru koştum. Burada anıların gücüne değil, bir kılıca ihtiyacım olacaktı.

"Gemileri koruyun!" Raum ve Tova ile birlikte içki içmeyi planlayan gürültülü fae bağırdı.

Eylem halindeyken adam bambaşka biriydi.

Güçlü bir şekilde emirler yağdırdı. Sesi, kayan toprağın gürültüsünü bastırırken, Kuzeyli savaşçılar onun emriyle harekete geçtiler.

Denizden kopan keskin kaya parçaları, uzun gemi filosunun etrafında dikdörtgen bir bariyer oluşturduğunda nefesim kesildi.

Tanrım, kral Howl deniz tabanını yukarı çekiyordu. Valen hüsrana dolu bir çığlık attı. Alnından boncuk boncuk ter akıyordu. Hata yoktu, öfke büyü de mesmer kadar yorucuydu.

Kraliçe onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Fırtınadaki bir balast gibi, karısının dokunuşuyla gücü yerine geliyor gibiydi. Fae özellikleri taşımıyordu ama belki de kocası üzerinde kendine has bir sihri olan bir gücü vardı.

"Malin." Kase kolumu kavradı. Gölge yüzünün etrafında dönüyor, onu sahili saran karanlıktan ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. "Ona yardım etmeliyim."

"Nasıl?"

"Asla kabul etmezler ama onun büyüğü halkı cehenneme düşeceklerinden korkutuyor."

Valen toprağı yarararak ve sonra onu kayalık duvarlara doğru bükerek kendini yoruyordu. Ama Kase toprağı korkuyla parçalayabiliyorsa ...

"Daha önce böyle şeyler yaptınız mı?"

"Hayır, ama yapmazsam derim yarılacakmış gibi hissediyorum."

Avuçlarımı yukarı kaldırdım. "Benim için de aynı şey geçerli. Mesmer bu gece yanıyor. Ama anılar ne işe yarar ki?"

Beni şiddetle öptü ve hırlayarak geri çekti. "Alver yeminleri güçlüdür. İstedini yapması için büyücüne güven."

Beni serbest bırakıp çatlayan sokaklara doğru koşmaya başladığında. Alver yeminleri. Birleşmemizin büyümüş ne yaptığını tam olarak keşfedecek zamanımız olmamıştı. Bu güç dalgalanması, büyücümü serbest bırakmanın bir yolunu bulamazsam patlayacak olan bu arzu, ancak Gece Yaratan'ı sevmekten kaynaklanan yeni bir güç olabilirdi.

Kase, Valen'in taşı kırdığı yerden çok uzaktaydı ama bir anda önünde karanlık bir duvar yükseldi. Işıktan yoksun, uğursuz bir zifir. Bu onun gece şeritlerine benzemiyordu; bu hiçbir şeyin içine adım atmak gibiydi.

Ve bunun için doğru yarışıyordu.

Adını haykırmak için ağzımı açtım ama mürekkep siyahı onu bütünüyle yuttu.

"O da neydi öyle!" Tova ağzı açık bir şekilde Kase'nin kaybolduğı yere bakıyordu. İkimiz de inanamayarak kasvetli gölge duvara baktık ve Gece Yaratan'a dair herhangi bir hareket ya da işaret aradık.

Hayır. Hayır. Kalbim panik içinde tekledi. Ne oldu, nerede-

Kase'nin ilkinin içinde kaybolmasından sadece birkaç nefes sonra yeni bir koyu sis sıçraması belirldiğinde sarsıldım. Valen'in hemen yanında açıldı ve Kase dışarı fırladı.

"Kahretsin!" Tova ağzını kapattı. "Mal, bunu gördün mü? Gördün, değil mi?"

Gözlerimin kocamdan hiç ayrılmadığını fark edemeyecek kadar sersemlemiş olmalıydı.

Bunu nasıl yapmıştı? Kase beni gölgelerle birden fazla kez etkilemişti ama onun gölgelerin içinden bu şekilde *atladığını* hiç görmemiştim.

Alver yemin ediyor.

Avuç içlerimi inceledim. Birlikte daha güçlüydük. "Yolu ben açacağım Kral," diye bağırdı Kase Valen'e.

Fae kralı ayağa kalktı, göğsü ve omuzları efordan kabarmıştı.

Kase avuçlarını açtı. Bulanık karanlığın çileleri toprağı kazdı. Kase'nin mesmerinden bir ürperti geldi ve daha fazla yarık yolu böldü. Valen güldü ve yeni bir enerji soluyormuş gibi göründü, yarıklardan aşağıya doğru koştu, taşı ve toprağı yükselen duvarlar halinde şekillendirdi.

"Boşluğu bulmadan yakalayın onları!" Raum'un sesi beni Kase'nin gücünün güzelliğinden, doldurulması gereken açık boşluklara geri döndürdü.

Raum'un elinde kısa bir bıçak vardı ve kıyı şeridine yakın büyük bir deliğı işaret etti. Ona birkaç toprak fae'si ve birkaç Kryv katıldı. Niklas Junie'nin yanına koştu ve boşluğun diğer tarafında durarak etrafında bir parantez oluşturdu, bir yandan da yanıcı iksir keselerini pasajlardan ve ara sokaklardan skydguard'ın belirmeye başladığı deliğe fırlattı. Skyd'ler her yönden geliyormuş gibi görünen bir dalga halinde kanalizasyonlardan ve apartmanlardan dışarı taşı.

Lanet olsun. Rotayı biliyorlardı. Muhtemelen çok geç olana kadar onları görüş alanının dışında tutacak en iyi yolları ezberlemişlerdi. Valen ve Kase bizi koruyucu bir duvarla çevrelemeden önce büyüyen kalemizi alt etmeyi planlıyorlardı.

Nefesim göğsümde durdu. Kıyıya giden yolu biliyorlardı. Tarafından *Hafıza*.

Bu gerçek zihnimin derinliklerine işlerken dudağım sırtarak kıvrıldı. Parmaklarımı bir gölge parıltısı kapladı. Korkudan değil, başka bir şeyden. Sanki Kase'nin büyüğü gözeneklerimden akıyor ama benimki onu yeni bir şeye dönüştürüyordu. *Daha güçlü bir şeye*.

Skyd'lar gittikçe yaklaşıyordu. Görünüyorlar, sonra gizli yerlerine çekiliyorlardı ama orada olduklarını, sürekli ilerlediklerini biliyordum.

Halkıma dokunmayacaklardı. Cenaze ateşi olmayacak. Bu gece olmaz.

Ellerim yanımda, Kuzeyli askerlerin büyüyen kalabalığını iterek geçtim.

"Okçulara ihtiyacım var!" Bağırđım. "Hemen!"

Raum beni görünce kaşlarını kaldırdı. Ordulara komuta ediyor gibi görünen Kuzeyli fae'nin yanında duruyordu.

"Okçular." Onlara bağırđım, sonra Valen'in duvarının yüksek tepelerini işaret ettim.

Raum'un bakışları yarım nefesliğine puslu ellerime kaydı, sonra o ve Kuzeyli fae'ler gecenin karanlığında kükreyerek okları ve yayı olan herkesi Doğu kraliçesini takip etmeye çağırđılar.

Kraliçe olmak istemedim. Aklımda, değildim. Ama şu anda adımlarımı büyü yönlendiriyordu, sanki kanımdaki büyü halkımı nasıl koruyacağını biliyordu ve eğer bu bana hükümdar demeleri anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Nerede, Mal?" Gunnar nefes nefese sordu ama yayı doluydu. "Bize nerede olduğunu söyle."

Karşı tarafımda Herja bir ok çentikledi. Kadına soracak o kadar çok sorum vardı ki. Onun zarafeti, korkutucu savaş boyası ve incelemesi karşısında bocalamak istedim. Ama sözümü beklediğini belirtircesine başını sessizce salladı.

"Alabileceğin en yüksek pozisyonu al. Lanet okları ateşe verin," diye bağırdım. "Nereye ateş edeceğinize dair emirlerimi dinleyin ve diğer herkes onları ayıkladığımızda saldırmaya hazır olsun."

"Tor!" Kuzeyli bir savaşçı ok sırasını yağla ıslattıktan sonra Herja seslendi. "Ateşe ihtiyacımız var!"

Birkaç dakika geçmeden sert bir Gece Halkı adamı yanımızda durdu. Kuzey halkı kusursuz bir dans gibi hareket ediyordu. Daha önce de birlikte savaşmışlardı. Bir düşman ordusunu yenmek için mükemmel bir şekilde bilenmiş bir birim olarak çalışmışlardı. Yine de hızları etkileyiciydi.

Tor avuçlarını uzattı. Derisinin üzerinde mavi ateş tutuştuğunda şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Hızlı adımlarla bir düzine okçunun bulunduğu sıraya doğru koştu ve ok uçlarını tutuşturdu.

Derin bir nefes aldım ve skydguard'a odaklandım. Otların arasına gizlenmiş yılanlardan başka bir şey değillerdi. Kara Saray muhafızları rotayı eğitimler sayesinde ezberlemişlerdi. O anıları kendim için alacaktım.

Buz gibi bir akıntı, donmuş bir nehir gibi damarlarıma doldu. Tüm dikkatim herhangi bir skydguard bulmaya odaklandı. Kase korkuyu bu şekilde mi bulmuştu? Mesmer zihnini açıp onu mükemmel hedefe mi yönlendirmişti? Bilmiyordum ama bir anda kafamda bana ait olmayan görüntüler ve düşünceler oluştu.

Gözlerim parlayarak açıldı. Gölgele ara sokaklara girerken, kanalizasyonları kazarken, apartmanların kırık kafeslerine tırmanırken duman ve kül zihnimde yeni şekiller oluşturdu. Skydguard'ın her anısını, her önyargılı düşüncesini istila etmek istedikçe, bu görüntüler daha da keskinleşti.

Hangi muhafızın zihnini işgal ettiğimi ya da aynı anda birçok muhafızın zihnini işgal edip etmediğimi bilmiyordum ama izledikleri yolu biliyordum. Adımları yeniden anlatma, kafalarındaki planı yeniden anlatma düşünceleri ve şimdi bu düşünceler benim düşüncelerimdi.

Kısa bir tünele açılan bir ara sokak vardı. Tünelin ağzı kıyı şeridinden sadece on adım öteye açılıyordu. Skyd'lar burayı siper olarak kullanıyordu ve her an boşluktan birkaç adım ötede ortaya çıkabilirlerdi.

"Gunnar, oraya nişan al!" Bir tümseği işaret ettim. Bu açıdan bakıldığında, çalılar ve sazlarla kaplı toprakta bir yumrudan başka bir şeye benzemiyordu.

Gunnar okunu doğrulttuğu anda beş skydguard çalılarının arkasındaki gizli bir açıklıktan içeri girdi.

İlk muhafız beceriksizce dışarı çıktı. Yarım kalp atışı boyunca etrafına bakındı, sanki oraya nasıl geldiğini hatırlayamıyormuş gibiydi. Baş döndürücü bir heyecan kalbimde patladı. Diğer skyd'lar da aynı şaşkın ifadeyle dışarı döküldüler. Anılarını çalmış, onları kaybolmuş ve kafaları karışmış halde bırakmıştım. Zavallı piçlerin neden bu yerde ve bu zamanda savaştıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Ateşli bir ok ilk muhafızın kalbini yarıp geçmeden önce hiçbir muhafızın bunu anlamasına fırsat vermedik. Ölenlerin çığlıkları kollarımdaki tüyleri diken diken ederken, okçularımız gökyüzündekiler deniz havasını soluyamadan gizli tüneli alevler içinde bıraktı.

Mesmer beni başka bir düşünceye, başka bir zihne geri çekti. Gölgele karanlıkta bir yerlerde gizlenmiş yeni bir gök muhafızının etrafına dolanırken kafamın içinde şekiller oluştu. Muhafızın anıları, şu anda iç kasabanın kenarını kaplayan uzun ahşap kapılardan birinin arkasında koştuğunu ortaya çıkardı. Elli ila altmış adımlık bir mesafe.

Kapıları inceledim ve hiçbir şey görmedim, ama zihnimdeki küllü iplikçikler orada olduklarını kanıtlıyordu, bize doğru ilerlerken fareler gibi kaçıyorlardı.

Muhafızın diğer Skyd'lar ve Alvers'lerle birlikte toplandığını hatırladım. Rifterlar ve Kara Saray İksircileri oradaydı, geçidin tepesinden bakmaya, sonra bizi kırmaya ya da yakmaya hazırdılar. Kase ve Valen duvarları inşa ettikleri için en açıkta olanlardı ve birincil hedef olacaklardı.

Sonra sarayın Alvers'leri boşluklarda bize büyülerini ve zehirlerini doğrulturlardı.

Alvers yeterince tehdidi ortadan kaldırdığında, skydguard çelikle takip edecek ve bizi kesecekti.

"Çit!" Bağırdım.

Buradan herhangi bir hareket belirtisi görmek imkansızdı ama oradaydılar. Büyücüm anıları çaldı. Skydguard'ın geçmiş düşüncelerini görüyordum, böylece okuduğum anılardan bir adım önde olacaklardı. Bu da hazırlanma süremizi kısaltıyordu.

Ne zaman saldıracaklarını bilmiyordum, sadece planın yakında saldırmak olduğunu biliyordum.

"Hazır olun," diye bağırdım. "Rifter'ları ve Elixist'leri var. En az iki birim skyd var."

"Nereden biliyorsun?" Gunnar çitin tepesini tarayarak sordu.

"Ben sadece yaparım." Bacağımdaki kınından bir hançer çıkardım. "Muhtemelen tek seferde alt edemeyeceğimiz kadar çoklar. Savaşmaya hazır olun."

"Sol!" Tor aşağıya doğru seslendi. Kralın kardeşi duvardaki zayıflıkları kapatmaya yardım ettiği yerden bakışlarını kaldırdı. Tor ona işaret etti. "Onları benimle birlikte yak."

Anlamamıştım ama Sol'un sırtışı bize doğru koşarken korkutucu bir hal almıştı.

İki adam boşluktan içeri adım attığında kolumu uzattım. "Hayır. Çok fazla var."

Sol göz kırptı. "Henüz üstesinden gelemeyeceğimiz bir zorlukla karşılaşmadık."

Sol Ferus arkasını dönmeden önce, ilk sıra Alvers nihayet çitin arkasında saklandıkları yerden çıktı. Rifterlar ellerini kaldırdı. Bazıları Kase ve Valen'le ve onlara yardım eden halkla yüzleşti. Diğerleri Sol ve Tor'la yüzleşti.

"Ben onları engellerim," dedi Hagen arkamdan.

Kardeşimin iki fae'nin peşinden koşmasını izlerken midem bulandı.

"Hagen, hayır!" diye bağırdım. "Geri çekilin, hepiniz."

Hagen avuçlarını kaldırdığında ve mesmer bloğunun en ufak titreşimi ateşlendiğinde sözüm kesildi. Orada ve karanlığın içinde kayboldu, ama bana yönelik olmasa bile onu hissedebiliyordum.

Kara Saray pelerinleri içindeki Rifterlar tanrıları lanetledi. İksirciler iksirlerini ve zehirlerini savurdular ama büyü, bir savaşçının kalkanı gibi görünmez bir bariyere çarptı.

Hagen haykırdı, kasları titriyordu. Tanrım, geri dönmeden önce onu katledeceklerdi.

Üç Rifter tüm büyülerini Hagen'a yöneltmek için hazırlandı ama birkaç rüzgâr kırıntısı yüzümden geçti.

Herja yayını hâlâ yerinde tutuyordu, çift oku Rifter'lardan ikisini gözlerinin arasından vururken gözleri kısılmıştı. Gunnar üçüncüyü ateşledi ve son adamı boğazının ortasından vurdu.

Mesmer enerjisini çaldığı için Hagen dizlerinin üzerinde debeleniyordu.

"Bu kadarını uzun süre engelleyemez," diye bağırdım kimseye belli etmeden. Kardeşimin çok yorulduğunda düşmesine seyirci kalamazdım. Peşinden gitmek için bir adım attım ama Herja yayıyla beni engelledi.

"Hayır," dedi. "Yollarına çıkmayın."

Gözlerim kısıldı. Ona küfretmek, bağırarak, herhangi bir şey yapmak için ağzımı açtım ama Kuzeyli prensin ellerinden yapışkan siyah dökülünce kesildi.

Kase gibi gölgeler değil, bu su ya da kalın, şuruplu duman gibiydi.

Tor bir kez daha avuçlarını mavi alevlerle tutuşturdu.

İki eş birbirlerine sırtıttı ve ardından hep birlikte garip büyülerini çite doğru fırlattı.

Siyah akış mavi ateşle çarpıştı. Bir güç patlaması geceyi kavurdu. Çitleri yuttu. Küllü ahşap parçaları parçalara ve pürüzlü parçalara ayrılıp üzerimize yağdığında başımı kapatarak haykırdım.

Gece sessizleşti. Duvardaki deliğin kenarından bakmaya cesaret ettiğimde, Hagen kollarını indirdi, daha ağır nefes alıyordu, ama bana bakarak gülümsedi.

Hayır, ben değil, artık sadece sevgilisine bakıyordu. Hagen Strom böyle gerçek bir gülümseme takınmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Tor güldü ve neredeyse tebrik edercesine elini Sol'un kiyle sıkıca kavuşturdu. Sol onu kendine çekti, kolunu omuzlarına doladı ve çitlere küfürler savurdu. Ama ortada çit falan yoktu. Sadece dumanı tüten kül yığınları, kırık kılıç parçaları ve birkaç skydguard miğferi kalmıştı.

Bir elimi göğsüme bastırdım. Tüm tanrıları. Onlar ... onlar *yok* ettiler Herkes.

ÜÇÜNCÜ ŞUBE

GECE YARISI

Kuzey ordusu kıyılarıımıza ayak basar basmaz bir savaş başlatmak tamamen Doğu Krallığı'nın işiydi.

Çok uzun sürmemişti. Çok az yaralı vardı ve Güneş Prensi ile eşi düzinelerce skydguard ve Alvers'i yok etmiş, onları kuyrukları kısıtılmış tekmelenmiş yavrular gibi kaçışmaya göndermişti.

Geriye devasa, büyüü bir duvar ve çadırlar, erzak ve yorgun savaşçılarla dolu bir kıyı kalmıştı.

Bu anı bir zafer olarak görmeyi planlamıştım. Ivar, Kuzey'in kral ve kraliçesinin hırsızların yardımına geleceğini tahmin edemezdi.

Ancak şu anki sorunumuz herkes için barınak bulmaktı. Soğuk hava sabahları serinletiyor ve geceleri karartıyordu. Savaşçıların ısıya, kürke ve yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. Falkyn Yuvası, sokakların altındaki uzunluğuyla etkileyiciydi ama iki loncaya eklenmiş koca bir orduyu barındıracak kadar büyük değildi.

Çadırlardan birinin son direğinin üzerindeki küflü brandayı çekiştirmeyi bitirirken alnımdaki teri sildim. Ordu, duvarın arkasına hapsettiğimiz sokaklarda ve kıyı şeridi boyunca sığınacaktı.

"Okçular yerlerini aldı, ki bu çok önemli. O hantal piçlerin şimdi duvardan tırmanmasını hiç istemeyiz, değil mi?" Ari'nin şakacı sesi arkamdan geldi.

Büyükelçi, elleri kalçalarında, kayalık bariyerin tepesinde sıralanan Falkynler ve Kuzeyli savaşçılara baktı.

Gunnar'ın onları yönlendirmesini izledik. Alay ettim, başımı salladım ve tuvali bağladım. İstediği kadar savaşsın; Gunnar Strom hırsız kılığına girmiş kanayan bir prensti.

"Burada, başka bir savaşta olduğumuza inanmak hâlâ zor," diye iç geçirdi Ari, neredeyse hüzünle. "Birlikte kan döktüğümüz ne güzel anılarımız var. Bunu tekrar yapma fırsatını nasıl kaçırabiliriz ki?"

"Sesinizden hiç sıkıldınız mı?"

"Asla. Tanrıların halka bahşettiği tatlı bir melodi." Gülümsemesi yavaşça soldu. "Her ne kadar nahoş biri olsan da, Nightrender, son karşılaşmamızda hissettiğim duygulara hiç kapılmamıştım. Bize asla ihanet etme, çünkü bu düşünce beni derinden yaraladı. Sonra, elbette, içinde bulunduğun durumun gerçeğini öğrendiğimde daha da sarsıldım. Korkarım bunun tek bir anlamı var, o da sana olan düşkünlüğüm."

"O zaman yol boyunca yanlış bir şey yaptım."

Ari, Gunnar'ı duvarın tepesinde takip etti. Eryka onun yanında kaldı. Gümüş saçları kara denizin üzerindeki yıldızlar gibi parlıyordu. Tuhaf bir kadındı ama Kryv'ime tutulmuş gibiydi ve Kryv onu yakınında tutmaya hevesli görünüyordu.

Ari, "Fae prensesinin zarar görmemiş olduğunu gördüğüme sevindim," dedi.

"Çok ilginç biri." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Malin'e, Mal kraliçe olarak yükselmeyi seçerse gücünü göreceğini söyledi. Fae'ler geleceği gerçekten görür mü?"

"Eryka'yı Doğu denizlerine yelken açmadan önce kısa bir süre tanıdım ama iyi bir ruhu var. Çoğu Güneyli fae gibi o da yalan söylemez ya da lafi dolandırmaz. Eğer Eryka söylediyse, o zaman görmüştür. Elbette, gelecek sürekli değişiyor, değil mi? Hiçbir kehaneti kolay bir yolla karşı karşıya olduğumuz anlamına almam."

Kolay olacak bir yol görmüyordum. Gitmek bizi sürekli diken üstünde tutacaktı. Kalmak savaş demekti.

"Eryka'nın halkı nerede?" Malin'in yüzüğün varisi olarak karşılaşacağı risklerden başka bir şey düşünmek istemediğimden sordum. "Bana söylendiğine göre, fae prensi sadece kuzenini aramak için gelmiş ama onun mesajlarına cevap vermemiş."

Ari iç çekti. "Benimki de öyle. İtiraf ediyorum, yine huzursuz olmaya başladım. İğrenç bir görünüşüm var ama insanlara değer verdiğimde beni huzursuz ettiklerini fark ettim. Prens Bracken'ın hemen geleceğini sanmıştım."

"Bundan ne anlıyorsun?"

"Prens, Güney'deki denetleyici saray olan Kalpler Sarayı'ndan Yüce Kraliçe ile Doğu'yu nasıl idare edeceği konusunda anlaşmazlık içindeydi. Umarım onu geciktiren sadece yoğun saray siyaseti olmuştur."

"Öz annesi ona zarar verir mi?" Şüpheyile sordum.

Ari kıkırdadı. "Güneyli fae'lerin kurnaz olduğu bilinir ve sanırım bu ün, sihirbazların düzenbaz olduğuna dair söylentilerin ortaya çıktığı yerdir. Güç oyunlarını oynarlar ve onlara ulaşmak için katlanmaktan çekinmezler. Tek bildiğim, annesinin Bracken'ı bir zindanda ayak bileklerinden astığı."

Cehennem, Güney'deki fae kulağa korkunç geliyordu. "Eryka, böyle bir tanıma uymuyor."

"Hayır. Rekabetçi doğa en çok Kalpler Sarayı'nda acımasızdır. Eryka Yıldızlar Sarayı'ndan. Kahinler ve vizyonerler. Nazik insanlar ama kibirli ve kibirli. Elbette o bir anomali ve gerçekten nazik."

Tuvalin köşesini bağlamayı bitirdim, terli parmaklarıma yapışan sicim parçalarını ellerimle sildim. "Gunnar'dan hoşlanmaya başladı."

Ari'nin ağzı kıvrıldı ve bir yanağına gamze ekledi. "Öyle görünüyor."

Güneş Uluma'nın üzerinden tepeye doğru yükseliyor, yeni kampı ürkütücü, puslu bir ışığa boğuyordu. Malin'i görene kadar duvarın kenarı boyunca ilerledik. Bard, Niklas ve Junius'un etrafında toplanmıştı. Onların yanında Valen, Elise, Sol, Halvar ve Tor vardı.

Skítkast'ın şehir içi ve kıyı şeridinin dörtte biri tamamen kayalık duvarlarla çevriliydi. Valen duvarın ince bir kısmını güçlendirmek için küçük bir tümseği şekillendirmeyi bitirdi, sonra yaptığı işi düşünerek elinin tersiyle alnını sildi. "Kaba belki ama duvarlar savaşımız sırasında bizi güvende tuttu."

Kuzey'in yırtık pırtık sığınağını hatırladım. Artık bizim de bir sığınağımız olduğuna inanmak zor.

Malin'in yanına kaydım ve kolum beline dolandığında onu ürküttüm.

"Tanrım, sen bir gölgesin." Boynuma bir öpücük kondurdu ve yanıma yerleşti.

Niklas bana bakarak, "Kralı senin odanı yuvaya alması için ikna ediyordum," dedi.

"Hayır."

Niklas sanki en içten şakayı ben yapmışım gibi güldü. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Unvanınız için bir damla bile tereddüt etmediniz, Kral."

"Hiç şaşırmadım. Hatırladığım kadarıyla Nightrender kraliyet unvanlarını hiç sevmez." Elise başını eğerek tepki vermem için beni cesaretlendirdi.

"Karısı kraliçe," dedi Valen. "Kase istese de istemese de yüksek rütbeli biri." Niklas'a kendini beğenmiş bir bakış attım. "Duydun mu Nik? Ne diyorsam onu yapmalısın." "Ah, ama ben bir hırsızım. Bir hırsızdan emir alacağımı sana düşündüren nedir?"

"Şimdi otorite mi?"

"Yuvada değilsen nerede kalacaksın?" Malin Elise'e sordu.

Kraliçenin ona gülümseme şekli, cehennem, arkadaş olma yolunu yarılamlışlardı.

"Ah, biz gecekonduarda ve savaş çadırlarında uyumaya oldukça alıştık."

"Ordumuzla iyi olacağız," diye ısrar etti Valen. "Ordumuzu boşaltıyoruz."

Şimdi son gemi, sonra uyumayı ve beni erken uyandırmaya çalışan herkesi öldürmeyi planlıyorum. Duvarlar dayanacaktır. Ama bu tahtı kazanmak için planınızı bilmemiz gerekecek."

"Peki siz buradayken tahtınızı kim koruyor?" Malin sordu.

"Ailem, eski kral ve kraliçe. Kuzey emin ellerde." Valen elinin tersiyle omzuma vurdu. "Benimle birlikte yeryüzünü oydu ve bir anda ortaya çıktın."

"Dünya bana boyun eğmiyor," diye itiraf ettim. "Bunu sana bırakıyorum, ama toprağı kırma konusunda korku uyandırmaya devam edersen, o zaman ben de onu kırabilirim."

"Bunun için mutluyum. Sen olmasaydın başaramazdım. Kıçımı kurtarmak gibi bir alışkanlığın var." Valen bir elini savaş baltalarından birinin üzerine koydu. "Ama gölgelerin *arasından* nasıl geçtin?"

"Evet," dedi Niklas. "Ben de bilmek isterim."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Mesmer güçlüydü. Hızla hareket etme, Valen'e ulaşma arzum vardı ve karanlık geldi. Bunu açıklayamam ama sanki herkesin korkusu kafamın içinde fısıldıyordu. Gölgelerin içinde zarar görmeden yürüyebileceğimi biliyordum. Dondurucuydu, sanki ışısız bir don fırtınasının içinde hapsolmuş gibiydim. Sadece bir an sürdü, sonra beni tam olmak istediğim yere fırlattı."

Niklas'ın gözleri sanki çok fazla brän içmiş gibi buğuluydu. "İnanılmaz."

Gölge yürüyüşü. Bunun gerçekten mümkün olduğunu

kim bilebilirdi ki?" "Böyle bir şey duydun mu?"

Malin sordu.

"Oh, herhangi bir şeyin içinden geçtiğimize dair pek çok kayıt var. Sen anıların içinden geçtin, Mal. Ama güneşte yürüyenleri, rüyada yürüyenleri, gece yürüyenleri duymuştum. Sanırım korkunun içinden geçmek de farklı olmayacaktır."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim ama Malin'e baktım. "Sadece senden sonra."

Raum, "Bir nefes daha almadan önce, Kase'nin yeni numaraları varsa, Mal'ın yeni mesmer'ı hakkında kesinlikle konuşmamız gerekiyor," dedi. Sanki ciddi bir savaş stratejisini bilerek göz ardı etmişiz gibi neredeyse huysuzlanıyordu.

Gözlerimin arası çatallaştı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Lanet olası geleceği görebiliyor!" Raum'un kelimeleri sanki çok uzun süre tutuldu.

"Ne?"

"Etkileyiciydi," dedi Halvar, Malin'e göz kırparak. "Bu öfkenizi merak ediyorum Kraliçe. Kocanız gibi gölgeler, hatta kara gözler, ama onun yaptığını gördüğüm gibi boyun kırmadınız. Hedef daha gelmeden nereye saldıracağınızı nasıl biliyordunuz?"

"Dediğim gibi," diye sırttı Raum, "kanayan gelecek."

"Gelecekte ne olacağını görebiliyor musun?" Valen yavaşça sordu.

"Hayır." Malin'in saçları savaşın teri yüzünden hâlâ alnına yapışmıştı ama yosun tutmuş gözleri karanlığa karşı ıslık ıslık. Sanki arkalarında bir ateş tutuşmuştu. Dirseğiyle Raum'un kaburgalarını dürttü. "Olacakları göremedim; her zaman yaptığım şeyi yaptım. Anıları aldım."

"Hayır, aşkım," dedi Raum. "Bu başka bir şeydi."

"Öyleydi," diye kabul etti. "Ama yine de hafızam beni büyiledi."

Parmak eklemimi yanağındaki küçük bir sıyrığın üzerinde gezdirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Hava muhafızları böyle düzenli bir şekilde hareket ettiklerinde, rotayı ezbere bildiklerini fark ettim. Nereye saklanacaklarını *ezberlemişlerdi*." Avuçlarına baktı. "Gölgeler geldi, tıpkı seninkiler gibi, Kase, ama bu gölgeler onların korkularını bağışlamak yerine hafızalarını işgal etti, sonra da ... onları bana *gösterdi*. Skyd'ların bunu fark edip etmediğinden bile emin değilim. Ama adımları gördüm; planlarını gördüm. Okçuların nereye ateş edeceğini biliyordum."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve alnına sert bir öpücük kondurdum. "Büyü gücün artıyor." Dudaklarımı sadece onun duyabileceği şekilde kulağının yanına indirdim. "Gitmen gereken yol bu, Mallie. Gücün yeterince işaret. Sen kraliçesin."

Gözlerini kapattı. "O zaman sen benim kralımsın."

Ne korkunç bir düşünce. Ben mi? Bir kral mı? Bu krallığı ben yönetirsem yok ederim. Sadece Malin için böyle bir unvanla anılmayı hazmedebilirdim. Başka kimse için değil. Diğerleri için her zaman bir kötü adam olurdum.

"Her neyse Mal," diye devam etti Raum. "İnanılmazdı ve Ivar'ın düşüncelerini koruması akıllıca olurdu."

"Malin. Bard," diye araya girdi Hagen'ın sesi.

Küçük grubumuz dağıldı. Hagen on adım geride duruyordu, eli Herja'nınkine sıkıca kenetlenmişti. Arkalarında Gunnar ve Eryka vardı.

Malin uzun bir nefes aldı ve ileri doğru adım atarken nefesini tuttu. Bard bir adım geride dururken Valen, Sol ve Tor gözlerini yeni bir dikkatle kıсарak bizimle aynı hizaya geldiler. Kuzey'in soyluları Hagen'la hiç karşılaşmamıştı ve muhtemelen onun hakkında çok az şey biliyorlardı.

"Herja," dedi Sol, gözleri Hagen'e kilitlenmişti. "Sana haberlerim var küçük kardeşim. Çocukların sana hiç benzemiyor. Gerçekten benzemiyorlar."

Herja kızardı. "Hagen, bunlar benim kardeşlerim. Valen ve Elise tahta geçene kadar onlar da benim gibi lanetli bir hayat yaşadılar. Bu Sol, en büyük kardeşim ve onun eşi Torsten."

Hagen önce Tor'un, sonra da Sol'un kollarını sıktı. "Güneş Prensi, değil mi?"

"Bana böyle derler. Yine de, en parlak mizaca sahip olan gerçekten Tor'dur. Başkalarından sevgi görmeyi sever ve siz de ona

Torrie."

Tor, Sol'un kolunun arkasını çimdikledi. "Yaparsan ölürsün." Biraz şüpheyile Hagen'a baktı. "Eşler olarak ailelerimiz ve sevgililerimiz için savaşırız. Bana bunu yaptığın söylendi ama bil ki, senin yokluğunda Herja için savaşmaya devam edeceğim. Onun kalbini incitmeyi aklından bile geçirme."

Herja başını salladı. "Onu tanıdıktan sonra gerçekten de çok keyifli biri."

Hagen ona sevgi dolu, neredeyse hayranlık dolu bir bakış attıktan sonra Tor'a başını salladı. "Ona ya da çocuklarımıza kasten zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

Sırada Valen ve Elise vardı.

Hagen Elise'in elini öptü. Kadın gülmeden insanları selamlamaktan acizdi. Birkaç dakika içinde, o ve Hagen yüzlerinde gülümsemeler ve rahatsız edici sessizliği bozan yumuşak kıkırdamalarla bir şeyler mırıldandılar.

Hagen en son Kuzey kralına baktı ve Sol'a yaptığı gibi kolunu uzattı. "Valen. Kız kardeşin kardeşlerinden sık sık bahsederdi. Bana nasıl acı çektiğini ve taca giden yolu anlattılar. Aileme sonunda bir arada olma şansını verdiğiniz için size minnettarım. Ama sadece

Bu." Tekrar Gunnar'a baktı. "Oğlum bana, düşmanlarınız hepinizi esir aldığında amcalarının onu nasıl koruduğunu ve kurtardığını anlattı."

Gunnar elini yavaşça ön kolundaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi, bu izler hayatta kaldığı işkencelerin kanıtıydı. Kuzey'de yaşadıklarının her ayrıntısını sormadım ama ağır şekilde dövüldüğünü ve acısına son verenin Valen olduğunu biliyordum.

"Yeğenimiz bizden çok övgüyle bahsediyor," dedi Valen. "O korkusuzdu ve düşmanlarımızla bir erkek gibi yüzleşti. Sizi gururlandırır." "

Gunnar başını çevirdi ama Eryka göğsünün ortasındaki elini okşadı. "Bir savaşçının kalbi."

Valen Hagen'ı hızla kucakladı ve sırtına birden fazla kez vurdu. "Kardeşimizi çok sevdin, hatta onu güvende tutmak için kendinden bile vazgeçtin. Siz ailedensiniz ve bu bağ bizim için koparılamaz."

Elise Malin'e ve bana baktı. "Bu ailenizdeki herkesi de kapsıyor. Beni duydun Nightrender. Biz bir *aileyiz*."

Sonra kraliçe tekrar ileriye baktı.

Malin kulağıma doğru eğildi. "Bence bu iş bitmeden seni yenecek, Kase Eriksson."

"İnatçılığımıza biraz güven, karıcığım."

Kraliçenin dikkati Hagen ve Herja'yı bize getirdi.

"Kase, sen zaten tanıştın ama Mal, Bard," diye başladı, "seni Herja ile tanıştırmak istiyorum."

Bard, Herja'nın elini sıkıca kavradı. "Bu bir onur prenses. Biraz afalladığımız için bizi bağışlayın. Kardeşimiz bir eşektir ve haftalar öncesine kadar sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorduk."

"Tanrılar." Hagen burun kemiğini sıktı. "İki kanama döneminden beri hapisteyim ve ondan önce onun gerçek adını paylaşmak çok büyük bir riskti."

"İki tur," diye fısıldadı Herja. Cam gibi gözleri Hagen'a kilitlendi. "Gunnar bunca zamandır hapiste olduğunu söylemedi mi?"

"Sadece parmaklıkları derin bir çukur beni senden uzak tutabilir." Onun avucunu öptü. "Senin çektiklerinin yanında bu hiçbir şey."

"Hagen, sevdiği adamın acı çektiğini bilmek acısını azaltmıyor." Malin Herja'nın önünde durdu. Lanet bir kraliçe gibi görünüyordu. Çenesi dik, elleri vücudunun önünde kenetlenmiş, sırtı dik. Gülümsedi ve prensese elini uzattı. "Ne de olsa o duyguyu bilirim. Ne kadar kısa bir süre olursa olsun, bu hazmetmeyi kolaylaştırmıyor."

"Çok doğru," dedi Herja. "Kraliçe Malin, kardeşiniz sizden sık sık bahsederdi. Gücünüzden bahsederdi ve ben de hep bir gün tanışacağımızı hayal ederdim."

"Gunnar'la tanıştığımдан beri aynı rüyayı görüyorum," dedi Malin. "Ama lütfen bana Mal deyin. Kraliçe unvanı ağzıma tam oturmuyor."

"Bir zamanlar tanıdığım sevimli bir kraliçe de aynı şeyleri hissediyordu," diye mırıldandı Ari.

Elise gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir," diye itiraf etti Malin. "Tanımak için sabırsızlanıyorum-"

"Prenses Herja!" Ara sokakta, kıyıdan yokuş yukarı çıkarken, Kara Saray'da Ari'ye katılan adamlardan biri öne çıktı. Kollarında bir bohça vardı.

"Stieg?" Herja seslendi.

Onun sesini duyunca, bohça hareket etti. Kıpırdadı. Tekmeledi. Sanki adamın elinde kesime giden yolda savaşılan bir kuzu vardı.

"Daj!" diye seslendi küçük, tiz bir ses.

"Prenses," diye homurdandı Stieg, belli ki küçük bir ayak çılgınca tekmelediğinde erkekliğini koruyarak. "Prenses... biz, biz bir kaçak yolcu bulduk. Tanrım, küçük prenses, sakın ol."

"Daj!" Çocuksu bir hıçkırık geceyi böldü. "Bırak beni, Steele!"

"Hayır." Stieg sonunda küçük bir kızı serbest bıraktığında Herja ağzını kapattı. Saman rengi saçları dağılmış, yüzü kir ve gözyaşı izleriyle lekelenmişti,

Ama nemli kaldırım taşlarını bir savaşçıdan daha güçlü bir şekilde koşarak tırmandı.

Kahretsin, onu son gördüğümünden beri büyümüştü. Hagen kırık bir nefes verdi.

"Laila."

Hemen çömeldi ve kız hıçkırıklara boğularak onun kollarına atladı.

Malin ağzını kapattı, ağabeyinin kızının başının arkasını tutmasını, kısa bacaklarını beline dolmasını ve kıza sanki ona hayat veriyormuş gibi sarılmasını izledi.

Hagen, Herja'yla yüzleşirken titreyen bir nefes daha koptu. Gözleri ıslaktı. Laila'nın başının yanını öpmeye devam etti, çocuğa sevgi ve hayranlık dolu yumuşak sözler mırıldandı.

Herja tamamen dağılmıştı ve Gunnar'ın beti benzi atmıştı. "Maj," diye tısladı. "Neden yaptın-"

"Onu ben getirmediğim." Herja oğlunu sert bir bakışla susturdu.

Stieg nefes nefese yanımıza geldi. "Onu kanvas silah çantalarının arkasına saklanmış halde buldum. Hemen yanındaki dükkânlardan yiyecek ve su kapmak için başından beri orada olmalı. Oldukça zekice eğer . . ." Prensesin aynı keskin bakışını yakaladığında sözleri yarıda kaldı. Stieg boğazını temizledi. "Kızın güvende olmasına sevindim, hepsi bu. Doğruyu söylemek gerekirse, iyi bir yıkamaya ihtiyacı var."

Herja onu görmezden geldi ve Hagen'in yanına gitti. Laila'nın saçlarını okşadı, gözleri yaşlıydı. "Bunu neden yaptın küçüğüm? Bunun hakkında konuşmuştuk. Buraya gelmek tehlikeli."

"Ben-" diye hıçkırdı. "-Daj'ımı görmek zorundaydım. Eğer ... eğer kötüler onu alırsa, önce onu görmeliydim." Sıska kollarıyla Hagen'in boynunu sıktı ve bir başka kırık gözyaşı dalgası bıraktı.

"Hiçbir kötü beni senden almaya gelmeyecek, *älskade*." Hagen kızın bedenine sarılışını sıkılaştırdı.

"Daha önce yaptılar."

Herja onun koluna dokundu. "Sen kaçırıldıktan sonra aylarca kararsız rüyalar gördü."

Hagen'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Laila'nın başını tekrar öptü. "Bu bir daha olmayacak. Sana yemin ederim. Tanrılar, seni *çok özledim*."

Herja ve Hagen birkaç dakika boyunca Laila'yı ailesiyle selamlaşmaya, Malin ve Bard'la tanışmaya ikna etmeye çalıştılar ama Laila başını kaldırıp Hagen'in boynunu Gunnar'a bakacak kadar bile bırakmayınca, daha sonra tanışacaklarını kabul ettiler.

Stieg Valen'e, "Kraliçe Lilianna'ya haber göndereceğim," dedi. "Çılgına döndüklerine şüphe yok."

"Ben bıraktım. Büyükanne bir not bıraktım," diye sızlandı Laila.

Kaçak bir notun eski kral ve kraliçeyi yatıştırdığından şüpheliyim. Stieg bir kez daha kızın güvende olduğuna dair haber göndereceğini tekrarladı.

"Pekâlâ." Niklas ellerini birbirine vurdu. "Bu çok keyifliydi, ama yuvaya koşmamızı, uyumamızı, içmemizi, ne istersek yapmamızı öneririm. Skyd'ların yeniden toplanması ve bizim de savaştığımız daha çok savaşımız olması uzun sürmeyecek."

"Bu gece savaşçılarımdan bazılarını sizinkilerin yanına nöbetçi olarak vereceğim," dedi Valen. "Çok teşekkürler Kralım," dedi Niklas. Valen çenesini eğdi ve

uzaklaşırken Niklas arkasından bağırdı, sesinde bir kahkaha vardı. "Skítkast'a hoş geldiniz, Kuzey halkı! Savaşların sizi karşıladığı ve kokunun hiç gitmediği yer!"

DÖRT ŞEF

HAFIZA ŞİİRİ

Yuvanın içinde kalıp silahları ve iksirleri koruyanlar, Falkynler arasındaki en yaşlı ve en genç olanlar, nihayet eşiği geçtiğimizde bizi coşkuyla karşıladılar.

Luca, yeri geldiğinde iç yuvayı illüzyonlarla korumak için kalmıştı. Aslında Niklas ve Kase, Ivar'ın oğlunun sık sık ortaya çıkması fikrinden pek hoşlanmıyordu. Niall kardeşinin kanının peşindeydi ve Luca'nın yakalanması halinde bu yavaş bir ölüm olacaktı.

"Tanrım," dedi Luca, Kase'nin ön kolunu kavradığında terlemiş ve kızarmıştı. "Bütün duvarlar sanki yuva çökmek üzereymiş gibi sallandı. Von ve diğer ufaklıklar saatlerdir çılgık atıyorlardı. Ash bile her tanrıya dua etmeye başladı. Seni nasıl taklit etmeye çalıştığını ve tanrılara karşı duyduğun hoşnutsuzluğu biliyorsun."

Kase omzunun üzerinden Ash'in durduğu yere baktı, yığitti ama titriyordu. "Yuvayı iyi korudun mu Ash?"

Çocuğun siyah saçları dağınıktı ve çok solgun görünüyordu. Yine de göğsünü kabarttı. "Tüm bu gürültünün Toprak Bükücü Kral'dan kaynaklandığını söylemiştim ama durmayınca emin olamadım. Yine de küçüklere anlatmaya devam ettim. Hanna çok ağladı. Şimdi uyuyor, küçük Von da öyle."

Kase çocuğun omzunu kavradı. Ash'e karşı babacan değildi, daha çok bir ağabey gibiydi ama Ash'le göz göze gelme onurunu gösterdiğinde yüzündeki gurur kalbimi ısıttı. Bir erkek ve savaşçı gibi.

"Cesurdun," dedi Kase. "Ve haklıydın, duvarları sarsan Kuzey Kralı'ydı. Hiçbir Skyd'ın giremeyeceği bir sığınak inşa ettik."

"Tanrılara şükürler olsun," diye iç geçirdi Luca. "Sizin getirdiğiniz tüm o pis kokulardan daha fazla nefes alabiliyorum."

"Dikkatli olun," diye uyardım. "Bu gece resmi bir savaş ilanidir."

Luca başını eğdi ve kendini beğenmiş bir prens gibi sırttı. "Malin Strom. Bir zamanlar bana bir köpeğin bağırsaklarına daha uygunmuşum gibi bakan kadın, benim iyiliğim için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır," dedim aniden. "Dagny ve Von için. Anlamıyorum ama nedense seni çok seviyorlar."

Luca güldü ve bir an için hayat neredeyse huzurlu göründü.

"Ash," dedi Kase. "Kuzeyli yoldaşının, orada küçükleri korumak için birlikte çalıştığın çocuğun ordulara katıldığını bilmek seni memnun edecektir."

"Ellis," dedi Ash, oyun arkadaşının adını muhtemelen bilmeyen bizlere bakarak. "Savaşlarında majını kaybetti ama kralın öfke kılıcını kullandı - bıçaklamak için iyi- ve oradaki çirkin skyd'lardan birini öldürdü. Ama onlara Skyd denmiyordu, Kuzgun deniyordu."

"İşte o," dedi Kase, bir kolunu göğsüne doğru uzattı, sonra ağrıyormuş gibi omzunu sıvazladı. "İstersen git onu karşıla. Şimdilik güvende."

"Biz de sana katılacağız Ash," dedi Luca. "Von'un sahili tekrar görmeye ihtiyacı var."

Niklas ve Junie, loncaları Kryv'e ve birkaç Kuzeyli savaşçıya, erzak bulabilecekleri uyku odalarına ya da yemek pişirme odalarına kadar rehberlik ettiler.

Kase beni esnerken yakalayınca güldü. "Gel. Bu kadar çok yüze bakmaktan bıktım ve tek istediğim seninkini görmek."

Yuvarın yarısı yeni bir gün için uyanırken diğer yarısı yataklara, kilimlere, duvarlara yığılmış, uyumak için bir anlık huzur arıyordu. Koridorlardan odamıza doğru ilerlerken Kase elimi sıkıca tuttu.

Büyük bir oda değildi. Basit bir yatak, silahlar ve giysiler için raflar ve küçük bir tuvalet. Pencere yoktu, bu yüzden Niklas'ın kasvetli yuvada güneş ışığı gibi parlayan akıllı iksir mumlarından birine ihtiyaç vardı.

Kase kapıyı arkamızdan kapattı. Kilit tıklandığı anda uzun bir nefes verdim ve duvara yaslandım. Bakışlarımın Kase'ye kayması ve onun bana karanlık bir sıcaklıkla baktığını fark etmem için birkaç nefeslik sessizlik yetti.

"Nightrender," dedim, sert bir sesle. "Aklında ne tür düşünceler var?"

Kase'nin çenesi titredi. Vücudu benimkini tekrar duvara yapıştırmadan önce üç sert adım attı. Göğüs göğüse, kalça kalçaya, vücudu benimkine üstün geldi, elini kolumun yüzeyinde gezdirdiğinde sert avuç içi bir ürperti çıkardı.

"Karımın bu gece orada kanayan bir kraliçe gibi görüldüğünü düşünüyorum. Sanırım ellerimi ondan yeterince uzak tuttum."

Kase ağzını benimkine çarptı. Dişlerimiz ve dillerimiz bir aradaydı. Beni ilk öpüşmemizmiş gibi ve son öpüşmemiz olabilirmiş gibi öptü.

"Bunlar benim en sevdiğim türden düşünceler. Sorun şu ki-" Alt dudağını ısırarak için durakladım. "Oldukça pisim."

"Doğru." O gülene kadar bacağına tekme attım. Kase avuçlarını kalçalarımın altına sokup beni kaldırdı ve tualete doğru götürdü. "Ama görüyorsun ya, yıkanmak için daha az giysi gerekiyor. Sen benim planıma mükemmel bir şekilde uydun."

Kase ayaklarımı tekrar yere koyup pantolonumun bağcıklarını çözene kadar ağzına karşı güldüm. Hınzır parmakları bacaklarımın arasından geçip, gelecek şeylerin keyifli vaatleriyle göbeğimi okşarken, vücudum onun dokunuşuna doğru eğildi.

Nefesler ağırlaştı. Daha derin. Daha açgözlü. Sanki kendi ciğerlerimi doldurmak için onun havasını çalmaya başlamıştım.

Kase parmaklarını çektiğinde tenim arzuyla karıncalandı. Avuçlarını karnımın yüzeyinde, tuniğimin eteğinin altında kaydırды. Yavaş elleriyle üstümü başımın üzerinden kaldırdı, sonra çıplak tenim ortaya çıktığında nefesinin altından küfretti. Şefkatli öpücükler omzumdan göğüs kemiğime doğru ilerlerken, elleri de onu takip etti. Kase belime uzandı ve pantolonumun bağcıklarını çözerek bacaklarımdan aşağı itti.

Omuzlarına tutundum, yolun geri kalanında altımı tekmeledim, sonra boynuma küçük bir ısırık verdiğinde nefesim kesildi.

Dişlerinin acısı başımı döndürdü.

Tuniğini başının üzerine attım. Kir ve ter tenimizi kaplamıştı; birkaç sıyrık uzun süre temizlenmezse sorun yaratabilirdi. Kase bir hırıltı çıkardı ve birkaç havlu ve sabun incisi kapmak için yeterince uzun süre uzaklaşmaya razı oldu.

"Bir skyd seni incitti mi?" Başparmağı kaburgalarımdaki uzun bir sıyrığın üzerinde gezinirken kulağımlı tırmaladı. "Onun lanet kafasını keseceğim."

Elim bileğinin etrafında kıvrıldı ve kemerinin tokasıyla oynayarak onu kendime çektim. "Konu benimkine geldiğinde öfkeni ne kadar sevsem de

güvenliğiniz için, küçümsemenizi ayaklarıma yöneltmeniz gerekecek. Kralın sırtında ayağım kaydı ve sivri bir taşın üzerine düştüm."

Kase'nin dudakları birbirine yapıştı.

"Bana gülmesen iyi edersin, Nightrender." Elimi kemerinden çekerek meydan okudum. "Gül, ben de durayım."

Kase bileğimi tuttu ve elimi pantolonunun ön kısmına geri götürdü, ona dokunmayı neden bıraktığımı unutana kadar bana birkaç vuruşta rehberlik etti.

"Sana asla gülmem." Beni öptü. Tenimi yıkamaya başlarken dili benimkine karşı sıcaktı, ağzını benimkinin üzerinde gezdirerek "En azından yüzüne karşı" diye ekledi.

İçimi çektim ama öpücüğü durdurulamayacak kadar sarhoş ediciydi. Esprili olmak ya da tartışmak için bile. Ağzının bana boyun eğmemi emretme şeklinden k o p m a k istemiyordum. Emir almakta pek iyi değildim ama Kase Eriksson için mi? Bana dünyayı yakmamı emredebilirdi ve ben de ondan meşaleyi yakmasını isterdim.

Kemerine tekrar ulaştığımda gözlerimi kaldırdım.

Karanlık arzusun kaynaması beni karşıladı. Duruşunu genişleterek belindeki kalın, haşlanmış deriyi çıkarmam için bana yer açtı. Pantolonunu kaldıraçla çıkardım, tekmeleyip atarken bir arzu düğümünü yuttum.

Arzu karnımda birikti ve leğeni ağzına kadar doldurmak için çok az sabır bıraktı. Kase bunun yerine raftaki keten bezlerden birini buzlu su dolu bir kovaya daldırdı. Soğuktan çığlık attım, ama sabun incileri ve havluyla cildimdeki kiri ve pisliği temizlerken sesi b i r öpücükle bastırdı.

Ben de aynısını yaptım. Bezin acı soğuğu sırtındaki yara izlerine dokunduğunda, Kase ağır ağır nefes alarak geri çekildi. Ben omuzlarını, göğsünü ovarken alnını duvara dayadı, her yeri bir öpücükle takip ettim.

Yeteri kadar içtiğinde Kase döndü ve bedenimi onunkine yapıştırdı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, havluyu orta kaslarının üzerinden, kalçalarının keskin kıvrımından, boyunun sıcaklığına doğru sürüklerken kısa, sert nefesler ağzımı ısıttı.

Onu kavradım, Kase gözlerini kapatana kadar okşadım, her sert inlemede kaşlarının arasında bir çatık oluşuyordu.

Ağzımı sinsi bir sırıtış kapladı. Bu adam kalbimin her parçasına sahipti, çürük ve kararmış parçalardan vahşi ve nazik olanlara kadar. Acımasız, sevgi dolu ve sadıktı. Ve bunu ona yaptığım için büyük bir gurur duyuyordum.

Vücudunun zevkle seğirmesine neden oldum.

Sanki onu sabit tutan tek şey benmişim gibi parmaklarının tenime saplanmasına neden oldum.

Kısa soluklanmaları ve uzun inlemeleri çıkaracak güce sahiptim.

Bu benim en sevdiğim gücümdü ve sık sık kullanmayı planladığım bir büyük parçasıydı.

Kase yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Bileğimi kavrayıp beni zevkinden geri çekmeden önce imrenilen kontrolüm birkaç dakika sürdü.

Bana bir avcı gibi baktı, sanki onun avıymışım gibi. Beni tekrar kucağına alıp sırtımı tuvaletin duvarına yapıştırdığında şaşkınlıkla çığlık attım. Duvarlar kil, çamur ve tahta çıtalarla kaplanmıştı. Soğuk ama sağlandı.

Kase, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kalçalarımın ve popomun sabun ve çarşafların bulunduğu alçak çekmecenin yüzeyine yerleşmesine izin verdi. Kalçalarımı kendine doğru çekti ve merkezimle aynı hizaya getirirken omuzlarımı yasladı.

"Kase ..." Birbirimize kayarken sesim boşluğa karıştı.

Aramızda adrenalin yükseliyordu. Savaştan mı, olacıklardan mı, yoksa bu anın saflığından mı bilmiyorum ama Kase'nin yüzü gerginlik içinde sabitlenmişti. Sadece gözleri bana duyduğu sevgiyi, hayranlığı ve tutkuyu ele veriyordu.

Sadece bana.

Bir eli kalçamdaydı, göbeğime doğru sallandı. Sürtünme ve basınç, ben bir his ve yanma ihtiyacı sersemliği içinde kaybolana kadar arttı.

Omuzlarına yapıştım. Kase bir göğsümü avuçladı, ağzı boğazıma yapıştı.

Ayak bileklerimi beline dolayarak onu daha da yakınımaya çektim. Tanrım, ne kadar yakın olursak olalım, daha fazlasını istiyordum. Ciğerlerimi dolduramıyordum ve sanki bir daha asla doğru nefes alamayacakmışım gibi sert itişler arasında soluk soluğa kaldım.

Alnı benimkine değdi ve duvardaki cilalı gümüş aynaya baktı.

"Bak, Malin," diye homurdandı. "Bize bak."

Birbirine kilitlenmiş bedenlerimizin yansımasını gördüğümde bedenim sıcak bir dalgayla titredi. Biz sallanıp çırpınırken kaslarının esnemesi ve nabzının atması, her umutsuz dokunuşta diğerini sahiplenmesi. Kollarıma ve bacaklarıma dolanan sıcak vücudunun kızarması, kısa sürede unutamayacağım bir manzaraydı.

"Sana tapınmamı izlemeni istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sana her zaman taptım. Hiçbir taç, hiçbir yüzük, hiçbir kanayan krallık bunu değiştiremeyecek."

Kase adımlarını hızlandırdı. Bilinçli düşünce zihnimden kayboldu. Onun kucağında dağıldığımda ses boğazımda düğümlendi. Şiddetli ürperti dalgaları kollarımdaki tüyleri kaldırdı ve kalbimin kafatasımın içinde çırpınmasına neden oldu. Parlak ışık görüşümü bulanıklaştırdı ve başımı zorlukla dik tutabildim.

Kase beni sabit tuttu, donup kalana kadar hareketlerini derinleştirdi ve boynuma karşı salıverildiğini haykırdı. "Tanrım, seni seviyorum."

Uzun, soluksuz bir an boyunca orada kaldık, birbirimize bağlı ve hareketsiz. Ben aldırmadım.

Gerçekte, benim için tek güvenli yer bir katilin, bir hırsızın, kocamın kollarıydı.

ŞAFTÖR EIVE

HAFIZA ŞİİRİ

KASE ÇOK MEŞGUL BİR UYKUCUYDU. Bir kız olarak, onun samanlıkta durmadan yer değiştirmesine ve sarsılmasına alışmışım. Yine sevgilisi olarak uyumanın yollarını bulmuştum ama yatağa girdiğimizden beri kıpırdamamıştı, doymuş ve ağrıyordu.

Omzumun üzerine yuvarlandım, parmak uçlarımla güzel yüzünün çıkıntılarını nazikçe izledim. Gözlerinin arasındaki sabit çatlak rahat ve pürüzsüzdü. Dokunuşumun altında dudaklarının köşesi gizli bir sırıtışa dönüştü.

Onu uyandırmamaya özen göstererek yatağımızdaki kürkleri çıkardım ve bol bir elbise giyerek omuzlarıma tilki kürkünden bir şal geçirdim.

Yine gece olmuş olmalı. Falkyn Yuvası yeraltında olduğu için günün saatini takip etmek sıkıcıydı. Ama ayazda, koridorlar buz gibi olduğunda, her nefes ağzımın önünde beyaz bir bulut halinde görülebiliyordu. Güneşin battığını tahmin etmek yeterince kolaydı.

Kase'nin midesinin onu uykudan uyandırmamasını kısıkanıyordum ama benimki tam bir şeytandı. İçim kaburgalarımı kemirip beni kocamın çıplak bedeninin sıcaklığından silkelediğinde bir günden fazladır yemek yemediğimi fark ettim.

Ben geçerken odalar sessizdi. Sessizliğin verdiği rahatlama, şimdilik loncaların uyuyup dinlenebileceği anlamına geliyordu. Kargaşa devam edecekti ama sevdiklerimin bir süreliğine güvende olduğunu bilmek göğsümü rahatlattı.

"Lanet olası cehennemler." Mutfak odasındaki masanın üzerine düşen tahta bir kaseğin çınlaması karanlıkta yankılandı ve ardından daha fazla küfür geldi. "Nasıl görebiliyorlar? *Tanrılar.*"

Araya girip girmemeyi düşünerek tereddüt ettim ama kısa süre sonra kapıyı kırdım, aynı nefeste hem tedirgin hem de meraklıydım.

Kuzeyli kraliçe dolaplardan birine uzanırken kalın kürk pelerinini omuzlarında tutmak için mücadele ediyordu. Birkaç kavanozu karıştırıp içindekileri kokladı. Belli ki kadın bir şeyler arıyor ve başarısız oluyordu.

"Kraliçe? Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bir eli göğsünde, diğeri kalçasında -kuşkusuz geceliğinin altında bir bıçak saklıydı- dönüp dehşet içinde bana baktı.

Tanıdığı yüzüne yansıdığı anda titreyen bir nefes verdi. "Beni korkuttunuz."

"Özür dilerim. Etrafta gizlice dolaşmaya çok alışkınım."

Elise bir elini saçlarında gezdirdi, sonra pelerinini ince orta kısmına doladı. "Lütfen bana seni uyandırmadığımı söyle."

"Beni sen uyandırmadın. Yemek uyandırdı. İhtiyacım vardı ve ben kimim ki Nik'in yemeğinden kendimi mahrum edeyim?"

Bunu bir şaka olarak söylemişim ama kraliçe burnunu kıristırdı ve yüzünü buruşturdu. "Size engel olmayacağım."

Gitmek için hamle yaptı ama ben elimi uzattım. "Bekle. Bir şey bulmana yardım edebilirim. Niklas'ın gizli dolaplarını karıştırmak için çok zaman harcadım."

Homurdanarak dolaplara özlemle baktı. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim."

Kraliçeyi tedirgin eden bir şey vardı. Kadını tanı mıyordum ama tanıma arzusunu da içimden atamıyordum. Bir zamanlar benim yerimde durmuştu. Tehlikeli bir adamı sevmişti, kaderinde krallığına değişim getirmek olan bir adamı. Hayatta kalmıştı ve ben de aynısını yapacağımızı bilmek istiyordum.

"Kraliçe Elise," dedim nazikçe. "Birbirimizi tanı mıyoruz ama çatık kaşlarına rağmen Kase size ve kocanıza büyük hayranlık duyuyor. Yardımımıza geldiğiniz için size yeterince teşekkür edemeyebilirim ama ihtiyacınız olursa bir şeyler bulmanıza yardımcı olabilirim. Bağışlayın ama iyi görün müyorsunuz."

"Biz de senin kanayan kocana hayranız," dedi sesinde bir çatlakla zorla.

Yanağına bir damla gözyaşı düştü. Lanet olsun. Kadını ağlatmışım. Harika bir izlenim. Böyle bir açıklamanın gözyaşı döktüreceğini düşünmemişim. Yine de onu tanı mıyordum.

"Özür dilerim." Elise elini yüzünün önünde salladı. Derin bir nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Ben iyiyim."

Belki de o da Eryka gibi eksantrik biriydi.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Benim de aklım kaymıyor," dedi. "Junius bana ihtiyacım olanı burada bulabileceğimi söyledi ve bu lanet yere girmek yeterince zordu. Bu kişisel bir mesele ve Herja'yı rahatsız etmek istemedim. Açıkçası, kimsenin onu ve kardeşini bir ay boyunca rahatsız etmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ve Junius'un bu inin neresinde uyuduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Sesi yeni duygularla doluydu ama aynı zamanda öyle bir hayal kırıklığı ifadesi takınmıştı ki kıs kıs gülmek için kendimi zor tuttum.

"Eğer ihtiyacın olan başka bir kadınsa beni buldun," dedim. "Junie'nin dişi bitkileri nerede sakladığını biliyorum ve-"

"Sır tutabilir misiniz, Kraliçe Malin?" Elise araya girdi. "Junius biliyor çünkü kadın yalanların tadını alabiliyor. Ona neden aksini söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum."

Tanrım. Umarım ağır hasta değildir. "Seçkin birkaç kişi için güvenilirim. Diğer herkese göre, benim oldukça sahtekâr olduğumu söyleyeceklerinden şüpheleniyorum." Güldü.

"Sen benim en sevdiğim türden bir insansın. Sevdiklerine sadık, ama tehdit oluşturabileceklere karşı tehlikeli. Artık bir aile olduğumuza göre, umarım bana karşı da güvenilir olursun. Oldukça çaresiz durumdayım." Elise uzun bir nefes verdi. "Benim hakkımda şunu bilmelisin, kocamdan sır saklamam ama . . . eğer öğrenirse beni bir uzun gemiye zincirleyip eve göndereceğini de biliyor olmalısın. Savaş alanını terk etmeyeceğim, Malin. Ayrılmayacağım. Valen ve ben birlikte savaşıyoruz. Eminim bunu anlıyorsundur."

"Tanrılar beni Kase'den koparamadı. Denediler."

"Aynen öyle. Bunu Doğu'ya yelken açtığımız gün öğrendim. I . . . Ben ..."

"Hamile misin?" Fısıldadım. Kıpırdanma şekli, yeşilin dokunuşu ten renginden bunu anlamak zor değildi.

Elise'in çenesi titredi ve başını salladı. "Gerçekten çok sevindim ama Valen'in bir cam parçası gibi geride kalmam için ısrar edeceğini biliyorum."

"Nedenini anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

"Yapabilirim," dedi. "Ama yaşadıklarımızdan sonra ailemin bunu tek başına yapmasına izin veremem. İçimde derinlerde bir his var. Valen'le aramızda bizi güçlendiren bir bağ var. Bunu açıklayamam ama çok güçlü. O bana güç veriyor ve öfkem olmasa bile ben ona güç veriyorum."

Başımı salladım. "Ben gördüm. Duvarın dibinde bocaladığında, ancak sen ona dokunduğunda güçlendi."

Gözlerinde yine yaşlar parlıyordu. "Yemin ederim ona söyleyeceğim, ama şimdilik hepimizin buradan canlı çıkmasından başka bir şey düşünmek istemiyorum." Bir elini karnına bastırdı. "*Hepimizin*. Ben de beyinsiz olup çocuğumu riske atmayacağım."

Ona küçük bir sırtış attım. "Bana kendini açıklamana gerek yok. Ben de aynısını yapardım. Hastalığa iyi gelecek şifalı bitkiler arıyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Yenilmiş gibi yere yığıldı. "Ben de böyle öğrendim. Lanet olsun, kanlı yiyecekleri bile zar zor yiyebiliyorum. Yakında hiç dövüşemeyeceğim çünkü kılıç tutamayacak kadar güçsüz olacağım."

Parmağımı çengelledim. "Beni takip edin. Yardım edebilecek birini tanıyorum."

Elise bana yıldızları asmışım gibi baktı. Birkaç kadın arkadaşım vardı. Tova, Junius, Dagny ve küçük Hanna. Ama onun yakınlığıyla ilgili bir şey göğsümde bir sıcaklık yarattı. Sadece onun anlayabileceği bir akrabalık, neredeyse bir kız kardeşi hayal edebileceğim bir yakınlık.

İki koridor ötede, siyah ahşaptan yapılmış dar bir kapıda durdum ve onu rahatsız etmek için gürültü çıkararak hızla çaldım.

Kapı açılana kadar birkaç kalp atışından fazlası geçmedi.

"Tanrılar, Hob!" Gözlerimi siper ettim. Jakoby Hob kapının önünde çırılçıplak duruyordu. "Üstünü ört. Kuzey'in kanayan kraliçesinin önündesin."

Hob bir eliyle koyu renk, dağınık saçlarını karıştırdı ve çıplak vücuduna baktı. Adam piçin tekiydi ve sırtarak duruşunu genişletti. "Sen de bir kraliçesin. Dinle, ben uyurken kapıya kraliçeler gelse bile, istediğim zaman istediğim şeyi giyerek cevap veririm."

Gözlerimi devirdim ve onu iterek geçtim. "Korkunçsun."

Hob kapıyı arkasından kapattı. "Ama beni hâlâ yanında tutuyorsun, Mal."

"Elise, bu Hob. Kendisi bir hırsız ve vücuduyla oldukça gurur duyan bir adam." Elise başıyla selam verdi.

"Burada ne arıyorsun, Mal?" Tanrılara şükür, Hob sonunda bir sandalyenin arkasına asılmış bir pantolona uzandı.

"Inge nerede?" "Uyuyor.

Aklı başında insanlar gibi."

"Ona kısa bir sorumuz var." "Malin?"

Uyku odalarına açılan kapının üzerinde asılı duran deri ipleri geri çektim. Inge sevgilisinden daha terbiyeliydi ve solgun teninin üzerine kürk bir bornoz geçirdi.

"Inge." Elise'i öne doğru çektim, bizi odaya kadar takip etmeye çalıştığında Hob'a sert bir bakış attım. Durdu ve bizi yalnız bırakarak ön odalara doğru geri çekilmeden önce bir elini kaldırdı. Bilge adam. "Bu Elise Ferus."

"Kuzey Kraliçesi." Inge'nin gözleri büyüdü. Bir elini büyüyen karnına götürdü. Hâlâ küçüktü ama her hafta biraz daha büyüyordu.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Inge," dedi Elise.

"Bu konuşmayı kimseye tekrarlamamalısın. Hob'un dinlememesi gerekse bile dinlediğine şüphe yok," dedim.

"Daha azını bekler miydin, Mal?" Hob'un sesi odaya süzüldü. Başımı salladım ama haklıydı. Daha azını beklemiyordum.

"Kraliçe de senin gibi ama daha erken evrelerde." Inge'nin karnını işaret ettim.

Gözleri bir anda parladı. "Gerçekten mi? Ne kadar heyecan verici. Asil bir küçük." "Asil ya da değil, küçükler annelerine aynı şekilde yaklaşıyor gibi görünüyor,"

dedi. "Başlangıçta hastayken kullandığınız o özel iksirlerden var mı?"

Inge'nin omuzları çöktü. "Hayır, onları ben bitirdim. Özür dilerim."

Elise tekrar yeşile döndü ve ben de içimi çekerek bir elimi omzuna koydum.

"Korkarım Niklas'a sormamız gerekecek."

"Niklas Valen'e söyleyecek. Valen Junie'yi Kuzey'deki bir zindandan kurtardığı için ona sonsuza dek borçlu hissediyor."

Junius'a hikâyenin devamını sormak için bir not aldım. Kuzey kralıyla savaştığını biliyordum ama zindanlar ve kurtarmalar hakkında bir şey bilmiyordum.

"Ondan yapmamasını isteyebiliriz," diye denedim. "Niklas iksirleriyle harikalar yaratıyor. Sizi temin ederim buna değecektir."

"Oh, Niklas değildi," dedi Inge. "Junius'un ihtiyaçları için otlar yapar ama Junie bir keresinde bana kadın vücudu için gerekli olan herhangi bir şeyin kokusundan nefret ettiğini söylemişti. Malzemeler oldukça keskin, bu yüzden onları yapmamayı tercih ediyor. Benimkini yapan yaşlı Elixist'ti. Yuvayı nadiren terk eden kişi."

Adamı tanıyordum. Birkaç kez konuşmuştuk ama aramızda geçen bir konuşmayı hatırladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bekle." Elise'e döndüm. "O seni tanıyor. Bahsettiği Elixist seni tanıyor. Bana söyledi."

Elise'in eli kalbine gitti. "Bevan?"

Sırıtarak başımı salladım. "Gel. Seni ona götüreyim." Inge'ye döndüm ama Hob'un duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Tek kelime etme. Bu aramızda kalacak. Sana kanayan kraliçe olarak emir vereceğim."

"Bu beni korkutmuyor Mal," dedi Hob ön odaya adım attığımızda.

"Ama Kase'ye bana karşı geldiğini söylersem, seni delirtmek için en büyük korkularını kullanır. Bunu yapacağını biliyorsun Hob."

"Lanet olsun. Sen ve Nightrender mükemmel bir çiftsiniz. Her zaman manipüle ediyorsunuz."

Elise'i koridora geri götürdüm. Adımlarında yeni bir heyecan vardı. Eski Elixist'le olan bağlantıyı merak ediyordum. Tek bildiğim Kuzey'de yaşadığı ve hem Elise'i hem de Valen'i tanıdığı ama savaş başlamadan önce oradan ayrıldığıydı.

Odası yuvanın içinde rahat bir yerdeydi. Niklas yaşlı Alvers'lere büyük saygı duyardı. Yüzyıllarca yaşamışlardı; ona rehberlik eden Alvers onlardı, bu yüzden doğal olarak yaşlı adamın odasının rahatça ısıtılması ve yuvanın arka tarafında olması sürpriz değildi. Bir saldırının ulaşabileceği en son yer.

Üç kez çaldıktan sonra adam kapıyı yavaşça araladı. Saçları tel teldi, ay ışığı gibi gümüş rengindeydi ve yüzü bilgelik ve dönüş çizgileriyle çatlamıştı.

Karanlıkta gözlerini kısarak baktı, yüzümü tanıyınca rahatladı ama Elise'i görünce ağzı açık kaldı. Kapı hızla açıldı ve çarpık bir bastonla topallayarak koridora çıktı.

"*Kvinna* Elise! Sanırım artık sana kraliçe demeliyim." Onu uzun, ince kollarıyla sardı.

"Bevan." Keyifli bir kahkaha attı. "Bir daha karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Ah, inanamayacağımı düşündüğüm pek çok şey vardı." Yaşlı adam geri çekilerek onun yüzünü taradı. "O *Valen Ferus*'tu. Legion Grey, tanrılar, o hep Gece Prensi'ydi. İlginç biri olacağını tahmin etmiştim ama Ferus soyunun öldüğünden emindim."

Elise güldü, sonra bana baktı. "Valen lanetlendiğinde kim olduğunu bilmiyordu. Legion Grey adını kullanıyordu. Ben de onu ilk bu isimle tanıdım."

"Ah," dedim. "Peki Bevan, onu tanıyor muydunuz?"

Yaşlı adam Elise'in yanağını neşeli bir torun gibi okşadı ve başını salladı. "Kana susamışlığını, yani lanetini kontrol etmesi için ona iksirler verdim. Birkaç haftada bir onu akılsız bir canavara dönüştürüyordu. Ama Elise'i bulmasına da yardım ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor." Kraliçeye tatlı bir bağlılıkla baktı. "Onu kandırdım

birçok yönden, ama bu yaşlı kemiklerde biliyordum, o ve lanetli canavar birlikte her şeyi değiştirecekti. Ve değiştirdiniz de. Bak burada bile neler başladı. Sen olmasaydın, büyü savaşları ve gerçek varisler asla ortaya çıkamazdı."

"Sanırım size teşekkür etmeliyim," dedim biraz da ironiyle.

Elise güldü ve elimi sıktı. "Bittiğinde bana teşekkür et. O zamana kadar yanınızdayız *Kraliçe*."

Boğazım düğümlendi. Bir duygu seli, halkının fedakârlığına duyulan minnettarlık beni ele geçirdi. Onu uzaklaştırmak için mücadele ettim ama acımasızdı. Bunun yerine, geriye doğru geniş bir adım attım. "İyi olacak mısınız Kraliçe Elise?"

"Sadece Elise," dedi, "ve evet. Bevan benimle ilgilenecek."

Yaşlı adam ona tuhaf bir bakış attı ama kolunu açarak odasına girmesine izin verdi. "Elbette, içeri gelin. Konuşacak çok şeyimiz var. Benim aptal yeğenime ne oldu?"

"Mattis iyi," dedi Elise ona. "Siverie'yle birlikte yemin etti, biliyorsun. Biz yokken Kuzey'de kalıp sınırlarımızın mühürlenmesine yardımcı oluyorlar."

Bevan kapıyı kapatmadan önce duyamadığım başka bir şey mırıldandı. Tek başıma koridorlardan geri döndüm, neredeyse en başta yemek için Kase'nin kollarından ayrıldığımı unutuyordum.

Mutfakta birkaç kasa kuru erik karıştırırken ortalık sessizdi. Orta ısırıkta oda karardı, sanki ayın üzerinden bir bulut geçmiş gibi. Ama bu imkansızdı. Pencere yoktu.

"Karımın bedeni bana yaslanmadan uyanmak rahatsız edici." Kase omzunu kapı direğine yasladı, gözleri kararmıştı. "Ama sonra karımın kim olduğunu hatırladım ve onu burada bulabileceğimi düşündüm."

Eriklerden birini göğsüne fırlattım. "Gecenin bir yarısı yemek çalmayı bırakacağımı mı sanıyordun?"

Gülümsedi, ince gölge tabakasını geri çekti ve elimden birkaç parça aldı. "Hayır. Umarım seninle ilgili hiçbir şey değişmez Malin. Ama planlarına dahil olmayı umuyorum. Her zaman birlikte yiyecek çaldık. Çalmaya da devam edeceğiz."

Yanağından öptüm. "İlk defa bir ceset gibi uyuyordun. Seni uyandıramadım. Yemek dolaplarını yağmalamanın kemiklerine ne kadar işlemiş olduğunu bilseydim, dinlenmene izin vermeyi aklımdan bile geçirmezdim. Ne kadar bencilim."

"Birbirimizi anladığımız sürece." Beni kendine çekti; dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Eğer entrika çeviriyorsanız, ben oradayım. Bu bir entrika olsa bile

Niklas'ın yiyecek depolarına gereksiz bir baskın, çünkü bizi istediğimiz gibi kullanmaya davet etti."

Kase beni öptü. Zayıf bir kadındım, çünkü bedenim onunkine doğru eğildi, dokunuşuna, öpücüğüne, ellerine gömüldüm. Bir zamanlar kendimi dirençli sanırdım. Keskin ve sivri. O zamandan beri tüm o sert yüzeylerin, kalbimin kayıp parçasını aradığım için var olduğunu keşfetmiştim.

Kase bizi kapıdan geri çıkardı. "Yatağına dön, karıcığım," diye mırıldandı. "Senin için planlarım var."

ALTINCI ŞAFT

GECE YARISI

SAVAŞ YAVAŞ ILERLİYORDU. Rüyalarımnda, Kuzey halkı geldikten sonra üçüncü gün zafer kazanacağımızı ve Kara Saray'ın yerle bir olacağını umuyordum.

Öyle değil.

Kuzey'in bize katılmasından iki hafta sonra, hâlâ gölgelerde savaşıyorduk. Kara Saray'ın sahip olduğu büyük sayı avantajına sahip değildik. Saldırılarımız büyük savaş meydanlarında değil, planlar, işaretler ve küçük kampları ele geçirme yoluyla yapılıyordu.

Planımız küçük, yavaş ve basit eylemlerle Ivar'ın imparatorluğunu parça parça yıkmaktı. Skitkast'ın varoşlarında gizlenmiş kamplar ve silah ticareti vardı. Ve bize göre Kara Saray'ın bunlardan kurtulması gerekiyordu. Ticaret kamplarını yıkmak Ivar'ın sahip olduğu gücü zayıflatacaktı ve bizim de onları mümkün olduğunca etkisiz hale getirmemiz gerekiyordu.

Bölgenin sahtekâr liderlerinin bulunduğu köhne konsey binası bunlardan biriydi.

Bir diğeri, kusmuk kokan bir taverna, saray için gizli silah ticareti yapıyordu. Mahzenden çıkan tüneller Falkyn kaçakçıları tarafından kullanıldığı için Niklas buna özellikle içerlemişti.

Nik, meyhaneyi işleten biracıya duyduğu hayal kırıklığını, tırnaklarının altına zehirli ısırgan otları sokarak gösterdi, ta ki kanı zehirlenip ciğerleri iflas edene kadar.

En sonuncusu Malin'in Boswell'le karşılaştığı Vahşi Av arenasıydı. Halvar'ın küçük bir skyd birliğine ve birkaç garip görünümlü fae'ye karşı sürpriz bir saldırı başlatmasının ardından arena bizim oldu.

Güney Krallığı'nın Kara Saray'ın saflarına katıldığına dair söylentiler içime yerleşti. Kupa Sarayı'nın ve baş kraliçesinin Ivar'la ittifak kurduğuna dair resmi bir doğrulama yoktu ama sayıları giderek artan fae'lerle birlikte bu sadece bir zaman meselesiydi.

Valen arenadaki dövüşü çabucak bitirmişti. Kralın ayaklarının altındaki toprağı parçalayabilmesi işe yaramıştı. Toprak onları yuttuğunda küçük, cimri yeni muhafız birliğinin dehşet içinde çılgılık atmasını izlemek unutmaya çalışmayacağım bir manzaraydı. Sonunda, iki skyd hayatları için yalvarmış ve Falkyn Yuvası'ndaki rutubetli bir hücreye atılmışlardı.

Sırlarını açıklamaları için sadece birkaç parmaklarının kırılması gerekti. Ivar'ın Furen'deki yüksek akademiye bir *kraliyet* muhafız birliği yerleştirdiğini söylediler. Lord Patrik tarafından yönetiliyordu, derisi sararıncaya kadar içen, yaşlı bir vahşi.

Kraliyet birimleri. Niall sanki zaten kanayan bir kralmış gibi davranıyordu. Yükselişi, hem yeraltı dünyasında hem de sıradan halk arasında en çok konuşulan şeydi. Ağaçlara dizilen altın kabartmalı parşömenler, sokak meşalelerinin demiri ve bölgelerdeki her binanın her duvarı taç giyme kutlamasının duyurusu olarak hizmet etti.

Kısa bir süre önce korkunç hırsızlar tarafından maskları yok edilen Doğu halkına bir şenlik borçluydular. Yeni krallarını yeni ve geliştirilmiş Masque av Aska'da karşılayacaklardı. Duyuruda şöyle yazıyordu: *Gelin, hepiniz gelin. Karanlık baloya hoş geldiniz.*

Niall'in geleceğin kralı olduğuna dair yalanlarını istedikleri kadar gösterebilirlerdi. Yeni maskeli balo, onları o çok içtenlikle sergiledikleri taçtan ne zaman kurtarmamız gerektiğine dair bize bir zaman çizelgesi verdi.

Yavaş yavaş savunmalarını kıracaktık, gölgelerde savaşıcaktık ve sonra onları bitirecektik.

Her şeyden öte, Kara Saray Doğu halkının, kader kraliçesi olduğunu iddia eden bir kadının güçleriyle savaştıklarına inanmalarını istemiyordu. Doğal olarak, tedirginliklerini gizlemek için, şimdiye kadarki en güvenli kale olan akademide birliklerini iyi sakladılar.

Luca ve ben karın üstü uzanarak sayısız uzun evlerin bulunduğu avluları, ahşap ve sazdan yapılmış yatakhaneleri ve yüksek öğrenim derslerinin verildiği ince taş kulübeleri izledik.

Luca bir zamanlar yüksek akademiye katılmıştı ve bölgenin ayrıntılı bir haritasını vermişti. Saldıracağımız yer ön avluydu. Aralarında Lord Patrik'in de bulunduğu birkaç yüksek lord rahat yataklarında yatıyordu. Eğer biri

Furen'de Ivar gibi yöneten Patrik'ti. Bencilce güç ihtiyacı olan zalim bir adam.

Lord Patrik'in Ivar'ın saflarına katılıp büyük bir orduya ev sahipliği yapan ilk yüksek soylulardan biri olması şaşırtıcı değildi. Ödüllü Alver-Ivar'ın Yardımseverleri tarafından denetlenen bir ordu.

"O orada." Luca mırıldandı. Eli, kan akıtmaya hazır bir şekilde ileri atılmamı engellemek için beni rahatlatmak amacıyla omzumu kavradı. Luca Grym, Sabain ne zaman yaklaşırsa şiddetin düşüncelerime yapışacağını bilecek kadar beni tanıyordu.

Sabain binaların arasındaki taş döşeli yollarda sinsice ilerlerken dışlerim birbirine çarpıyordu. Arkasında dört Rifter, dört Hipnotik, kemerlerinden kürk keseleri sarkan iki Elixist, sonra da beş skydguard vardı. Benevolent kendinden emin adımlarla yürüyordu: göğsü kabarık, başı dik ve belinde kanayan siyah çelik kılıcım. Tüm bunlar olurken, kendi boynunu kurtarmak için arkasına saklanacağı kişiler tarafından çevrelenmişti.

Kahretsin, ondan nefret ediyordum.

"Harekete geçelim mi?" Luca sordu.

Başımı salladım ve otuz adımdan fazla olmayan bir devriye birimi yanımızdan geçerken gölgeleri etrafımıza çektim.

"Kulübeler ordunun erzakının yarısından fazlasıyla mı dolu?" "Evet." Luca haritanın bulunduğu parşömeni açtı. Bir yeri işaret etti.

Ana akademinin arka tarafına yakın bir spor sahası. "Silah çadırları da burada."

"Kryv ve Falkynler oraya taşınacak. Valen ve savaşçılar kulübeleri alacaklar."

Arenada ele geçirdiğimiz iki skyd bize Ivar'ın orduları için etkileyici miktarda bira, tohumluk tahıl ve kurutulmuş balık bulunduğunu söylemişti ve akademinin yakınındaki iyi bir demirciyle birlikte skydguard'a yeni kılıçlar tedarik etmek için doğal bir yerdi.

Raum şafaktan önce teyit etmişti ve hareketimiz belirlenmişti.

"Şimdi, evin girişindeki şu tuhaf görünümlü insanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Taze krema gibi soluk mavi saçlı, uzun boylu iki muhafız uzun evin kapısının iki yanında duruyordu. Başlarına boynuzlu deriler takmışlardı ve kılıçları saf gümüşten parlıyordu. İyi bir kaliteye sahipti ama demir ve deri kabzaların kaba vuruşları yoktu.

Parmaklarımı birkaç kez şıklattım. "Ari."

Büyükelçi alçaktan uçarak yanıma doğru koştu. Yüzü siyah savaş boyasıyla sürme ve rün işaretleriyle kaplıydı ve başını kalın bir örtü ile örtmüştü. "Yani, parmak şıklatarak çağrılacak kadar alçaldım mı?"

Onu daha yakına çekmek için ensesinden tuttum ve iki muhafızı işaret ettim. "Bunlar Güneyli Fae'ler mi?"

Ari gözlerini kıstı. "Lanet olsun. O kılıçlar Borough'un muhafızları tarafından kullanılıyor; Yüce Kraliçe'nin iç sarayları." İstemedi de olsa, beni itene kadar ensesini sıkıca kavradım. "Kızgınlığımızı aştığımızı ve boynumu kırmayacağına güvenilebileceğimi sanmıştım, seni piç kurusu."

Onu görmezden geldim. "Eğer Güney'in ittifakına sahiplerse, Kuzey'in pozisyonunu onlara bildirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Eğer yapmazsak hayal kırıklığına uğrarım." Ari çok konuşurdu. Ciddi olduğundan daha küstah ve alaycıydı. Ama adam nasıl acımasız olunacağını biliyordu. Gölgelere geri döndüğünde ağzının kıvrımında kan ve acıyla ilgili tehditler vardı.

Alçaktan uçarak Patrik'in bahçesinin üstündeki yamaçtan uzaklaştık. Kuzeyli savaşçılar, Kryv'ler ve Falkyn'ler çitin derinliklerine gizlenmişlerdi. Halvar, okçuların yerleştirilmesi konusunda Herja ile konuşuyordu. Tor ve Sol birbirlerinin kayışlarının sağlam olup olmadığını kontrol ettiler.

Valen Elise'e yakın durmuş, alçak sesle konuşuyordu. Yanlarında Malin, birkaç skydguard ve birden fazla Skítkast meclis üyesinden elde ettiği yeni kemik tozu şişelerini karıştırıyordu. Ölülerin son anıları, onları öldüren biz olduğumuzda, bilgi toplamada yardımcı olmuyordu. Ama başkalarının düşüncelerine zorla sokulurlarsa acımasız olabilirlerdi.

Malin'in gücü arttıkça, bildiğim kadarıyla, kemik tozlarından herhangi birini birinin üzerine sürerse kanamalı bir deliliğe neden olabilirdi.

Malin'in gözleri sürmeli ve boyalıydı. Bakışlarını benimkilere kaldırdı ve gülümsedi. "Dövüşecek miyiz, Nightrender?"

Elinin tersini öptüm. Sözleri Elise ve Valen'i bana çevirdi. Malin gibi onların da yüzlerinde siyah ve külden çizgiler vardı. Elise'in buz mavisi gözleri kirpiklerini kaplayan yoğun siyahın altından fırlıyordu.

Valen düşmanlarımızı savaş boyası olarak kullanmaktan biraz zevk alıyordu. Yüzünde koyu kan izleri vardı, sanki biri alnından çenesine kadar derisini pençelemişti. Skyd'ların tüm birliklerine, Doğulu soylulara oyun için burada olmadığımıza dair bir mesaj.

Kan için geldik.

"Yiyecek ve silah depolarını bulduk."

Valen'in gözleri karardı. "Demek arkadaşlarımız doğru söylemiş." "Öyle görünüyor. Ayrıca kılıcımı da buldum."

Malin parmaklarını koluma geçirdi. "Benevolent burada mı?"

"Öyle." Bakışlarım tekrar Elise ve Valen'e döndü. "Benim zıttım olan bir Alver var. Size tehlikeli bir umut verecek. Sizi tuzağa düşürecek, ona götürecek ve sonra sizi öldürecek. Eğer korku hissetmeyi bırakırsanız, kaçın."

Elise iç çekti. "Tüm o çarpık toprak öfkesini özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama yemin ederim, duygular ve zihin üzerindeki bu beden büyüğü olmadan da yapabilirim."

Sırıttım. "Doğu'ya hoş geldiniz Kraliçe."

Elise alay etti ve kılıcını hazırladı. "Sırıtişını gördüm, Nightrender."

"Hiçbir şey görmedin." Gördü, ama ona oyunu kazanma zevkini tattırmayacaktım. Henüz.

Valen kız kardeşine ve Halvar'a işaret verirken arkasından bir adım attım, onlar da savaşçılara dönüp sıraya girmelerini beklediler. Kryv'ler birbirlerine sokuldular. Malin Ash ve Hanna'nın davullarını kontrol etti. Ellis ikisine de Kuzeyli öfke hançerleri vermişti ve en genç iki Kryv benim hoşuma gitmeyecek kadar çok savaşçıya benziyordu.

Kaçarken yakalananlara karşı son savunmamız olan tepelerde kaldıkları sürece burada bize katılabileceklerine yemin ettim.

"Kralı takip edin," dedim Kryv'a. "İşaretlerinizi alın ama Sabain'i gören olursa onu bana bırakın."

"Ah, ama hepimiz ona karşı büyük bir nefret besliyoruz,"

dedi Fiske. "Nefretinizi yutun. O benim," diye hırladım.

Raum parmaklarının arasında bir bıçak döndürdü. "Onu önce ben yakalarsam olmaz ve oldukça iyi görüyorum, bu yüzden size bol şans dilerim."

Piçler.

"Seni esir alan kişiyi kelepçelerinden tut." Eryka'nın ince sesi kıkırdamaların üzerinde süzülüyordu. Gunnar Kryv'in yanında duruyordu ama Valen'in ordusunun bir parçasıymış gibi giyinmişti. İki dünya arasında bir köprü. Gunnar yakındaysa, Eryka da yakındaydı.

"Ne dedin sen?" İstedğimden daha huysuz bir şekilde sordum.

Fae kadın gözlerini iki kez kırptırdı. Yüzündeki savaş rünleri masumiyetini gizlemeyi hâlâ başaramamıştı. Gülümsedi. "Ben bir şey demedim."

Gunnar ona nazıkçe, "Seni esir alan kişiyi kelepçelerinden tut demiştin," dedi.

"Öyle mi? Sanırım yıldızlar yine fısıldıyor."

"Kendi sihrini nasıl kullanacağını bilmiyor musun?" Ona ters ters baktım ve Malin kaburgalarımın dirsek attı. "Ne?"

"O bir müttefik," diye mırıldandı Malin. "Ses tonunuz çok sert."

"Ben *her zaman* acımasızımdır," diye karşı çıktım. "Gördüğünü bilmeyen bir kahin ne işe yarar ki?"

"Özür dilerim," dedi Eryka. Gunnar yeni fae gölgesi hakkında kötü konuştuğum için boğazımı kesmeye hazır görünüyordu ama kadın bundan hiç rahatsız olmamış gibiydi. "Son zamanlarda cazibem o kadar çabuk gelip gidiyor ki, sıkı sıkı tutacak vaktim bile olmuyor. Eğer seni esir alan kişiyi kelepçe deseydim, beni esir alabilecek gibi görünen herkesi kelepçelerdim."

Onun bilmeceleri için zamanım yoktu.

Valen kemerindeki ikiz savaş baltalarını çoktan çıkarmıştı. Savaşçılarının savaşın başladığına dair sessiz bir çağrı yaparak onları havaya kaldırdı ve ardından Elise'i de yanına alarak çitlerin arasından geçti.

Savaşçılar da onları takip etti. Kullandığım skydguard kısa kılıcının kabzasını sıkıca kavradım. Başımdan omuzlarıma kadar vücudumu karanlık kapladı.

"Sonuna kadar savaşın." Onların karşılıklarından güç alarak mırıldandım. Sonra geceye adım attım.

ŞAFT YEDİ

HAFIZA ŞİİRİ

KASE'NİN KARANLIĞINA gömülen Valen, ahşap çitin dibinde durakladı. Kimse nefes almıyordu. Kimse hareket etmedi. Kral yere eğildi ve parmak uçlarıyla toprağı kazdı.

Valen'in büyüüne haftalar boyunca birkaç kez tanık olmuştum ama onun emriyle yeryüzünün kaymasının ve çatlamasının heyecanını kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim.

İlk başta belli belirsiz, ama kısa süre sonra arazinin iç bahçelerinden sinir bozucu çığlıklar yükseldi. Bir sonraki dalgalanmada yer yarıldı. Şiddetli dalgalar çit direklerini ve parke taşlı yolları kırdı. Atlar toynaklarını akademi ahırlarına vurdu; koyunlar dağıldı.

Derin nefes aldım, ciğerlerimi nemli toprak kokusuyla doldurdum. Skydguard'dan dehşet çığlıkları geldiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Toz ve enkaz karmaşası içinde Kase kükredi, "Yürü!"

Ash ve Hanna davullarını çaldılar. Savaş melodisi basit bir uyarıydı. Kampı kurtarmak için hiçbir şey yapmayacaktı ama uğursuz sesin korkularını artırdığı düşüncesi sarhoş ediciydi. Büyücüm için biraz daha fazla güç.

Savaşçıların ilk sırası Halvar'ı takip etti. Okçular Herja'yı yüksek çitin üzerindeki nöbetçi kulübelerine kadar takip etti. Muhafızlar bir uyarı sesi çıkaramadan çan kulesindeki skyd'lere ok yağdırdılar.

Ardından, Hagen Valen'in önüne geçti ve kralı öne doğru gelen Rifter seline karşı korudu.

Bard bir işaret olarak ıslık çaldı. Sol ve Tor hemen açık alana çıktılar. Alvers'lar açık görüş alanındaydı. Neyin geldiğini bilmediklerini bilmenin hınzırca tatmin edici bir yanı vardı.

Kara Saray Rifterları, Hagen'ın kalkanı üzerinde büyülerinin hiçbir işe yaramadığı anlaşılınca tanrılara lanet okudular. Hayal kırıklığı, ayaklarının altındaki çimenleri lekeleyen bulanık siyah seli fark etmelerini engelledi.

Sol'un zehirli büyüü Yarıklara dokunmadan önce Tor avuçlarını mavi alevlerle tutuşturdu. Eşinin gücünü karşılamak için kıvılcımı fırlattı.

Blight alev alıp Rifter'ların sırasını tek bir darbede yuttuğunda gözlerimi korudum.

Bu stratejiyi ilk kez uyguladığımızda, Güneş Prensi ve Tor'un acımasızlığına hayret etmek istemişim. Şimdi ise adımlarımı hızlandırdım ve iki kez düşünmeden küllerin arasından geçtim.

Çelik çeliğe çarptı. Skydguard birlikleri isyancılarla savaşmak için çabaladı, ancak Kuzey'in savaşçıları iyi gizlenmişti ve Kase'nin mürekkepli gölgelerinden saldırdılar.

Herja ve Gunnar kapıların üzerinde yan yana duruyordu. Prensesin tek bir sözüyle oklar göğüslerde ve boğazlarda açıldı. Gunnar okçuların yarısını Skyd'ların kaçtığı arka tarafa yakın bir yere yönlendirdi. Muhafızların kaptanını yakaladı. "Geçmemize izin vereceksin."

"Önce ben ölürüm," diye bağırdı skyd. "Pekâlâ."

Yüzbaşının vücudu kaskatı kesildi. Sonra sanki transa geçmiş gibi kenara çekildi ve Kuzeyli okçuların uzun çit boyunca pozisyon almalarına izin verdi.

"Beni dinleyin," diye bağırdı Gunnar okçulardan kaçan Skyd'lara. Deri bir bira tulumunu dudaklarına götürmek için durakladı. Bira, her şey bir yana, büyüünü güçlendiriyordu. "Hepiniz atlayacaksınız. Başınızın üzerine indiğinizden emin olun."

Çitin kenarından aşağıdaki kırık, kayalık avluya atlarken trans halinde olmaları muhafızların sessiz kalmasını sağladı. Midem hâlâ kemiklerin ve boyunların çatırdamasından hoşlanmıyordu. Hafifçe inledim ve boğazımdaki safra yanmasını geri yuttum.

Kamp dağılmıştı. Birkaç dakika içinde Alvers ve muhafızlarının yarısı yerle bir oldu. Şimdi kaos, özensiz saldırılar ve çaresizlik başlamıştı. Her şey mükemmeldi. Kusursuz ve acımasız. Amacımız erzakların bulunduğu kulübelere saldırmaktı ama birkaç Kara Saray kuvvetini ortadan kaldırabilirsek çok daha iyi olacaktı.

Hagen tarafından korunan Valen, yiyecek deposu kulübelerinin etrafındaki toprağı yarmak için hızlı bir çalışma yaptı.

Küflü toprak havada ağır ağır asılı duruyordu. Toz manzarayı bulanıklaştırıyordu, ancak küçük yapıların duvarları çöktükçe kirşler kırılıyor ve inliyordu.

çatılar ve Valen'in temelini altına oyduğu çukurun içine çöktü.

Nefes nefese kaldıkları bir an boyunca, gökyüzü kuşları şaşkınlıkla enkaza baktılar.

Sonra, ana akademiden çığlıklar yükseldi. Öğrenciler, asil hanımlar ve genç lordlar yatakhanelerinden ve odalarından dağıldılar.

Tanrım, kanayan aptallar kafaları kopmuş horozlar gibi etrafta dolanıyorlardı. Savaşçılara doğru kaçıyorlar, sonra onların skydguard olmadıklarını anladıklarında çığlık atıyorlardı. Skydguard'a doğru koşarlar ve Kara Saray savunucuları savaşçılara karşı silahlanırken bir kenara itilirlerdi.

Bazıları Falkyn'lerin bekleyen kollarına doğru kaçtı. Tombul bir soylu kız Niklas'ın sırtına doğru koştu. Falkyn sırttı ve altın yüzükleriyle kaplı parmaklarını oynattı. Kız çığlık attı, sonra bayıldı ve geriye doğru çimlerin üzerine düştü. Niklas başını eğdi, kıpırdamayan kızın yanına çömeldi ve sırtında asılı duran boncuklu keseyi aldı.

"Çok teşekkürler, *dännisk*." Bilinci yerinde olmayan kızı selamladı, ardından kızın kıpırtısız halinin üzerinden büyük bir adım atarak çantasını boynuna doladı.

Tiz bir hüsrana çığlığı beni paramparça olmuş avluda, festivallerde şovmenlerin ve düzenbazların gösteri yaptığı bir amfi tiyatroya doğru çekti. Bu gece farklı bir gösteriye ev sahipliği yapıyordu: Elise, Halvar ve Tova, birkaç Alver'e karşı mücadele ediyordu.

Savaşı izleyen bir adam yüreğimi ağzıma getirdi. İnci gibi bir tunik giymişti, saçları kafa derisine yakın kesilmişti ve vahşi bir sırıtiş yüzünü çürütüyordu. İyiliksever.

Kase çatışmanın içinde kaybolmuş, muhtemelen Kryv ve Falkyn'leri mümkün olduğunca çok silah çalmaları için alana doğru yönlendiriyordu. Ama Hayırsever sanki bir planı varmış gibi aç gözlerle Elise Ferus'a bakıyordu.

Kraliçeye arkadan vurduğunda ben çoktan onlara doğru koşmaya başlamıştım.

"Elise!" Halvar kükreyerek aynı anda iki Alvers'i aldı.

Tova kendi mücadelesinde kaçtı ve eğildi; Sabain kraliçeyi saçlarından tutup yere sürüklerken parlayan gözleri kocaman açılmıştı.

Nabzımın atışı, ayaklarımın ağır gümbürtüsüyle eşleşti.

Elise genç kız değildi. Kalçasındaki küçük bıçaklardan birini alıp Sabain'in elindeki kendi saç tutamını kesmeden önce tereddüt etmedi. Ayağa kalkarak Benevolent'a doğru hamle yaptı.

"Halkın için umut ediyorsun ama onların yaşamasını istiyorsan savaşmak çok aptalca." İpeksi sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Hayır. Hayır, tanrılar.

Elise kılıcını indirdi, başını eğdi. "Birçok şey için umutluyum."

"Elise, dinleme!" Çığlık attım.

"Biliyorum." Sabain elini uzattı. "Benimle gel. Yeni kralımızla uyum sağlayarak ülkenize barış getirebilirsiniz. Onun eşi ol, gerçekten de bir kral için bilge bir aşıktan daha harika bir şey yoktur."

Tanrım, eğer Kase ya da Valen bu aptala önce ulaşmasaydı, onu parçalara ayırırdım.

Halvar kraliçesi için bağırdı ama Sabain'in Elise'i trans halinde kilitleyen çarpık büyüsü varmış gibi görünüyordu.

Dişlerimi sıktım ve kemik tozu şişelerini karıştırarak adımlarımı hızlandırdım.

"Bir kralın eşi mi?" Elise'in sesi çok yumuşak, çok *umutluydu*.

Hayır. Kuzey kraliçesini Niall'a kaptırmayı reddediyorum. Elise Ferus'u ele geçirirse, Dagny'ye yaptığı gibi onu da bir kafese kapatırdı. Onu Valen'e karşı koruyacaktı. Ve çocuğunu. Tanrım, onun karnında Kuzey'in varisinin büyüdüğünü öğrenirse ne yapardı?

"Bir kralın eşi. Sadece hayal et," diye tekrarladı Sabain, ses tonunda hülyalı bir heyecan vardı. Hüzünlü bir şarkı gibi.

Dişlerimle şişelerden birinin mantarını patlattım, Kase Boswell Doft'u öldürdükten sonra Klaus Krokig'e yaptığım gibi külleri gözlerine serpmeye hazırdım.

Elise, Sabain'e bir adım daha yaklaştı. Halvar birden fazla muhafızla kavgaya gömülmüştü. Tova kraliçenin durması için çığlık attı. Valen ... kanayan kral neredeydi? Sabain'i yok edecekti.

Hâlâ yirmi adım uzaktaydım ve onun halkından koparılıp cehennem hayatına sürüklenmesini izlemekten korkuyordum.

Ta ki yüzü değişene kadar.

Elise baş döndürücü bir keyifle gülümsedi, sonra bir anda gözleri karardı.

"*Lanet olası kraliçeyken neden eş olasın ki?*"

Sırtındaki kılıfından küçük bir bıçak çıkardı ve ucunu Sabain'e sapladı. Piç kurusu hızlı davranıp kaçtı ama bıçak omzuna saplandı. Bu onu geriye, benim yoluma savurmaya yetti.

Sabain'i arkadan kavradım ve başını geriye doğru çektim. Kemik tozu şişesini gözlerine boşaltmadan önce bana doğru düzgün bakacak zamanı bile olmadı.

Benevolent ıgık attı. Nasıl olduğunu anlamadım ama gölgeler omuzlarımdan, parmak uçlarımdan, salarımlın uçlarından dökülürken, mesmer kanımda ısındı.

Kemik tozu gözlerine işlemiş ve onu acı içinde kıvrılırken bırakmıştı. Tozun hafıza büyüsü olmayanları yaktığını biliyordum ama acının altında ezilenin Sabain olduğunu bilmek göğsümün ortasına rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı.

O çırpınırken ellerimi başının iki yanına kenetledim ve ağzımı ona yaklaştırdım. Nefesi sıcaktı ve kan kokuyordu. Mesmer güçlenmişti. Dokunmaya ihtiyaım olduğu kadar nefese ihtiyaım yoktu ama İyiliksever için başarısız olma riskini almak istemedim.

Nefes aldıkça karanlığın sisli şeritleri İyicil'in etrafını sarıyor, burnuna, kulaklarına doğru kayıyordu. Burnumdan uzun bir nefes çektim. Anıları oluşmaya başladıkça duman ve soyut şekiller zihnimi doldurdu.

Hepsini alırdım. Onunla işim bittiğinde gerçek adını bile bilmeyecekti.

Ama tekrar nefes alamadan ağır bir bot ayak bileklerime tekme attı. Sırtüstü yere düştüğümde ciğerlerimdeki hava boşaldı. Sabain ıgık attı, kemik tozunun gözlerini yaktığına şüphe yoktu.

Benevolent için endişelenmedim. şu anda en büyük tehdit, gzlerindefkeylezerimde dolaşan gök muhafızıydı.

Valen'in büyüsü yeterince kırık taş yaratmıştı. Bir avuç keskin çakıl taşı aldım ve muhafıza fırlattım. Parçalar yüzüne çarptığında küfretti ve kılıcıma uzanmama yetecek kadar uzun süre gözlerine vurdu.

"ldrn onu! O bir hafıza hırsız!" Sabain geri çekilirken kendi gözlerini silerek bağırdı.

Muhafız yönünü değiştirdi ve kılıcını başımınzerine kaldırdı.

Dizlerine tekme attım ama o karşı hamle yaptı. Savurmaya hazırlandı. Ben yuvarlanmaya hazırlandım. Ama bir sonraki nefeste, sıcak yapışkan kan yüzüme sıçradı. Gökyüzü muhafızının göğsünün ikiye ayrılmasını dehşet içinde izledim. Göğüs kafesi ortadan çatlamıştı. lmekzere olan kalbinin her pompalanışında yere yoğun kan pskryordu.

Muhafızın ağzı iki kez açılıp kapandı, sonra bacakları tutmaz oldu ve vücudu çöktü.

Narin eller kollarımın altından geçti. Kase yanımdan geçerken Elise ayağa kalkmama yardım etti. Yumruk yaptığı avucunu indirirken parçalanmış muhafıza basit bir bakış attı. Büyüleyiciliği çok acımasızdı.

"Sabain!"

Benevolent omzunun üzerinden döndü, etrafı çoktan Skyd'ler ve Rifter'larla çevrilmişti.

Kase'nin arkasında, kanlı ve kirli Valen belirdi. Kral avuçlarını açmadan önce bir an bile kaybetmedi. Pürüzlü tepeler topraktan oyulmuştu. Akademinin avlusunun dört bir yanında Valen, muhafızlardan ve Alvers'ten geriye kalanları içeriye kilitlemek için dağ gibi duvarlar ördü.

Sabain'in kibirli ifadesi düştü. Ağaçlara doğru koştu, çok yükselmeden taş ve toprağın sivri dişlerinin üzerinden atladı.

"Lanet olası korkak!" Kase hayal kırıklığıyla kükredi.

Benevolent'ı takip eden Rifterlar o kadar şanslı değildi. Hepsi aynı Sabain gibi sırtların üzerinden atlamaya çalıştı ama Valen'in duvarları çarpışma rotasındaydı. Duvarlar kırık kayalardan oluşan çemberi tamamlayarak Alver'leri boşlukların arasında ezdi. Uzuvar dışarı fırladı. Çatlaklardan kan sızıyordu.

Kase, Sabain'in geri çekilişine bir kez daha küfretti, sonra dönüp ellerini yüzüme koydu. "Sana zarar verdi mi?"

Sanki evet dememi istiyormuş gibi bir hali vardı, böylece tekrar karşılaştıklarında Sabain'e biraz daha hararetle işkence edebilecekti.

"Gururumu biraz incitti."

"Bunun için ölecek."

"Eğer içinizi biraz olsun rahatlatacaksa, Elise onunkini oldukça büyük bir gösteriyle yaraladı."

Kase'nin bakışları Valen'in çenesindeki yarayı inceleyen kraliçeye kaydı.

Elise, Kase'ye bakmadan, "O kadar afallamış görünme, Nightrender," dedi. "Zaman zaman zorlu biri olduğum bilinir." Valen'in dudaklarını gagaladı. "Aptal herif beni sahte krallarının eşi olmam için ayartmaya çalıştı."

Valen'in boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükseldi. "O ne?"

"Biliyorum. Ne kadar aşağılayıcı, sence de öyle değil mi?" Kollarını Valen'in boynuna doladı. "Gerçi şimdi düşündüm de, onların sahte krallarının sarayını görmedim. Belki sizinkinden daha büyüktür ve ..."

Elise şakasını bitiremeden Valen onun ağzını kendi ağzına bastırdı. Elise, Valen'in öpücüğünde eriyene ve Valen sadece onun için yazılmış sözler fısıldayana kadar kahkahalarla güldü.

"Patrik'i görebiliyor muyuz?" Luca biraz nefessiz, biraz da kanlar içinde Kase'nin yanına geldi. Dagny onun elini sıkıca tutuyordu ama gözleri vahşiydi. Sanki bu gece, ailesini sırayla parçalayanlardan intikam almanın yeni bir yoluydu.

Kase başını salladı. "Solucan ortadan kayboldu. Kılıcı zar zor tutabilen yaşlı bir adam. Muhafızları olmadan bir tehdit değil."

Kase ve Luca konuşurken çimlerin üzerinde bir silahın parıltısını yakaladım. Elim kabzanın siyah derisinin etrafında kıvrıldı. Demir parlatılmıştı, ağırlığı mükemmel dengelenmişti. Kılıcı açık avuçlarımın üzerinde sergilerken göğsüm heyecanla gerildi.

"Sabain'in geride bir şey bıraktığına inanıyorum."

Kase siyah çelik kılıcının kabzasını tutarken gözlerini sahiplenici bir parıltı doldurdu. Boğazından sert bir nefes çıktı. Kılıcı kabzasında bir kez döndürdükten sonra akademideki katliama baktı.

Skydguard merkezde toplanıyordu. Kulübeler ve yiyecek malzemeleri bozulmuş ve tahrip edilmişti. Öğrenciler sığır gibi güdülüyor ve tuzağa düşürülmüş muhafızların yanına yerleştiriliyordu. Hagen ve Hanna Alver'lerin etrafını sararak büyülerini engellerken, Falkyn'ler de Niklas'ın kendi yarattığı büyülü bantlarla onları yakalamaya çalışıyordu.

Valen'in duvarları onları burada hapsedecekti. Ne yiyecekleri ne de yedekleri vardı. Kara Saray'ın en sert birliklerinden biri yakında açlıktan ölecekti.

Bunu göreceğiz.

Kase her şeyi anladıktan sonra siyah çeliğini kaldırdı. "Akademi bizimdir!" Loncalardan ve savaşçılardan gelen bir kükreme geceyi paramparça etti.

Ivar'ın muhtemelen cimri hırsızların almasının imkânsız olduğunu düşündüğü Kara Saray'ın bir parçasını ele geçirmiştik. Kase'nin Sabain'den intikamını almasını istemiştik ama bir yanım da kaçtığına sevinmişti.

Lord Magnate'e geri dönmesine izin ver. Acele et ve Saray'daki tüm piçlere geldiğimizi söyle.

SEKİZİNCİ ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

AKADEMINİN İÇİ NEFES KESİCİYDİ. Duvarlar ince duvar halıları, kitaplar ve parşömenlerle kaplıydı. Koridorlar boyunca dört bölgenin en güzel yerlerinin resimleri asılıydı. Koridorları dolduran karanfil ve adaçayı tütsüleri, dışarıdaki iç organ ve safra kokusunu kaplayan topraksı bir baharattı.

Bard ve Luca, içeriye hiç adım atmamış olan bizlere farklı odaları gezdirdiler.

Öğrenciler hava muhafızlarından ve Alvers'ten çabucak ayrıldılar. Esir olarak Falkyn Yuvası'na geri götürüleceklerdi. Kuşkusuz ağlayıp feryat edecekler ve değerli asil hayatlarının sona erdiğini düşüneceklerdi ama geride kalan gök muhafızlarıyla birlikte açlıktan ölmeyeceklerdi.

Hob ve Inge soyluların yatakhanelerinden yaldızlı bantlar ve zarif kürkler kaparken gülüyorlardı. Raum, Lynx ve Tova cüzdanları ve kâğıt kalemeleri toplayarak loncaların kasasına kattılar.

Gunnar, Eryka ve Kase'yi yemek pişirme odalarında takip ettim, Falkyn Yuvası'nda kullanabileceğimiz otları ve malzemeleri topluyordum. Ama Gunnar büyük bir kiler kapısını açtığı anda geri sıçradı ve alarmla bağırdı. Köşeden iki adam umutsuzca kaçmaya çalışarak dışarı fırladı.

"Manşetin yanında!" Eryka bağırdı. Sesinde güç duymak garipti. "Kelepçeyle!"

Gunnar hemen harekete geçti ve kalın boyunlu, iri yarı bir adamın pelerinini geriye doğru çekti. Adam geriye doğru ayaklarının dibine düştü.

Kase diğer adamın önüne geçti ve inleyen aptal yüzünü kaldırdığında sırıttı. "Ah, Lord Patrik. Nereye gittiğinizi merak ediyorduk."

"Kase." Gunnar'ın sesi kararsızdı.

Yeğenime baktım. Çizmesini yere serdiği adamın boğazına dayamıştı ama Gunnar'ın vücudu titriyordu.

"Ne oldu?" Kase sordu.

"Stor Magnus." Gunnar bize bakmadı. Eryka'yla yüzleşti. "Annemi ve babamı çağırın lütfen. Onlara esirimizin yakalandığını söyle."

KURU BİR SWALLOW boğazımın arkasını tırmaladı. Güneşin uyanmaya başlamasından bir saat önce Hagen, Herja ve Gunnar, Stor Magnus'un ahşap bir kirişe bağlı olduğu avlunun ortasında durdular.

Bu adam, bu kanayan adam, onların kalp ağrısının sebebiydi. Gunnar onu yemek odalarından sürüklediğinden beri hikâyeden haberdar olmuştum.

Kuzeyli Magnus Hanesi yüzyıllardır lanetli prensese sahipti. Bu sefil ev, Herja'yı sanki bir eşyaymış gibi nesilden nesile aktarmıştı. Herja'ya eziyet etmişler, onu çocuklarından ayrı tutmuşlar, iyi davranması için onları koz olarak kullanmışlardı.

Kardeşimin hapse atılmasının sebebi oydu.

Belki de kaderin bize karşı bir sevgisi vardı. Bu, bölünmüş ailelerinin sonuncusunu geride bırakmak için kanayan bir hediye idi.

Hagen Stor'un kaburgalarına tekme attı. Adam inledi ve iki büklüm oldu. "Lord Patrik senin akrabam mı? Doğu'yla bir bağlantısı olduğunu biliyordum. Yoksa daj'ım senin küçük oyununu nasıl bilebilirdi?"

"Kişisel bir şey değildi," diye homurdandı Stor.

"Hiçbir şey mi?" Hagen yumruğunun tüm ağırlığını kullanarak Stor'un çenesini kırdı. "Beni çocuklarımdan uzak tuttu. Hepsi kişiseldi, seni piç kurusu."

Herja Hagen'in yanına geldi ve Stor'a ters ters baktı. "Seni korkak. Kuzey'de savaşıp Doğu'ya omurgasız bir köpek gibi kaçırıyorsun." Adamın önünde çömeldi ve başını bir yana eğdi. "Zavallı oğluna ne olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Stor'un çenesi titredi.

Herja kıkırdadı. "Sana söyleyeyim. Kardeşim, Etta'nın gerçek kralı, hiç acımadan kafatasını ikiye böldü. Onursuzca öldü."

"Bu kadar gevezelik yeter. İntikamını al o zaman, Valkyrie." Stor Herja'ya ters ters baktı. "Tanrım, sessizken senden çok daha fazla keyif alıyordum."

Hagen Stor'un dizine vurdu. Adam acısını o kadar yüksek sesle haykırdı ki avluda mahsur kalan birkaç öğrenci hıçkırmaya başladı.

Kase'nin elini tuttum. Avucumu dudaklarına götürüp beni öptü ama bakışlarını bahçedeki gösteriden hiç ayırmadı.

"Aşkım," dedi Hagen Herja'ya bakarak. "Kimse senden daha fazla acı çekmedi. Onunla ne yapacaksan yap."

Herja gülümsedi. Yüzündeki ifadede ne nazik ne de yumuşak bir şey vardı. "Onu oğlumuza veriyorum. Gunnar, onu sen buldun. Ailemizin intikamını almak için bu anı hak ettin."

Gunnar, çocukluğunu elinden alan adamın önüne çıkarken göğsü biraz şişti.

Stor alay etti. "Yavrunun ne faydası var?"

Gunnar gülerek Stor'un saçlarını kavradı. "Oh, göreceksin. Niklas." Gunnar kalabalığın içinde Falkyn liderini aradı. "Üzerinde hiç ghostvine var mı?"

Niklas'ın gözlerinde baş döndürücü bir ışık parladı. "Aynen öyle, benim hırçın genç dostum."

Niklas, Gunnar'a kemerine bağlı büyük derilerden birinden küçük bir kese uzattı. Her zaman iksirlerle kaplı olan Niklas'ın ihtiyacımız olan herhangi bir malzemeden yoksun kalacağından şüpheliydim.

Gunnar keseyi avuçlarının arasına alıp Stor'a baktı. "Hayalet sarmaşığının seni öldürmeden önce felce yol açtığını biliyor musun?"

Cevap beklemeden Stor'un ağzını zorla açtı ve dilinin üzerine bir yığın yeşil toz boşalttı. Toz çürük ve küf kokuyordu ve Gunnar Stor'un ağzını zorla kapatırken Stor boğuldu.

"Maj'ın sana sahip olmama izin vermesi çok nazik bir davranıştı ama bence ailem ne isterse onu yapmayı hak ediyor. Artık yapabilirler." Gunnar Stor'un yüzünün yan tarafını okşadı. "Nasıl isterlerse öyle yapsınlar ve senin bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Her şeyi hissedecek ve durdurmak için çaresiz kalacaksın. Çılgılık bile atamayacaksın."

Stor'un teni hastalıklı bir maviye dönüştü. Vücudu kaskatı kesildi, kıpırdamadı ama gözleri kafasının içinde çılgınca dönmeye başladı.

Hagen ve Herja komplocu bir bakış attılar, sonra el ele Stor'a yaklaştılar.

Hiçbir çığlık boğazından kaçamadı, ama kardeşim ve sevgilisi kabuslarının son yüzünü bitirirken gözyaşları, homurtuları ve çığlıkları gözlerinin her dönüşünde yaşadı.

PATRİK ve Stor'un cesetleri kapıların önüne dizilmişti. Kara Saray için bir uyarı. Stor'un parmaklarının ve dilinin parçaları kapana kısılmış skydguard'ların arasına saçılmıştı. Halvar ve Tor onlara son yemeklerinin tadını çıkarmalarını söyledi.

Belki kötü, hatta zalimdik ama artık bunun benim için bir önemi olduğundan emin değildim. Kase nefes alıyorsa, loncalarımız yaşıyorsa, Kuzey topraklarımızı bir zaferle daha terk ediyorsa, son skydguard düşene kadar zalim ve kana susamış olacaktım.

Yarın yuvaya dönecektik. Birkaç savaşçı ve Falkyn, skydguard'ın, herhangi bir Güneyli fae'nin ve Patrik'in adamlarının ölüm gelene ya da savaş sona erene kadar hapsedilmelerini sağlamak için akademiye koruyacaktı. Akademinin öğrencileri bizimle birlikte Skítkast'a dönecekti.

Sırf Kara Saray'ı şok etmek için masum gençleri katletme işinde değildik. Ancak karşı koyarlarsa ya da kaçmaya çalışırlarsa, kaderleri daha karanlık bir hal alacaktı.

Bir esnemeyi elimin tersiyle kapattım ve Kase'yle uyuyacağımız odaya doğru merdivenleri çıktım. Bir mumun titremesi gözlerimi kattaki küçük ofislerden birine çekti. Niklas bir masanın üzerine eğilmiş, kalın deri ciltli bir kitabı karıştırıyordu. Junie küçük bir şezlongda uyuyordu, elleri sanki kocasına tutunarak uyuyakalmış gibi sallanıyordu.

"Bir gecede çalışma sırası mı kazanıyorsun?" Omzumu kapının pervazına yasladım.

Niklas başını kaldırdı. Saçları, parmaklarını acımasızca gezdirmiş gibi dağınıktı ama geniş ve beyaz bir şekilde sırtıyordu. "Malin. Gel buraya. Sanırım kraliçenin yüzüğüyle ilgili bir şey buldum. Bu lanet yer tam bir hazine. Umarım bu kitapların artık bana ait olduğunun farkındadırlar."

Ona hızlı bir gülümseme verdim, sonra da oturdum. "Ne buldun?"

Niklas ağır kitaplardan birini masanın üzerinden bana doğru itti. "Bu krallığın asil soylarının, kaderli bir kraliçe düşüncesine tepki göstermesine şaşmamalı.

İki şekilde: gerçek varise korku ve saygı duyarak ya da gücü kendi ellerine almak için gayret göstererek."

İşaretli sayfa, yüzüğün çizimleri ve yüzüğün kullanıldığı zamanlara ilişkin tarihsel referansların ayrıntılı bir anlatımıyla doluydu.

Eğer bu gerçek bir tarihse, o zaman yüzük yüzyıllardır bu topraklardaydı. Soylar arasında aktarılan, saklanan ya da gücü için kötüye kullanılan bir kalıntı. Ama okudukça beni en çok korkutan şey bu güç oldu.

"Niklas, yüzüğün tüm bunları yapabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

İçini çekti ve sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Bilmiyorum Mal. Ama eğer yapabiliyorsa, Ivar'ın onu senin ellerinden uzak tutmak için savaşmasına şaşmamalı."

"Ama ondan güç alabilecek tek kişi ben değilim."

"Doğru." Niklas kitabı elimden geri aldı ve satırları inceledi. "Her iki soydan gelen herkes yüzükten *bir miktar* güç alabilir, ancak bunun açık sonuçları var. Gördünüz mü?"

Sayfanın köşesinde düzgünce işaretlenmiş ve yüzüğü kullanmanın tehlikelerinin listesini içeren bir kutuyu işaret etti.

Yüzük, bir kişiye büyü gücünde artış sağlayabilir, tıpkı vizyoner bir Protfetik'in tehlikeyi sezebildiği gibi düşmanlara karşı koruma sağlayabilirdi. Yüzük diğer Alvers'lerle olan bağlantıları güçlendirirdi.

Kase'yi düşündüm. O bana en yakın Alver'di, başka bir Anomali. Yüzüğü ele geçirirsem onun büyüünde ne tür değişiklikler olabilirdi? Tıpkı benim şu anki mesmerim gibi, yüzük de hafızaları istila etmek ve başkalarının zihnindeki düşünceleri ya da geçmiş olayları eritmek için kullanılıyordu. Ama geride anıların bir parıltısını bile bırakmazdı. Yeni, köklü anılarla tamamen yeni bir yaşam öyküsü inşa edebilirdi. Eski anılar

unutulup gitti.

Bencilce veya aşırı kullanımın sonuçları yavaş bir ölüm anlamına geliyordu. "Soldurma mı?" Sayfadan başımı kaldırdım.

"Bu terimi birkaç kez okudum ve bir hastalık anlamına geldiğini düşünüyorum. Sizi yavaş yavaş içten dışa doğru öldüren bir hastalık. Görünüşe göre Norn'ların armağanını onların onayı olmadan ne kadar çok kullanırsanız, ölüme giden yol o kadar daralıyor ve kısalıyor."

Midem bulandı. "Ya ... ya gerçekten yüzüğü kullanacak kişi ben değilsem ve sadece soyun bir parçasıysam?"

"Dokunursan anlarız, Mal." Niklas sayfayı çevirerek en üstteki bir pasajı işaret etti. "Ama bunu okuduktan sonra, acaba

yüzük senin olacak. Büyü gücünüz arttıkça bu yeteneklerin işaretlerini şimdiden göstermeye başladınız."

Geçmiş kraliçelerin mesmer kullanımına, özellikle de hafıza yürüyüşüne dair anlatıları tekrar okuduğumda boğazımda bir yumru düğümlendi. Zaten Kase'nin zihninde onunla birlikte yürümüştüm. Anıları gölgeleme, başka bir büyü kaynağı tarafından değiştirildikten sonra bir zihni orijinal haline geri getirme yeteneği.

Eski kraliçeler anılarını çalmak için kemik tozu ya da nefes kullanmazlardı. Aslında, bu yöntemler büyülerinin birincil, neredeyse çocuksu kaynakları olarak kabul edilirdi. Kraliçeler bunun yerine dokunmaya, benim Kase'ye yaptığım gibi kan bağına başvururlardı.

Ancak son kraliçe yemin etmişti ve görünüşe göre Alver yemini ona sadece aynı anda çok sayıda kafayı istila etme arzusunu kullanma gücü vermişti. Anıları dokunarak değil, düşmanlarının kafalarındaki düşünceleri çağırarak çalışıyordu.

Niklas parmağımın çizgileri takip edişini izlerken usulca, "Neredeyse senin Skyd'lerle yaptığın gibi," dedi. "Gölgeler, tıpkı Kase'nin kullandığı gibi, Skítkast'ta aynı anda birden fazla kafayı işgal etti. Yüzük parmağına takıldığında, söylediği her şeyi yapacağından hiç şüphem yok."

Ama korktuğum şey de buydu. Eğer bunlar doğruysa, yüzüğün gücü dehşet vericiydi. Not edilen hediyeleri tekrar okudum. "Kaderin hafızasını çalma gücü mü?"

Niklas bir omzunu kaldırdı. "Kaderi değiştirmenin bir yolu olabilir. Böyle bir gücün var olduğunu biliyoruz. Kral Valen'i düşünün. Onun kaderi bir kader işçisi tarafından değiştirildi."

"Ama bu." En ilgi çekici ve korkutucu satırı işaret ettim. "Nedir bu? Bir hayatı unutmak için ölüm mü? Niklas, eğer birinin kanayan Ölüm'den anılarını çalma gücü olsaydı, bu kişiyi neredeyse yenilmez yapardı."

Güç en korkutucu şey olabilir. İnsanlar onun için savaştı, onun için öldürdü, onun adına işkence yaptı.

Niklas, "Kişisel kullanım için yapılabilecek gibi görünmüyor," diyerek göz gezdirdiğim bir satırı işaret etti.

Yeterince doğru. Yüzük insanı ölümsüz yapmazdı.

"Yine de bunu başkaları için yapabilseydiniz, savaşçılarınız ölebilirdi ve siz onları geri çekebilirdiniz."

"İlginç, değil mi?" dedi Niklas. "Ama tüm mesmerlerin sonuçları ve sınırları vardır. Burada bile-" Yüzüğün taslağının ve bandın üzerindeki rünlerin bulunduğu başka bir pasajı işaret etti. "Bu, hafıza mesmerinin

her şeyden çok kader büyüüne benziyor. Rün işaretleri tüm bandı kaplıyor, ancak boyutları toplamda yalnızca dört işarete yer açıyor."

"Bunun ne önemi var?"

"Sanırım," demişti yüzüğü incelemek için yakın tutarak, "yüzükle tüm kadersel güçlerden mesmer alıyorsun. Ölüm. Bak, alttaki bu işaret ters çevrilmiş bir yaşam rünü. Tam anlamıyla ölümün işareti. Sonra da burası." Başparmağını yüzüğün yan tarafındaki bir işaretin üzerinde gezdirdi. "Ama burada hasat rünü ya da geçmiş eylemlerin ödüllерinin sembolü var. Bu neyi sembolize ediyor?"

Omuz silktiğinde Niklas gözlerini devirdi. "Geçmişimiz, Malin. Geçmişimiz!"

Niklas diğer ikisi hakkındaki teorilerine inandığımdan emin oldu. Şu andaki bilgi için bir rune, şu anki hayatımızın kaderiyle bir bağlantı anlamına geldiği konusunda ısrar etti. Son rün ise bilgeliğin ve ilerlemenin işaretiydi. "Gelecek,"

dedi Niklas. "Bu rünlerin her birinin bir anlamı var. kadere. Sende Norn'ların parçaları var."

"Sanırım bunu test etmemiz gerekecek," dedim. "Eğer ölümün eşiğindeysen ve seni geri getirebiliyorsam, o zaman belki de seni Ölüm'ün hafızasından çalabilecek güce sahibimdir."

Niklas ve ben sessizliğe gömüldük. Ölüm'den ve kaderden anıları çalabilecek bir gücü alma sorumluluğunu almak istemiyordum. Tehlikeli, baştan çıkarıcı ve sonsuza dek açgözlü ve kötü niyetliler tarafından aranacak bir hediye gibi görünüyordu.

Ama öte yandan, Ivar yüzüğü elinde tutmak için cinayet işlemişti. Şüphesiz gerçek varisin kazanacağı hediyeleri biliyordu. Tahtın son varisi kendi soyu olana dek yüzüğün korumasını kullanmaya devam edecekti.

Kraliçenin yüzüğünden korkmamın bir önemi yoktu. Onu bulmamız gerekiyordu. Çok yakında.

DOKUZUNCU ŞAFT

GECE YARISI

SKİTKAST SESSİZDİ. Furen'den daha fazla erzak, yuvanın odalarına kapatılacak asil öğrenciler ve elimizde daha fazla ölümle döndüğümüzden beri ürkütücü bir şekilde öyle.

Savaşta sessizlik asla iyi değildir. Neredeyse her an entrikaların, planların ve tehlikenin pusuda beklediği anlamına gelirdi. Gerilim her duvara, her nefese, savaşçıların ya da hırsızların köşelerden bakarken attıkları her kaçamak bakışa sinerdi.

Akademiden döndükten iki uzun gün sonra kafatasım ortadan ikiye ayrılmak üzereydi.

Yüzük hakkında bilgi toplamak ve araştırmak arasında mesmer'ı fazla kullanmıştım. Niklas'ın gölge yürüyüşü ya da herhangi bir taşıma büyüsü hakkında okuyabildiği her şeyi okumasıyla, korkunun içinden geçmek için gölgeleri kullanarak defalarca pratik yapmıştım.

"Eğer bu bir beden büyüsüye," dedi Niklas, ben gölgemle kalemizin bir ucundan diğer ucuna göz açıp kapayıncaya kadar yürüdükten sonra bitkin bir halde ayaklarının dibine yığıldıktan sonra. "O zaman bunu açıklayabilmemin tek yolu, artık kafalarımızdaki o kısa dalgalanmalara bağlanma yeteneğine sahip olman."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, öyle yapıyorsun." Kitabını kapadı ve bacak bacak üstüne attı. "Bunu daha önce açıklamıştım. Mesmerimiz beynimizdeki farklı bölgelere giden farklı yollara bağlanır. Korkuyla birlikte bir tepki oluşur, değil mi? Adrenalin ya da bazı insanlar donup kalır, hareket edemeyecek kadar afallar. Korkunun bir içgüdüyü tetiklediği o yolda bir dalgalanma, bir kıvılcım."

"Yani, korkunun içinden yürüyorum. Bunu biliyorduk."

"Gölge duvarları oluştuğunda diğerlerinin korkularını duyduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Sanki hepsi tek bir karanlık bulutta toplanmış binlerce farklı sesin içine giriyorum."

"Sanırım, neredeyse biliyorum ... Kesin olarak bilmeye çok yakın olduğumu söyleyebilirim, bir nedenden dolayı artık o ilk korku kıvılcımlarını başkalarından alabiliyorsunuz. Ve o ilk adrenalin dalgaları bedenlerimize ne kadar çabuk gelirse, siz de artık o kadar hızlı seyahat edebiliyorsunuz."

"Yani ben onların korku adrenalin dalgası oldum."

"Evet!" Niklas içtenlikle güldü. "Evet. Kendinizi bizim kendi dehşet dozumuz olarak düşünün. Korkunun ilk kıvılcımı. Orada ve bir anda yok olup gidiyor, bizi kaçmalı mıyız yoksa kılıçlarımızı alıp savaşmalı mıyız diye düşünmeye bırakıyor. Bu olağanüstü bir şey ve yeni Yeteneğinizi planlarımıza eklemek için elimizden geleni yapmalıyız."

Kelimeleri Niklas söyledi ama beni tanıyordu. O ilk gölgeye adım attığım an, bu zaten planın bir parçasıydı.

Daha sonra, Niklas'ın Batı Krallığı'nda bir yerlerden kaçırdığı resimlerden oluşan duvara sessizce bakarak yorgunluğumu sıcak brân ile biraz giderdim. Tanrıların ağacının, üç Norn'un, hatta ağacı koruyan dev sincap efsanesinin resimlerinden oluşan bir duvar. Parlak, şiddetli vuruşlar sahneleri şekillendiriyordu ve son saat çanı boyunca gözümü Kader'in üç kötü kadınından ayırmamıştı.

Eğer Malin onların seçilmiş kraliçesiye, bunu kanıtlamak için o lanet yüzüğü nasıl alacaktım?

İyi saklanmış bir yüzüğü bulmak için bir plan kurmaya çalışmanın sorunu, sığınağımızı terk etme riskiydi. Akademiden sonra, Kötü Niyetli'nin başı ve hafıza hırsızının yakalanması için yeraltı dünyasına daha fazla ödül teklif edildi.

Korktuğum gibi, Malin'in kanı için talepte bulunulmaması, Ivar'ın onu kendine saklamayı planlayıp planlamadığını merak etmeme neden oldu. Onu kullanmak için. Ölüm böyle bir kaderden daha merhametli olurdu.

Aramaya kimin devam edeceğine dair sayısız tartışma ve protestodan sonra Valen, Frey ve Axel'i göndermişti.

Son derece sadık ve sinsî iki kardeş, Ari ile birlikte kılık değiştirerek Skítkast sokaklarında dolaşıyorlardı. Büyükelçi illüzyonlarıyla aksanlarını gizleyecek ve üçü de tüccar gibi davranacaktı.

"Tanrılar, bana tartışacak bir şey verin." Halvar karşımdaki odaya oturdu ve toprak tavana bakarak iç çekti.

"Sıkıldınız mı?"

"Karımı ve oğlumu bir savaş için terk ettim, aylaklık etmek için değil." "Kahretsin, sen üredin mi?"

Halvar dudaklarını üfledi ve tekrar tavana baktı. "Üreyebildim mi? Evet, Nightrender. Karım beni oldukça doyumsuz yapıyor. Aslında bu savaşa devam etmek istememin bir diğer nedeni de ikinci yavrumuz doğmadan önce geri dönmek."

"Bir saniye." Alay ettim. "Daha iki tur önce Kuzey'deydik ve şimdiden iki çocuğunuz mu var?"

"Dediğim gibi, kadın tanrılardan gelen nefes kesici bir manzara." Halvar sanki karısını hayal ediyormuş gibi gözlerini kapadı. "Ellerimi ondan uzak tutamıyorum ve kendi ordumuzu kurmayı planlıyorum." Uzun bir iç geçirdi, ağzını bir gülümseme kapladı. "Ah, döndüğümde kadına yapacağım şeyler. Tabii ki tüm cesur davranışlarım hakkında yalan söylemek zorunda kalacağım çünkü gerçek, bir kalede oturduğum, yediğim, içtiğim ve şişmanladığım olacak."

"Senin ufaklıklardan oluşan bir ordu korkunç olurdu."

"Ya da görkemli." Halvar uzun bir an durakladı. "Bir şeyi anlamama yardım et. Eğer Malin'in takması gereken bu yüzük bu kadar güçlüyse, neden düşmanlarınız onu kendilerininmiş gibi sahiplenmedi?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Yüzük iki kadim soy tarafından kullanılan bir kalıntı. Hagen, Bard, hatta Luca bile kayıp asillerin kanını taşıyor. Bu da Niall ve Ivar'ın halkı kaderin mirasçıları olduklarına ikna edebilecekleri anlamına geliyor."

"Yine, neden yapmadıklarını merak ediyorum."

Geçerli bir soru ve cevabını bilmediğimiz, sadece tahminlerde bulunduğumuz bir soru. "Bunun yüzüğün onlar için hiçbir şey yapmamasından kaynaklandığını umuyorum. Malin yüzüğün içindeki büyücüyü uyandırdı ve gücü her zaman uyandıracak olanın o olduğunu düşünmek istiyorum. Her iki soydan da doğan o."

"Kulağa Timoran ve Etta gibi geliyor, savaşımızın iki tarafı."

"Bir bakıma öyle ama bu durumda galip gelmek için Niall'ı öldürmemize bile gerek yok. Buradaki halkın batıl inançları var ve eğer Malin yüzüğü kontrol ettiğini kanıtlarsa, Doğu halkı Grymleri Kara Saray'dan kendileri atacaktır."

Halvar sandalyesinde başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "O günü görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii o lanet şeyi bulabilirsek. Yine de merak ediyorum, eğer halkınız varisi bekliyorsa, Güney Krallığı ile yapılan ittifaklar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bu bir endişe kaynağı," diye itiraf ettim. "Hâlâ hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gereken bir endişe."

Güneyli fae prensinden henüz haber alamamıştık ve Ari söylediğinden daha fazla endişeliydi.

Trol halkı, orman halkı, garip büyülerini kullanarak diğerlerini transa geçirebilen su nykları gibi vahşi fae'ler, Kara Saray'ın yanında yer almayı seçmeleri halinde endişe kaynağı olacaktı.

Eryka barışçıl bir fae'ydi, kaprisli bir yıldız kahiniydi, ama Ari'nin Güney Krallığı'ndaki daha gaddar insanlarla ilgili hikayelerini dinlemiştim. Güneyli fae'ler oyunlar ve hileler için yaşarlardı. Eğer Güney ve Kara Saray arasında bir ittifak olursa, sahip olmadığımız yeni bir büyüyle karşı karşıya kalacaktık.

Toprak büyümüz ve büyücümüz vardı ama kendi irademiz dışında büyülenirsek bize ne olacağı belli olmazdı. Niklas, Eryka'nın yönetiminde zihinlerimizi korumak için iksirler hazırlamaya başlamıştı bile.

Tekrar resimlere baktım. Bir şeylere ihtiyacım vardı, herhangi bir şeye, bir hamle görüntüsü yaratmak için. Malin'e, doğuştan gelen hakkı için savaşması gerektiğine dair güvence vermişim. Ama işte buradaydık, ayazda bir kafese kapatılmıştık.

Tabloyu kesmek için karambit bıçağımı kullanmayı düşündüğüm anda, Falkyn Yuvası'nda bir yerden, duvarlarda yüksek bir çığlık yankılandı.

"Onu bulduk!"

Halvar ve ben birbirimize baktık, sonra aynı anda sandalyelerimizden fırlayıp koridora fırladık.

Ana toplantı odasında Malin, Frey, Axel ve Ari ile karşılaşan Valen ve Elise'in arasında durdu. Kardeşler ter içindeydi ve başlarındaki tunikleri ve şapkaları çıkarmışlardı. Ari büyük bir sürahi dolusu bränden büyük bir yudum aldı.

Malin kolumu tuttu ve fısıldadı, "Yüzüğü bulduklarını söylüyorlar." "Ne?"

Başım tekrar adamlara döndü. "Yüzük mü?"

Frey başını salladı ve deri bir kese uzattı. "Yukarı ilçelerde kanayan bir tüccar bunu satıyordu. Bize anlattığın tarife tam olarak uyuyordu. Kralım-" Valen'e döndü, "bilmelisiniz ki, onu almak için çok para harcadık."

Valen bu fikri elinin tersiyle itti ve Frey ile benim aramdan geçerken keseyi takip etti.

Küçük büzgülü deriyi açtığımda nefesim göğsümde durdu. Parmaklarımın titremesinden nefret ediyordum. Nabzımın tik takları kafamın içinde çığlık atarken

"Bu arada, gerçek yüzüğü bulmak için başka bir yol düşünürüz. Lütfen, tanrılar, bizi açığa çıkaracak her şeyi yapın," dedi Halvar.

Birkaç kişi kıkırdadı.

"Zaten iksir Malin'de," dedi Ozan Strom. Malin'in kardeşi Skítkast'ın etrafına kurduğu tuzaklarla zekâsını kanıtlamıştı. Skyd'lar için çukurlar ya da gizli oklar fırlatan tuzak kordonları yaratmıştı. Diğerleri ona bakınca Bard kızardı ve devam etti: "Demek istediğim, yüzüğü uyandırıyor. Eğer bir tane bulursak, ona götürürüz ve öğreniriz."

"Evet," diye önerdi Lynx, "ama düzinelerce olabilir. Yüzlerce."

Bard omuz silkti ve bir kâsedan aldığı bir avuç fındığı ağzına attı. Hamle neydi? Sahte yüzükler denizinde gerçek yüzüğü avlamak mı? Ayazda açlıktan ölmek mi? Bir sonraki adımımızı nasıl atacaktık ve bunu Malin'i öldürmeden nasıl yapacaktım?

Eğer Hob, Ivar tarafından müttefikimiz olarak tanınmasaydı, onu bir kez daha yeraltına inmek için bir anahtar olarak kullanırdım. Mutlaka varoşlardaki bir dolandırıcı ya da hırsız Ivar'ın planları hakkında bir şeyler biliyordu. Yüzüğün nerede saklandığını bile biliyor olabilirlerdi.

Bel altı yeterince becerikliydi, Skyds bile bazen sahtekarları muhbir olarak kullanıyordu ve ...

Kalbim göğsümde tekledi. Kafamda bir fikir şekillendi. Her adım açıldıkça, her olasılık tutundukça sıcaklık çiçek açtı.

Denedim. Tanrım, Elise odada olduğu için denedim ama zihnim döndükçe, bir planın parçaları yerine oturdukça, sırtış nefes almak kadar doğal geldi.

"O kanayan bakışı biliyorum." Raum Lynx'in omzunu kavradı, Kryv arkadaşını sallarken gözlerini benden ayırmadı. "Entrikacı. Entrikalar çeviriyor."

Halvar'ın başı duvara yaslandı. "*Nihayet.*"

"Hangi düşüncelerle dönüyorsun, Nightrender?" Malin fısıldadı.

Parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm, sonra tekrar odaya baktım. "Yapmamız gereken hamleler var. Ziyaret etmek istediğim bazı insanlar var. Bu duvarların dışında neler olup bittiğini bilebilecek kişiler. Bu çok gecikmiş bir ziyaret."

"Hedef kim?" Tova sordu.

Göğsümde aynı sıkı, neredeyse sersemletici basınç sıkıştı. Dansımızın adımları yerine oturmaya başladığında ortaya çıkan his. Kılıcın her iki ucuyla da nasıl oynayacağını bilen bir adamla konuşmamız gerekiyordu. Bükebileceğimiz ama asla kıramayacağımız bir adamla.

Tova'ya cevap vermedim, sadece Malin'in yanındaki yerime döndüm ve gülümsememe biraz acımasızlık kattım. "Gemileri yükleyin. Klockglas'a dönüyoruz."

ŞAFT ON

HAFIZA ŞİİRİ

Üç uzun gemiden oluşan bir filoda yelken açtık. Kimlerin Skítkast kampında kalacağını ve kimlerin Klockglas'a yolculuk yapacağını seçmek zor olmuştu.

Junius Falkyn Yuvası'nda kaldı. Niklas karısını terk etme fikrinden hoşlanmıyordu ama onun büyüsüne ve iksirlerine her zaman ihtiyaç vardı ve Falkyn başkanlarından birinin kapılarını korumak için kalması gerekiyordu. Kraliçenin yüzüğünü öğrendiğimizde tekrar bir araya gelecektik.

Yine de Kryv Loncası'nın sadece yarısının bizimle olması garipti. Isak ve Fiske bölünmüştü. Isak gerekirse zihinleri karartmak için bizimle yelken açtı. Gunnar bize katıldığından beri, Eryka ve onun kahin yetenekleri de yanımızdaydı, bu yüzden Fiske isteksizce Skítkast'ta kaldı ve eğer herhangi bir skyd tekrar surlara saldırmaya çalışırsa tehlikeyi sezdi.

Raum, Kase'nin gölgeleri arasında gemileri ileriye doğru yönlendiren gözlerdi. En genç Kryv bize katıldı. Kase, çocuk ve Hanna'dan saflara katılmalarını istediğinde Ash kadar ben de şaşırmıştım. Hanna, Ellis, kardeşi Hob ve Inge ile birlikte ikinci gemide yelken açarken, biz de Kuzey kraliyet ailesiyle birlikte öncü gemide yelken açtık.

Vedalaşmalarımızda bir kasvet vardı. Hepimiz sanki bu da Gece Yaratan'ın bir başka planıymış gibi davransak da, kalplerimizin ve kafalarımızın derinliklerinde bunun krallığımızın sonunun başlangıcı olduğunu biliyorduk.

İster zafer kazanalım ister Öteki Dünya'ya düşelim, Doğu asla eskisi gibi olmayacaktı.

İki gece boyunca acı verici bir şekilde yavaş ilerledik. Howl'da kaç kez yelken açarsam açayım, midemin asla

sonsuz sallanmaya ve kara suyun dalgalarına dalmaya alıştı.

Dikkatli bir şekilde ilerlemem gerektiğini anladım. Hiç şüphe yok ki Ivar'ın Howl'da, deniz hapishanelerinin etrafından dolaşan ve ağlarına düşmemizi bekleyen sayısız Gözcüsü olacaktı. Ayrıca en kuzeydeki fiyortlardaki kayalık kıyı şeridine yanaşmamız ve ardından tepelerden Felstad'a gitmemiz gerekecekti. Bu konum yolculuğa fazladan bir gece daha ekliyordu.

"*Tanrılar*. Git buradan."

Ari'nin ağıtına döndüm. Kuzey Elçisi direkte bir ip salladı. Tepeye yakın bir yerde bir kuzgun geceye doğru uçmadan önce ona doğru çığlık attı.

Denizde bir kuzgun mu?

Midemdeki ekşimeyi görmezden gelmeye çalışarak yüzündeki şaşkın ifadeye kıs kıs güldüm. "Küçük bir kuştan mı korkuyorsun, Ari?"

Gözlerini gökyüzüne dikmiş, yaratığı arıyordu. "Hiç de değil. Ama *bu* kuzgun beni takip ediyor. Bu lanet şeyden kurtulamıyorum. Peki buraya nasıl uçtu?"

"Hapishane adalarından gelmiş olabilirler. Küçükler ama birkaç ağaçları var sanırım." Parmaklarımı oynattım ve bir ruh gibi inledim. "Ya da tanrıların bir alameti olabilir."

Ari eğlenmiş görünmüyordu. En azından öyle olmamaya çalışıyordu ama ağzının kenarında bir gülümseme seğirmesi vardı. "Kuzgunlar Tanrıların Babası'nın bilge yoldaşlarıdır. Gemideki en bilge kişi ben olduğuma göre, bunu iyiye alamet olarak kabul edeceğim."

"Bunu sen yap." Nefes nefese kaldım ve gökyüzünü işaret ettim. "Tanrım, geri döndü."

Ari sarsılıp gökyüzüne baktığında, birkaç gözün bize dönmesine yetecek kadar yüksek sesle güldüm.

"Eğlenceli, Kraliçe Malin." Bir elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Gerçekten, kan kaybından ölene kadar güleceğim."

Geminin dalgaların üzerinden yaptığı bir dalış yüzümdeki sırtışı sildi. Ari'yi kuzgunu için karanlığı izlemesi için bıraktım ve Tova'nın deri keselerinden birini kazarak daha fazla nane yaprağı aradım. Sadece Kase uyuduğunda uyuyabiliyordum. Bu gece, Isak ve Raum'la birlikte sapın başında durmuş, usulca konuşuyor ve rotayı planlıyordu.

"İstersen harekete yardımcı olan bazı özel bitkilerim var." İrkilerek etrafımda döndüm. Herja gülümsedi ve küçük bir kürk kese uzattı.

"Moonvane'den yapıldı. Kuzey'e özgü bir çiçektir ama güçlü özellikleri vardır. Kader Okyanusu'nda seyahat ederken bunu kullanırız."

Rahat bir nefes aldım ve hiç düşünmeden keseyi elinden kaptım. İçinde, kabaca ezilmiş gümüşü yapraklar dibini süslüyordu.

"Dilinizin altına yerleştirin." Yaprakları ağzına serpiştirerek gösterdi.

A İpeksi, dünyevi tat kaplanmış benim dil ve Boğaz,ama Yaprakların yavaşça damlaması içimdeki sızıyı neredeyse hemen dindirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ve keseyi geri uzattım.

"Sende kalsın."

Bir ordu kurmanın karmaşası içinde Hagen'in sevgilisiyle birkaç kelime konuşmuştum. Bir bakıma kardeş gibiydik. Yine de sinirlerim gerilmişti.

"Ufaklığın yolculukla nasıl başa çıkıyor?" diye sordum.

Herja baş taraftaki branda örtünün altındaki kürk yığınınına baktı.

"O dirençli biri. Onu savaşlarımıza dahil etme fikri omuzlarımda sürekli bir endişe yaratıyor."

"Onu tehlikenin yakınında istemiyorum," dedim usulca, "ama onunla tanışabildiğim için memnunum."

"Bu dövüş bittikten sonra onu tanımak için daha çok gün olacak," dedi Herja. Sözler inançla söylenmişti ama yüzeyin altında biraz korku vardı. Ses tonundaki hafif titreme, sanki daha azını kabul etmeyecekmiş gibi, umutlu olmak için söylediğini gösteriyordu.

"O günleri iple çekiyorum. Felstad'da güvende olacak. Kryv'ler uzun zamandır orada yaşıyor. İyi gizlenmiştir."

Gerçek şu ki gemilerden Limericks'e, oradan da Felstad harabelerine uzanan yolculuğun tehlikeli olacağını hepimiz biliyorduk. Hanna ve Ash gibi bıçaklarla ve ölümle hiç yüzleşmemiş bir çocuk da eklenince risk daha da artıyordu.

Herja, "Tanrıların Laila'ya hayatında böyle güçlü kadınlar bahşetmesine çok sevindim," diye devam etti. Prenses gözlerini karanlık Uluma'nın genişliğine dikti. "Siz de onlardan birisiniz. Hagen'a iki teyzesinin resmini çizdi - ona göre tüm kanayan dünyanın kraliçeleri."

Kızardım. "Elise-"

"Kuzey için mükemmel kraliçe," diye araya girdi Herja, sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi. "Ve sen de *burada* yerini alacak mükemmel kişisin. Sen görmüyorsun ama *hissediliyor*, Malin. Sadece senin tarafından değil

halk tarafından, ama hepimiz tarafından. Hagen senden ilk söz ettiği andan itibaren gúcünle yanıp tutuğuğunu hissettim. Sen küçük bir kızken gúcün artmaya başladığında onun ilk korkularından beri."

Kardeşimin hayatımın büyük bir bölümünü varlığından haberdar olmadığım bir sevgilinin kollarında geçirdiğini bilmek tuhaftı. Kendim bilmediğim halde, onun benim için korkular fısıldadığını, büyücümün ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini bilmek daha da garipti.

"Ben bir hırsızım, kraliyet ailesinden değilim. Bir samanlıkta büyüdüm, beni önemseyen bir ağabeyim ve ne olursa olsun beni seven bir çocuk dışında görmezden gelindim. Onu çocukken kaybettim ama hayatımın büyük bir kısmı tek bir amaç uğruna geçti.

-Beni seven o çocuğu bulmak ve onunla kaçmak."

Bakışlarım Kase'nin sırtına kaydı. Raum uzaktaki görünmez bir şekli işaret ediyordu. Bir engel, belki de yanaşabileceğimiz güzel bir koy, ama hiçbirimiz onu göremiyorduk.

"Burada hayat mükemmel değildi ama hayatta kaldık. Maskeli baloya gittiğimizde tek istediğim kardeşimi geri almaktı, bir savaş başlatmak değil. Özgürlüğümüzü istiyordum. Hagen ve Kase de öyle." Omuzlarım çöktü. "Bazen Keşke gerçeği hiç öğrenmeseydim, yüzüğe hiç yaklaşmasaydım diyorum. Hepimiz Kuzey'de olabilirdik. Ailen güvende ve nihayet bir arada olurdu."

Herja dinledi. Zayıflığımdan çekinmedi, sadece bir elini benimkinin üzerine koydu. "Anlıyorum. Ailemi ayıran ilk baskınlardan sonra ilk esir düştüğümde, bu kadar zalim oldukları için tanrılara lanet ettiğim çok gün oldu. Dağ çok büyük bir tırmanış gibi geliyordu. Ama öğrendim ki, o dağın diğer tarafında kendimiz için hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir kader yatıyor. Sadece zirveye ulaşmak için savaşmaya istekli olmalıyız."

"Anlamıyorum."

"Eğer hapse girmemiş olsaydım, Hagen ile asla tanışamayacaktım. Çocuklarım var olmayacaktı. Valen Elise'i asla bulamayacaktı ve Kuzey'in iki ülkesi muhtemelen hâlâ düşman olacaktı. Ama şimdi birlikteyiz; acı çektiğimiz için daha güçlüyüz."

"Yani bizi bekleyen harika bir şey olabileceğini söylüyorsun." "Buna inanmayı seçıyorum, evet."

Kase'nin başının arkasını bir kez daha inceledim. "Ya sadece ölüm bekliyorsa?"

Herja tereddüt etti. "O halde uğruna ölmeye değer bir şey için savaştığınızdan emin olmalısınız."

Boğazımdaki yoğun duyguyu yuttum. Bir taç ve bir krallık özlem değildi. Bu krallık sevdiklerime zarar vermekle tehdit ederse yanabilirdi. Ama Kase, loncalar, ailem, onlar her türlü riske değirdi.

"Herja." Hagen orta direğin etrafından dolandı ve elini kızın sırtının küçük kısmına koydu. "Laila seni soruyor."

Kardeşıme sanki en sert fırtınayı yaran bir güneşmiş gibi gülümsedi. Birkaç nefes için kalbinin üzerine nazik bir avuç koydu, sonra çadıra gitmek üzere yanımızdan ayrıldı.

"Her şey yolunda mı, Mal?" Hagen sordu.

"Hayır," dedim, gözlerim hâlâ kocama kilitlenmişti. Kase bakışlarımı hissetmiş olmalı ki omzunun üzerinden bana baktı. Raum tekrar dikkatini çekmeden önce küçük bir gülümseme sundu. Hagen'a baktım. "Ama umarım öyle olur."

Sonunda vardığımızda şiddetli yağmur Klockglas'ın kayalık kıyılarını ıslatmıştı. Gunnar tekneleri sabit tutmak için mücadele ederken, Raum bize büyücüsüyle rehberlik etti.

O bir Alver'di, zihinleri kontrol edebiliyordu ama aynı zamanda Gece Halkı fae'lerinin kanını taşıyordu. Toprak büyüsü. Gemilerdeki odunla mı yoksa denizle mi bağlantısı olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Büyücüsüne meydan okudukça, Gunnar Strom daha da büyük bir mucizeye dönüşüyordu.

Gemilerimizi kayalık bir koya yanaştırdık. Kaygan kayalar ve tehlikeli gelgitlerle gizlenmişti. Gemileri kayalara çarpmayacak şekilde manevra yaptırmak zaman ve sabır gerektirdi. Kıyıya ayak bastığımızda her birimiz sıırıslıklam olmuş ve sinirlenmiştik.

Kase geceyi üzerimize örttü. Kalın, tül gibi gölgeler gözeneklerimize sızıyor, alev alma umudumuzu söndürüyor ve kaygan yamaçlardan ağaçlara doğru ilerlerken bizi önümüzdeki kişiye tutunmaya zorluyordu.

Felstad, Limericks Ormanı'nın en az beş boy derinliğindeydi ve yağmur ve gölgeler yüzünden oraya tek parça halinde ulaşmak neredeyse imkânsızdı.

Kamp yapmak için kalın bir ağaç korusuna yerleştik ve barınak olarak küçük branda kolları olan bir düzine acınacak derecede eğik kulübe düzenledik. Valen, toprağı eğip bükerek çok fazla dikkat çekmekten korktuğu için birkaç çardak yaptı. İçinde

Sonunda, dallar çocukları kuru tuttu ve kampımız ile Limericks'in vahşı doğası arasında geçici bir bariyer oluşturdu.

Küçük kulübemizin içinde, Kase sırtımı göğsüne doğru çekti ve kalın bir kürkü çeneme doğru çekti. Kolunu sahiplenici bir tavırla belime doladı ve dudakları, kaslarım teslim olup bedeninde gevşeyene kadar boynumu öptü.

"Bu doğru adım," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Kase'nin çarpık oyunlarında yapılması gereken hamleler hakkında bir sezgisi vardı. Onun içgüdülerine güvendim ve izlenecek yolun bu olduğuna karar verdim ama-

"Bir şeyden korkuyorsun." Saçlarımı yanağımdan çekip beni oradan öptü. "Konuş benimle, Mallie."

"Bunu açıklayamam." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve kolunu ortama daha sıkı doladım. "Buraya döndüğümde bir şey bana her şeyin değişmek üzere olduğunu söylüyor, Kase. Sanki güneşin doğuşu hayatlarımızı değiştirecek ve yaptığımız hiçbir şey bunu durduramayacak."

Kase hiçbir şey söylemedi. Belki de söyleyecek bir şey yoktu. Uyku beni ele geçirene ve yorgunlukla daha fazla mücadele edemeyene kadar beni kendine çekti. Kucaklaması boyun eğmez, kırılmaz ve son derece rahatlatıcıydı.

Ancak yakında her şeyin farklı olacağına dair tedirginliği de atamadı.

ON BİRİNCİ ŞAFT

GECE YARISI

"BU ADAMA GÜVENİYOR MUSUN?" Valen çelik atölyesinin eğri büğrü kapısına ters ters baktı.

"Güveniyorum," dedim inançla. Ama bu benim için kolay bir ifade değildi, çünkü çok az kişiye parça parça, bir kişiye ise tam güven vermiştim. Malin muhtemelen hayatımda içimde sakladığım umutlar ve korkular konusunda tamamen güvenilebileceğim tek kişi olacaktı.

Malin kralla konuşmak için bana doğru eğildi. "Kase'yi tekrar bulmamdan o sorumluydu."

Ona Mörplatts'a dönme planımı anlattığımdan beri sırtımayı bırakmamıştı. Belli bir çelik adam Kryv Loncası tarafından ziyaret edilecekti.

Yağmur dinmemişti ve saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ama Sigurd'un çelik dükkânında hâlâ bir mum yanıyordu ve dükkânın içinden toprak yollara sıçrayan yağmurun üzerinde kaba, tınısız bir uğultu yükseliyordu. Kuzeyden bize sadece Valen, Sol, Halvar ve Tor katıldı. Sonra Malin, Raum ve ben Kryv'den geldik.

Diğerleri Isak ve Tova'nın rehberliğinde Felstad'a gitmişti. Güvende olacaklardı ama bu ziyaret bekleyemezdi. Ivar bize karşı bir hamle yapmamıştı ama nabzımın sürekli atışı beni Lord Magnate ile ince bir çizgide dans ettiğimize inandırdı.

Bana göre, bir düşmandan hiçbir şey duymamak, gürültü patırtı çıkarmalarından daha kötüydü.

Gölgeleri omuzlarıma sardım, gözlerimi kararttım, sonra ağır bir yumrukla kapıya vurdum.

Uğultu kesildi. Kalın botlar zeminde sürtünüyordu. Cılız binanın zayıf yapısı nedeniyle Sigurd kapıya yaklaştıkça

sundurma hareketten dolayı daha fazla sallandı ve sarsıldı.

Kapı, bize ters ters bakan tek bir şüpheli gözün ortaya çıkması için yeterli bir çatlakla açıldı. "Ne istiyorsun?"

Başlığımı geriye attım. Yüz hatlarımı puslu bir karanlık kapladı. Gözleri genişledi.

"Nightrender." Sigurd yutkundu. Küçük bir adam değildi. Kalın, kolları ve omuzları sağladı ama şu anda masanın altından fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Kryv için ne yapabilirim?"

Malin arkamdan kafasını uzattı, gülümsüyordu. "Sigurd!"

Adını fısıldadı ama adamı görünce heyecandan sesi çatallaştı.

Bir anda korkusu kayboldu.

"Cehennem, *dännisk* Strom!" Onu kalın kollarıyla sardı, sonra etrafına bakındı. "Tanrılar aşkına kızım, içeri gir. Hepiniz içeri girin. Skyd'lar her yerde."

Bizi dükkânına soktu, kapıyı arkamızdan kilitlemeden önce bir ileri bir geri baktı.

Malin yün kukuletasını geriye attı ve Sigurd'un ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seni görmek güzel. Senin keyifsiz işin nasıl gidiyor?"

Sigurd yine güldü. "Ah, Leydi Ashton benden vazgeçti, ama benim için gözyaşı yok, başka bir tane aldım. İsterseniz görebilirsiniz." Başının yan tarafına vurdu. "Bu düşünceleri kapmaktan ne kadar hoşlandığını ikimiz de biliyoruz."

Malin gözlerini devirdi ve birkaç dakika sonra ortam sakinleşti. "Sigurd, senin bataklıkla olan bağlantılarına ihtiyacımız var."

Bakışları bana kaydı ve sinirlerinin tınısı bir kez daha dilimi ıslattı. "Nightrender'ın bana ihtiyacı mı var? Bağışla beni Malin, ama seni gördüğüm için hâlâ biraz şaşkınım."

"Neden? Mektuplar gönderdik," dedi. "Kaçırmanız için daha fazla çek teslim ettik."

"Evet, ama bir süredir konuşmuyoruz. İtiraf etmeliyim ki seni Kryv ile gönderdiğimde, her şey bittiğinde boğazını keseceğinden emindim."

Sigurd bakışlarını Malin'in kolumu kavrayışına dikti.

"Ah, çelik adam, değişen şeyler," dedi Raum, Sigurd'un omzuna vurarak ve bir kutudan bir parça tuzlu kurutulmuş et çalarak. Raum kurutulmuş etle bana ve Malin'e işaret etti. "Yemin ettiler."

Sigurd'un ağzı yarıldı. Çoğu gün onun sersemleticiliği karşısında eğlenirdim, ama zamanımız yoktu.

"Yeminlerimizi konuşmak için burada değiliz." Sigurd'un alanını işgal ettim. "Onun yaşadığını biliyordun. Hafıza hırsızından bahsedildiğini duymamış olman mümkün değil."

Sigurd hızlıca başını salladı. "Masalların Malin'le ilgili olduğunu umuyordum ama Masque av Aska'dan sonra ona ne olduğuna dair hiçbir şey duymadım."

Malin başını öne eğdi. "Ansel sana söylemedi mi?"

"Malin, Kara Saray Strom Hanesi'ni ele geçirdiğinden beri Ansel'i ne gördüm ne de ondan haber aldım."

Ensemde bir huzursuzluk hissettim. Ivar nasıl bir oyun oynuyordu? Malin'in ahır efendisine karşı duyduğu korku giderek güçleniyordu, ta ki içimdeki büyüünün yanmasını bastırmak için göğsümü ovmak zorunda kalana dek.

"Gördüğüm kadarıyla, Steelman," dedim. "Yapman gereken bir seçim var. Hafıza hırsızı Kara Saray'ın düşmanıdır ama bir suikast için değil. Kaderindeki kraliçe olduğu için."

Sigurd'un rengi biraz solduğunda, Malin ona Masque av Aska'dan sonra yaşanan olayların kısa bir versiyonunu anlatmakta gecikmedi.

Sözlerini bitirdiğinde Sigurd bir sandalyeye yığıldı. "Kara Saray'a karşı lanet bir savaş başlatıyorsun." Çelik adam parmaklarını saçlarında gezdirdi ve dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı.

"Evet," dedi Malin. "Ama umutsuz değiliz. Müttefiklerimiz var."

Valen de kardeşi ve diğerleri gibi kapüşonunu geriye attı. "Fae mi?"

Sigurd kaşlarını kaldırdı.

"Gece Halkı," dedim. "Bu Kuzey Kralı." "Bir kral

mı? Benim kanayan dükkanımda mı?"

"Topraklarımızı Kryv Loncası'nın yardımıyla kazandık," dedi Valen. Sesi alçak ve derindi. Emrediciydi. Taçla girdiği mücadelede saygı bekleyen bir güç haline gelmişti. "Şimdi onlar için savaşmayı planlıyoruz."

"Seninleyim Malin. Her zaman güçlülerin çizmesi altında ezilen köpeklerin yanında oldum. Ama bir kralın seninle olduğunu bilmek iyi bir motivasyon kaynağı." Sigurd uzun bir nefes verdi. "Benden ne istiyorsun?"

"Kara Saray'da neler oluyor?" Malin sordu.

"Hiçbir şey yok. Jagged Grove'daki bir çatışmadan sonra Ivar ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Tüm bildirimler ve direktifler Varis Magnate aracılığıyla veriliyor."

"Çatışma mı?" Malin'in gözleri benimkilerle buluştu.

"Evet. Kuru Güneyli Fae halkı tarafından ele geçirildi." Sigurd tedirginlikle yutkundu. "Uygunsuz türden. Hapishaneler korudan gelen barışçıl dolandırıcılarla ve adlarına bir parça penge olmayanlarla dolu. Şimdi ise Jagged Grove Kara Saray'la işbirliği yapan korkunç fae'lerle dolu."

İçimdeki bir kemirgen durmak bilmiyordu. Klockglas'ta, tüm krallıkta işler değişmişti. Kara Saray'ın savaşmadan kontrolü bırakmayacağını biliyordum. Niall bir şeyler planlıyordu ve onun hamlelerini bilmediğim için kendimi oldukça öfkeli hissediyordum.

"Kara Saray'ın fae'leri neden koruya yerleştirdiğini biliyor musun?" Ben sordum.

Sigurd başını salladı. "Hayır. Her şey çok çabuk oldu. Skydguard, Fae, hepsi burayı kanayan bir savaş kalesi gibi koruyor. Tahmin etmem gerekirse, korunun bir zamanlar sizi nasıl koruduğunu görünce, sizin için nöbet tutuyorlardı."

Olabilir. Ama yerinde olmayan bir şeylerin keskin bir ısırtığı vardı. Bunun bir büyü mü yoksa doğuştan gelen bir yetenek mi olduğunu bilmiyordum ama bir şeylerin ters gittiğini hissettiğimde bunu anlama yeteneğim sayesinde Nightrender bendim.

Bu hamlede Kryv Loncası'nı ve hafıza hırsızını destekleyebilecek suçluları temizlemekten daha fazlası vardı.

"Bizimle misin?" Sesim dostça bir sorudan çok sert ve keskindi.

Sigurd bakışlarını daralttı. "Öyle olmadığımı düşünmen için sana hiç sebep verdim mi?"

"O zaman Jagged Grove'daki değişiklikleri öğren."

"Kase," diye fısıldadı Malin. "Ne düşünüyorsun?"

"Buraya geldik çünkü çelik adam Mörplatts'ta göze çarpmıyor," diye açıkladım, bakışlarım hâlâ Sigurd'a kilitlenmişti. "Sorular sorabilirsin, bizim gözümüz olabilirsin. Kara Saray'ın ne planladığını ya da orada ne sakladığını öğren ve onları kırmanın bir yolunu bulmamıza yardım et."

Sigurd kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tüm bunları nasıl başarmam gerekiyor?"

Daha yakına eğildim, sesim kısıktı. "Bir yolunu bul."

Sigurd alay ederek Malin'e baktı. "Onunla gerçekten yemin mi ettin?"

"Ben yaptım." Bir elini koluma doladı ve başını omzuma yasladı.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Sigurd ensesini kaşıdı. "Kraliçeleri Fae'lerin tarafındayken Fae'ler nasıl işinize yarayabilir ki?"

Ivar?"

"Çok soru soruyorsun, çelik adam."

"Ve sanırım Nightrender ile bir anlaşma yapmadan önce bunu bilmeye hakkım var."

Başımı iki yana eğdim. "Amaçlarını bilmek bize sadece Kara Saray'ın planları hakkında fikir verir." Adama bir adım daha yaklaştım, dükkânı soğuk bir griye boyanana kadar gözlerimi bilerek kararttım. "Ya bizimlesin ya da değilsin. Başka soru sorma, çünkü başka cevap alamayacaksın."

Sigurd'un dudakları sanki pek tatmin olmamış gibi kıstı ama tartışacak bir planı yoktu. "Anlaşmalar yapıyorsun. Peki, bunu yaparsam anlaşmanın bana düşen kısmı ne olacak?"

"Bizim korumamız."

"Peki." Cevabının hızına bakılırsa ben koruma teklif etmeden önce çoktan kabul etmişti ama tahmin etmem gerekirse adamın biraz meydan okuyan bir yapısı vardı ve itilip kakılmaktan pek hoşlanmıyordu. Benim tarafımdan bile.

"Ama Malin, arkanı kolla," diye devam etti Sigurd. "Strom Hanesi'nin ev halkı kayıp, muhtemelen ölmüşler. Ivar seni ibret olsun diye öldürmeyi planlamıyorsa bunu yapmaz."

Ansel ve ailesi için sessiz bir yakarış mırıldandı. Benim de göğsüm toprak ustasının kaderi için sıkıştı. Çocukken bana karşı hiç kaba davranmamıştı. Kryv Loncası oğlunun kan hastalığının hayatını kısa kesmesini engellemişti. Ona zarar gelmesini istemezdim ama Malin'in gözlerinde taşıdığı umut dolu iyimserlik bende de yoktu.

Malin Sigurd'a yumuşak bir gülümseme verdikten sonra kollarını onun boynuna doladı. "Tekrar buluşacağız."

Çelik adam birkaç kibar vedalaşmayla Kuzey halkına ve Raum'a teşekkür etti.

Kapıdan çıkmadan önce gözlerimi kısarak yakın durdum. "Bize ihanet etmeyin. Hainlere karşı sabrım kalmadı ve eğer biri karıma ihanet ederse bağırsaklarını krallığın dört bir yanına fırlatacağım."

Sigurd başka tarafa bakmadı; aramızdaki son mesafeyi de kapattı ve şöyle dedi: "Ve bilmelisin *ki dännisk* Strom'a hayranım. *Sen* ona zarar *verirsen*, ben de aynısını yapabilirim, Nightrender."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım, sonra kapıya doğru döndüm ve başka bir şey söylemeden kapıyı arkamdan çarparak açtım.

ON İKİNCİ ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

Dışarıda, toprak yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi.

Felstad harabelerine iki gün önce girmiştik. Ve avlu kalıntılarında filizlenen genç ormana her girdiğimde biraz daha rahat nefes alıyordum.

Parmaklarım yaprakların izini sürdürdü ve duvarların yosunlu taşlarına dokundu.
Home.

Ama bir parça eksikti. Vali. Onun yokluğu, iyileştirmeyi asla başaramayacağımızı düşündüğüm büyük bir yara a ç t ı .

Suçluluk duygusu damarlarıma kadar işlemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, Kryv'in dokunulmaz olduğunu düşünerek kibirlenmişim. Hayatta kaldığımız planlarda sanki hiçbir kılıç, hiçbir zehir, hiçbir şey bize dokunamazdı. Felstad'dan ayrıldığımızda, içimizden biri olmadan geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim.

Döndüğümüz anda Raum genç bir kavak ağacına tırmanmıştı. Silah duvarından kısa bir bıçak aldı ve ucunu toprağa sapladı, ardından Vali'nin onuruna ahşap bir rün yaktı.

Yenilmez değildik. Bağırsaklarımdaki ağır bir yük, ölümlü olduğumuzu sürekli hatırlatıyordu. Kanadık.

Biz öldük.

Merdivenlerden üst kule odasına çıktım. Anılar zihnimi doldurdu. Buraya ilk geldiğimde kaybolmuştum. Beni en çok seven iki insanı kaybettiğim için kalbim simsiyah yanmıştı.

Kalbimi her zaman elinde tutan çocuğun bir sahtekâr olduğunu keşfetmiştim. Bu duvarlar arasında ondan korktum. Ondan nefret etmeye çalıştım. Bunun yerine, ona yeniden aşık olmuştum. Avuç içim Kase'nin eski odasının kapısının üzerinde birkaç nefes için düzleşti. Bu duvarlar bir sığınak olarak kaldı. Dünya çok kasvetliydi.

Masque av Aska için hazırlanmıştık ama şimdi bir ateş bildiğimiz hayatlardan geriye kalanları yakmış gibiydi.

Dışarıda kaos hüküm sürerken, kule odasının kapısını açtığımda biraz huzur geldi. Kase kemerli pencerenin pervazına oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. Güzel bir çelişkiydi. Gölgele omuzlarını kaplamıştı. Gösteremeyeceği kadar çok şey hissettiğinin bir işaretiydi bu ama yine de solgun ay ışığına bakıyor, parlaklığın tadını çıkarıyordu.

Çok güzeldi ve onu görmek bana hem huzur hem de bitmek bilmeyen bir özlem duygusu veriyordu.

Kalbim Gece Yaratan'a duyduğum sevgiyle titredi. O karanlıktan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Rüşvetin ve kanın ardında en vahşi türden bir kalp yaşıyordu. Çok az kişi Kase Eriksson'u gerçekten tanıyacaktı. Şüphesiz, başkaları için zalim bir kabus olarak kalacaktı. Gözlerimin arkasında bir duygu yanığı yükseldi.

Bu onların kaybı olur.

Korkutucu, temkinli ve vahşi olabilirdi. Ama derinden seven ve sevdiklerini korumak için cehennemleri aşan bir adamdı. Bu şekilde seven karanlık bir kalbi her zaman korkunç derecede onurlu bir şeye tercih ederim.

Bu gece sessiz ve sakindi. Hayatlarımızda, ne zaman korkunç bir şeye dönüşeceğini bilmiyorduk. Onu kaybetmenin ne demek olduğunu bildiğinden, bir anı bile boşa harcamamaya yemin etmişim.

Elim güçlü sırtından yukarı kaydı, omuzlarının arasından geçerek parmaklarımı saçlarına geçirdi.

Kase dokunuşla irkildi ve etrafına bakındı. Yüzündeki puslu gölgeleri bir gülümseme kovaladı. Beni kucağına çekti. "Oldukça sinsileşiyorsun."

"Mükemmel bir öğretmenim vardı." Boğazındaki nabız noktasını öptüm ve saçlarını hafifçe çekiştirdim.

"Çelikçi haber gönderdi," diye fısıldadı kısık sesle. "Yüksek Ay'da buluşacağız."

"Adının Sigurd olduğunu biliyorsun," dedim dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirerek. "Ve ona güvenebilirsin."

Elini saçlarımın arasına soktu ve başımı yerinde tuttu, böylece ağzım onunkine yakındı. "Burada, bu harabelerde ve yuvada olanlara güvendiğimi biliyorum. Bildiklerim bu kadar."

Dudaklarına karşı kısı kısı güldüm. "İçinde olduğunu bildiğim dostluğu neden genişletmeye çalıştığını bilmiyorum."

"Ne samimiyeti? Benim tek bir arkadaşım var. O da sensin. Ve ben sana o kadar da dostça davranmıyorum."

Bu adam yalnız ve kötü bir yaratık olmaya niyetliydi. Ben farklı olduğunu biliyordum. Kryv Loncası'nın benim olduğu kadar onun da ailesi olduğunu biliyordum. Luca Grym'in Nightrender için gerçek bir dost olduğunu biliyordum. Bazen Kuzey kralı ve kraliçesiyle olan ilişkilerine bakılırsa, Kase'nin gerekirse onları sonuna kadar savunacağına dair pek çok şüphem vardı.

Başımı kaldırdım, kaşlarımı kaldırdım ve kucağına oturana kadar ayarladım.

"Katılmıyorum, Nightrender." Parmaklarım boyun kısmındaki bağcıkları çekiştirdi.

tuniğinin altından. Onu oradan öptüm. Avuçlarım üstünün altından kayarak çıplak göğsünde gezindiğinde, Kase keskin bir nefes aldı. Gözleri kapandı. Konuşurken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Seni çok ama çok arkadaş canlısı biri olarak tanıyorum."

Alt dudağını ısırdım, ta ki gölgeler kontrolünden çıkıp gözlerini karartana kadar.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun,

karıcığım?" "Her zaman."

"İşe yarıyor."

Kase bizi pencerenin pervazından uzaklaştırdı ve üzerimdeki basit yün elbiseyle uğraşmaya başladı. Ay ışığı çıplak vücudumun kıvrımlarını aydınlatırken, elbisenin bir omzunu, sonra diğerini çıkarıp ayak bileklerimde bir su birikintisine düşmesine izin verdiğimde bir inilti çıkardı.

Dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarım, karnıma öpücükler kondurdu. Bir parmağımla çenesini kaldırdığımda Kase bakışlarını benimkilere dikti.

"Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini biliyoruz," dedim. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir anından bile pişmanlık duymak istemiyorum. Sadece senin kollarındayken huzurluyum."

"Size her zaman kapıları açık."

Kase karnımdan göğsüme doğru öptü. Bir göğsümü ağzına alarak durakladı. Dudakları ve dili omurgamdan aşağı parlak kıvılcımlar saçtı.

"Kase." Bir kolumu omuzlarına dolayarak kendimi dik tuttum. "Ne istiyorsun?" Sıcak nefesi tenimi ısıttı. "Ne istediğini söyle Benden ne istersen yapacağım."

Gece Yaratan'ın kontrolünü bırakması pek sık rastlanan bir durum değildi ama kontrolün tamamının bana verilmesi damarlarımda vahşi bir sıcaklık yarattı. Avuçlarımı göğsüne açtım,

Onu geri ittim. Onu yavaşça soyduğumda karanlık bir arzu gözlerini yaktı.

Kontrollü ve bilinçli bir şekilde, dizlerimin üzerine çökene kadar göğsünün düzlemlerinden, karnından, boyunun ucuna kadar öptüm. Kase bir elini duvara dayadı, diğer eliyle de parmaklarını saçlarıma geçirdi; ben onu öperken, yalarken ve boğazından derin, gırtlaktan gelen inilti çıkarırken.

"Malin." Sesi alçak ve pürüzlüydü, sanki boğazını kum kaplamış gibiydi. Gözleri kapalıydı. "İstediğin bu mu? Biraz daha devam edersen son kontrolümü de kaybedeceğim."

Dudaklarımı yaladım, sıırttım ve ayağa kalktım. "Henüz değil, Nightrender. Daha yeni başladım. Şimdi sana bakabileceğim bir yerde dur."

Kase'nin yüzünde uçurumun kenarındaki bir adamın ifadesi vardı. Koyu renk gözler, ağzında bir bükülme, derin, kesik kesik nefesler. Yine de itaat etti ve odanın ortasında, doğrudan soğuk ay ışığının hüzmesinde durdu.

Görkemli çıplak formunun etrafında bir daire çizerken parmak uçlarıımın en ufak dokunuşu tenini sıyırdı. Sırtındaki kızgın yara izlerini takip ettim.

"Çok güzelsin." Parmaklarım kaslarının keskin hatlarını, omurgasını, güçlü bacaklarının kıvrımlarını takip etti. "Profetik kadının bir gün benimle yemin edeceğini söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

Kase'nin çenesi gergindi ama sertçe başını salladı.

Ön tarafa doğru döndüm. "O gece samanlıkta sen uyurken sana baktım. Hayatımda gördüğüm en güzel çocuk olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Malin."

Göğsünü ısırdım. "Hâlâ konuşuyorum, Nightrender."

"Tanrılar, kadın." Kase yumruklarını iki yanında sıktı.

"İşte o zaman seni sevdiğimi anladım. Küçük bir kızken bile, sonsuza dek senin olma düşüncesi bir hayaldi. Beni seni aramaya iten bir rüya. Sen bazılarının kabususun, Kase Eriksson." Gözlerine baktım, yüzünde bir avuç içi vardı. "Ama sen benim rüyamsın."

Kase kırdı ve beni öptü. Sert ve derin.

"Bana sahipsin," diye hırladı, kaşlarını benimkilere indirerek.

"Arkana yaslan," diye fısıldadım. Gözleri kararırken dilim dudaklarıımın üzerinde gezindi ve yavaşça bedenimdeki tutuşunu bıraktı. Kase yatağın üzerinde duvara doğru geri çekilene kadar gözlerini indirmede.

Kalçalarının üzerine oturdum ve vücudunu kalçalarıımın arasına aldım. Parmak uçlarıım kaburgalarının çizgilerini takip etti.

Yavaş ve düzenli bir şekilde ona doğru sallandım.

Kase homurdandı ve başını duvara yasladı. "Bana sahipsin ve beni öldürmeye çalışıyorsun."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim, ellerini kalçalarımaya yönlendirdim ve uzunluğunu merkezimle aynı hizaya getirecek kadar kaldırırken beni sabit tutması için onu teşvik ettim. "Seni öldürmek yapmak isteyeceğim son şey. Bir keresinde bana beklemeye degeceğimi söylemiştin."

"Sonsuzluklar boyunca bekleyebilirim." Avucumu aldı ve kalbinin hızlı atışlarının üzerine koydu. "Göğsümdeki bu şey senin için *yaşıyor*."

Üzerine doğru kaydığımda kelimeler boğazında düğümlendi. Kase güçlü kollarıyla belimi sardı, nefesi boğazında düğümlendi. Bir an için gözlerimi kapattım, onun her parçasını hissediyordum. Biz bu yola aittik, bir olarak, birleşik bir güç olarak.

Kırılmaz.

Sabrim taşığında göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Kase tırnaklarını kalçalarımın yumuşak etine geçirdi ve sert ve hızlı bir şekilde itti. Omuzlarına dayandım, hızını karşıladım ve bakışlarını tuttum.

Kase nasıl şehvetli ve yavaş olunacağını biliyordu. Vücuduma nasıl tapacağını biliyordu, nazik vuruşlarla beni nasıl işkence edici bir zirveye çıkaracağını biliyordu.

Ama aynı zamanda beni hızlı ve umutsuz hareketlerle nasıl yok edeceğini de biliyordu.

Elleri saçlarımdaydı, ağzımı kendi ağzına yapıştırdı. Dilinin benimkinin üzerindeki tadı, nefes alamayana kadar çığlıklarımı boğdu.

Adının koridorlarda yankılanan haykırışlarını tüm Felstad kampının duyacağından emindim. Kase biraz hınzırca güldü ve kontrolü tekrar ele aldı. Beni sırtüstü yatırdı, kalçalarımından çekti ve bacaklarımı beline doladı.

Bir an durakladı, sanki hiç korku nedir bilmiyormuş gibi bana baktı. Gözleri yaldızlı cam gibiydi. Nightrender maskesinin ardına gizlenmiş duygular benim için açığa çıkmış ve çiğdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve sabaha kadar canımı acıtacak bir hızla hareket etmeye başladı. Doyamıyordum.

Her şeyim onun için yandı.

Vücudu pes ettiğinde, Kase hırladı ve ürperdi; gözleri ihtiyaç içinde yanıyordu. Aşkla.

Kalplerimiz yavaşlarken, aramızda sadece ağır nefeslerimizin sesi toplanıyordu. Dudaklarına dokundum. O da parmak uçlarımı öptü.

Yavaşça bacaklarımı bıraktı ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Ağzını ağzıma değdirmeden önce, "Sonsuza kadar benimsin, Mallie" diye fısıldadı.

"Beni terk etmeye çalıştığına İNANAMIYORUM." Başıma koyu renk bir örtü geçirirken kocama ters ters baktım.

Geçmem için bir dalı yolumdan çekti ve sırtıttı. Kanlı bir *sırıtiş*. Sanki bir gülüşün, lanet olası bir gülümsemenin tüm kızgınlığı yok edebileceğini biliyormuş gibi.

"Çok huzurlu görünüyordun. Çok *doygun*."

"Bana tatlı sözler söyleme, Nightrender." Bir yamaçtan fırlayan sivri bir kayanın arkasına çömeldim. "Skítkast'ta bana ne demiştin? Eğer plan yaparsan, ben oradayım."

Kayanın bir tarafına bakıp bekledi.

Kase'nin gülümsemesinin solması ve büyüünün ikimizin etrafına sarılması uzun sürmedi. "O burada."

Bir adım geriden takip ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse, karanlığa gerek yoktu. Sigurd bir tehdit değildi ama bu noktada Kase'nin anlaşmalarını gece maskesi olmadan nasıl bitireceğini bildiğinden emin değildim.

Sigurd on adım geride, iki ağacın arasında durdu. Ellerini sıktı ve etrafına bakındı.

"Sigurd."

Sesime doğru döndü. "Tanrım. Seni duymadım bile." "Amaç da buydu zaten," diye homurdandı Kase.

Dirseğimle kaburgalarına vurdum ve bir adım öne çıktım. "Ne öğrendin?"

Sigurd dudaklarını üfledi. "Lanet olası dükkânıma bağlı kalmamın ve cheeries'leri rehin almamın bir nedeni var. Bu krallık çılgınlığa sürüklendi. Kara Saray, şüphelenildiği gibi korunun kontrolünü Güneyli fae'lere verdi. Malin, onlar senin Gece Halkı Fae'lerin gibi değil. Bunlar masallardaki kötücül türden."

Göğsüm sıkıştı. Güney Krallığı hakkında çok az şey biliyordum ama neyle karşılaşabileceğimizi açıklamak için yanımızda Ari ve Eryka olduğu için minnettardım.

"Güney'in motivasyonu nedir?" Kase sordu.

Sigurd ayaklarının üzerinde kaydı. "Varis Magnate, Güneyli bir prensesle yemin ediyor."

Kase irkilmedi. Hatta şaşkınlık ifadesi bile takınmadı. "Demek Güney bu savaştaki yerini seçti."

"Kuzey'in elinizde olduğunu bilmek beni rahatlattı. Bazılarına göre Kuzey'den isyancıların geldiği söyleniyordu ama kimse aynı hikâyeyi anlatmadı."

"Güzel," dedim. "O zaman hâlâ küçük bir sürpriz unsurumuz var. Gerçi Valen kendisine asi denmesinden pek hoşlanmayacaktır."

Kase gülümsemeye çalıştı. Sigurd'a kaşlarını çatıyormuş gibi görüldüğüne şüphe yoktu ama dudağındaki seğirmeyi ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Ama eğlencesini bastırdı ve çelik adama yaklaştı. "Fae'lerin koruda ne işi var?"

"Burası yeni bir kale. Sadece yüksek rütbeli skyd'ler ve karanlık fae'ler kabul edilir."

"Ne için bir kale?"

Sigurd tırnağını karıştırdı, sonra bana sert bir bakış fırlattı. "Ivar orada."

"Emin misin?"

"Niall Grym'in sarayı ele geçirmesine sessizce karar verildi. Güneyli Fae kraliçesi avlularda görülmüş. Muhtemelen Grym'in müttefiki ve yemin töreninden önce kızına eşlik eden kişi olarak orada bulunuyor. Ama Ivar ve Leydi Magnate Jagged Grove kalesine gönderildi."

"Niall kendi anne babasını iktidardan uzaklaştırıyor," dedim inanmayarak.

Sigurd tek kaşını kaldırdı. "Halk Ivar'ın yönetmeye uygun olmadığını söylüyor. Ölmek üzere olduğunu söylüyorlar."

Kase ve ben bakiştık. Bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"Kısa bir süre önce Leydi Magnate'in Rutten'de yasadışı bir Profetik'i ziyaret ettiği söyleniyordu," diye devam etti Sigurd. "Tuhaf büyüler arıyormuş. Garip büyüler. Özellikle de gelgitlerin altındaki dünyalardan büyü çağırmak için."

Kase kızgın bir homurtu çıkardı. "Gelgitlerin altındaki dünyalar mı? Deniz fae'leri mi?"

Onlar masaldı. Dalgaların altındaki büyük krallıklar, yeterince derine daldığınızda bizimkinin aynası olan bir dünya.

"Uzun zaman önce halk deniz perilerinin her şeyi iyileştirebileceğine inanırdı," dedi Sigurd. "Şarkılarıyla, dokunuşlarıyla, öpücükleriyle."

Kase başını sallayarak, "Onlar efsane," dedi.

"Öyle mi?" Sigurd bakışlarıyla Kase'ye meydan okudu. "Liman işçileri ve balıkçılar bir hafta önce Kader Okyanusu'ndaki Uluma'nın çok ötesinde garip bir fırtına olduğunu bildirdiler. Şimdi, Jagged Grove bir kale gibi korunuyor. Tuhaf, sence de öyle değil mi?"

Bir ürperti kollarımda dans etti. Britta Grym Ivar için bir tedavi arıyorsa, bu onun hızla uzaklaştığı anlamına geliyor olmalıydı. Belki de Niall iktidara tırmanırken babasının ölümünün yükünü taşımak istemiyordu. Belki de Grym'lerin sakladığı daha fazla şey vardı.

Her iki durumda da Jagged Grove'a girmemiz gerekiyordu.

"O halde koruya girmeliyiz," dedi Kase, bu düşünce aklımdan geçtiği anda. "Eğer Ivar orada ölüyorsa, onun işini bitireceğiz. Eğer bir deniz mistikini çağırmışlarsa, onu onlardan alacağız. Büyük ihtimalle, korunun derinliklerinde sakladıkları ve fae'ler tarafından korunan bir kalıntıları vardır."

Yüzük. Kase'nin söylediklerine bakılırsa o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Yüzüğün bu kalede olması mümkündü.

"O zaman yanınızda bir skydguard'a ihtiyacınız olacak. Yüksek rütbeli birine," dedi Sigurd.

"Evet, yapacağız."

Kase'nin profilini inceledim. Zaten bir planı vardı. Gözlerindeki bakış, zihninin zaten üç adım öteye ateş ettiğini gösteriyordu, ama her zamanki gibi gerekenden fazlasını vermeyecekti.

Sonunda Sigurd'a gerçek gözlerini gösterene kadar Kase'nin yüzündeki gölgeler soldu. "Anlaşmamız sonuçlandı say."

"Artık bu işin içindeyim, Nightrender. Ama senin kanayan korumanı almaya devam edeceğim." Sigurd Kase'nin yanından geçip elimi tuttu. "Gerçek varis sen olmasaydın Grym Hanesi bu kadar çaresiz olmazdı. Sen benim kraliçem olacaksın ve umarım bir gün tüm bu zahmetler için bana iyi bir ödeme yaparsın."

Boğazımdan beklenmedik bir kahkaha patladı. Sessiz kalmak için çaresizce ağzımı kapattım. "Hırsızlar sarayımızın resmi kraliyet çelik işçisi olabilirsin."

Sigurd gülümseyerek beni serbest bıraktı. "O günü iple çekiyorum. Hayatta kalın. Ölümcül bir oyuna başlıyoruz dostlarım. Bunu toprakta hissedebilirsiniz - Öteki Dünya sonunda düşenleri almak için sabırsızlanıyor."

Sigurd gittikten sonra kollarımı Kase'nin beline doladım. Yanağım kalbinin sabit atışının üzerinde duruyordu.

"Bir planım var," dedi parmakları saçlarının uçlarıyla oynarken. "Ama hayatta kalabilecek miyim bilmiyorum."

"O zaman bunu aklından çıkar."

"Karım beni korursa hayatta kalırım."

Bizi harabelere doğru geri götürürken elini tuttum. "Şimdi kimi düşman edineceksin?"

Gözleri gecenin karanlığında karanlık ve parlaktı, ama içinde nadiren gördüğüm bir parça şakacılık yaşıyordu. "Hob."

ONUNCU ŞUBE

GECE YARISI

HOB beni öldürecekti.

Onun somurtmasına ayıracak vaktim yoktu. Buluşmamız gereken bir hedef vardı. Bakışlarımı kasıtlı olarak sevgilisine kilitledim ve sırtımı ona döndüm. Belki de sizi deşmek isteyen bir adama arkanızı dönmek akıllıca değildi ama Malin bakışlarını ona dikmişti ve Valen'in elinde acımasız baltalarından biri vardı, eğrisini keskinleştiriyordu.

Hob'un duvara karşı zehirli bakışlarını dikmesi ve muhtemelen derimi kemiklerimden nasıl sıyrabileceğinin hayalini kurması gerekecekti.

"Planı anladın mı?" Inge'ye kalçasındaki kılıfa sokması için küçük, düz ağızlı bir hançer uzatarak sordum.

Başını salladı, dudaklarını yaladı. "Anlıyorum."

"İkinize de biraz zaman vereceğiz." Başımı Hob'a doğru eğerek bir adım geri çekildim.

"Hazırız, Kase." Gunnar sütunlardan birinin etrafından dolandı. Annesiyle birlikteydi, ikisi de koyu yeşil ve siyaha boyanmıştı, ellerinde yaylar, omuzlarında sadaklar vardı.

"Herja, senin kız yerinde kalacak mı?" diye sordum. Bir yanım aramızda küçük bir prenses varken rahat hissetmiyordu. Ash ve Hanna gençti ama bıçakları yeterince iyi tanıyorlardı.

Herja'nın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Stieg ve Ellis nöbet tutuyorlar. Stieg'le bu konuda konuşmayın, kendini bir savaşçıdan çok bir bakıcı gibi hissediyor."

"Ah, bu onun için iyi." Ari belindeki kalın deri kemeri sıkarak ona katıldı. "Gerçi Nightrender, Hanna da kalmaya gönüllü oldu. Geride kaldığı için daha fazla öfkelenmemesine şaşırdım. Kuzey'de, ben

Hem kendisinin hem de kardeşinin savaşın dışında bırakıldıkları için çok üzüldüklerini hatırlıyorum."

"Hanna neden kaldığını biliyor," diye ısrar ettim. "Dışarıda ne kadar az insanımız olursa o kadar iyi."

"Anlaşıldı," dedi Ari gözlerinde şakacı bir parıltıyla. "Ancak Ellis onun yerini aldıktan sonra kalmaya gönüllü oldu."

Çenem gerildiğinde kanayan aptallar -her biri- yüzüme güldü.

Gunnar, "Ash'in kız kardeşinin yeni aşkının gerçekliğini anlamaması ne yazık," dedi. "Ben de bir erkek kardeş olduğum için kız kardeşlerimize karşı oldukça korumacı olduğumuzu biliyorum ama sanırım Hanna'nın sadece peşine takıldığını inanıyor."

"Çünkü o çocuğun kız kardeşi hakkında ne kadar kötü şeyler düşündüğünün farkında değil," diye tersledim. "Seni temin ederim ki Ash öğrenirse Ellis o güne pişman olacak."

Ari güldü ve elini omzuma vurdu. "Duyguları paylaşmanın oldukça faydalı olduğunu düşünüyorum dostum. Onu küçük ve korunaklı tutamayacağını bilmenin seni nasıl hissettirdiğini anlat bize. Dök içini, hadi."

"Seni öldüreceğim."

"İyi bir ilk deneme ama duygular ölüm tehdidi olmadan ifade edilmeli." Tekrar omzuma vurdu ve elini kesmeyi düşündüm. "Endişelenme Nightrender, eğer bir şeysem, acımasızımdır. Bu dövüş bitmeden tanıştığım herkese sevgi sözcükleri kusmanı sağlayacağım."

Yumruklarımı sıktım. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik."

"Şimdilik."

"Tanrım." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "İşaretini anlıyorsun, seni aptal? Dışarıda büyük bir sorumluluğun var."

Ari alay etti. "Elbette anlıyorum. Kuzey'in isyanını ben başlattım. Oldukça yetenekliyim."

"Evet, bize sık sık söylüyorsun," diye mırıldandım. "Onu terk etmeyeceksin."

"Sevgili karın tanınmaz hale gelecek. Öfke konusunda yetenekliyimdir, Kase. Tıpkı senin gibi."

Adama güvenmek zorundaydım. Valen ona kefil oldu, Elise de öyle. Gece Halkı'ndan hiç kimsenin Ari Sekundär gibi illüzyon yapma gücüne sahip olmadığına dair beni temin ettiler. Luca'nın büyük bir yeteneği vardı ama illüzyonları görünüşü değiştiremezdi. Yüzümü değiştirebiliyordum ama bunu sadece Elofu yarattığımda Malin'in benimle ilgili gerçeği öğrenmesinden korktuğum için yapmıştım.

Birinin onu tanımasından duyduğum dehşet yüzünden onunkini değiştirebileceğime şüphe yoktu ama benim mesmer'ım başka şekillerde kullanılacaktı. Malin'in dışarıda başka biri olmasına ihtiyacım vardı ve bunu mümkün kılmak Ari'nin omuzlarına yüklenmişti.

Ben Ari'yi tekrar tehdit edemeden Inge ve Hob ortaya çıktı. İşportacı bana baktı ve çenesini konuşmamız gerektiğine dair bir işaret olarak salladı. Hanna'nın kalbini ilk kez açtığını görmekten zevk alan bu insanlardan beni uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. Kız henüz on iki yaşında bile değildi.

Ozan Strom'la çadırının etrafına tuzak kurmak hakkında konuşmak için büyük planlarım vardı.

"Hob," dedim başka kimsenin duymayacağı kadar uzaklaştığımızda. "Ne oldu?"

"Size bir soru soracağım. Cevabınızı içtenlikle düşünün. Malin'i kaybettiğinizi hayal edin."

"Onu kaybettim."

"Öteki Dünya'ya, Nightrender," diye tersledi. "Onu Lord Magnate'in, onu en çok küçümseyen adamın karşısına, içinde *ailenin* başlangıcını taşıdığını bilerek koyduğunu düşünsene."

Tenim sıcaktan karıncalandı. Böyle şeyler hayal etmek istemiyordum. Ama adamın isteğini yerine getirecek ve Malin'i, karnındaki çocuğumla birlikte Ivar'ın ayaklarının dibine atmayı hayal edecek kadar terbiyem vardı.

Kusmak istedim.

"Benim için aldığın riski unutmadım ve asla unutmayacağım. Bu her zaman taşıyacağım bir borçtur," dedim. "Ama bu iş bitene kadar her birimizin alacağı riskten habersiz olduğumu düşünme hatasına düşme. Malin'in kellesi tüm bu kanayan krallıkta en çok aranan şey. Her şeyi riske atmanın nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Inge benim can simidim," dedi dişlerini sıkarak, bir adım daha yaklaşarak.

"Biliyorum." Sesimi yumuşattım. "Hob, *biliyorum*. Zarar gelmesine izin vermeyeceğim

ona. Hiçbir plan ya da entrika sevgilini kaybetmeye değmez. Sana yemin ederim."

Kabul etmek istemiyordu. Ateş hâlâ gözlerinde parlıyordu ama Hob yavaşça çenesini eğdi. "Bu yemini tutmaya bak."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca arkasını döndü ve hışımla harabelerin koridorlarının derinliklerine daldı.

Yumuşak bir el koluma dokundu. Inge yanımda duruyordu ama ıslak gözleri Hob'un geri çekilişini takip ediyordu.

"Hayatındaki herkesi hastalıklar ya da hapisaneler yüzünden kaybetti," diye fısıldadı. "Malin, Jakoby henüz on yaşındayken büyükannesi öldüğünden beri biriyle kurduğu ilk bağıdı. Şimdi yeni bir aile şansı var." Bir elini karnının üzerine koydu. "Bunun gerekli olduğunu biliyor ama eğer çok şey istemiyorsa, yakınımızda kalmasına izin verin. Hepiniz bizim ailemiz oldunuz ve ... Bence etrafının başkalarıyla çevrili olması onun için iyi olur."

Hob'un yanında olması planımda yoktu ama daha iyi düşünmeden önce başımı salladım. "Dediğin gibi. Vakit geldi."

Inge çenesini kaldırdı. Koyu renk saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Malin ve Elise dudaklarını ve yanaklarını boyayarak ona kızarmış ama gösterişli bir görünüm vermişti. Hırsızların arasında yaşamadan önce terzi olarak çalıştığı zamanlardaki gibi.

"İlk adımı atmaya hazırım."

Şüphesiz birçoğundan. Her biri bir öncekinden daha tehlikeli.

"Tanrım, sen bir Kryv misin yoksa kanayan bir ahmak mı?" Botu uzun evin yan tarafındaki kafesin içinden geçtiğinde gözlerimi Gunnar'a diktim.

"Özür dilerim," diye tısladı Gunnar ve çatı penceresinin kalın pervazına ulaşana kadar devam etti. Hiç ses çıkarmadan her iki bacağını da pervazın üzerinden geçirdi ve üst kattaki evin karanlığında kayboldu.

Birer birer diğerleri de onları takip etti. Çok değil ama Raum bizimle birlikteydi, Herja yayıyla Gunnar'ın yanına tünerdi, Tor ateş büyüsüyle, sonra ben ve Hob. Küçük keçi çiftliğinin etrafındaki ağaçlar ve dört küçük evden oluşan komün, Halvar ve Sol tarafından uzak tutulan Kuzeyli savaşçılar ve kalan Kryv'lerle doluydu.

Daha önce orada olmayan sisli ağaçlar bahçeyi kaplamıştı. Kalın çimler ve topraklı tümsekler, donlar çözüldükten sonra çiçek açmış gibi filizlendi. Ari, hedeflerimizi şaşırtmak için illüzyonlar yaratmakla meşguldü.

Çatıdan düşen bir parça saman yüzüme çarptı. Raum'u pencereden takip etmeden önce Malin'in parlayan gözlerine baktım. Karnının üzerinde öne doğru eğilmiş, eğimli kenardan aşağı doğru dikkatlice manevra yapıyordu.

Ari yeteneğini fazla abartmamıştı. Eğer illüzyonlarının onun yüz hatlarına ne yaptığını bilmeseydim, onun karım olduğunu bilemezdim. Saçları Eryka'nınki gibi gümüş rengiydi, teni Güneyli bir fae gibi neredeyse maviydi ve çilleri artık burnunu süslemiyordu.

Ama gözleri, onlar değiştirilemezdi. Sanki yeminlerimizin birleşmesi başka herhangi bir büyüü engellemiş gibi, altın ve yeşil hala birlikte eriyordu.

"Sonuna kadar savaş, Nightrender," diye fısıldadı ağzıma yaklaşarak.

Kafesin basamağına uzandım ve onu öptüm. Uzun, derin, biraz da çaresiz. Malin de beni aynı çaresizlikle öptü. Eli başımın arkasını kavradı, dili benimkinin üzerinde gezindi, sanki her şey bitene kadar ikimizin tadına tutunmak istiyordu.

"Bunu zorlaştırıyorsun," dedim ayrıldıktan sonra nefes nefese. "Sen de öyle." Yavaşça çatıya doğru geri çekildi.

Dikkatli, sessiz hareketlerle evin çatı katına girdim. Üst katın tamamını kaplıyordu. Bir duvara çift kişilik hasır bir yatak dayamışlardı. Yanındaki basamaklarda birkaç bıçak ve balta asılıydı. Hasır bir sandalyenin arkasına, üzerinde Kara Saray'ın kuzgununun filigranlı deseni olan bir gambeson örtülmüştü.

Bir skydguard üniforması.

Herja ve Gunnar, çatı katından alt kata inen merdivenin iki yanında çoktan yerlerini almışlardı. Raum, Tor'la birlikte yatağın arkasına çömelmişti. Parmaklarımı şıklatarak Hob'u gölgelerin arasında ama gözlerini ön kapıdan ayıramayacağı bir yerde durması için yönlendirdim.

Avuçlarım havada, çatı katının köşelerinden ve kuytularından gölgeler sürükledim, kalın battaniye doğal görünmeden önce alanı olabildiğince kararttım, sonra kapı hızla çalınana kadar bekledim, ardından dışarıdan birinin kaba bir homurtusu geldi. "Aç şu lanet kapıyı, Edvard."

Uzun evin arka tarafından, kalın sakallı bir skyd'den bir homurtu ve birkaç küfür yükseldi. Pantolonundan başka bir şey giymemişti. Botları bile salonun bir köşesine atılmıştı. Kafa derisinin yan tarafına rünler kazınmış olan sakallı adamın muhafızlar arasındaki konumu yüksekti. Bir asilzadeden bir kademe aşağıdaydı.

Gökdelen kapıyı açıp zalim bir kahkaha attığında Hob yumruklarını sıktı. "Oskar? Kim bu yaratık?"

Başka bir adam içeri girdi. Daha açık renk saçları ve kalçasındaki kısa kılıcı dışında ilkiyle hemen hemen aynıydı. Onunla birlikte Inge'yi de dirseğinden tutup sürükledi.

Yüksek rütbeli bir skydguard'a ihtiyacımız vardı. Inge'nin her ikisi de birliklere komuta eden iki kardeşi olduğunu hatırlaması bir an bile sürmemiştir.

Onlardan nefret ediyordum. Gökyüzü çocukları oldukları için, piç oldukları için, ama Inge'ye -hiçbir zaman yumuşak bir düşünceye sahip olmayı planlamadığım ama şimdi sahip olduğum bir kadına- kötü davranmalarının derimin altında nasıl yandığını asla kabul edemezdim.

Inge, Kryv Loncası'nın onun ve Hob'un uyumsuz ailesi haline geldiğini söyledi. O zaman bizim korumamız altındaydılar. Ve korumam altındaki herhangi birine kötü davrananları hoş karşılamazdım.

Edvard Vill'ün yüzündeki zalim sırıtışın genişlemesini izlerken kanım kaynadı. Sanki Inge kırılacak bir şeydi ve onu ikiye ayırmak için sabırsızlanıyordu.

Kapı arkalarından kapandığında, ikinci kardeş Oskar, Inge'yi öne doğru itti, böylece kendini masanın köşesinde yakalamak zorunda kaldı.

Hob güçlükle dizginlenen bir öfkeyle titredi. Onu biraz daha dizginlemesi gerekecekti.

Edvard vahşi bir ayıya benziyordu. Geniş, başı dışında her yeri kıllarla kaplı ve küçük, siyah gözleri vardı. "Bu sıradan bir fahişe mi yoksa ... tanrılar aşkına, kayıp kız kardeşimize çok benziyor."

"Edvard," dedi Inge büyük bir çaresizlikle. "Lütfen, yardımına ihtiyacım var, kardeşim."

Hatta ellerini yalvarır gibi uzattı.

"Yardım mı? Benim yardımım mı?" Edvard, Inge'nin etrafında bir kurdun kuzuya yaklaşması gibi dolanıyordu. "Kız kardeşimin benim yardımına neden ihtiyacı olsun ki?" Kalın bir avucunu kalbine bastırıp onunla alay ederken sesinde ironi vardı. "Son duyduğuma göre kız kardeşim pislikler için bacaklarını açmış ve onların çocuklarını doğurmuş."

"Edvard. O hâlâ Vill Hanesi'nden. Kaba sözlerle adını lekelemeye gerek yok." Oskar sakın bir kardeşti. Doğuştan büyük oğul olma hakkına sahip değildi ama azarlaması Edvard'ı susturdu. Şimdilik.

Oskar'ı tanıdığım kadarıyla, eğer bir erkek kardeş kız kardeşine birazcık sevgi duyacaksa, bu o olurdu. Ailesini onurlandıran bir adam. Karısına sadık olan ve yavrularına değer veren nadir bir skyd. Hâlâ bir skyd, ama iyi muhafızlar için yer varsa, o da olabilirdi.

Sonra tekrar düşündüm de, Oskar Edvard'a karşı çıkmadı ve kız kardeşinin kullanılmasına izin verdi.

Onun biraz daha az sefil olduğuna karar verdim, ama çok fazla değil.

"Edvard, lütfen. Bir sığınak aramak istiyorum. Bana koruda bir kale olduğu söylendi. Ondan saklanmam gerek. O ... korkunç biri." Kelimeler geldi

dilindeki zehir gibi dışarı çıktı. "Çocuğumu ve beni koruyacağına söz verirsen, haydut kampı hakkında bildiğim her şeyi sana anlatacağım."

Edvard kaşlarını çatarak Inge'nin karnındaki küçük şişliğe baktı. "Tanrım, böyle iğrenç bir şeyi saklıyor musun?"

Bu sözler karşısında yıkılacağını sandım ama yüzünü endişeyle buruşturmaya devam etti. "Bir çocuk, onu kim doğurursa doğursun masumdur. Burada tutulurlarsa doğru şekilde yetiştirilebilirler. Vill Evi'nde güvende olurlar."

"Tanrılar, Inge." Oskar başını salladı. "Bir hırsızın piçiyile asla düzgün bir maç yapamayacaksın."

"O zaman, ben . . . Yine terzilik yaparım. Ada'nın yükünü hafifletirim."

Oskar'ın karısı. Malin'in maskeli balo elbisesi yüzünden onu tehdit ettiğim zaman Inge'nin evine ilk bakışından beri kadın hakkında çok şey biliyordum. Ada Vill çok sevilen bir skydguard kaptanının kızıydı. Bildiğim kadarıyla güzeldi ama sıkıcı bir geçmişi vardı. Neredeyse günahsızdı. Ona karşı kullanılacak büyük alışkanlıkları ya da fetişleri yoktu. Çocuklarına bakar, ev işleriyle ilgilenir ve kocasını severdi.

Kryv Loncası için sıkıcı ve değersiz.

Ama onun tatlı, nazik donukluğu Oskar için bir zayıflığa dönüşmüştü. Yüzü yumuşadı ve küçük evinin bulunduğu pencereden dışarı baktı. "Ada seni özlemiş."

"Fark etmez," dedi Edvard. "Sana ihtiyacımız yok."

"Korunmaya ihtiyacım var. Beni dövüyor ve ... beni başkalarına satıyor."

Hob gözlerini kapadı. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı ama Inge hikâyesini nasıl anlatacağını biliyordu.

"Seni koruya götürebiliriz," dedi Edvard. "Orası geçit vermez. Orada güvende olursunuz. Bunu kız kardeşimiz için yaparım." Edvard bir adım daha yaklaştı. Inge biraz sarsıldı ama ağabeyi sesini alçaltıp hırlamaya başlayınca kendini tuttu. "Ama gördüğüm kadarıyla kız kardeşimiz yok."

"Edvard, lütfen, ben-"

Inge'nin sözleri, Edvard'ın elini kızın yanağında iğrenç bir çatırtıyla savurmasıyla kesildi.

O yüzünü tuttu, ben de Hob'un omzunu sıkıca kavradım.

"Yerde kal," diye homurdandım. Hob'un daha önce beni öldüreceğini düşünmüştüm ama gözlerindeki saf öfke bakışı bunun gerçekliğini mühürledi. Çabucak ona bir hançer uzattım. "Öldürücü darbeyi sen vuracaksın."

Onu serbest bıraktım ve çatı katının kenarına doğru ağır bir adım attım.

Benim hatam Edvard Vill'ün kendini kontrol edebileceğini düşünmemdi. Zaman çizelgesi aceleye getirilmişti ama bu kadarı yeterliydi. Koruya nasıl gireceklerini biliyorlardı ve isimleri bizi oraya götürebilirdi.

Hob'a kadınına zarar gelmeyeceğine dair söz vermiştim ve şimdiden yüzünde beni yalancı çıkaran bir morluk vardı.

"Şimdi bir erkek gibi hissediyor musun?" Sesim buzdan yapılmıştı. "Senden iki kafa kısa ve sadece yakışksız boynun kadar kalın bir kadına vurmak mı? Ne kadar cesurca."

Çatı katında tek dizimin üzerine çöktüm. Karanlık omuzlarımın etrafında dönüyordu.

"Kötü niyetli," diye nefes verdi Oskar.

Dilimi tıkırdattım. "Bu isimden nefret ediyorum."

Oskar boğulmaktan korktu. Bir sonraki nefeste, karanlık bir sarmal boğazını sardı.

Edvard çaresiz kalmaktan, başkalarının merhametine terk edilmekten korkuyordu. Gözlerini kararttım ve gücünü elinden aldım. Sandalyesine yığıldı ve dehşetten ağlamaya başladı. Uzun evin derinliklerinden bir kadın çığlık attı, sonra bir başkası. Piçin yatağında birden fazla sevgilisi olduğuna şüphe yoktu.

Eğer akıllı olsalardı, şimdi kaçarlardı.

Erkek kardeşleri bastırılınca Hob merdivenden aşağıya doğru kaymaya başladı.

Inge'nin yüzünü kavradı ve başparmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. İşportacı kızın yüzündeki kırmızı lekeyi inceledi. "Onu öldüreceğim."

"Zamanı gelince, Hob," dedim tembelce.

Sonra Herja ve Gunnar yanımıza geldi, oklarını muhafızlara doğrultmuşlardı. Raum onu takip etti, sonra da Tor. Avuç içleri mavi ateşte tutuştu ve Oskar'ın gözleri açıldığında biraz zevk aldım.

Kıkırdadım ve iki adamı büyümden kurtarmak için bir el salladım.

Oskar boğazını tutarak dizlerinin üzerine düştü. Edvard gözleri tekrar odaklandığında nefesini tutamadı. Küçük bir bıçağın ucunu elinin üst kısmına saplayıp avucunu sandalyenin koluna sabitlemeden önce ona hiç merhamet etmedim, yeniden yönünü bulması için zaman vermedim.

Acı dolu bir kükremeyle öne doğru yığıldı ve kustu.

Saçlarını kavradım ve gözlerime bakması için başını geriye doğru çektim. "Hayır, hayır. Bana bak. Konuşacak çok şeyimiz var."

DÖRTÜNCÜ ŞEF

HAFIZA ŞİİRİ

Kase'nin karanlığı beni ele geçirdiğinde çok çekici bir şey vardı. Dehşet dolu bir çığlık gecenin içinde patladığında dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Vahşi kardeşten gelen ilk çığlık, küçük çiftlik evine zarar vermemiz için bir işaretti. Inge'nin kardeşleri Jagged Grove'dan sadece on adım ötedeki arazinin sahibiydi. Cennet gibi, gerçekten. Ta ki bu geceye kadar.

Edvard Vill'un acı dolu kükremesi dinmeden önce, kaçmaya başlayan seyislerden, kadınlardan ve çocuklardan daha fazla çığlık yükseldi. Kuzeyden gelen savaşçılar, Niklas ve Isak ile birlikte, Vill Hanesi'nin kölelerine ve kalan ailesine işkence ederek onları sıcak yataklarından çıkmaya zorladılar.

"Al onları." Lynx'e hızlı bir hareket yaptım. "Onlara burada kontrolün bizde olduğunu göster."

Lynx çatının kenarına çıktı. Avuçlarını kaldırdı, gözlerini kapattı ve kısa süre sonra çığlıklar azaldı. Halk tökezleyen sarhoşlar gibi ayaklarının üzerine düştü. Bazıları keçi ağıllarındaki direklere tutunarak dik durmaya çalıştı.

Meşale ışığında, uzun keten örgüleri olan güzel bir kadın, dağınık saçlı, sendeleyen bir çocuğu tutmaya çalışıyordu. Göğsüne sarılmış olan şey bir bebeğe benziyordu. Tahmin etmem gerekirse en fazla birkaç aylıktı.

Ancak kollarını küçük çocuğa doladığında vücudu Lynx'in sakinleştirici büyümesine yenik düşmeye başladı.

Genç anneyi işaret ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yakalayın onu! Yakalayın onu!"

Sol Ferus avlunun gölgeleri arasından kadına doğru koştu.

Yabancı bir kraliyete komuta etmekle işim yoktu ama Kuzey'deki kraliyetin emirlere karşı gelmediğini bilecek kadar çok şey öğrenmişim. Eğer bu onların

İnsanlar güvende olur ve nefes alır, kral bile emir alırdı.

Sol bir sonraki nefeste kadını kollarına aldı ve bebeğini ezmeden önce onu yavaşça yere indirdi.

Avlu sessizdi. Biz gidene kadar kimse Kara Saray'a sinyal gönderemeyecekti.

Bir tutam gümüş rengi saç yüzüme doğru savruldu. Ari illüzyonlarıyla oyun oynamazdı ve tahmin etmem gerekirse bu, büyükelçinin sessiz kaldığı tek an olacaktı. Dizlerinin üzerine oturdu, gözleri benden bir iki adım ötede kapalıydı.

Onun arkasında, Elise rün işlemeli bir hançeri incelemeyi bitirirken bana göz kırptı. Valen Luca'yla konuştu, şüphesiz bir sonraki hamlesinin son rötuşlarını yapıyordu.

Etkileyici bir kral ve kraliçeydiler. Böyle bir şey düşünceğim hiç aklıma gelmezdi. Çoğu gün saraylarda ve şatolarda yaşayan insanlara kızardım ama onların bir havası vardı. Birbirlerine tamamen bağlıydılar ama birbirlerini güvende tutmak için karanlığa adım atmaktan da çekinmiyorlardı.

Kase'yi böyle görüyordum. Biz kahraman değildik. Nefes almaya devam etmesi için ne kadar zavallıya ihtiyacı varsa o olurdu. Kuzey kralı ve kraliçesini gördüğüm kadarıyla onlar da aynısını yaparlardı, muhtemelen yapmışlardı.

"Yıldızlar bu gece sessiz," diye hafif bir ses geldi.

Tombul bir kadın yanıma geldiğinde bir an duraksamak zorunda kaldım. Eryka da illüzyonlarla kaplıydı. Tıpkı Hagen ve Bard gibi. Skydguard ya da Kara Saray tarafından en çok tanınanlar.

Eryka, yanaklarına biraz buğday unu serpiştirilmiş aşçı odasına aitmiş gibi görünüyordu. Saçları ıslak toprak rengindeydi, teni benimki gibi çilliydi ve parmakları bana asilzadelerin başarılarını övmek için toplandıklarında içtikleri kalın ot rulolarını hatırlatıyordu.

Böyle bir cepheden derin, emredici bir ses beklerdim, ama onun cılız, nefessiz tonu kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarını gökyüzüne doğru takip ettim. "Benimle konuşmuyorlar."

"Bu seni endişelendiriyor mu?"

"Endişelendiriyor."

Gülümsedi.

Kadın tuhaftı, endişelendiğinde bile her zaman mutlu tepkiler veriyordu.

"Yıldızların sizinle konuşmamasının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, gideceğim yolu göremediğim anlamına geliyor," dedi. "Hangi adımların doğru, hangilerinin kasvetli olduğunu bilmeye alışmışım. Şimdi onların sessizliğinde, rüzgârda savrulan ağaçtaki unutulmuş bir yaprak gibiyim. Düşecek miyim, yoksa yerimde sabit mi kalacağım?"

Sırıttım ve hançerlerimden birini ona uzattım. "Mesmer sessiz olduğunda, o anlar içgüdülerimize güvendiğimiz anlardır."

Eryka bıçağa baktı. Derin bir yutkunmayla en ufak bir huzursuzluk belirtisi fark ediliyordu. "İçgüdülerime güvenmiyorum."

"O zaman bu gece bizimle gelmene ne sebep oldu? Felstad'da kalabilecekken ısrar ettin. Gunnar'a olan açık çekimin mi? Eğer öyleyse, bu yeterince iyi bir sebep değil prenses." Sesim sert çıkmıştı ama bu kadar çok şey risk altındayken sızlanmanın ya da kişisel yeteneklere güvenmemenin zamanı değildi.

"Ona bakınca kalbimin bir tuhaf olduğunu inkar edemem. Ama sebebin bu olduğuna inanmıyorum."

Kıs kıs gülmek için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. O kadar masum bir şekilde konuşuyordu ki hiçbir fikri yoktu.

Eryka bir an daha söylediklerimi düşündü; hülyalı bakışı hiç kaybolmadı. "Sanırım geldim çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Geride kalmak bana ... akıllıca gelmedi."

"Bu bir içgüdüdür."

İkna olmuş görünmüyordu. "Yıldızlar en son sustuğunda burada hapsedilmişim."

"Peki onların sessizliği içinde Doğu'ya dönmenize neden olan neydi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Şey... denize doğru yolculuğuma devam edeceksem yiyecek ve tatlı su toplamam gerektiğini biliyordum. Bu bir seçimdi."

"Hayatta kalma *içgüdü* seni buraya getirdi. Bunu yaparak, karanlıkta okunu buldun. Ya içgüdülerin Norn'larla sandığından daha uyumluysa? Görüşüne çok güveniyorsun ama kafanın içinde bir beyin var ve şimdiye kadar hayatta kalmak için onu kullandın."

Eryka bana gülümsedi, dolgun dudakları yeni yüzünün yarısını kaplıyordu. "Beni esir alanları gözlerim görmeden korkutmanın bir yolunu buldum."

Ah, evet. Deli bir kadın gibi çırpınması ve seğirmesi. Fae'leri seveceğime inanmamı sağlayan hikaye.

Bir elimi hançeri kavrayışının etrafında dolaştırdım. "Kendine güven, Eryka. Ve sihrin *senin* başka bir parçan gibi çalışacak."

"Teşekkür ederim, Kraliçe Malin."

"Bu gece burada kraliçe yok. Sadece hayatta kalma ve içgüdü." Uzun evin ortasındaki deliğe bakmadan önce bir anlığına elimi omzuna koydum.

Kase evin neredeyse her köşesini karartmıştı ama Inge'nin kardeşinin elindeki kanlı bıçağı net bir şekilde seçebiliyordum. İki skydguard'ın kocamın önünde nasıl sinmiş olduklarını rahatlıkla görebiliyordum.

Sarhoş ediciydi.

"Bizi koruya götüreceksin ve yeni fae arkadaşlarına bizim skyd olduğumuzu söyleyeceksin," diye emretti Kase.

"Tek kelime etme, Oskar." Edvard tükürdü.

"Ah." Raum, meşgul elinde bir bıçak döndürerek alay etti. "Demek bükülmesi gereken kişi küçük kardeş. O daha hoş görünüyor." Raum bıçağının kenarını küçük kardeşin çenesini yukarı kaldırmak için kullandı. "Bizi koruya götür sevgilim, o zaman fazla sorun yaşamayız."

Oskar titredi ama Raum'un bakışlarını tuttu. "Ne yapmayı . yapmayı planlıyorsun?" Raum alaycı bir sırıtişla, "Gerçeği bilmek seni korkutur," dedi. yüzünde.

"Lord Magnate'ime ihanet etmeyeceğim."

"Şerefli," dedi Kase. Çenesini eğerek Oskar'a acımasız bir bakış fırlattı. "Ne yazık ki onur için zamanımız yok."

"Peki ya güzel karısı Nightrender?" Raum bıçağı döndürerek volta attı. "Ona çok iyi bakardım."

Kase'nin gözleri parladığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Büyük özen tartışılır ama onu alacağınıza şüphe yok."

"Hayır." Oskar ayağa kalkmaya çalıştı ama Raum bıçağının kabzasıyla Oskar'ın omzuna vurarak onu dizlerinin üzerine geri itti. "Ona dokunma."

"Peki," dedi Kase umursamaz bir tavırla. "Çocukları biz alacağız."

"Hayır! Sizi piçler, hayır." Oskar, Kase onu yerine bağlamak için kalın karanlık çileler kullanana kadar çırpındı.

Kase'yi tanırdım. Onu düşündüğümde aklıma gelen şey gençleri katletmek değildi. Yine de Oskar'ın yavrularına yaptıkları tüm o acımasız şeyleri, onları nasıl sattıklarını, onları sadece kırbaçtan anlayan serfler haline getirdiklerini resmettiğinde, beni hayatta tutmak için herhangi *birini* -herkesi- katlederken onu kana susamış bir halde hayal etmek korkutucuydu.

İçimde bir parça, yeterince zorlanırsa her şeyi yakacağını biliyordu. "Sana yardım edeceğim," diye hıçkırdı Oskar.

"Seni korkak," dedi Edvard soluk soluğa.

Oskar kardeşini görmezden geldi ve elini burnunun altına sildi. "Koruya girebiliriz."

"Orada ne saklı?" Kase sordu. "Ivar mı?"

Oskar'ın çenesi gerildi. "Onu hiç görmedim, ama ... Leydi Magnate'i gördüm."

"Yanlarında hiç mahkum var mı?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama iç muhafızlarının girip çıktığını gördüm. Güneyden gelen bazı kan fae'leri de."

"Kan perileri başkalarını itaate zorlamak için büyü kullanırlar," diye fısıldadı Eryka yanımda. "Eğer işbirliği yapmayan bir tutsağı ele geçirmişlerse, onu işbirliğine zorlamak için bir kan fae'si kullanılır."

Elise ve ben bakıştık. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Ben de aynı şeyi hissettim.

"Bu doğru görünmüyor." Ari'nin sesi yumuşaktı, gözleri hâlâ kapalıydı ama burnunun üzerinde bir oluk oluşmuştu. "Prens Bracken annesinin Doğu'yla ittifakını sessizce kabul etmezdi. Bunu biliyorum. Annesi yeraltı sarayları ve bu kan fae'leri ile birleşirse kesinlikle sessiz kalmayacaktır."

"Belki de prensi sandığınız gibi tanıımıyordunuz," dedim.

Ari tek gözünü kırarak sırtıttı. "Bağışlayın beni Kraliçe Malin, ama size daha önce de söylediğim gibi, mükemmel bir karakter yargıcıyım."

"Katilleri ve hırsızları savunuyorsun," dedim, gülümsememi görmemesi için arkamı dönerek. "Senin muhakeme yeteneğine pek güvenmezdim."

"Ah, ama ben hiçbir zaman düzgün karakterli insanları tercih ettiğimi söylemedim." Ari, sanki bu konuşmanın sonucusuymuş gibi gözlerini tekrar kapattı ve ekledi: "Bu benim sorunun cevabı. Güney Prens baskı altında."

"Ama kuzenimi tekrar gördüğümüzde, Büyükelçi, mükemmel bir zamanlama olacak," dedi Eryka yumuşak, nefes nefese bir fısıltıyla.

"Ne?" Bileğini kavradım. "Eryka, prensi ne zaman göreceğiz?" Başını öne eğdi. "Ne prensi?"

Yarım nefes boyunca onu inceledim, sonra iç çektim. "Boş ver."

"Bu fae'ler hakkında bize başka ne söyleyebilirsin?" Elise Ari'ye fısıldadı.

"Tetikte olmalıyız. Özellikle de Kan Fae'lerine karşı. Onlar Kaderinizi onlarınkine bağlar, Öteki Dünya sizi eve çağırana kadar sizi onların kaprislerinin kölesi yapar. Ama her yeteneğin pek çok detayını bilmiyorum sevgili Elise." Başını iki yana salladı. "O kadar korkunçlar ki, benim

Cazibe onları kazanmak için yeterli olmayabilir. Yeraltı Halkı ile çok fazla zaman geçirmediim."

"Yapmalısınız," dedi Eryka. "Yakında onlar için önemli olacaksınız Büyükelçi."

"Eryka," diye keskin bir fısıltıyla bağırdım. "Söylediğin şeylerin farkında mısın?"

Başını eğdi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. "Ne gibi şeyler?"

Eryka duman deliğine geri döndüğünde, Elise bir elini koluma dayadı ve çatık kaşlarla fae kadınına baktı. "Kehanetlerde bulunduğunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Ari, "Eryka'nın öfkesi bunu yalnızca sihir büyüsünde bir dengesizlik varsa yapar," dedi. "Burada Güney'den gelen pek çok Yeraltı halkı, yani karanlık fae var. Belki de onun dengesini bozuyorlardır. Doğru olmayan bir şeyler var."

Elise sadece benim duyabileceğim şekilde, "Ari'nin endişelenmesinden nefret ediyorum," diye homurdandı. "Ari asla endişelenmez."

"Yani, o yaptığında ..."

"Endişelenecek bir şey var demektir."

Uzun evin içinde Raum bıçağı tekrar masaya vurdu. Çarpmanın şiddetiyle kilden bir kâse kenara savruldu ve paramparça oldu. Oskar inledi, gözlerini kapadı ve dizlerinin üzerinde titredi.

Kase başparmağını Oskar'ın boynunun yumuşak noktasına soktu ve gök muhafızı irkilinceye kadar hassas kasları ezdi. "Bizi koruya götüreceksin ve bizi kaleye sokacaksın."

Birkaç nefes boyunca odayı sessizlik doldurdu. Sessizlik bozulana kadar kalbim göğüs kemiğime çarptı.

Edvard güldü. "Neden senin için Lord Magnate'e ihanet edelim ki?"

Kase parmaklarını Raum'a doğru şıklattı. "Çünkü itaati nasıl teşvik edeceğimi biliyorum. Onu içeri getirin."

"Harekete geçme zamanı Kral," dedi Luca, elini Valen'in omzuna vurarak. "Hazır mısın?"

"Hazırdan da öte." Valen biraz haince sırıttı. Elise onu yiyip yutacakmış gibi görünüyordu.

Kuzey kralı bize karşı kibardı, hatta nazikti. Şimdi ise birkaç boğaz kesecek ve bunu yaparken de gülecekmiş gibi görünüyordu.

Luca gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. Valen de onu takip etti ve uzun evin kapısı altımızda açılırken çenesini indirdi.

Hagen ve Bard, sıradan halk kılığına girmiş, aralarında yere yığılmış, dövölmüş, kanlı bir adamla belirdiler.

"Oyunlar başlasın," di y e fısıldadı Ari, kardeşlerimin kanlar içindeki Valen Ferus'u yere düşörmelerini izlerken sesinde bir parça neşeyle.

ONUNCU ŞEF

HAFIZA ŞİİRİ

Valen'in İLLÜZYONU sanki içi parçalanıyormuş gibi inledi. Yüzü lekeli ve morarmıştı. Açık yaralar ve sıyrıklar yüzünü kaplamıştı. Saç tutamları kafa derisinden koparılmıştı. Görmek için mide bulandırıcı bir manzaraydı.

"Tanrılar." Ari gözlerinin arasındaki yeri ovuşturdu.

"İllüzyonumu bırak," dedim. "Yapabiliyorsan Luca'ya yardım et." "Sadece lanet olası kocana söylemeyeceğine söz verirsen."

"Yemin ederim onu mutlu bir şekilde habersiz tutacağım. Tabii beni kızdırmadığın sürece."

Ari uzun bir nefes verdi ve gözlerimin önünde kollarımdaki çiller geri döndü. Soluk tenim artık pürüzsüz ve ızsız değildi ama en azından Ari acıdan kafatasını yarmak üzere değildi.

"O ... Tanrılar, o asi kral mı?" Oskar altımızda soluk soluğa kaldı. "Edvard, ellerinde ... Kuzeyli Fae Kralı var. Yarısı Öteki Dünya'da."

Oskar dehşete düşmüş görünüyordu.

"Evet." Kase Valen'in karnına tekme atma cüretini gösterdi. Kral acı içinde inledi ve tısladı.

"Kanamayı hissetmem mi gerekiyor?" Sırtımdaki gerçek Valen karnını tuttu.

"Durun bakalım, Kral Valen," dedim sırtarak. "Luca'nın büyüü bir illüzyon olabilir ama bu onu o an için daha az gerçek yapmaz."

"Üç cehennem," diye küfretti Valen.

Elise onun yanına gitti. Elini tuttu ve onun yanında diz çöktü. Gözleri hâlâ kapalıyken Elise'in elini dudaklarına götürdü ve kraliçesinden güç alarak arkasından öptü.

"Olacak olan şu," dedi Kase kardeşlere. "Evinizde ölü bir kral bırakacağız. Katledilen kralı görmeleri için dost skyd'larınızı buraya göndereceğim ve karşılığında siz de bir savaş başlatmış olacaksınız." Kase Edvard'ın yanağını okşadı ve adam yüzünü buruşturunca kıkırdadı. "Gece Halkı fae'lerinin oldukça hassas olduğunu duydum. Doğu'ya savaş getirecekler ve bu senin suçun olacak. Destanlara hain olarak geçeceksiniz. Kafalarınız Kara Saray'ın kulelerinin tepesinde çürüyecek."

"Yalan söylüyor," dedi Edvard, ama sesinde belirgin bir titreme vardı. "Ed." Oskar dehşete düşmüş bakışlarını Valen'in üzerinde tuttu. "Kral burada, salonunuzda ölüyorum."

"Kralı nasıl ele geçirdin?" Edvard şimdi korkusunu gizlemekte zorlanıyordu. Kase onu yok ederdi.

"Ah, ben hilelerimden vazgeçmem," dedi Kase. "Seçiminiz nedir? Jagged Grove'u bize vermek mi? Yoksa masanızda mı ölecek?"

İşte oradaydı. Pazarlık parçası. "Eee?" Kase, Oskar'ın önünde çömeldi.

"Neden kralı kendin için kullanmıyorsun? Ivar seni avlıyor. Onu Kara Saray'a teslim etmek yolunuzu değiştirebilir."

Kase yine güldü. "Buna inandığına neredeyse inanıyorum. Ivar asla durmayacak. Ve ben Kara Saray'a uygun anlaşmalar yapmam. Bana uyan anlaşmalar yaparım. Şimdi, bu yardımın için benim ödemem. Cömert davranıyorum."

"Edvard," dedi Oskar, biraz soluk soluğa. "Topraklarımızda ölü bir krala sahip olamayız. Asi olsun ya da olmasın."

"Seninle oynuyorlar, seni lanet olası aptal," dedi Edvard.

Oskar hasta görünüyordu. Kısa bir an için gökyüzüne sempati duydum. Kendisi için endişelenmiyordu. Hayır. Gözleri sürekli kapıya kayıyordu. Ailesi için korkuyordu.

"Öldürün onu." Edvard bu sözleri öylesine soğukkanlılıkla söylemişti ki kollarımı ovuşturarak ürperdim. "Senin ona ihtiyacın yoksa bizim de yok."

"Bu muhafızdan nefret ediyorum," diye mırıldandı Luca, yüzü solgunlaşmıştı. "Çenesini bir türlü kapatmıyor."

"Biraz daha dayan," dedim. Edvard, Kase'nin blöfünü görüyordu ama Nightrender'ın her zaman daha fazlasını sakladığını bilmiyordu.

"Öldürmek mi? Dediğin gibi olsun." Kase bıçağını kaldırdı. Hızlı bir hamleyle bıçağı Valen'in böğrüne sapladı.

Valen uzun evin içinde acı içinde kükredi, iki büküm oldu, nefesi kesildi.

Çatıda, gerçek Valen keskin bir nefes verdi. Elise kollarını onun boynuna doladı ve illüzyonun verdiği acıyla sessiz kalmaya çalışırken onu kendine yakın tuttu.

"Tanrılar. Oh, Tanrılar." Oskar kesik kesik nefesler alarak dua etmeye devam etti. Edvard'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Kase, "Mediski'mden bakım almazsa ölecek," dedi. "Ve bu yavaş olacak. Ben sözümü tutarım."

Raum, "Vazgeçsek iyi olur," dedi.

"Zaman daralıyor," dedi Kase, bıçağının ucunu Oskar'ın yanağında gezdirerek. "Görünüşe göre kral soluyor."

Gerçekten de altımızda, Valen dizlerinin üzerinde sallanıyordu, bir kan pınarı tuniğini ıslatıyordu.

Kase kanlı kralın yanında durdu. "Onu istiyorsan, kıyafetlerini teslim edecek, bizi birliğinin bir parçası olarak adlandıracak ve bizi kaleye götüreceksin."

İki kardeş sessiz kaldığında, biri sersemlemiş, diğeri açıkça meydan okurcasına, Kase bıçağını Valen'in boğazına dayadı. Kralın hayali ona ters ters baktı. Düşmanının bıçağı altında ölmeye hazır gerçek bir kahraman.

Oskar bir sonraki nefesinde, "Durun, tanrılar, durun!" diye bağırdı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kase, gözüne kestirdiklerinin iradesini kırarken onu izlemek büyük bir zevkti. Omurgamda bir ürperti dans etti; onu yalnız yakalayacağım anları bekliyordum.

Oskar uzun bir nefes verdi. "Sizi götüreceğim. Size kefil olacağım ama sonrasında bizi yalnız bırakmalısınız."

Kase botunun içine uzandı ve bir iksir kesesi çıkardı. "Buna Yalancının Nefesi deniyor. Toz yeminini bağlayacak. Bozarsan ölürsün. Bizi koruya götüreceğine, gizleyeceğine ve kimliğimiz hakkında hiçbir işaret vermeden bizi kaleye götüreceğine yemin ediyor musun?"

Oskar başını salladı. "Yemin ederim."

"Güzel." Oskar iksir tozunu dilinin gerçeğini bağlamak için kullanırken Kase tek kelime etmeden bekledi. Tuhaf bir tozdu. Oskar'ın yemininin sözleri Kase'nin yönlendirmesiyle tekrarlandı. Bize karşı dönerse, Niklas iksiri bir şekilde kana zehir salacak şekilde tasarlamıştı. Vücudun aldatıcı olup olmadığını anlamasıyla ilgili bir şey. Her şey oldukça karmaşıktı ve tozun nasıl çalıştığı pek umurumda değildi, sadece Oskar bize ihanet ederse işe yarayacağını biliyordum.

Oskar alnındaki teri silerken "Tamamdır," dedi.

Kase dudak büktü ve Valen'in illüzyonuna gidip kılıcını kralın boēazına sapladığında tek kelime etmedi.

Midem ters takla attı.

"Tanrılar," diye nefes verdi

Ari.

Elise gözlerini sıkıca yumdu ve Valen'e yeni bir şekilde sarıldı. Şüphesiz en büyük kâbusuna tanık olmuştu. Luca o kadar yetenekliydi ki, bunun bir illüzyon olduğunu bilse bile, Kuzeyli kralın kendi kanında boēulma görüntüsüne tanık olmak korkunçtu.

Oskar tekrar tanrılara yakardı, Valen'in bedeni düşerken tökezleyerek geri çekildi. "Ne yaptın sen? Onu öldrmeyeceğini söylemiştin."

"Öyle demiştim," diye kestirip attı Kase. "Ama görüyorsun, sözümü tutmam için beni zorlayan bir iksir almadım. Attığın adımlara dikkat et Skyd. Bize ihanet edersen kendi kanın seni zehirler."

"Anlaşmamız bu değildi!" Oskar baēırdı.

"Anlaşmalarımı nasıl yönettiğim konusunda söz sahibi olduğunuza inanmaya başlamışsınız gibi görünüyor."

Kase ve Raum, Valen'in illüzyonunu bir kenara atıyormuş gibi yaparken Oskar yenilmiş bir halde başını öne eğdi.

"Etkileyici," dedi Ari Luca'ya, "illüzyonu kullanma şeklin. Sanırım kanında biraz Fae var. Kanayan gerçekçi."

Luca gözlerini kapalı tutarak, uzun evin zemininde ölü bir Valen olduğu yanılsamasına kapıldı ama önemli değilmiş gibi omuz silkmeyi başardı.

Gerçek Valen dizlerinin üzerine çökmüş, boēazını ovuşturuyordu. Yanılsamalarındaki hayali ölüm acısını anlıyordum. Sanki öldürücü darbenin anısı hâlâ duruyordu.

Kase bakışlarını duman deliğine doğru kaldırdı. "Hazır mısınız?"

Oskar'la konuşmuyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım. Lynx delikten bir ip sarkıttı. Hob'la yaptığımız anlaşmanın bir parçası da Inge'yi kardeşlerinin zihninden silmekti. Bundan sonra onu işaretleyeceklerinden, bulup öldreceklerinden korkuyordu.

Onlar için bir yabancı olacak ve gerçekten özgür olacaktı.

Dikkatli hareketlerle ipe tırmandım, diēerleri de arkamdan çatıya çıktı.

Kase yanıma geldi. Birbirimize dokunmadık. Birlikte Kara Saray'dan ne kadar az kişi yemin ettiğimizi bilirse o kadar iyi olacağına karar vermiştik.

"Ne kadar yaklaşman gerekiyor?" Kase bana usulca sordu.

"Sadece kafasına dokunacak kadar yakın. Önce ben ondan alacağım." Edvard'ı işaret ettim. "Belki oradayken biraz daha alırım. Düzgün işlemeyi unuttururum."

Raum kıkırdadı. "Ah, aşkım, böyle acımasızca konuşmandan zevk alıyorum."

Hob arka köşeden, "Kırın onu," diye hırladı. Inge kalmıştı

Tüm o an boyunca sessizdi ama Hob hâlâ öldürmeye hazır görünüyordu.

Raum ve Kase birer tarafa geçerek Edvard'ı sandalyesinde tuttular. Inge'nin kardeşi hüsrarla kükredi ama Hob'un bıçağındaki çentikten kafasının arkasına aldığı bir darbeye sustu.

Bir parmağımı yanağında gezdirdim ve kaskatı kesilmesinden zevk aldım. Yavaşça kulağına yaklaştım ve fısıldadım, "Kız kardeşine eziyet ettin. Onu istismar ettin. Yakında onun adını bile hatırlamayacaksın."

Inge'ye hızlı bir bakış attım. Yanaklarında gözyaşları vardı, Edvard'ın ona vurduğu yerde mor bir çürük oluşmuştu ama başını salladı.

Edvard bana ters ters baktı. "Düşüncelerimi almaya çalıştığını görmek isterdim."

"Niyetim bu." Parmağımı Edvard'ın nemli alnına bastırdım. Gök muhafızı benden uzaklaşmak yerine neredeyse alay edercesine dokunuşuma doğru eğildi.

Daha mantıklı olsaydım, bunu işlerin yolunda gitmediğine dair bir işaret olarak kabul edebilirdim.

Kafamın içinde duman ve kül yükselmedi. Gelen tek şey keskin, yakıcı bir acıydı.

ALTINCI ŞAFT

GECE YARISI

KALBİM midemin çukuruna düştü. Malin yere yığıldı ve kanıma bir panik dalgası yayıldı.

Raum hızlı hareket etti. Ben Malin'e doğru atılırken o bir koluyla Edvard'ın boynuna sarılmış, bıçağı boğazına dayamıştı. Onu kollarıma aldığımda vücudu gevşekti.

"Malin!" Omuzlarını sarstım. Panik boğazımda düğümlendi. Derin bir nefes alamadım.

Hayır. Böyle olmaması gerekiyordu. Bunların hiçbirisi olması gerektiğı gibi değildi. ılgınca hareketlerle saçlarını yüzünden çektim. Tekrar kızıla dönmüştü.

"Malin. Uyan. Uyansan iyi edersin." Yüzümü boynuna gömdüm, tenini öptüm, sanki içine girip ciğerlerini nefes almaya zorlamak istiyormuşum gibi ona yapıştım.

Sadece bir parçam Edvard'ın kaçmaya çalıştığının farkındaydı. ırpınmasını ve tekmelemesini pek umursamadım. Valen ve diğçerlerinin ipten aşağı kayması ve kralın Oskar'ın parmaklarını neredeyse kesecekken, piç kurusu kapıdan çıkamadan baltayı suratına indirmesi umurumda değildi.

Kralı canlı ve iyi bir şekilde gören iki kardeşin onları kandırdığımızı anlamaları umurumda değildi. Önemli olan tek şey Malin'di.

"Kase, gözleri açık." Elise tırnaklarını omzuma geçirdi.

Başımı kaldırdım. Malin bana bakıyordu. Hareket etmiyordu, konuşmuyordu.

"Mallie," dedim onu hafifçe sarsarak.

Kapı çarparak açıldı ve Niklas aceleyle içeri girdi. Kollarımda gevşek duran Malin'i görmeden önce yarım nefes kadar odayı taradı. "Ne oldu?"

Ben konuşmadım ama başkaları benim yerime konuştu.

"Anılarını çalmak için o piç kurusuna dokundu," diye bağırdı Gunnar çatı katından. "Ona dokunmak ona bir şey yaptı."

"Hareket etmiyor Nik," dedim, çaresizlik sesimi çatlatarak. Gözlerimi ona diktim. Tanrım, kaşları konuşmak istiyormuş ama konuşamıyormuş gibi çatılmıştı. Onu alnından öptüm. Hob, Edvard Vill'ü öldürme hakkını kaybetmişti. O artık benimdi.

Niklas Malin'i inceledi ve garip bir şekilde tırnaklarını kontrol etti. Her bir tırnağın yüzeyini renklendiren mavi çizgiler, parmaklarının üzerinde çizikler gibi uzanıyordu.

"Vay canına." Niklas etrafında döndü. "Raum, tılsım, şişe ya da herhangi bir şey var mı diye kontrol et."

Raum tek bir kalp atışı içinde Edvard'ı sırt üstü yatırıp bir dizini göğsüne bastırdı. Bir dakika sonra bir sicime bağlı küçük, hoş kokulu bir deri keseyi havaya kaldırdı. "Bu boynundaydı."

Niklas Malin'i bıraktı ve keseyi inceledi. Kokladı ve tiksintiyle geri çekildi. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Bir çıkıntıdan dönüyordum. Her zaman planlar sırasında derin bir kontrol sağladığım için kendimle gurur duymuşumdur. Kalpsiz, hatta mesafeli. Malin söz konusu olduğunda, hiçbir şey kontrolüm altında değildi.

"Felç edici," dedi Niklas. "Eğer gerçekten anılarını ele geçirmeye çalışsaydı onu öldürebilirdi."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Elise sordu. Yanımda diz çökerek Malin'in saçlarını okşadı. Kraliçenin bunu yaptığını bildiğinden bile emin değildim.

"Ivar," dedi Niklas acıyla. "Hiç şüphe yok ki her gök muhafızı hafıza hırsızına karşı korunacaktır. Diğer kardeşi kontrol et."

"Hayır," diye karşılık verdi Raum, "yuvadaki skyd'lerin anılarını aldı."

Niklas, "Hiç şüphesiz bu yüzden Ivar ordularının üzerine korumalar yerleştirdi," dedi.

Oskar'a ilk yaklaşan Ari oldu ve bir eliyle boğazını sıktı. Çok gülen ve daha da çok konuşan bir fae için şu anda odadaki en tehlikeli kişi gibi görünüyordu.

Oskar'ın tuniğini eşeleyip aynı deri keseyi sicim üzerinde çıkarırken hiç de nazık değildi. "Aynı zehir."

Başarısız olmuşum. Bu benim omuzlarıma düştü. Her riski bulmak, hamlelerimizi, adımlarımızı düzenlemek benim kanayan işimdi. Her planı canlı bıraktığımızdan emin olmak için.

Ivar'ın ordusuyla önlem alacağını bilmeliydim, Malin'in yeteneğinin herkes tarafından bilindiğini bilmeliydim. Lord Magnate, ışığa adım atarsa fazla yaşamamasını sağlayacaktı.

Benim basiretsizliğim neredeyse karımın hayatına mal oluyordu.

"Bunu ona nasıl yaptı?" Herja çatı katından bize katıldı, ıslak gözleri Malin'in üzerindeydi.

"Büyücümüz zihnimizin farklı bölgeleriyle oynuyor." Niklas bana baktı ama sözleri odada Alvers olmayan diğerleri içindi. "İksistler zehirleri beynin ayrı bölümlerine güç veren alanlara hedefleyebilirler. Acı merkezlerinin tetiklenmesi durumunda bir Rifter'a saldırmak için bunu yaratabilirler. Bu durumda, anılarımızın yaşadığı yerleri hedef aldılar. Biz iksirleri etkisiz hale getirene kadar Malin anıları çalamayacak."

"Anıları çalabilmesi umurumda değil," dedim, omuzlarını sıkıca kavrayarak. "O hareket edemez, Niklas!"

Ben söylenirken Elise bir elini koluma koydu, Hagen Malin'in karşı tarafına diz çöküp onun elini tuttu ve herkes etrafımızda dönmeye başladı. Bizi koruyor gibi diler.

Niklas iksir kesesine tekrar baktı. "Etkisi geçecektir, Kase. Ona kalıcı hasar verecek kadar uzun süre dokunmadı."

Yanağımı onun nemli alnına yasladım. Malin inledi. Korkusu buzdan bir pelerin gibi üzerimi örtmüştü ve ben gülümsemeye zorladım. "Nik'i duydun mu, Mallie? Bu yakında bitecek. Yakında bitecek."

Alnından öptüm, ona sıkıca sarıldım.

Hagen kolumu kavradı. "Sen buradaki durumla ilgilenirken biz de onu dışarı çıkaracağız, Kase."

Ağabeyinin çenesi gergindi. Gözlerindeki öfkeyi Edvard Vill'e yöneltirken bir kası titriyordu. Malin'in dudaklarını usulca öptüm, sonra onu Hagen'in kollarına bıraktım. İsteksizce.

Ama Hagen haklıydı. Bağlanması gereken yarım kalmış işler vardı.

O güvenli bir şekilde uzun evin dışına çıktığında, bedenimi karanlığa gömdüm. Her nefes alışımında korkum artıyordu. Benim korkum. Malin'in yere düşüşünü izlemenin çaresizliğine sıkıca tutundum. Gölgeler gözlerimi doldurdu. Kuşkusuz ayazın en soğuk gecelerinden bile daha karanlıktılar.

"Nightrender." Valen beni durdurdu. Kral savaş baltalarından birini uzattı. "Onu iyi kullan."

Baltanın ağırlığı nefretime baş döndürücü bir şiddet kattı. Mükemmeldi. Edvard bana ters ters baktı ve yavaşça arkasını dönerek uzaklaştı.

Korku ve öfkeyle birleşince, baltanın ete ve kemiğe saplanışını hissetmek başımı döndürdü.

"Karıma zarar verip yaşayabileceğini mi sanıyorsun?" Söylediklerimi düşünmesine fırsat vermeden çizmemi kaburgalarına geçirdim. Kemik çatırtıları kanayan bir ninni gibiydi.

İnledi ve tek omzunun üzerine yuvarlandı. Karnına vurdum.

"Ona dokunabileceğini mi sanıyorsun," diye hırladım iniltileri arasında, "ve ben de senin boğazını mı keseceğim?"

Omurgasına, kafasına bir tekme.

Baltanın ucunu omzuna saplamak için kullandım. Çelik derisini keserken Edvard haykırdı. Bir çekiştirmeye onu sırt üstü dönmeye zorladım.

Bir dizimle göğüs kemiğine bastırarak, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar öne doğru eğildim. "Bu gece en derin korkularının her birini hissedeceksin. Seni Öteki Dünya'ya göndermem için bana yalvaracaksın. Ancak seni paramparça etmekten sıkıldığımda ölmene izin vereceğim."

Çenesi titredi ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Korkuları zihnimin derinliklerine işlerken, zihnimden onlarca korkunç görüntü süzüldü.

Ölmekten korktuğu her yol ona bahşedilecekti. Parmakları mafsalsal mafsalsal kesilmiş. Tüm vücudunda yanmaya bırakılmış sığ yaralar. Acı içinde öfke. Bir skydguard olarak, canlı ve şiddetli bir hayal gücü vardı.

Çok daha iyi.

"Gel." Valen'in sesi uzun evin üzerinde taşındı. Göz ucuyla kralın Elise'in elinden tutup diğerlerini kapıya doğru yönlendirdiğini gördüm. "Gece Yaratan'a zaman verelim."

Hob kapıya doğru yürürken göz göze geldik. Ardından çenesini hızlıca eğdi, sanki avın artık benim olduğunu söylemek ister gibiydi.

Tek başıma, Edvard'a doğru küçümseyerek baktım. Onun düşüşüne doğru ilk adımı atarken konuşmaya gerek yoktu. Baltayı hızlıca sallayarak bir dirseğinin eklemine üzerine indirdim. Uzvu koparken acıyla kükredi.

Baltanın kıvrımını yanağına sildim ve taze kan nehrinin çenesinden terli tüneline damlayışını izledim. Çirkin bir mor renk

Çizmemi yutkunmasına bastırıp havasını kestiğimde tenini lekeledi.

"Bu pratikti." Başımı eğdim, dudaklarım biraz çılgınca bir gülümseme olduğunu bildiğim bir şekilde kıvrıldı. "Şimdi başlıyoruz."

Uzun evden dışarı adımımı attığımda VÜCUDUM ACIDI. Gözlerimi kırptım ve kirpiklerimden sıcak kan damladı. Tüm mesmerim en az bir saat önce harcanmıştı. O zamana kadar korku Edvard Vill'in aklını çoktan ele geçirmişti.

Çıglıklarının anılarına tutunurdum. Onu defalarca öldürmem için bana yalvarışını. Son kaderi balta tarafından teslim edildi.

Ter, kan ve birden fazla kemik parçasıyla sırlıklam olmuş bir halde, meşalelerin ve kamp ateşlerinin titrek ışığına doğru adım attım. Bu topraklar artık bize aitti.

Bir elimde kanvas bir çuval taşıyordum. Yürüdükçe alt dikişinden kalın kan damlaları dökülüyordu. Diğer elimde bir skydguard kısa kılıcı vardı. Edvard'ın rütbesinin işareti, onurlu ve prestijli adamlar için yazılmış bir rün şiiriyle kazanmıştı.

Nefes sesleri ve çıglıklar dikkatimi keçi ağullarından birindeki insan topluluğuna çekti. Çiftliği işgal eden serfler ve insanlar toplanmış ve ağıla itilmişti. Şimdilik orada kalacaklardı. Kara Saray'a kimin çıglık atarak kaçacağını bilmiyorduk.

Oskar karısına ve çocuklarına geri dönmüştü. Bakışlarımı yakaladığında gözleri büyüdü ve kadını göğsüne yaslanarak hıçkırdı.

Lynx ve Isak ön kapıyı koruyorlardı ama yeterince korkutucu görünmüş olmalıyım ki Isak bile kaşlarını kaldırdı.

"Efendinizi teslim etmeye geldim." Kapıya doğru adım attım ve korkmuş insanlara baktım. Efor sarf etmekten vücudum titriyordu ama bunu iyi sakladım. Malin'i görene kadar dinlenmeyi düşünmüyordum.

Oskar'ın karısı küçük oğlunu göğsüne çekti ve yüzünü Ben.

Akıllıca. Küçük çocukları kabuslarla korkutma işinde değildim, Ama bu gece bıçağın ucunu yumuşak toprağa saplarken çocuğu hiç düşünmedim. Bir elimle çuvalı kazdım.

Edvard'ın kafasını saçlarından sürükleyip kılıcının kabzasına geçirdikten sonra çuvalı ağıla fırlattığımda bir kadın çığlık attı. Birkaç parmak dışarı döküldü ve insanlar alev alacakmış gibi çuvaldan kaçışmaya başladı.

Kılıcın ve başın arkasında durup Vill Hanesi'nden geriye kalanlara sııttım. "İyi uykular."

Bir kez daha bakmadan kalemnden uzaklaştım ve karımı bulmaya gittim.

"Kase." Hagen bana seslendi. Sol, Valen ve Gunnar'ın yanında durdu ve bana dönmeden önce çivili kafaya tek bir bakış attı. "Yıkanmak isteyebilirsin."

Hagen ahşap bir küveti işaret etti. Havadaki soğuktan dolayı yüzeyinden buhar yükseliyordu.

Aralarına girdim. "Malin'i görmek istiyorum. *Şimdi*."

"Ona bakılıyor," dedi Hagen. "Şimdi konuşuyor bile. Ama sen kan revan içindesin. Kelimenin tam anlamıyla."

Göğsümde bir rahatlama dalgası kabardı. Valen'e bir bakış atarak kanlı baltasını ona uzattım. "Sonra temizlerim."

"Karına iyi bak. Ben kralım ve kardeşime temizleteceğim."

"Denemeni görmek isterim," dedi Sol. Güneş Prensi bana tepeden tırnağa baktı. "Kan dökülmesinden hoşlanmam ama ben bile onu görmeden önce yüzündeki kemik parçalarını silerdim."

Sol bana ayna olarak kullanmam için cilalı kılıcını verdi. Haksız değillerdi. Yüzüm koyu kırmızı çizgilerle boyanmıştı. Gözlerimin akı benimle ilgili tek parlak şeydi. Saçlarım alnıma yapışmıştı. Sanki gerçekten bir iç organ küvetinde yıkanmış gibiydim.

Gecikmeye sinirlenerek buzlu küvete gittim ve yüzümü artık gözlerime kan damlamayacak kadar temizledim. Hagen bana temiz bir tunik getirdi ama birinin beni Malin'e götürmesini talep etmeden önce bu kadardı.

Küçük uzun evlerden birine doğru yönlendirildim. İçeride Tova, elinde dumanı tüten naneli bir şeyle neredeyse bana çarpıyordu. "Tanrım. Ölü gibi görünüyorsun."

"Bunun gerçekten neye benzediğini Edvard Vill'e sormalısın," diye homurdandım. "O zayıf, Kase. Ama iyi olacak." Tova boynuzu uzattı. "Al Bunu ona ver, çabucak içmesini sağla. Yardımı olacaktır."

Bulanık içkiye bir göz attım. Tova en yetenekli Mediski değildi ama otlar konusunda yetenekliydi. Ve ben sormadan gidiyordu.

Tova beni herkes kadar iyi tanırdı ve Malin'le başımda kimse olmadan yalnız kalmam gerektiğini bilirdi.

Uzun evden çıkarken onu öpebilirdim.

Elise, Herja, Inge ve Niklas arka odada, büyük bir yatağın üzerinde toplanmışlardı.

"Oh. İşin bitti." Elise kanlı ellerimi, boynumdaki ve yüzümdeki lekeleri incelerken gözleri büyüdü.

Çenemi eğdim, sonra Inge'ye döndüm. "Kardeşin öldü."

Inge bana nefretle, hatta üzüntüyle bile bakmadı. Sadece "Ailem Vill Evi'nde bulunmuyor, Nightrender" dedi.

"Kase."

Malin'in sesini duyunca nefesimin titremesinden utandım. Niklas ve Herja yataktan çekildiler ve Malin'in parlak -çok canlı- gözleri benimkilere kilitlendi. Yatakta doğrulup oturmuştu ama kolları hâlâ iki yanına sarkıktı.

Tova'nın çayını dökmemeye dikkat ederek şiltenin üzerindeki kürklerin üzerinden süzıldüm. Malin zayıfça gülümsedi. "Oldukça korkunç görünüyorsun, Nightrender." "Uygun. Bu gece korkunçtu." Onu nazikçe öptüm ve

kaşımı onunkine değdirdim. "Doğru hamleler hakkında söylediklerimi unut. Gitmeli ve asla arkamıza bakmamalıyız."

Malin kıkırdadı. "Kaçmakla ilgili korkunç haberlerim var." "Duymak istemiyorum."

Malin gülümsememeye çalışarak alt dudağını ısırды. "Görüyorsunuz, Güney Krallığı düşmanlarımıza katıldı. Eninde sonunda bizi bulacaklarından korkuyorum. Muhtemelen Kuzey'deki dostlarımıza saldıracaklar."

"Bizim sorunumuz olmasına gerek yok. Kuzey'in tepelerinde bir yerlerde korkaklar gibi mutlu bir cehalet içinde yaşayabiliriz. Başka yüzler görmeyen dağ insanları oluruz."

"Hamlemizi yaptık, Nightrender," diye fısıldadı. "Şimdi sonuna kadar gideceğiz. Ben iyiyim Kase."

"Değildin," dedim o kadar yumuşak bir sesle ki gerçekten konuştuğumdan emin değildim. "İyi değildin."

"Ben varım. Olacağım. Ve artık korumayı biliyoruz." Niklas'ın duvara yaslandığı yere baktı. "Nik iksire nasıl karşı koyacağını planlamaya başladı bile."

"Derimizin içine yerleştirebileceğimiz bitki keseleri yapabilirim. Biraz ürkütücü ama basit bir karışım ve hızlıca yapılabilir. Her zaman korunacağız

zehirlere ve korumalara karşı." Niklas sırtarak söyledi. "Açıkçası bunu daha önce düşünmediğim için biraz utanıyorum. Bu bizi korkutucu bir şekilde geriye götürdü ama Mal'e katılıyorum. Plana devam etmeliyiz."

Malin kaşını benimkine vurdu. "Başından sonuna kadar iyi bir plan yapmışsın Kase."

Çok fazla adım vardı. Vill Evi, Jagged Grove, yüzük, hepsi Kara Saray'la olan büyük dansımızın sadece birer parçasıydı. Yine de Malin'i bundan koruyacaksa, yüzüğü bulmak önceliğimiz olacaktı.

Oyunumuzu bitirmek zorundaydık. Bunu biliyordum ama kuzeyin buzul zirvelerinde bir yerlerde Malin'le dolu dolu bir hayat yaşayacağımı söylediğimde yalan söylememiştim. Hata yok, günlerimin geri kalanını ondan başka kimseye bakmadan geçirebilir ve bundan memnun olabilirdim.

Boğazımı temizledim ve boynuzu uzattım. "Tova bunu sana içirmem gerektiğini söyledi."

Elise, Malin'e küçük bir gülümseme vererek, "Sizi yalnız bırakalım," dedi.

Niklas kadınları evden çıkarken takip etmeden önce, "Bir değişiklik olursa beni bulun," dedi.

Etrafımızı dinginlik sarmıştı, huzurlu bir sessizlik. O piç kurusuna dokunduğundan ve yere yığıldığından beri ilk kez daha rahat nefes aldım. Malin buradaydı, iyileşiyordu ve hayattaydı.

"Bana yardım etmen gerekecek." Bakışlarını boynuza çevirdi.

Bardağı dudaklarına götürdüm ve çayı olabildiğince hızlı içmesine yardım ettim. Bittiğinde başını duvara yasladı. "Daha iyi hissediyorum. Neredeyse parmaklarımı oynatabiliyorum."

Boynuzu kenara koyarak yatağa uzandım, böylece onu kollarımla sarabilecek ve tel tel ayı kürklerinin altında tutabilecektim.

Malin iç çekerek boynuma sarıldı. "Bu gece neredeyse Ivar'ın seni benden aldığı gece kadar korktum."

Alnından öptüm ve zayıf bedenine daha sıkı sarıldım. "Sadece kendi korkumu hissedebiliyordum; seninkini bile bastırıyordu. Seni kaybettiğimi sandım, Malin."

"Herja buraya gelirken bana bir şey söyledi," diye fısıldadı. "Bana uğruna ölmeye değer bir şey için savaşmamız gerektiğini söyledi. Bu gece çok korkmuştum ama sürekli seni düşündüm. Eğer Öteki Dünya'ya mahkum olursam senden ayrılmanın nasıl bir şey olacağını. Yerde yatan sen olsaydın nasıl olurdu diye."

"Mal, yapma-"

"Hayır, bu iyi bir şeydi. Sessiz kalmaya zorlanmak bana düşünmek için çok zaman kazandırdı." Birkaç nefes için durakladı. "Keşke daha onurlu olsaydım ve topraklarımız, halkımız ve krallığımız için savaşmanın uğruna öleceğim şey olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu sensin, Kase Eriksson. Senin için savaşacağım çünkü senin için öleceğim. Bir seçenek sunulduğunda, her seferinde seni seçerim."

"O zaman benimle savaşıyor olacaksın, çünkü seni canlı görmek için göğsümdeki son nefesten vazgeçeceğim." Gözlerimi kapattım ve onu kendime doğru çektim.

"Neden beni öpmüyorsun?" diye sordu boynumun kıvrımına doğru.

Boğazımdan ıslak bir kahkaha patladı. "Beni affet, karıcığım. Hareket edemediğin için kendimi kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

"Ne aptalca bir düşünce."

Tekrar güldüm ve onu öptüm.

Benim için ölürdü. Ben de aynısını yapardım. Ama önce birbirimiz için yaşadığımızdan emin olurdum.

YEDİNCİ ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

"KASE ERIKSSON, eğer geri çekilmezsen, seni bıçaklayacağım."

Kase gözlerini kısıtı, çenesi gerildi ama itaat etti ve benden iki adım uzaklaştı. Tanrım, o adamı seviyordum ama nasıl üzüleceğini biliyordu.

"Geçen sefer düştün," dedi, sesi kocamdan çok Nightrender'a benziyordu.

Belli ki hoşnutsuzluğuna rağmen, hırıltısı bana eziyet ettiği kişilere yaptığı etkiyi yapmadı.

Güldüm. "Ve muhtemelen hayatım boyunca tekrar düşeceğim."

Bir sandalyenin arkasına tutunarak ayaklarımın üzerinde dengemi buldum ve bakışlarıyla karşılaştım. Simsiyah gözleriyle neredeyse katil gibi görünüyordu. Onu bu yüzden seviyordum. Adam dört gündür yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı ama sinirlerinin nereden geldiğini biliyordum. Kalbinin derinliklerinde bana ait olan yerlerden, sadece benim anladığım mantıksız korkulardan.

Beni sevdiği için, beni kaybetmekten korktuğu için böyleydi. Bu şekildeydi çünkü birçok kez birbirimizden kopma fikriyle karşı karşıya kalmıştık. Ayaklarının üzerinde durmakta zorlanan o olsaydı, ben de iki adımdan fazla uzakta olmazdım.

"Beni yakalamaya hazır mısın?" Bunu hafife almaya çalıştım ama Kase sadece kaşlarını çattı. "Her zaman."

Sandalyeyi bıraktım. Bacaklarımdaki kaslar sanki nemli kilden yapılmış gibi davranıyordu. Biraz sağlamdı ama baskı uygulandığında neredeyse hiç güç vermiyordu. Yavaş ve küçük bir adım attığımda uyuşukluk hissi kalçama kadar yükseldi.

"Mal." Kase'nin sesini sinirler bozdu.

Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Sadece garip hissediyorum."

Kase parmaklarını saçlarında gezdirdi. O bir katil ve hırsızdı ama Gece Yaratan olarak doğmasaydı, yetenekli bir Mediski olabilirdi. Dikkatli, ihtiyaçları ben bilmeden tahmin edebilen.

Koruyucu iksirin kanımı zehirlemesinden sonraki gün ayakta durmaya çalışırken Hagen ve Bard'ın beni desteklemesine yardım etmişti. Hissetmeye başladığımda omurgamdan yukarı fırlayan garip acı kıvılcımlarından ağladığımda beni güldürmüştü.

Ancak Vill çiftliğini huzur içinde işgal etme zamanımız sona ermek üzereydi. Kryv ve savaşçılar, görev yerlerine hiç gelmeyen iki kardeşlerinin durumunu kontrol etmek için gelen beş skydguard'ı çoktan yakalamışlardı.

Daha fazla skyd gelecekti. Yakında haber Ivar ya da Niall'a ulaşacak ve köşeye sıkışacaktık.

Gitmem gerekiyordu.

Şu anda, savaşımızın geçersiz bir parçası haline gelmişim ve her anından nefret ediyordum.

Günlerce uzun evdeki sandıklardan birinde bulduğumuz bir gecelikten başka bir şey giymemiştim. Kase saatlerce uzuvlarımı ovdu, oturup kalkmama yardım etti ama her seferinde tekrar kollarına düştüm.

Sonunda biraz enerjim vardı ve kısa bir pantolon giymeyi, saçımı omzumun üzerinden örmeyi ve yürümeye çalışmayı başardım.

Niklas günlerini herkesin kolunun altına şifalı otlar dikerek geçirmişti. Hepimizi zehirlerden koruyacak bir karışım, tıpkı hafıza büyücüsüne karşı kullanılan koğuşlar gibi. Küçüktü ama endişelerimizi biraz olsun hafifleten bir zırh gibi hissettiriyordu.

Ben kemiklerime kadar soldurulmuş gibi görünüyordum, Kase ise kanayan bir savaşçı gibi. Tunığının kollarını kıvrımış, nefis bir şekilde tonlanmış kollarını ortaya çıkarmıştı. Karmakarışık saçları, çenesinde biraz kırısklık, belinde bıçakları ve hançerleriyle hazır bekleyen kalın siyah kemeri.

Ona nazlı bir gülümseme verdim. "Çok hoş bir motivasyonsun Nightrender. Bu sabah oldukça yakışıklı görünüyorsun ve seni yemeyi çok istiyorum."

"Dikkatimi dağıtmayı bırak. Ne yaptığınızı biliyorum ve bu benim aklımı bu andan uzaklaştırmayacak." Bu sözleri söyledi ama gözlerindeki yeni yeşil, bir parça sıcaklıkla parladı.

"Seni yememi istemiyor musun?"

"Malin," diye uyardı. "Şu anda yürüyoruz. Bunu fethet, sonra sana söz veriyorum, bu eller o güzel bacakları açacak ve dilim sana bir başkasını yutmanın ne demek olduğunu gösterecek."

Tüm tanrılar.

Bir an gözümü kırptım, bir adım daha attığımı fark etmemiştim.

"Oh! Yapıyorsun!" Herja, Elise ve doğranmış kök ve sebzelerden oluşan bir tepsiyle uzun eve adım attı.

Tökezlemeden arkamı döndüğümde Elise bana gülümsedi.

Yanaklarım onların bakışları altında ısındı. "Geliyor. Şunu almaya çalışayım."

"Malin." Kase öfkeyle yanıma geldi.

Elimi havaya kaldırarak ona el salladım. "Boş ver onu. Beni her yere taşımaktan çok hoşlanıyor."

Kase nefesinin altında birkaç küfür mırıldandı ama beni tekrar kollarına almadı, sadece ben Herja'ya doğru geçerken yakınımnda durdu.

Her adımda daha dengeli yürüyüp tepsiyi elime aldığımda bana gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı.

"Daha doğal hissetmeye başladım."

Kardeşimin sevgilisinin, beni birkaç haftadır tanıyan bir kadının, benim hatırım için duygulara boğulduğunu bilmek bir şey ifade ediyordu.

Uzak bir krallıktaki koca bir şatoyla birçok açıdan aile olduğumuzu bilmek çok şey ifade ediyordu. Kardeşim artık onların kardeşiydi ve Ferus soyu için bunun Hagen'in ailesinin de onların ailesi olduğu anlamına geldiğini keşfetmiştim.

Kase bunu asla kabul etmezdi, ama bunun onun için de aynı derecede önemli olduğunu biliyordum.

Elise, "Bilmelisiniz ki Raum ve Halvar, sarayınızın muhafızlarından oluşan bir birliği Doğu'da birkaç boy ötede buldular," dedi.

Onu tanıdıkça Kuzey kraliçesini daha çok sevdim. Halkından bazılarının ölebileceği -kendisinin ya da kralının ölebileceği- bir savaşa gelmişti ve her konuştuğunda kararlı bir sesle konuşuyordu. Sanki bu savaş çoktan kazanılmış gibi güvenle.

"Gitmemiz gerek," dedim

Kase'ye. "Zar zor yürüyorsun."

Bir avucumu kalbine bastırdım. "Nasıl olsa arka yollardan yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Derin koruya ulaştığımızda eski halime dönmüş olacağım."

Başka tarafa baktı, çenesi gergindi. "Eğer değilsen, geri çekileceğine dair bana söz vermelisin."

İlk içgüdüm itiraz etmektir ama dilimi ısırđım. İsteği sadece korkularından kaynaklanmıyordu. Eğer dövüşemeyecek ya da büyü kullanamayacak kadar zayıf olursam, diğerlerinin dikkati dağılırdı. Boynumu kurtarmaya çalışırken daha büyük bir riske gireceklerdi ve kendilerinininki de kesilebilirdi.

Onu usulca öptüm. "Söz veriyorum."

Kase başını sallayarak elimi tuttu ve benimle birlikte yavaş, küçük adımlarla kapıya doğru yürüdü. Elise'e baktı. "Savaşçılara gittiğimizi söyle."

"Tüm hizmetkarlar ve Oskar Vill ile ne yapıyoruz?"

"Bizimle geliyorlar. Ya da sadece Oskar'ı alıp diğerlerini öldürürüz."

Dudaklarımı büzdüm. "Öyle mi? Kocam son dört gecedir küçük çocukları katletmeye mi başladı?"

Kase elimin arkasını öptü. "Dediğim gibi, onları da yanımızda götürüyoruz. Bizimkiler dışında kimsenin en yakın skyd birimine koşmayacağına güvenmiyorum."

Jagged Grove'a kadar böyle dengesiz bacaklarla yürüme düşüncesinden duyduğum rahatsızlığı gizlemeye çalışarak zorla gülümsedim.

Birini çocukluğundan beri tanımak, ince ifadeleri bilmek anlamına geliyordu. Kase kaşlarımın en küçük hareketini, yanağımın en ufak seğirmesini bile okuyabiliyordu. Ağzım ince bir çizgi halinde gerildiğinde eğilip fısıldadı, "Merak etme Mallie. Birkaç atları ve bir arabaları var. Elimizdeki diğer skyd'lerle birlikte, erzak taşıyan küçük bir muhafız birliği gibi görünmemize yetecek kadar kıyafetimiz ve derimiz var."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü ve Kase'den bir kıkırdama geldi. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve bizi çiftlik halkının korunduğu ağıldan uzaklaştırdı.

Edvard Vill'ün gri yüzü bir kılıca saplanmış olarak kaldı. Bunun Kase'nin elleriyle yapıldığını bilmek bir zamanlar dehşet verici olabilirdi. Ama şimdi değil. Onun acımasızlığını uzun zaman önce kabullenmiştim.

Kase avlunun ortasındaki bir çadırın kapağını geri çekti.

İçeride, uykuyu kovmaya yarayan çaylardan gelen tuzlu otlar ve kurutulmuş balık etinin tuzlu tınları duyularımı uyandırdı. İçimdeki homurtu, tohumluk mısır fiçisinin kapağının yanında oturan Isak'ın kıkırdamasına neden oldu. Isak sormadan bana bir şerit kurutulmuş et ve keskin içkiyle dolu teneke bir fincan uzattı.

Tadı pürüzsüzdü ve dilime değdiği anda bir parça enerjiyi ateşledi. Isak'a minnettarlık dolu bir bakış attım, memnuniyet dolu iç çekişinden utanmadan

Bir sonraki içkimde ağzımdan kaçtı.

Çadırın ortasında, Halvar bir testere masasının üzerine eğilmiş, dört Doğu bölgesinin haritası önüne serilmişti. Raum ve Tova korunun ve Kara Saray'ın yakınındaki manzarayı tarif ediyorlardı. Valen masanın başında oturmuş, Niklas ve Ari ile alçak sesle konuşuyordu ama bizi ilk gören Kral oldu.

Ari'nin göğsüne bir şaplak atarak onu susturdu ve ayağa kalktı. "Malin. Seni ayakta görmek güzel."

"Biz yağmur altında uyurken senin günlerini yatakta geçirmen oldukça tembelce," dedi Ari, ağzının bir köşesi kıvrılmıştı. "Bir gün daha geçse, tacını çalmak için muhteşem bir ayaklanma planlamıştım."

"Sizi temin ederim, ayaklanmaya gerek yok. Onu sana verirdim." "Ack, aşkım." Raum burnunu kırıştırdı. "En azından bir şey yapmalısın bir anlaşma. Hiçbir şey bedava değildir. Bunu unutmayın."

Tanrı aşkına, yeniden bu insanlarla çevrili olmak güzeldi.

"Akşam karanlığında yola çıkmaya hazır olacağız," dedi Kase, ses tonu çadırdaki kahkahaları yırtarak. Sonraki adımları ve yeni korunan Jagged Grove'a sızma riskini tekrarlarlarken sert bir gerilim oluştu.

Benim gözümde, en büyük risk bilinmeyen Fae'ler olurdu. En azından acımasız olanlar. Ruhları yutan, benzerlikleri çalan ya da kan büyüsü kullanarak bizi özgür bir düşünce olmadan kabuklara dönüştüren insanlar. Ama bu bir adımdı. İliklerime kadar, Jagged Grove mağaralarında bulduğumuz her şeyin önemli olduğunu biliyordum.

Bir şeye ihtiyaç var.

"Nehirden ayrılmamamızı tavsiye ederim," dedi Halvar, parmağını haritaya götürerek. "Raum bana bataklık kıyıları ve sık ağaçlar olduğunu söyledi."

"Evet, ama tüm Vill halkı bizimle birlikte seyahat edecek," dedim.

"Sadece kısa bir süreliğine, sonra genç akademi aptallarımızla birlikte Skítkast'a gönderilecekler," dedi Niklas, yeni mahkûmlarımızı yeni yeraltı hapishanelerine götürecek olanlar olması gereken birkaç Falkyn'ini işaret ederek.

Halvar başka bir noktayı işaret ederek geri kalanımızın izleyeceği rotayı açıkladı. Adamın Doğu'nun topraklarını nasıl bu kadar iyi bildiğini bilmiyordum ama tarif ettiği rota çok mantıklıydı.

Elise, "Halvar'ın bu tür şeylerde ustalığı vardır," diye fısıldadı. "Kafan karışmış gibi görünüyor, ben de açıklayayım dedim."

"O, ihtiyacımız olduğunu bilmediğim gizli bir silah."

"Hal bizi oraya götürecektir ama hayatta kalmak hâlâ bize bağılı." Elise bana yumuşak bir gülümseme verdi. Kraliçeden çok savaşçıya benziyordu. Tunik ve pantolon, belinde uzun bir hançer ve saçlarını ensesinde toplayan karmaşık örgüler.

Buna sevindim. Eğer güzel elbiseler ve ufak tefek emirlerle gelseydi, müttefikliğimiz uzun sürmezdi.

Kase rotayı kesinleştirmek için Halvar'a gittiğinde kraliçeye yaklaştım. "İyi misiniz?"

"Bevan'ın şifalı otları yardımcı oldu ama sadece tohum ekmeğini mideme indirebildiğimi fark ettim." İç çekti. "Tohum ekmeğinden nefret ediyorum ve Valen de bunu fark etmeye başladı."

"Ona söyleyebilirsin."

"Kase'nin tepenizde dolaşmasının dayanılmaz olduğunu düşünüyorsanız, Valen Ferus'u görmek istemezsiniz." Elise alay etti. "Geçen don mevsiminde üşüttüm, sadece *üşüttüm* Malin. Küçük bir öksürük ve feci bir burun akıntısı, ama daha fazlası değil. Adam tanrılara gittiğime tamamen ikna olmuştu ve odamızda sürekli üç şifacı tutuyordu." Elise homurdandı ve dikkatini tekrar masaya verdi. "Kendi güvenliği için bunu ondan saklıyorum. Ben onun en büyük dikkat dağıtıcısıyım ve o da ordusunu yeni bir savaşa sokmaya odaklanmalı."

Kocasına bakınca kıs kıs güldüm. Valen onun bakışlarını hissetmiş gibi bize doğru döndü ve Elise'e beyaz gülümsemesini gösterdi. Kraliçesinin var olma sebebi olduğunu kanıtlayan bir gülümsemeydi bu.

"Nihai hedefimiz bu kaleyi yok etmek ve nedenini bulmak." Kase'nin sesi dikkatimi tekrar konuşmaya çekti. Avuçlarını masanın üzerine koydu. "Eğer yüzüğü koruyorsa, iksir muhafazalarında olanlardan sonra, yüzüğün ölümcül önlemlerle korunmasını beklemeliyiz."

"Yüzüğü iksirlerle zehirlemek mümkün mü?" Valen soruyu Niklas'a yöneltti.

Falkyn bu düşünceyi değerlendirdi. "Bu üzerinde çalışacağım bir risk ama kraliçenin yüzüğü efsanelerden kalma. Eski bir mesmer. Kaderindeki varisten saklamanın zor olacağına inanıyorum."

"Oskar Vill bizi koruya götürecektir." Çadırın kapısından dışarı bakan Kase'nin gözleri karardı. "Bize yalan söylerse ne olacağını biliyor."

Halvar ayağa kalktı. "O halde yola çıkmaya hazırlanmalıyız, çünkü yavaş ilerleyeceğiz."

"Vaşak," dedi Kase. "Vill Evi halkının yolculuk sırasında sessiz kalmasını sağla."

Lynx göğsünü kabarttı ve başını salladı. "Memnuniyetle."

Kase yanıma geldi ve elimi tuttu. Bir şey söylememe gerek yoktu.

Sırada ne olduğunu biliyorduk. Yeni bir hamle, hayatta kalıp kalmayacağımızı ya da her şey bittiğinde sonumuzla karşılaşp karşılaşmayacağımızı asla bilmediğimiz bir planın bir sonraki adımı.

SEKİZİNCİ ŞAFT

GECE YARISI

MALIN İÇ ÇEKTİ ve başını omzuma yasladı. Paylaştığımız at yaşlı ve sağlamdı ve gittiğimiz orman yolu şimdilik pürüzsüzdü. Dizginleri tutmaya devam ettim ve diğer kolumu beline dolayarak onu sıkıca göğsüme çektim.

"Kase, çatı katında gevşek bir çıtaya takılıp tökezlediğin ve ağlamaya başladığında yolunu aydınlatmadığı için ay parçasını suçladığın geceyi hatırlıyor musun?"

"Hafızan zayıflıyor. Ben ağlamadım." "Kase Eriksson, ağladın."

"Yalanlar."

Ayak başparmağımın derisini o kadar kötü yüzdüğüm geceyi hatırladım ki, hasırın her tarafı kan içinde kalmıştı. Ve küçük bir çocuk gibi ağladım. Yüzümü saklamaya çalışmış, gözüme saman kaçtığı ve gözyaşlarımın sebebinin bu olduğu konusunda ısrar etmiştim.

"Bu ay bana o geceyi hatırlatıyor." Malin yüzünü gökyüzüne doğru eğdi.

Tepemizdeki hilal, yaprakların ve dalların üzerine soluk mavi gölgeler düşürüyor, orman zeminine uzanan uzun, cılız parmaklar yanılısamı yaratıyordu.

"O gece öyle hikayeler anlattık ki," dedi.

Boynunun kıvrımına bir öpücük kondurdum. "Ben ağlamayı kesene kadar hikâyeler anlattın."

"Ağladığımı biliyordum." Malin bacağımı çimdikledi, sonra bir kez daha bana sokuldu. "Çocukken Masque av Aska'ya hiç gitmemiş olsaydık, hiç ayrılmamış olsaydık neler olabileceğini hiç merak ettin mi?"

"Evet." Sesim sert ve alçaktı. Yeni yıkanmış saçlarının temiz kokusunu içime çektim. "Sana söyledim, senin düşüncelerin beni hayatta tuttu. Ne zaman

sarayda dayanılmazdı, yeni bir gelecekle yeni bir hayat hayal ederdim ve sen benim dünyamın odak noktasıydın."

"Aklından nasıl geçti? Çatı katında birlikte büyüdüğümüzü ve hiç ayrılmadığımızı farz et."

Yüzüm kızardı. Basit, sıkıcı hayallerimi daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım. Yaşadığımız hayatlara kıyasla çok saçma görünüyorlardı.

"Kase? Farklı bir hayatta ne görüyorsun?"

Malin'in sesi yumuşaktı, yorgunluk doluydu ama bana o büyük, yalvaran gözlerle baktığında onu nasıl reddedebilirdim?

"On yedi yaşma girdim, nihayet rıhtımdaki marangozun yanında çırak olarak işe başlayacak kadar büyüdüm," diye fısıldadım. "Sonra da geceleri Strom Evi'nin tarlalarında çalışıp her kuruşumu biriktiriyorum."

"Sonra ne olacak?"

"Bir süre sonra, on sekiz yaşma bastığım gün, elimde bir kese penge ile Jens'e gittim ve rıhtımda bir kiralık oda satın alabileceğimi kanıtladım. Ona masaya yemek koyabileceğimi ve kızına bakabileceğimi söyledim."

"Sonra?" Malin'in sesi çatlar.

Boğazım kurudu. Eski hayallerimi sırayla düşünmemiştim. Şimdi onları düşünmek, gözlerimin arkasında asla yanmayacaklarını bilmek.

Çiziği temizledim. "Beni kutsadı ve ben de Mörplatts'ın en güzel kızıyla yemin ettim. Marangozun yanında tam bir pozisyon alıyorum ve daha da fazla penge kazanıyorum. Her turda yeni ayakkabılar alabildiğimizde kendimizi kanayan asiller gibi hissediyoruz."

Malin gülüyor. Islak ve küçük burnunu çekişini gizlemeye çalışıyor. "Bu kadar mı?"

"Hayır." Vücudunu daha sıkı kavradım. "Biraz gelir. Sonra bir tane daha.

Belki

üçüncüsü."

"Üç mü?"

"Açıkçası ellerimi senden uzak tutamıyorum. Kasabanın en çok aranan marangozu olduğumdan bahsetmiyorum bile."

"Doğal olarak."

"Fiyortların kıyısında bir kulübe inşa ediyorum ve içini o ufaklıklarla dolduruyoruz."

"Domuzlarımız olmalı," diye araya giriyor Malin. "Ve bir keçi. Strom Evi'nde keçilerden peynir yapmakta ustaydım."

"Bir ağıl dolusu keçiniz var. Tüm Klockglas'taki en iyi keçi peynirini yapıyorsun." Ay'a bakıyorum. "Her gece, rıhtımdan dönerken, ticaret yolunun kenarından senin hep sevdiğin o sarı çiçekleri topluyorum.

Yol. Küçüklerimiz uykuya dalarken onlara anlattığın masalları dinliyorum. Yatağa asla üşüyerek, aç ya da sevilip sevilmediklerini merak ederek girmiyorlar."

Elimi sıkıca kavradı, sesi kalın ve alçaktı. "Kase."

Durmadım; kelimeler dökülmeye devam etti. "Benim büyüm bayatlayacak çünkü ailemizin korkacak bir şeyi yok. Kulübede yaşıyoruz, Mallie. Çocuklarımızın çocuk sahibi olmasını izliyoruz ve onlar evsiz olmanın ne demek olduğunu asla bilmiyorlar. Hırsızlığın ya da öldürmenin ne demek olduğunu asla bilmiyorlar." Başının yan tarafını öptüm. "Ayrıldığımız sıralarda hayal ettiğim hayat buydu."

Uzun bir aradan sonra hiçbir şey konuşmadık. Olabilecek bir hayattan kalbime yeni bir acı kazındı. Yine de kader hiçbir zaman bizim lehimize olmadı. Gölgelede yürümek, sömürmek, rüşvet vermek ve kan içinde yuvarlanmak kaderimizde vardı.

"Kase," diye fısıldadı

Malin. "Evet?"

"Bize güzel bir hayat hayal ettin." Elimini ortasından kaldırdı ve avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. "Ama şimdi bu hayatı seninle paylaşmaktan daha az mutlu değilim."

Tanrım, onun her hayalinin, kanayan her umudunun gerçekleştiğini görmek için neler yapmazdım. Tekrar omzunun üzerinden baktığında, ona katılıyormuşum gibi bir gülümseme verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, kocası karanlık ve korkudan başka bir şey getirmezken onun hayatının sakın ve güzel olmasının nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum.

Tüm bunların nasıl sona ereceğini bilmiyordum ama Malin'in fiyort kenarındaki bir kulübede yaşayacağı güzel hayat için savaşıyordum.

Bunun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Kase." Gunnar atını yanımıza sürdü. Huysuz bir katıra binmişti ve hayvanın gözlerindeki camsı bakış beni hayvanı kontrol etmek için biraz büyü kullandığına ikna etti. "Nehir mağaralarındayız."

Vill Evi'nin halkını bırakacağımız işaret. İçim sıkıştı ama sadece başımı salladım. Dudaklarımı Malin'in kulağına değdirdim. "Şimdi bana karşı dürüst olmanın tam zamanı. İhtiyacın olduğunda kaçabilecek misin?"

Vücudu ondan önce cevap verdi. Malin kaskatı kesildi ve gözlerini kaçırdı. "Kendimi çok daha güçlü hissediyorum."

"Malin."

Çenesi düştü. İnatçı kararlılığının bana verdiği yemine karşı savaştığına şüphe yoktu. İç çekerek pes etti ve başını salladı. "Hayır. Kaçamam."

Omzunu öptüm. "Sana hükmetmek için seni korumuyorum."
"Biliyorum."

Sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı ama Malin risklerin farkındaydı. Gururunu yatıştırmak için değer verdiğimiz hiç kimseyi riske atmayacaktı ama bu, biz Jagged Grove'dan geriye kalanlara doğru yaya olarak ilerlerken onun koruyucular arasında güvenle sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu.

Atımızı ağaçların derinliklerine doğru sürdüm, diğerleri de Vill Evi'nden çaldığımız külüstür arabanın etrafında dönüyordu.

Eryka Gunnar'a yakın durdu. Gunnar onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve alnını yaran endişe çizgilerini yumuşattı.

Atı onun yanına götürürken solgun gözleri benimkilere takıldı.

"Merhaba." Çenesindeki titremeye rağmen neşeli bir tavırla konuştu.

"Bu hamleyi yapmadan önce son bir önseziniz var mı?"

Eryka Gunnar'a baktı. Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Yıldızlar son zamanlarda oldukça çekingen davrandılar ama kalbimde gitmemiz gereken yönün bu olduğuna dair derin bir ... ağırlık var. Gerçekten." Jagged Grove'a giden aşırı büyümüş orman yolunu işaret etti. "Bu yoldan gitmeliyiz. Kader bizi burada bekliyor."

"İçgüdü," dedi Malin. "Bu içgüdülere güven. Senin büyücünün -glamour, yani- sandığınız kadar sessiz."

"Sana söylediğim gibi." Gunnar fae kadına gülümsedi ve dirseğiyle onu hafifçe dürttü.

Eryka'da kar görüntüsü vardı. Ayazın en yoğun olduğu yerde olsaydık, kaybolabilirdi. Her şeyi soluktu. Ama Gunnar Strom'un övgüsü altında bir anlığına yanaklarında pembe bir leke belirdi. "Yapılması gereken hamle bu, ama ...
."

"Ama ne?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Gunnar bana bir bakış fırlattı, ben de ona on katıyla karşılık verdim.

Eryka kıpırdandı ve gökyüzüne baktı. "Bunun rahat bir yol olacağını sanmıyorum."

Midem düğümlendi. Tabii ki hayır. Bunların herhangi biri neden rahat olsun ki? Nornlar oyunlarındaki piyonların acı çekmesini izlemekten zevk alırlardı.

Topuklarımı atın yanlarına vurarak bizi arabanın yanındaki kalabalığın içine soktum. Raum ve Tor arka kapıyı açıp arabanın içine atladılar. Tova, keçi ağılında kilitli kaldıkları günlerde yaralanmış ya da hastalanmış olabilecekleri kontrol etmek için acele etti. Onun işaretiyle Sol Ferus içeri tırmandı. Sol Ferus

Güneş Prensi, ancak bir düşmanı nasıl korkutacağını bilen bir adamın yapabileceği bir güvenle Oskar Vill'e doğru yürüdü.

Sol, Oskar'ın kolunu kavradığında, gökyüzünün karısı çığlık attı ve kocası için çırpındı.

"Hayır. Hayır, bırak onu! Lütfen, bırakın onu."

Sol onu görmezden geldi ve Oskar'ı arabadan dışarı sürükledi.

"Ada," dedi Oskar. "Geri döneceğim. Çocukları güvende tut; yemin ederim döneceğim."

Ayakta duran gök muhafızı yenilmiş görünüyordu. Kız kardeşine nasıl baktığını fark ettim. Edvard'ın Inge'ye beslediği kötülükle aynı değildi ama ihanet vardı.

Kardeşinin hayatı için duyduğu korkunun bir dokunuşu göğsüme çarptı. Kahretsin, Inge çok bağışlayıcıydı. Her şeye rağmen Oskar'ın ölmesini istememişti.

Aslında nedenini anlayabiliyordum. Eğer çok çabalarsam. İçinde bulunduğu koşullara göre doğmuş bir adamdan fazlası değildi. Belki de on iki yaşında muhafızlığa itilmeseydi, basit bir çiftliği ve basit bir hayatı olan basit bir adam olacaktı.

Tıpkı bir zamanlar kızıl saçlı bir kızla bir kulübede monoton ve mutlu bir yaşam hayal ettiğim gibi. Oskar Vill'in ne olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Atın üzerinden bir bacağımı salladım, sonra Malin'in yere inmesine yardım ettim.

Halvar ve birkaç Kuzeyli savaşçı, arabada kalan halkı yamaçtan aşağı mağaralara götürmek için işe koyuldu.

Oskar beni kalabalığın içinde buldu. "Aileme zarar vermeyin. Size yalan söylemeyeceğim ama karıma ya da çocuklarıma zarar vermemelisiniz. Onlar masum."

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırarak kapattım, açıldıklarında parlak ziftin rengi gölgeleyeceğini biliyordum.

Göğsümü onunkine değdirdiğimde Oskar irkildi. "Anlaşmaya sadık kalırsan korkacak bir şey yok. Eğer yapmazsan, oğlun kardeşine katılacak. Sonra da sevgili karın. Sen ancak onların gözlerinden hayatın çıkışını izledikten sonra öleceksin. Sonra, en küçüğünü bir bedel karşılığında satacağız."

Oskar'ın çenesi titredi. "Ben krallığın düşmanı değilim." "Sen benim düşmanımsın, Skyd."

"Hayır, duy beni." Adam Sol'un tutuşunu çekiştirdi.

Güneş Prensi Oskar'ı sıkı sıkıya tutuyordu ama diğerleri de harekete geçmeye başladı. Valen bizi dikkatle izliyordu ve Gunnar bir yumruğunu açıp kapatarak Oskar Vill'e gerektiğinde kendi boğazını kesmesini emretmeye her zaman hazırды.

Oskar dikkatini sadece bana yöneltti. "Krallığa ve halkına sadık biriyim. Tek istediğim ailemin huzur içinde yaşayabileceği bir ülke yaratmaya yardım etmektir."

"Kar elde etmek için bel altı vuruyorsunuz, sonra da aynı sahtekarları çürümeleri için hapishanelere atıyorsunuz."

Oskar yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Senin yaptığının bu olmadığını söyleyebilir misin? Yaptığın şey bu değil mi?"

Gerçeği inkâr edemezdim. Loncalar ve Malin için yapabileceklerimin sınırı yoktu. Giremeyeceğim hiçbir kirliliğe yoktu.

Benim sessizliğimde Oskar sesini alçalttı. Bir adım daha yaklaştı. "Tekrar söylüyorum, ben Doğu'ya sadık biriyim, bu yüzden eğer o gerçekten kaderindeki varisse, ben de kraliçeye sadık olacağım."

Malin sert adımlarla topallayarak yanıma geldi ama yine de kendini kanayan bir savaşçı gibi tutuyordu. "Ama kanıt bulana kadar Ivar'a hizmet ediyorsun, öyle değil mi? Maskeli balosunda Alver halkını satan bir adam. Kendisine ait olmayan bir gücü talep etmeye yaklaşanları öldüren bir adam."

Oskar başını salladı. "Krallıkta olup bitenlere karşı kör değilim. Kara Saray tehdit altında. Bu da bana doğruyu söylüyor olabileceğinizi düşündürüyor."

"Bize inanmasına ihtiyacımız yok." Luca kalabalığın arasından itti. Oskar, Ivar'ın oğlunu görünce soldu.

"Tanrılar, Lord Grym. Nereden . . . nereden geldin?"

"Ben hep buradaydım; sadece sizin gibi pisliklere yüzümü göstermek istemedim." Luca biraz da tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "*Benim* sadakatim hiçbir zaman Kara Saray'a olmadı." Luca bana bir bakış attı. "Onun lanet inancına ya da onuruna yaktığı ağıtlara ihtiyacımız yok. Yola koyulmalı ve bu kaleyi yok etmeliyiz. Rahat edemeyeceğimiz kadar yakın."

Bu kampın Felstad'a çok yakın olduğunu kastetmişti. Ailesine. Dagny ve Von'dan ayrılmak söz konusu olduğunda uzakta geçirdiği günler sinirlerini daha da geriyordu. Bunu anlayabilirdim. Ailesini ancak bu kadar dönüşten sonra geri alabilmişti. Bir sonraki hamleyi yapmazsak öfkesi kısa sürecekti.

Sert bir elle Oskar'ın yakasını kavradım ve onu öne doğru sürükledim. "Bu kadar konuşma yeter. Değerini kanıtlama zamanı."

Raum ve Lynx çaldığımız skydguard derilerini elden ele dolaştırdılar. Oskar koyu renk gambeson ve deri vambraces ile tam üniformasını giydi. Geri kalanımız da yapabildiğimiz küçük skydguard dokunuşlarını ekledik. A

Skyd kemerinde bıçak, üzerinde Kara Saray'ın sembolü olan yün bir başlık, don ve yağmur mevsimlerinde kullanılan bir pelerin.

Bunun yeterli olması gerekirdi. Oskar'ın rolünü oynaması ve diğer skyd'leri ve bizi bekleyen fae'leri ait olduğumuza ikna etmesi gerekecekti.

Yüzümü gölgeleyen başlıklardan birini çektim. Yeniden Elof olmuşum. Ivar'ın en çok tanıdığı kişi olarak, gizlenirsem diğerlerini güvende tutabilirdim.

Malin'in eli kolumun etrafında kıvrıldı. Saçları omuzlarının üzerinde karlı buklelere dönüşmüştü ve çilleri teker teker soluyordu. "Kase, eğer orada ölümcül bir yara alırsan, seni öldürürüm."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bu bir tehdit mi?" "Bir söz."

Avuç içim yüzünün bir tarafını kaplarken, diğer tarafım vücudunu güvenle benimkine yasladı ve nefesler daha keskin geldi. "Seni seviyorum. Güvende kal, o aptalın yanında kal-" Çenemi kullanarak Ari'yi işaret ettim. Malin'in yüzünü gizlemeye devam edecekti. Büyükelçi beni duymamış gibi davrandı ama eliyle cehenneme gitmem için sessiz bir lanet anlamına gelen bir hareket yaptı. Ben de Malin'e sııttım. "Eğer biri yaklaşırsa ..."

"Biliyorum." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Onları Öteki Dünya'yla tanıştır. Bunu zorlaştırıyorsun, Nightrender."

"Sen de öyle."

Son bir öpücük ve ön taraftaki diğerlerine katıldım.

Yüz hatlarımı değiştirip gecenin içinde etrafımdakileri gizlerken tenimde bir büyü titreşimi dalgalandı. Valen yanıma geldi, ikinci baltasını kemerine takmaya odaklanmıştı. Yüzümü gördüğünde gözleri büyüdü.

"İllüzyonist olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece korktuğum zaman." Çenem gerginlikle titredi. Ne söylenecek şeydi ama. Kelimeler ben onları durduramadan döküldü ve yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için hemen başka tarafa baktım.

Valen omzumu kavradı ve beni kısa bir süre sarstı. "Tek olmadığımı sevindim."

Kral geceye ilk adımını attı. Ağzımın kenarından küçük bir gülümseme geçti. Bazen kendi korkularıma o kadar odaklanıyordum ki, başkalarınınkini hiç fark etmiyordum.

Gerçek şu ki hepimiz çok korkmuştuk.

DOKUZUNCU ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

ARI gözlerini ağaç tepelerine dikmişti. Bacaklarımdaki ağrıyı unutmak için umutsuzca bir kahkaha attım. Derim, sürekli akan ve ayak parmaklarımda biriken kan gibi karıncalanıyor, her adımda inciklerime doğru bir acı kıvılcımı fırlatıyordu.

"Kuzgun döndü mü?"

Büyükelçi bana kısık bir bakış attı ama kısa süre sonra dikkatini karışık dallara geri verdi. "Aslına bakarsanız, kanayan kuşu gördüm."

Ari Sekundär çok gülerdi, daha da çok konuşurdu ama acımasızdı. Bıçak ve balta sallamak için kalın kolları olan gerçek bir savaşçıydı. Yüzünde çenesine doğru uzanan kızıl bir kıl tabakası oluşmuştu ve gözlerinin altındaki sürmeler tenine vahşi bir görünüm katıyordu.

O da herkes kadar iyi öldürürdü, ama sadece kanın içinde sırtırmaktan zevk alırdı.

Böyle bir adamın bir kuştan korktuğunu düşünmek uzun zamandır duyduğum en eğlenceli şeylerden biri oldu.

"Bana gülüyorsunuz," diye homurdandı, "ama size söylüyorum, beni takip eden bir kuzgun var."

"Ya beni takip ediyorsa?" Elise örgüsünü omzundan attı ve kara kirpiklerini arkadaşına doğru savurdu. "Her şey seninle ilgili değil, Ari."

"Her kelimenin yakışıklılığımı övmediği gerçeği gerçekten hayatın en büyük travmalarından biri." Ari tekrar yola baktı ama boynundaki kordonlu kaslar huzursuzluğunu sıkıca tutuyordu. "Ancak bu durumda, o lanet kuşun rahatsız edecek başka birini bulmasını istiyorum."

Elise güldü ve başını bir anlığına Ari'nin omzuna yasladı. "Biz iki kraliçe, bir kuzgunun kalbinin arzusu olan adama bu gece kudretli koruyucumuz olarak sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız."

"Ben korumuyorum. İki kraliçenin yanında olan bir yerde yürüyorum."

Elise başını sallayarak bana şaşkın bir bakış attı. "Unutuyorsun Ari, ben kocamı senden daha iyi tanıyorum-"

"Tartışılabilir."

". . ve Valen'in bir şeyler ters giderse yüzümüzü saklamanızı söylediğini biliyorum." "Kase ve kral tarafından güvenildiğim için onur duyuyorum," diye ekledim Elise'e sinsice bir sırıtma daha y a p a r a k . "Çünkü seçilmiş olabilecek daha korkutucu, daha -nasıl demeliyim- göz korkutucu savaşçılar var. Prens Sol gibi,

ya da eşinin adı nedir?"

"Ben de en az Torsten Bror kadar korkutucuyum," diye tersledi Ari. "Aslında Valen'in gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce kraldım ve Tor, Halvar, hatta kanayan kral bile *benim* esirlerimdi."

"Söylemiyor musun?" Bunu biliyordum elbette. Kase, Kuzey'deki ayaklanmayla ilgili bildiklerinin boşluklarını birkaç dakika içinde tek başına doldurmuştu. Ari Sekundâr'ın kısa süren hükümdarlığı bir fae'yi daha da çok sevmeme neden olmuştu. Valen'e derhal tahttan feragat etmesi, unvanları pek önemsemediğini ve halkı için en iyisini düşündüğünü kanıtlamıştı.

Ari oflayıp puflayarak topuğunun üzerinde döndü ve yüzümüze bakacak şekilde geriye doğru yürüdü. "Söylemeliyim ki. İnanılmaz derecede zorlu biriydim. Elise size anlatacaktır."

Kraliçe daha inkâr ya da tasdik edemeden ağaçların arasından bir viyaklama sesi yankılandı. İnanılmaz derecede heybetli eski kral sarsıldı ve bakışlarını tekrar ağaçlara çevirdi.

Elise ve ben aynı anda ellerimizin arkasından boğuk kahkahalar attık. Ari ikimize de ters ters baktı. "Şu andan itibaren sessizce yürüyeceğiz, *kraliçelerim*."

"Sessiz kelimesinin anlamını bilmiyorsun," diye başladı Elise ama Ari kolunu uzatınca durdu. "Ari, biz sadece-"

"Sessiz ol." Sesi nazik ama sertti. İnsanın ensesindeki tüyleri diken diken eden türden bir ses tonuydu.

Ancak Ari kısa kılıcını kınından çıkardığında küçük kervanımızın başının durduğunu fark ettim. Bu mesafeden, karanlığın içinde Kase'yi seçemiyordum. Bir şey onu aniden durdurmuştu.

Dişlerim sıkıldı. Kalçamdaki hançere uzandım. Elise'in elinde zaten iki ince uçlu fırlatma bıçağı vardı.

Sesler kesilmiş gibiydi. Rüzgârın hışırtısı bile ağaçlardaki birkaç kuru yaprağı titretmiyordu. Yutkundum ve yutkunmanın yapışkan sesi, tepemdeki ölü, donmuş dalların ağında bir böğürtü gibi yankılandı. Ari'nin yanına doğru ilerledim. Büyükelçi gözlerini önden ayırmamış, gözünü kırpmamıştı. Boyu ona avantaj sağlayacaktı ve kocamın bir kez daha sessiz kalmasına tahammül edemezdin.

tehditlerle ilk kim karşılaştı.

"Ne görüyorsun?" Dudaklarımı sadece sesi çıkarmaya yetecek kadar oynatarak söyledim.

"Biri yaklaşıyor." Ari'nin kılıcının kabzasını kavrayışı sıkılaştı. Bekleniyordu. Bu beklenen bir şeydi. Kalbim hızla çarparak kelimeleri kafamda tekrarlardım. Muhafızların ya da Güneyli savaşçıların ziyaretçileri denetlemeye geleceğine şüphe yoktu. Kase sorgulanacağımızı biliyordu. İster kabul etsin ister etmesin, Ari'nin kraliçelerin yanına yerleştirilmesinin asıl amacı buydu. Bizi korumak için

Gerekirse illüzyon.

Kase'nin en kurnaz gök muhafızını bile kendi iradesine boyun eğmeye ikna edebileceğinden ne kadar emin olsam da, nabzım bir demircinin örsünde kızgın çeliği dövmesi gibi kafamın içinde atıyordu.

"Sanırım başka bir muhafız," dedi Ari. Ses tonundaki korku biraz kaybolmuştu. Büyükelçinin yüzünde küçük bir sırıtış belirdiğinde neredeyse yeniden nefes alacaktım. "Kan Fae'lerinden biri olabilir diye düşündüm. İstemeyiz-"

Ari'nin sözleri sefil bir çığlıkla bastırıldı. Kemikleri delen ve kafatasını sallayan türden bir ses.

Kaos etrafımızı sarmıştı. Karanlık, tepemizdeki yıldızlardan gelen her türlü ışığı kalın, bulanık gölgeler halinde yutuyordu. Karavanımızın önünden korunarak yutulduk. Daha nefesimi bile alamamıştım ki, toprak sallanıp kayarak beni dizlerimin üstüne çökertti. Botlarımızın altında parçalanmış toprağın derin izleri yarılırken, taşın taşa sürtünmesi ağaçların arasında yankılandığında boğazımdan bir çığlık koptu.

Karanlığın içinde bir yerde, Ari üst kolumu kavradı ve beni kendine çekti. Elise de yanımdaydı. Dünya etrafımızda paramparça olurken, o iki suçluyu unutmadı.

"Kase!" Boğazımın etine derin bir yanık saplanana kadar onun adını haykırdım. Bu onun işiydi. Ön tarafta onun boğucu karanlığını ortaya çıkaracak bir şey oldu.

Parçalanmış toprak sadece Valen olabilirdi.

Çığlıklarım hayvani çığlıkların altında kayboldu. Hissler, kükremeler, erkeklerin körükleri. Gece çığlıklarla sarılmıştı. Hiçbirini göremiyordum.

Başımın yanından serin bir rüzgâr geçti.

"Malin!" Elise adımı seslendi. Kraliçeyi göremiyordum ama keskin, hızlı nefesleri yanaklarımı okşuyordu. "Hells. O da neydi öyle?"

Elise'e dokunan her neyse, kolumun derisi boyunca kayıyordu. Islak, sıcak bir his tenimden aşağıya sızıyor, bileğimin etrafına dolanıyor, parmaklarımın arasından geçiyor, boynumu yalıyordu. Yavaş, metodik ve neredeyse şehvetli.

Elise ve Ari bu kadar yakinken bıçağımı kesmekten korkarak gözlerimi sıktım ve iğrenç dokunuşa karşı sertleştim.

Ari hiçbir şey söylemedi ama beni göğsüne doğru çekti. Alnım başka bir kafatasına çarptı. Elise. İkimizi de kollarının arasına almıştı. Homurdanma şeklinden adamın bizi illüzyonla koruduğunu, bizi gözden kaçırmak için saldıran her neyse onu caydırdığını anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Malin. Bu taraftan. Malin, acele et."

Kalbim yerinden fırladı. *Kase*.

"Elise! Elise neredesin?" "Bu Valen,"

diye haykırdı Elise.

"Bu taraftan. Acele et, sesimi takip et Mal." Kase sol omzumun üzerinden bir yerden bize seslendi.

"Git." Ari hala elimi tutarken beni omuzlarımın arasından itti. "Elise, bu taraftan."

Onun da aynı şekilde elini tuttuğuna inanmak zorundaydım. Birbirimize tutunarak Kase ve Valen'in umutsuz çığlıklarını takip ettik. Çeliğin çeliğe çarpma sesi karanlığı yırttığında bedenim kaskatı kesildi. Tanrılar adına, silahlar çekilmişti.

Kendimi Kryv'in bağırıışlarını, Kuzeyli savaşçıların karanlıktaki kükremelerini duymazdan gelmeye zorladım. Ailem, arkadaşlarım, görünmeyen bir güçle savaşıyordu. Dişlerimi sıkarak Kase'nin sesini takip ettim. Karanlığı o getirmişti. Benden daha fazlasını görebiliyordu ve eğer beni uzaklara çağırıyorsa, halkımızın üstün olduğuna güvenmek zorundaydım.

Kase, Kryv'leri katledilmeleri için asla bırakmazdı.

Saç örgülerinin arasına sıkıştırılmış gümüş rün halkası bir dala takılınca Elise çığlık attı.

"Kahretsin." Kraliçe karmaşık örgülerini sökerek çekiştirdi ama karanlıktaki tıslama sesiyle donup kaldık. Elise yutkundu. "Bir şey geliyor."

Ari tanrılara lanet okudu, bıçağını çıkardı ve halkayı tutan saç tutamını serbest kalana kadar kesti. Zincir, Elise'in saçının bir kısmıyla birlikte dallarda sallanıyordu.

Onu karanlıktaki yaratıkların alması için bıraktık ve korunun derinliklerine doğru koşmaya başladık. Binlerce adım atmışız gibi görünen zifiri bir örtünün içinden geçtik, ta ki zayıf ay ışığı kırılana ve ağaçlık bir açıklığa tökezleyene kadar.

Ari devrilmiş bir kütüğe takıldı ama hemen toparlandı ve bize doğru döndü. Eli Elise'in yanağına gitti, sonra da benimkine. "İyi misin? Sen iyi misin?"

"Tamam." Ağaçlara bakarak etrafımda döndüm. "Kase!"

"Valen? Neredesin?" Elise'in sesi boğuk çıkıyordu. Bir elini karnına bastırdı ve öğürecekmiş gibi kamburlaştı.

"Yoldan mı çıktık?" Ari yüksek sesle düşündü. "Bu yöne doğru çağırıyorlardı."

Bir dal kırıldı. Yapraklar kaydı. Kalbim hareketsiz kaldı.

"Maaaallliin." Kase'nin sesi ürkütücü bir şarkıyla adımı söylüyordu. Hayalet gibi, neredeyse nefessiz. Başka sesler, Herja'nın, Valen'in, hatta Hagen'inkine çok benzeyen bir ses Elise'in adını söyledi. Sonra, Ari'nin.

"Tanrım, hayır." Ari'nin yumuşak nefesi kafama sıcak bir panik dalgası gönderdi. Önce benim, sonra da kraliçesinin elini tuttu. "Kaçın."

Ari bizimle birlikte açıklıktan çıkıp karanlığa doğru kaçmaya çalıştı ama ağaçların hizasında kayarak durdu.

Vay canına.

İnce, buz gibi solgun yaratıklar ağaçların gölgelerinden hızla çıktılar. Kırmızı çerçeveli gözleri gecenin karanlığında hastalıklı bir yeşil renkte parlıyordu ve derileri kemiklerinden balmumu damlar gibi sarkıyordu. Şekil ve boyut olarak insana benziyorlardı, kulakları fae'lere benziyordu ama görmezden gelemediğim şey sivri dişleriydi.

"İkinizin de beni çok dikkatli dinlemesini istiyorum," dedi Ari, sesinde baş döndürücü bir uyarı vardı. "Git dediğimde geldiğimiz yöne doğru koşacaksınız ve durmayacaksınız. Arkanıza bakmayacaksınız."

"Nedir onlar?" Elise fısıldadı.

"Sluagh. Ruh besleyiciler. Karanlık fae. Onların lanet dillerinin karanlıkta bizi tattığını fark etmeliydim." Ari kısık sesle konuşurken bakışları Sluagh'ın çizgisinden hiç ayrılmıyordu.

Bizi tatmak mı? Gölgelelerin içinde kollarımda gezinen sürünge şeylerin anısı omurgamdan aşğı bir ürperti gönderdi.

"Malin." Ortadaki yaratık ince dudaklarını araladı ama konuştuğunda sesi Kase'ninkiydi.

"Zevkimiz, düşüncelerimizde tuttuklarımızı taklit etmelerini sağlıyor," diye mırıldandı Ari. "Sana söylediğimde git."

Nefes alamıyordum. Ari koşmamı istedi ama ben koşamadım. İyileşen bacaklarım beni uzağı götüremezdi.

Göğsümde bir acı hissettim. Kase bunun için benden nefret ederdi ama en az ölümle atılacak tek mantıklı adım buydu. Hançerimi elime alarak Ari'nin önüne geçtim. "Ben kaçmamam. Ama sen kaçabilirsin. Kraliçeni al ve git."

"Beni deli sanıyor olmalısın." Ari nefesinin altından küfretti. "Koşabildiğın kadar hızlı koş. Ben onları oyalarım."

Baştaki sluagh ıslak bir sesle güldü, sanki çenesini bir yağmur fırtınasına açmış ve şarkı söylemeye çalışıyordu.

Ari kılıcını kabzasında çevirdi ve ince bir hançer çıkarıp ucunu yere doğrulttu. "Hazır ol ve-"

Arkamızdan gelen bir çığılık dünyamızı altüst etti. Arkadan daha fazla canavar açıklığı doğru koşmaya başladı. Bir nefeste etrafımız sarıldı.

"Kalıyoruz. Zaten seni bırakıp gitmezdim, seni piç kurusu," dedi Elise. Belindeki kınından bir hançer çıkardı ve yaratıklara ters ters baktı.

İki iskelet sluagh ona doğru hamle yaparken Ari, "Kafataslarının arkasına," diye bağırdı. "Kafalarının arkasına nişan alın, bu şekilde öldürölürler."

Kesmek ve yumruklamaktan başka çare yoktu. Zayıf uzuvların canı cehenneme. Hançerim kısa boylu bir Sluagh'ın çıkık kaburgalarına saplandı. Belki de bir dişiydi. Hareketleri bir su altı dansı gibiydi ve çığılığının tiz ve sefil bir tonu vardı.

Açıklık bir çığınlığı dönuştü. Sluaghlr çürümüş pençelerini savuruyor, kocaman çenelerini açtıkça dişleri uzuyordu. Bir sluagh omzumdaki deriyi kesti. Acıyla kükredim ve bıçağımın ucunu gözlerine sapladım.

Yüzünden paslı demir gibi kan akıyordu. Sluagh geriye düştü ve birkaç sığı nefes verdi. Düşünecek zamanım yoktu, kemikli kalçalarına tekme attım.

Ceset yüzüstü toprağa yuvarlandı, sonra bıçağımı kafatasının arkasına sapladım.

Yaratık sakinleşene kadar boğazından sert bir hırıltı çıktı. Vücudum öne doğru savrulmadan önce nefesimi tutacak zamanım olmadı.

Yere dökülen düğümlü dallar burnuma ve alnıma çarptı. Hastalıklı tatlı kan dilimi ıslattı ve zayıflamış uzuvlarım darbeden dolayı çığlık attı. Boynumun arkasından keskin bir ağrı yayıldı ve birden fazla kaburgamın kırıldığından şüphelendim.

İğneye benzer pençeler saçlarıma dolandı, kafatasımı deldi ve saçlarımı küçük kan damlalarıyla kapladı. Bir sluagh fae çekiştirerek başımı geriye attı ve kansız yüzünü benimkinin üzerinde gezdirdi.

"Malin!" Elise çığlık attı ama hemen ardından bir sluagh onu ayaklarından yere düşürdü.

Ari kraliçesine doğru gitti ama iki yaratık kollarını bacaklarına dolayarak onu yere düşürdü. Çırpındı ve tekmeledi. "Dövüşün!" Ari kükredi. "Dövüş onlarla!"

Sluagh yüzümün önünde bir kahkaha daha attı, sıcak, pis nefesi tenime kokuşmuş bir yıkama gibi yayıldı. Yaratık alt çenesini bir o yana bir bu yana kaydırduğında kalbim duracak gibi oldu. Bir patlama ve çatırtıyla menteşeler düştü ve ağzını yüzümün tamamını yutabilecek kadar genişletti.

Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımı açtığım anda sluagh nefes aldı. Tıpkı anılarımı çalmak için her zaman yaptığım gibi.

Beyaz bir şeyin parıltısı, sanki ayaz ağzımdan dumanlı nefesler çıkarmış gibi, aramızdan süzüldü. Bedenim titredi. Başım sayıklayan düşünceler içinde döndü. Acı anları, aşk anları, çoğunlukla Kase'nin düşünceleri karanlıkta bir mumun alevi gibi tutuştu. Düşünceler titredi, sonra sluagh nefes aldıkça sönmeye başladı.

Elise'in nefes nefese kaldığını, Ari'nin küfürler savurduğunu, hâlâ çırpındığını ve fae'ye tekmeler savurduğunu hayal meyal fark ediyordum.

Öteki Dünya'ya gitmenin bir zararı olur mu?

Ne yapıyorsun, Malin?

Kase? Sahip olduğum gücü yan tarafa bakmak için kullandım. Bir çocuk olarak sıksa Kase'nin görüntüsü kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne yapıyorsun? Dövüşmeyecek misin? Bunu yapabileceğini söylemiştin." Kase alay etti ve ağzına bir bal çubuğu attı, dişlerinin arasında tatlıyla konuşurken sözleri daha da dağınıktı. "Seni sürüklemeyeceğim

ve yalnız uyumak istemiyorum. Bu gece hava çok soğuk. Şimdi söylediğin gibi çık dışarı."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Bu gerçek değildi. Bu bir *anıydı*.

O meşum Masque av Aska'dan hemen önce ilçelere gitmiştik. Mörplatts'taki tüm kimsesiz çocuklara, rıhtımın yakınındaki terk edilmiş eski kuyuya tırmanabileceğime dair yemin ettim. Kase bana çok yorulacağımı ve dışarı çıkamayacağımı söyledi.

Ona düşündüğünden daha güçlü olduğumu söyledim. Ben de en az onun kadar savaşıyordum.

Diğer çocuklar kuyuda kaybolduğumu ve Jens'in gelip beni çıkarması gerektiğini düşünerek beni terk ettiğinde, Kase kalmıştı. Gece yarısından sonraya kadar kaldı ve elini uzatıp beni dışarı çekene kadar devam etmem için beni teşvik etti.

O gece kuyudan çıkmak için savaşıyordum.

Kase Eriksson'a geri dönmek için savaştım.

Birbirimiz için yaptığımız şey buydu. En karanlık korkularla, en karanlık yaratıklarla savaştık ve bizi çalmalarına izin vermedik.

Vücudum çok zayıflıyordu, çok gevşekti. Bir bıçağı kaldıramıyordum ama bildiğim en iyi şekilde savaşıyordum. Anılar.

Başımı sluagh'ın soğuk ve nemli tenine bıraktım. Sadece dokunarak işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama ellerimi kullanmak için kollarımı kaldıramıyordum. Kafalarımız aracılığıyla temas yeterli olmalıydı.

Tek yapabildiğim, bu fae'lerin skydguard'lar gibi koruyucuları olmaması için dua etmektir.

Sluagh tekrar nefes aldığı anda, ben de aynısını yaptım. İlk başta sığıdı, ama her nefes daha da güçlendi. Daha derine. Çok geçmeden zihnimde hayalet şekiller oluştu.

En garip anılar oluştu. Sluagh ilkel, temel içgüdülerle yaşıyordu. Avlanmak ve çiftleşmek onların temel anıları gibi görünüyordu. Çok geçmeden sluagh solumayı bıraktı.

Fae ile aramdaki boşluğu dolduran beyaz duman yavaş yavaş ağzıma geri döndü. Damarlarımda bir kez daha ısı akmaya başladı. Daha fazla nefes aldım. Daha fazla anı aldım. Sluagh'ın zihninin derinliklerine daldım, ta ki sefil annesinden nasıl hayatta kalacağını öğrendiği anıyı çalana kadar.

Sluagh inledi ve kalbim neredeyse zavallı yaratık için kırılıyordu.

Büyük bir itiş kakışla fae'yi kendimden uzaklaştırdım. Bacaklarını yumrulu göğsüne doğru kıvırdı ve titredi.

Bu şey hayatta kalamazdı. Nasıl olduğunu hatırlamıyordu. Bu noktada ölüm merhamet demekti ve bıçağımı kafatasına sapladım.

Ormanın zeminine sızan sıcak kanın etkisiyle bir çığlık beni sarstı. Elise uzun kollu bir sluagh'dan umutsuzca kaçmaya çalışıyordu. O da karşılık verdi. Kraliçe henüz ölüme boyun eğmemişti ve bu onun ve çocuğunun hayatını kurtarabilirdi.

Aramızdaki mesafeyi topallayarak aştım ve sluagh'ı kafatasının dibindeki çentikten vurdum.

Elise'in üzerine yığılmadan önce birkaç kalp atışı boyunca çırpındı. Tekmeledi, nefes nefese kaldı ve umutsuzca cesetten kurtulmaya çalışarak küfretti. Ellerimi kollarının altına soktum ve onu cesedin altından sürükleyerek çıkardım.

"Lanet olsun." Elise ürperdi, sanki kollarında binlerce karıncalanma varmış gibi vücudunu sıvazladı, ta ki bakışları açıklığın diğer tarafına savrulana kadar. "Ari!"

Elise ve ben birlikte Ari'nin son iki sluagh arasındaki savaşı yavaş yavaş kaybettiği yere doğru koştuk.

Cırtlak bir gaklama dikkatimi başının üstündeki boşluğa çekti. Vay canına, bir kuzgun bir sluagh'ın yumuşak kulaklarını gagalıyordu. Pençeler kuşa doğru savrulunca kuş havalandı ama bir nefes sonra kuzgun gecenin içine daldı ve pençelerini fae'nin kafa derisine sapladı.

Sluagh'ı öldürmezdi ama Ari'ye savaşmaya devam etmesi için zaman kazandırırды.

Elise, Ari'nin bileğine tutunmuş olanın arkasına geçti. Sluagh'ı tuttum ve çenesini Ari'nin ağzına doğru kırmaya çalıştım.

Elise öfke dolu bir çığlık atarak hançerini sluagh'ın kafatasına kabzasına kadar sapladı. İkincisini ben bitirdim.

Ari cesetten sızan kanın içinden yuvarlanarak çıktı. Saçları terli alnına yapışmıştı ve yüzünü sürekli gıcırdatan dişlerinin sarı tükürükleri yanaklarından süzülüyordu.

"Lanet olsun." Ölü sluagh'ı tekmeledi. "Cehennemde yan." Botu ikinci cesede çarptı. Birkaç tekme daha attı ve kendine gelir gibi oldu. "Çok yaralandın mı?"

Soru hem bana hem de Elise'e yönelikti. Birlikte başımızı salladık. Neredeyse rahat bir nefes aldık. Neredeyse rahatlamıştık. Ta ki ağaçlardan daha fazla çığlık gelene kadar.

"Bunlar genç sluaghlardı," dedi Ari, biraz nefesi kesilmiş bir halde. "Daha fazlası geliyor."

Kuzgun elçinin üzerine çullandı. Başını gagaladı, çağrısını haykırdı.

"Tanrılar, lanetli kuş." Ari kollarını havaya kaldırdı. "Git buradan."

Kuş acımasızdı. Açıklığın uzak tarafına uçuyor, sonra tekrar Ari'yi gagalamak için geri dönüyordu.

Yaklaşan sluagh'tan gelen acı bir çığlık daha açıklığı parçaladığında, adamı kuşa doğru ittim. "Seni takip etmeni istiyor. Şimdi, kanayan kuzgunu takip et."

Ari kararından vazgeçti ve Elise'in, kuşun ve benim arkamdan koşmaya başladı.

Dallar yüzümü sıyırdı. Zemin eğimli ve alçalmıştı. Bileğimi birden fazla kez burktum. Kuzgun, yemyeşil sarmaşıkların yakınındaki bir kayanın üzerine tündüğünde, gecemizin dehşetinin nihayet sona erebileceğini düşündüm.

Şüpheli bir kuşu takip etmenin beni umuda ve güvenliğe götüreceğini düşünmekle aptallık ettim.

Kuzgundan iki adım ötede zemin altımdan kayıp gittiğinde çığlığım kulaklarımda çınladı ve şuruplu siyahtan başka bir şeyin içine düşmedim.

ŞAFTÖR GENİŞLİĞİ

GECE YARISI

Ölmeyi hak edenleri öldürdüm. Hem kadınları hem de erkekleri. Ayaklarımın dibindeki ince kadına bakarken vicdan azabı duymuyordum. Güzel boynundaki kesik derindi. Umarım Öteki Dünya onu almadan önce birkaç dakika kanında boğulmuştur.

Edvard Vill zalim, kontrolcü bir piçti. Kadınlarını dövüyor ve çiftlikteki halkına kötü davranıyordu. Oskar'a bile düzenli olarak zarar veriyordu. Ölümünün verdiği hafif rahatlama hissi, Vill Evi'nden uzaklaşırken tüm yolculuk boyunca hissedildi. Bu yüzden, onu öldürdüğüm gece sevgililerinden birinin geri dönüp elli skydguard ve Güneyli savaşçılarla birlikte koruda bizi karşılaması ihtimaller dahilinde değildi.

O seçimini yaptı ve bunu hayatıyla ödedi.

Kavga koruya girişimizi durdurmuştu ama çabucak sona erdi.

Valen ilk sorun işaretinde açtığı derin bir yarığın üzerinden atladı. Bir düzine trol halkı ve dağınık saçlarında sivri boynuzları olan orman perileri sivri uçlu vadide yutuldu. Skyd'lar parçalanmış ve katledilmişti, iç organları ve bağırsakları benim büyümle ıslanmıştı.

Bir düzinesi de yüzlerini pençeleyen, cansız gözlerinin akını hastalıklı bir griye çeviren kara damarlarla ölü yatıyordu. Ayaklarının altındaki toprağı zehirleyen yanıklık yüzünden ölmüşlerdi.

Sol Ferus devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, büyüsünü çok hızlı kullandığı için elinde oluşan yanık izine bakıyordu.

Tor, eşinin önünde diz çöktü ve avucunu Niklas'ın yaralarını iyileştirmek isteyen herkese dağıttığı nemli yapraklar ve dut yağlarıyla sardı.

"Yanıklığı serbest bırakman gerekiyor, içinde oynaman değil," dedi Tor, sesi hafifti.

Sol güldü ve alnını sevgilisinininkine yasladı. "Hepsini tek başıma halletmek zorunda kaldım ve ölmek konusunda çok inatçı davrandılar. Senin yavaş kıcının gelip onları benimle birlikte yakmasını beklediğimden bahsetmiyorum bile. Hiç gelmedin."

Tor başını salladı ve ayağa kalkarken Sol'un çenesinin yan tarafını öptü. "Beni affet. Boğazımın bir trol tarafından kemirilmemesi için uğraşıyordum."

"Bahaneler."

Gülüşüler ve parmaklarını birbirine geçirdiler. Düşüncelerim Malin'e döndü. Onu görmem gerekiyordu. O hayatta kalanlardan biriydi. Kuşkusuz büyücümün ilk işaretinde bir sorun olduğunu anlayacaktı. Ari, eğer adam görevini yapmış olsaydı, isteseler de istemeseler de iki kraliçeyi ağaçların arasına götürecekti.

"Kase." Tova yaklaştı, kara fae'nin siyah kanını parmaklarından sildi. "Oskar Vill yaralandı. Onu iyileştirmeyi denememi ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bizimle birlikte savaştı. Hiç tereddüt etmeden silaha sarıldı ve bizimle birlikte durdu."

Tova sırttı; başı bir tarafa eğikti. "Sanırım öldük, çünkü Nightrender bana bir skydguard'ı iyileştirmemi söylüyor gibi geliyor."

Alay ettim ve onu ittim. "Sadece yap."

Tova Oskar'la ilgilenmek için ayrıldıktan sonra Kryv'a dikkat ettim. Isak ve Raum birbirlerine yakın durmuş, dövüşte aldıkları birkaç yarayı inceliyorlardı. Lynx ve Eryka, Gunnar'ın dudağındaki kötü bir sıyrığa yardım ediyordu.

Ash ve Hanna'nın Felstad'da kalmasına şükrettim ve Halvar'ın yaralı Luca'ya bakmasına yardım ederken çenemi Niklas'a doğru eğdim.

"İyi misin?" Ben sordum.

Luca kaşlarını kaldırdı. "Korkunç pençeli bir fae tarafından neredeyse karnım deşiliyordu. Söylesene dostum, Güney halkı neden bu kadar korkunç? Neden?"

Güldüm ve botumla ayak parmağını dürttüm. "Çünkü kader bizi hor görüyor."

"Şey... aynı şekilde." Niklas yan tarafındaki yaranın üzerine koyu bala benzeyen bulanık bir iksir döktüğünde Luca irkildi.

"Nerede o?"

Valen'in sesi beni uzaklaştırdı. Kral kız kardeşine bağıırıyordu. Mümkün olduğuna asla inanmayacağım bir şey. Valen korkutucu biriydi ama

...

Elise tehlikede değilse tabii.

Adımlarımı hızlandırdım, ani bir panik kafamdaki kanı ısıttı. Bir elimle uzanıp Valen'in kolunu kavradım. "Ne oldu? Neredeler?"

Valen'in karanlık gözleri saf gece yarısı gibiydi. Tehlikeli. Dehşete düşmüştü. "Elise, Malin, onlar kayıp. Ari de öyle."

Birkaç nefes boyunca kralın lanetli bir canavar olarak nasıl görüldüğünü hayal edebildim. Çıplak elleriyle kaburgaları kırmaya hazır görünüyordu.

"Valen, muhtemelen ağaçların derinliklerindedirler," diye teselli etmeye çalıştı Herja. Bakışlarımı Hagen'a çevirdim ve onun da aynı şeyi hissetmediğini anladım.

"Buna inanmıyorsun," diye tersledim. "Onları görmedin, değil mi?"

Kayıplar."

Herja'nın yanaklarının rengi soldu. Gerçeği biliyordu ama inkâr etmeye çalışıyordu.

O.

"Nerede benim lanet karım?" Valen öfkелendi ve toprak karşılık verdi. A Koruda derin bir çatlak yarıldı ve kendi savaşçılarından birkaçının yere düşmeden önce koşmasına neden oldu.

Korku taşıyamayacağım bir ağırlıktı.

Ağaçlar boştu. İki yanımda yumruklarımı sıktım ve açtım. Kimsenin bana gerçeği söylemesine gerek yoktu. Malin orada değildi. Birisi -bir şey- iki kraliçeyi hedef almış ve onları koruması için yerleştirdiğimiz adamı kaçırmıştı.

Karım, kanayan ruhum gitmişti.

Ne pahasına olursa olsun, kimin kanı dökülürse dökülsün umurumda değildi, Malin kollarıma dönene kadar bu krallığın her parçasını parçalayacaktım. Canlı olarak.

"Hayatta kalan fae'leri getirin," diye hırladım. "Cevaplayacakları sorularım var."

Kryv ve Valen'in halkının küçük saldırı grubundan geriye kalanları bir sıraya dizmesi hiç zaman almadı.

Kalın boyunlu bir troll'e yaklaştım. Fae'nin kösele gibi bir derisi, şişkin bir burnu ve bir noktada duramayacak kadar ağır kulakları vardı, bu yüzden uçlarından sarkıyorlardı. Korku gözlerinin hastalıklı sarısını derinleştirirken, korkunç hayaller küçük beyninden düşüncelerime döküldü. Beni görünce kemiklerini tek tek kırıp kırmayacağımı, kulaklarının ucunu kesip kesmeyeceğimi ya da onu kendi parmaklarını yemeye zorlayıp zorlamayacağımı merak ediyordu.

Birlikte çalışabileceğim güzel bir katliam.

Gölgeler her bir fae'nin etrafına, nefesleri kesilene ve kusana kadar sarıldı. Ama hareket edemiyorlardı ve sorularım cevaplanmadan kaçan korkaklar için zamanım yoktu.

Valen, "Bu ucu ben alacağım," dedi. Kanlı bir baltayı avucunda döndürdü.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap Kral. Dört gözle bekliyorum." Trolle tekrar baktım.

Boğazındaki gölgeleri sıkıtiğında yüzünü buruşturdu. "Dostum, konuşacak çok şeyimiz var."

Ormanda iğrenç bir çatırtı yankılandı. Trolün göğsünde açtiğim yarıktan soluk tuniğinin üzerine kan fıskırdı. Gölgeler bıçak ve tokmak rolüne büründü, trol çığlık atana kadar onu dövüp doğradılar.

Bir yumruk attım. Dizleri yanlışı yöne bükülünce bacakları büküldü ve onu terli, soluk soluğa bir yığın halinde yere düşürdü.

"Sana yalvarıyorum, dur." Sert sesi titriyordu.

"Sizinkiler iki kadını ve bir Gece Halkı fae'sini nereye götürür ki?"

"Ben-ben-ben-" Bir dirseği büküldüğünde acısını kükredi.

"Korkunuz çok hoş. Bir insanın kırık kemiklerden bu kadar korkabileceğini kim bilebilirdi?"

Trolün gözleri, gücümün neler yapabileceğini anlayınca açıldı. "Bilmiyorum. Ama ... ama onu merkeze çekebilecek pek çok orman halkı var."

"Merkez mi?"

Karışık bir çığlık sorgumuzu böldü. Valen boynunu iki yana kırarak burnundan rahat bir nefes çekti. Ayaklarının dibindeki boynuzlu fae'nin geniş yüzünü ikiye bölen açık bir yara vardı.

Kral sıradaki adama çılgınca bir şiddetle dudak büktü. Hayatta kalmayı başarmış bir skydguard.

"Denemek ister misin?" Sesi alçak ve karanlıktı. Son derece kötüydü. Valen baltasını yerdeki ölü fae'ye doğrulttu. "Yanlışı cevap verdi. Şimdi, karım nerede?"

Trolüme ters ters baktım. "Sabrımızı kaybediyoruz. Bu merkez, nerede Bu mu?"

"Orada bir açıklık var," dedi trol, "kayalık bir yamacın nehir. Ay yolu aydınlattığı için orman halkının çoğu orada tuzak kurar ve avlanır. Biz ... biz gücümüzü güneşten, aydan ve yıldızlardan alırız."

"Ben de öyle duydum." Kalın sakallı çenesini elimle sıkıştırdım ve sııttım. "Çok yardımcı oldunuz."

Elimi salladığımda Trol'ün boynu kırıldı ve omurgasının parçaları derisinden dışarı fırladı.

Diğerlerine doğru dönmeden önce onun buruşuk yığınınna bir kez daha bakmayı ihmal etmedim. Valen'in yüzüne kan sıçramıştı. Skydguard ölmüştü ve bir eli yoktu.

"Nereye bakacağımı
biliyorum." "O zaman
bizi oraya götür."

Kral kendini kaybetmenin eşiğindeydi. Bu hissi biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kraliçelerimizi bulma yolunda ikimizin de kaybolmasını umuyordum. Bu lanet yer biraz gazabı hak ediyordu.

Kahretsin, Malin'i bulduğumda bile -ki onu bulacaktım- muhtemelen yeni Jagged Grove'da bulabildiğim kadar çok insanı katledecektim.

ŞEFTEN BİRİ

HAFIZA ŞİİRİ

Yüzüstü kuru toprağa düştüm, boğazımdan aşığı bir parça soluduğum için öksürdüm. Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığım anda Elise'in üstüme düşmesiyle tekrar toprağa gömüldüm. İnledi, bir özür mırıldandı ve Ari'nin uzun gövdesi ikimizi de tekrar yere yapıştıranaya kadar yuvarlanmaya çalıştı.

Başım dönerken öksürdüm, öğürdüm ve ağrıyan uzuvlarımı onlarınkinden ayırdım.

Elise'in alnından kan damlıyordu. Ari'nin dudağının ortasında bir kesik vardı ve bir kulağının içinden taze kan sızıyordu. Aynı şekilde görüldüğümünden çok az şüphem vardı. Kanımın kötü kokusu loş mağarayı dolduruyordu. Bu onları rahatsız ettiyse de ne Elise ne de Ari bir şey söyledi.

Elise ayağa kalktı, elini karnına koydu ve rahat bir nefes alana kadar sırtını kırdı.

"Kuzgunu takip et." Ari kelimeleri dişlerinin arasından tükürdü. Ayağa fırladı, pantolonunu fırçaladı ve düştüğümüz uzaktaki deliğe baktı. "Lanet kuzgunu takip edin, dediler. Cehennemden gelen bir kuş olduğunu boş ver."

Gözlerimi devirdim ve kraliçenin yanına gittim. "Sen iyi misin? Çocuk?" Gözleri endişeyle doluydu. "Ağrım yok. Sanırım her şey yolunda. Öyle."

Bu sözleri benden çok kendini ikna etmek için söylediğinden şüpheleniyordum.

"Çocuk mu?" Ari gözlerini kırptırdı, gözleri kraliçesindeydi. "Ne çocuğı?" Elise yutkundu ve onun bakışları altında dik durmaya çalıştı. "Bön b ö n bakacak bir şey yok, Ari. Atalarım savaş meydanlarında çocuk doğurdular. Bu bir şey değil

hastalık; sadece neyse o. Bana öyle bakma. Benimle ilgili hiçbir şey değişmedi. Hâlâ kılıç kullanabiliyorum-"

"Elise." Ari'nin sesi keskin ve talepkârı.

Kraliçesiyle bu şekilde konuştuğunu duymak biraz şaşırtıcı olsa da, Kuzey halkı hükümdarları söz konusu olduğunda pek de geleneksel davranmazdı. Hata yok, Ari ve Elise önce arkadaştı.

Aralarındaki boşluğu kapattı. "Ne demek istiyorsun, *çocuk*?"

Gözyaşları gözlerini aydınlattı ama çenesini kaldırdı. "Hamileyim ve iyiyim." Kraliçenin sesi son kelimedede çatladı. "Ben iyiyim. İyiyim ve bu harika, neşeli bir şey olacak ve Valen ... harika bir baba olacak ve ..."

Ari onu güçlü kollarının arasında yuttuğunda sözleri kesildi. Endişe, korku ve şüphesiz içinde kilitli tuttuğu gözyaşları göğsüne döküldü. Onun deri ceketine sarıldı ve sessizce ağladı.

"Harika *olacak*," diye fısıldadı. "Yine de keşke bana söyleseydin."

"Hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm."

"Krala bile söylemedi, ben tesadüfen öğrendim," dedim. Ari gözlerini kapattı. "Bilmeye hakkı var Elise."

"Biliyorum." Burnunu sildi. "Ama onu ve dikkatinin ne kadar dağıldığını biliyorsun. Biz kayıp olduğumuz için muhtemelen kana susamıştır. Bu savaşa odaklanmaya devam etmesi gerekiyor, o zaman kutlayacak çok şeyimiz olacak."

Ari dudaklarını birbirine bastırdı ama itiraz etmedi. "Bütün bunları sonra konuşuruz. Şu anda bu kanayan trol yuvasından çıkmamız gerekiyor."

"Bir trol yuvası mı?" Sert duvarları, tüneldeki keskin dönüşleri taradım. Toprağa çakılmış birkaç meşale yolu aydınlatıyordu. Bu tünel kasıtlıydı.

"Pençe izleri," dedi Ari, parmaklarını kil duvarlardaki birkaç yarığın üzerinde gezdirerek. "Troller leş yiyicidir ve hazinelerini yer altında saklarlar."

Ari tünelin ağzındaki meşalelerden birine uzandı. Şekil kabaca kesilmişti, bazı yerlerde biraz pürüzlü ve dardı ama en azından çok alçalmamızı gerektirmeyecek kadar yüksekti.

"Sence ne kadar derine iniyordur?" Fısıldadım. Çok uzun süre sessizlik içinde yürümüştük ve bacaklarımda zehirden ve sluagh ile mücadeleden kaynaklanan zayıflık kendini gösteriyordu. Her adım tüm dikkatimi, tüm odaklanmamı gerektiriyordu, sadece kendimi dik tutmak için.

"Uzun süre devam edebilir. Trol halkı karmaşık tünelleriyle tanınır." Ari omzunun üzerinden bana baktı. "Dinlenmen gerek."

"Ben iyiyim."

Büyükelçi sinir bozucu bir sırıtışla Elise'e baktı. Elise'in de ona sırtarak karşılık vermesi daha da sinir bozucuydu.

"Şuradaki virajda dinlenmek için duracağız."

"İhtiyacım yok-"

"Malin," diye araya girdi Elise. "Zehirlendin ve sanki daha dün öğrenmişsin gibi yürüyorsun. Dinleneceğiz."

En zayıf ortak olmak sinir bozucuydu. Bacaklarıma lanet ettim, berbat zehirleri için Ivar'a lanet ettim. Kase ile aramdaki mesafeye lanet ettim. Aramızdaki bağ herhangi bir tehlike ya da acıyla yanmıyordu ve Alver yemininin de Öteki Dünya'da kaybolmadığımı bilmesini sağlayacağına güvenmek zorundaydım.

Yine de parmak uçlarımin altında onun sıcaklığını hissetme ihtiyacımı yatıştırmadı.

"Kuzgunun seni buraya tuzağa düşürmek için getirdiğine hâlâ inanıyor musun, Ari?" Elise açıkça ortamı yumuşatmaya çalışarak konuştu.

"Evet. O lanetli bir kuş ve muhtemelen bizi sluagh'tan kurtardı ve yavaş yavaş ölmemizi izledi."

"Tanrılar." Kelimeyi durduramadan ağzımdan kaçtı. Böylesi bir kaosun ardından böylesi karanlık bir sessizliğe gömüldüğümde, sinirlerim acımasız bir vahşetle düşüncelerimi ele geçiriyordu.

"Hayır," dedi Ari hemen, ağzında sahte bir gülümsemeyle. "İyi olacağız. Bu kadar sert konuşmamalıydım. Kuş benim hâlâ çok çekici ama daha karamsar tarafımı ortaya çıkarıyor. Sana yemin ederim, kurtulacağız Malin. Bir de iyi tarafından bakalım, kapana kısıldık ama en azından başka avcı yaratıklara karşı güvendeyiz," dedi Ari. "Troller tünellerini diğer fae'lere karşı kapalı tutmalarıyla ünlüdürler."

"Ama biz buradayız."

"Ve bu alışılmadık bir durum. Sanırım bunun sebebi bizim büyüümüzün Güney'in büyüü olmaması. Troller eşsiz büyülü nesneler toplar. Güneyli bir trol için biz eşsiziz. Benim öfkem var, senin hafıza büyüün var ve Elise'in . . . Elise'in içeri girmesinin nasıl engellenmediğini bilmiyorum."

Omuz silktim ve önden gittim. "Tabii çocuğu Gece Halkı Fae'si değilse."

Ari bir an tereddüt etti, sonra bir kahkaha attı. "Üç cehennem, muhtemelen haklısın." Elise'e yumuşak bir gülümseme verdi. "Güçlü bir küçük olmalı

seni trol kapılarından geçirmek için."

Virajı döndüğümüzde kraliçenin gözlerini bir parça gurur doldurdu.

Daha geniş bir mağaraya adım attım, içten içe dinleneceğim için mest olmuşum ama aniden durdum. "Ari, burada bir kapı var."

Ari elinde meşaleyle yanımda belirdi. Önümüzdeki küçük alanda, bir yan tüneli kapatan eğri büğrü bir kapı vardı.

"Bu da ne böyle?" Ari bir avucunu kapıya dayayarak kendi kendine konuştu.

"Ari?" Kapının arkasından sert bir ses geldi. Ses kavruktu, sanki konuşan kişi günlerdir dilini ıslatmamış gibiydi. "Sen misin?"

Ari'nin kaşları çatıldı. Kılıcını çekti ve kapıya doğru adım attı. "Kim var orada?"

Ayaklar süründü, kapının arkasından birkaç homurtu ve mırıltı geldi.

"Büyükelçi Ari?" Ses daha güçlüydü. "Bana bunun bir mimik."

"Lanet olsun." Ari avucunu kapının mandalına bastırdı. Demiri salladı. "Sofia? Sen misin?"

Yüreğim ağzıma geldi. Sofia, Prens Bracken'ın yanında duran Huldra Fae'ydi.

Kuru kahkahalar aramızdaki boşluğu doldurdu. "Ari. Kader yüzüme güldü."

Ari kılıcının kabzasını kaldırdı, kilide indirmeye hazırlanıyordu ama Elise onun bileğini yakaladı.

"Bekle. Ya bu da sluagh gibi başka bir fae numarasıysa?"

"Ari, kralıyla kraliçesiyle yemin etmesi konusunda sürekli alay ediyor," dedi Sofia'nın hırıltılı sesi. "Her yerde uyuyabilir, oturarak, ayakta, gözleri açık uyumamasına şaşıyorum. En sevdiği yemek çilekli ringa balığı kızartması ve ailesinden kimseye bahsetmiyor. Kuzey Büyükelçisi'nin şüphesiz trajik geçmişini hâlâ araştırıyorum."

Ari sırtımadan önce sadece bir an için irkildi. "Mahrem bilgileri kanıtıyor. Taklitçi bir fae bunu bu kadar çabuk yapamazdı. Bu Sofia." Tekrar kapıya döndü. "Ve ben gözlerim açık uyurum. Bu konuda oldukça yetenekliyim."

Bunu düzensiz bir öksürüğe benzeyen bir kahkaha izledi. "Eğer bu kadar yetenekliysen, beni buradan çıkar."

Ari kılıcıyla kilidi kırmaya çalıştı, elinin yan tarafının keskin bir demir parçası boyunca kesildikten sonra yarılmasıyla sonuçlandı. Elise denedi

Bıçaklarıyla kilidi açmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Kapı yerinden oynamadığı için balina kemiği kazmamı özlemle bekliyordum.

Daha önce de böyle bir kapı açmışım. Sağlam bir kilit, ama paslanmış, kırılğan menteşeler. Yeni bir planla ağzımın köşesinde bir kıvrılma oldu. Hob'la birlikte ufak tefek işlerde çalışarak hırsızlığa başlamam bana kilit kırma konusunda birkaç numara öğretmişti.

"Menteşeler." Kapıyı yerinde tutan zayıf çivileri işaret ettim. Gelişigüzel bir kapıydı, aceleyle yapılmıştı ve tüm dikkat kalın demir kilit üzerinde toplanmıştı. "Onları gevşet ve ters yönden aç."

"Her zamanki gibi zeki ve ahlaksız Kraliçe Malin," dedi Ari gülerek. "Bu numarayı hırsızlık yaparken öğrendin, değil mi?"

"Bu mümkün."

"Kocanın şerefsizliğine rakip oluyorsun."

Homurdandım ve kapıyı desteklemeye yardım ettim, Ari ise küçük çivileri yerlerinden çıkana kadar aşağıdan yukarıya doğru vurdu. Kapı bir tarafa yığıldı ve birlikte onu açılmak üzere tasarlandığı yönün tersine doğru duvardan uzaklaştırdık.

İçeride rutubetli, yuvarlatılmış bir oda vardı. Sidik, atık ve kusmuk kokuyordu. Ari feneri kapıp içeri girerken Elise dirseğinin kıvrımıyla ağzını ve burnunu kapattı.

Yarım nefes boyunca aptal gibi bakakaldım. Huldra muhafızıyla sadece bir kez karşılaşmışım ama o karşılaşmada mistik bir güzelliğe sahipti. Kulakları ince ve sivri, siyah saçları saten gibi, yüz hatları narindi.

Karşımdaki kadın o muhafızın bir kabuğuydu.

Saçları keçeleşmiş, kurumuş kan ve kirle lekelenmişti. Dolgun dudaklarını oyan bir kesik ve yeşilimsi, etli morluk bir enfeksiyona işaret ediyordu.

Huldra halkı bir tür orman perisiydi. Geçen sefer Sofia'yla karşılaştıktan sonra biraz çalışmışım. Kuyruklu fae halkıydılar. Sofia'nın tilkiye benzer bir kuyruğu vardı ama o da keçeleşmişti ve kürkünün bazı kısımları eksikti. Vücudu, kolları ve yüzü gücünü kaybetmişti. O parlak gözler donuk ve çöküktü.

"Sofia." Ari muhafızın yanına gitti ve ön kolunu sıktı. "Ne oldu?"

"Korkarım ki Yüce Kraliçe hamlesini yaptı, dostum. Bu oyunda üstünlüğü çabucak ele geçirdiğini söyleyebilirim. Prens Bracken ve yakın çevresini gecenin köründe yakaladı, hepimizi lanet olası bir ticaret gemisine bindirdi ve Brack daha ekibini toplayamadan o korkunç Doğu sarayının zindanlarına attı."

Takım mı? Oyun mu? Çenem gerildi. "Bu bir oyun değil. Bu bir savaş."

Sofia'nın bakışları bana kaydı. "Gizli kraliçe." Sanki ölmek üzere olan bir ayının içinden kusulmuş gibi görüldüğünün farkında değilmiş gibi belinden eğildi. "Sizi bir kez daha görmek büyük bir zevk. Kaba konuşma tarzımızı bağışlayın. Görüyorsunuz, Güney'de kraliyet mensupları arasında her zaman bir taç oyunu vardır. Kraliçem için bu, yüksek tacı korumak için bir oyun. Oğlu üç dönemdir reşit ve onun en büyük rakibi, ben de oğlunun en sadık muhafızıyım."

Ari, "Bracken ve annesi bir savaşta karşı taraflarda yer alırlarsa, Güney mahkemelerinin kanunu, galip gelenin yüksek tacı alacağı yönündedir," dedi.

Kaşları çatıldı. "Annesi bunu kendi oğluna, kendi tebaasına mı yaptı?"

"Bu değil." Sofia etrafına bakındı. "Ama beni, prensi ve diğer güvenilir muhafızlarını zindanlara attılar, evet. Başka bir mahkûm getirdiklerinde orman kalesine getirildim. Büyü gücümü diğer fae'lere karşı kullanmamı istediler ama ben reddettim."

Şehvet. Huldra fae şehvet ve baştan çıkarmayı kullanırdı. İlginç bir sihirdi ve içten içe onu kullanırken izlemeyi çok istediğimi itiraf ettim.

"Buraya nasıl geldin?" Ari sordu. "Oh,

Hodag'ı suçla."

"Peki Hodag?"

"Bu güzel yeri kazmış olan trol." Sofia dedi ki. "Küçük bir kızken beni tarçınlı keklerle beslerdi. Beni toplayarak bana iyilik yaptığını sanıyor. Kalbi doğru yerde ama ödülleri beslemeyi unutup duruyor. Trollerin kafası boştur. O lanet trol kendine engel olamıyor. Ağaçlardaki kalenin içine doğru yuvalandı."

"Senin orada olduğunu nereden biliyordu?" Ari sordu.

"Bracken ona kaçırıldığımı söylemiş olmalı, çünkü Hodag da prensini izlemek için saray zindanlarına girmiş." Sofia kıs kıs güldü ve bu kelimeyi söylerken alçak, hırıltılı bir sesi taklit etti.

"O zaman neden Bracken'ı kazıp çıkarmıyoruz?" diye sordum.

"O kadar basit değil," dedi Sofia. "Çok fazla muhafız, glamour koruması var ve Hodag glamour'u o an ilgisini çekmeyen kimseyi almıyor. Korkarım Bracken'ın cazibesine çok alışmış, bu yüzden onu kapmak için motivasyonu yok. Ben ise, çalışmamı izlemeyi her zaman sevmiştir. Beni geri götürmek yerine

Beni bulduktan sonra nostalji olsun diye zindandan çıkardı ve buraya yerleştirdi. Diğer mahkumu da yakaladı çünkü onun büyük bir güce sahip olduğunda ısrar ediyor."

Sofia tekrar Ari'ye baktı. "Signe Doğulu aptalla evlenene kadar Bo ve Rune Bracken'ın yanında kalacak. Eğer Signe Doğu'nun yeni kraliçesi olarak ta giyerse, Kraliçe Astrid'in oyunu sona erer."

"Bunlar Bracken'ın kişisel korumaları. Signe onun k  k k z kardeşi," diye açıkladı Ari bize. "Ve ... Bo ve Rune onun yanında duran tek kişiler mi?"

"Daha fazlası da olabilirdi ama Yüce Kraliçe kurnazdır." Sofia'nın dudağı seğirdi. "Ama sevgili Saga'yı ve hangi partiyi seçtiğini soruyorsanız, o kraliçenin yanında kalıyor."

Ari'nin çenesi titredi. "Ondan bunu istemedim. Ama yanlış tarafı seçmesi şaşırtıcı değil. Güç sahibi olanlar onu büyülüyor."

Sofia gözlerini devirdi. "Sen ve Saga birbirinizi nefret derecesinde tanıyormuş gibi davranıyorsunuz ama bence ikiniz de gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuz." Sofia kirli saçlarını kaşıdı ve adım atmaya başladı. "Yemin töreninden önce Bracken'a ulaşabilirsem, tören dolunayda yapılacağı için en azından ayın cazibesinden faydalanmış olacağız."

Ari'nin gözleri parladı. "Malin ve Elise prensin neler yapabileceğini görmediler."

"Ah." Sofia duvara yaslandı, sanki konuşma iskelet vücuduna zarar vermeye başlamıştı. "Prens Bracken'ın formu tam anlamıyla ayla birlikte azalıp çoğalıyor. Yemin gecesı ay dolunay olacağından, bir kılıca karşı neredeyse yok edilemez olacak. Ay sadece bir hilal olduğunda ya da ay gizlendiğinde, eğer isterse rüzgârda bir buğuya dönüşebilir."

Tanrılar. Güney hileleri bitmedi.

"O zaman bir hapishane onu nasıl esir tutabilir? Ayın yarısı henüz dolmadı." Ben sordum.

"Kraliemi bir kez daha takdir edin." Sofia çöktü, öyle ki devrilmesinden korktum. "Kraliçe Astrid'in ışıkla bağlama yeteneği var. Ona arkasından cehennem ateşi kraliçesi diyoruz. Büyü gücünü güneş ışığından alıyor ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir büyünün kıramadığı korkunç ateş ipleri yaratabiliyor."

"Peki güneş battığında," diye araya girdi Ari, "Bracken'ı zapt etmek için ne kullanıyorlar?"

Sofia yüzünü buruşturdu. "Korkunç iksirler. Prens bilincini bir açıp bir kapatıyordu. Büyüsünü kullanacak kadar bile aklı başında değildi. Ari, yakında ona ulaşamazsak kazayla ya da kasıtlı olarak onu zehirleyeceklerinden korkuyorum."

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Ari sinirlenerek. "Ya da bu kanayan deliğe düşene kadar öyleydik. Prenses Eryka'nın burada olduğunu da bilmelisin."

"Ne?"

"O bizimle birlikte," dedim. "Onu Kara Saray'da esir olarak bulduk. Belki de kraliçeye yeni müttefiklerinin neredeyse yeğenini öldürdüğünü söylemelisiniz."

"Kızını kesime giden bir kuzu gibi satıyor. Bir yeğen onun fikrini değiştirmek için ne yapabilir ki? Ama ona zarar verdilerse bunu onlara ödetmek için içimde sıcak bir ateş yanıyor."

Ari, "Bizi arayan insanlar var, bu yüzden umarım uzun süre mahsur kalmayız," dedi.

Sofia ilk kez gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "O zaman kendimizi tanıtmanın bir yolunu bulmamak için beyinsiz yaratıklar olurduk."

"Sofia," dedi Elise usulca. "Başka bir mahkûmdan bahsetmiştin."

"Evet." Huldra'nın gözleri kocaman oldu. "Neredeyse unutuyordum. Onu geride bırakamayız."

"Kim o?"

"Bir tür deniz fae'si. Hodag onun büyük gemisinden ve gemide ne kadar büyümlü ıvır zıvır varsa alıp gemiyi yağmalamayı ne kadar çok istediğinden bahsetti. Yaşlı kız geri dönmeden ve sizleri hazinesi olarak almadan önce ona ulaşsak iyi olur. O zaman buradan ayrılma umudumuz kalmaz."

ŞAFTÖR tWENtY-tWO

HAFIZA ŞİİRİ

SOFIA bir elini duvara bastırđı. Bir başka toprak kapı açıldı ve dar bir mağaraya açıldı.

Uzak duvara bakan bir adam yerde oturuyordu. Bir bacağı altında katlanmıştı. Diğer bacağı dirseğine destek görevi görüyordu. Elinde büyük bir altın penge paraya benzeyen bir şeyi sallayıp duruyordu.

Adamın uzun, yağlı saçları sivri kulaklarının arkasına toplanmıştı. Omuzlarındaki yırtık pırtık paltonun astarları kürkle kaplıydı ve etekleri yere yayılmıştı. Ayağı kalksa muhtemelen ayak bileklerine değecekti.

Deniz fae'si bize bakmadı, sadece parasını bir kez daha savurdu ve avucunun içinde yakaladı. "Eğer ölmeye geldiysen, baştan çıkarıcı, elbette yürümeye devam et."

Sofia alay etti. "Beni neyle öldüreceksin? Kırık elinle mi?"

Fae ürkütücü bir yavaşlıkla dönerek omzunun üzerinden baktı. Kirli bir beze sarılı avucunu kaldırdı. "Öğrenmek ister misin?"

Adamın sakalı dağınıktı ama tünelde kaldığı için olabilirdi. Sofia gibi onun da yüzü çökmüşü ve olması gerekenden daha gri görünüyordu. Ama pis görünüşüne rağmen kaptanın bir güzelliğı vardı. Gözleri kırmızı cam gibiydi. Kanlı değil, daha çok cilalanmış yakut gibi gözbebekleri renkliydi. Garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Ari bir adım öne çıktı. "Eğer çıkmak istiyorsan, bizimle geleceksin." "Beni neden serbest bırakasınız ki?"

"Eğer burada tutsaksan, düşmanlarımızın düşmanısın demektir." Ari o kadar kısa konuştu ki, bir trol zindanında olduğumuzu unutmuş gibiydi. "Bana deniz halkıyla ilgili hikâyeler anlatıldı ve eğer karada da kalırlarsa

Uygun büyüler yapılmadığı sürece hastalıklı bir renge dönüşüyorlar. Şu haline bir bak. Gün geçtikçe daha da hastalanıyorsun."

"Ah, bilge bir kara fae'si."

"Evet," dedi. "Ve eğer buradaysanız, bahse girerim deniz halkı için bir öneminiz vardır. Yardımımıza ihtiyacınız var."

Deniz fae'si bir parça acıyla bacağını açtı ve yavaşça ayağa kalktı. Ne kadar da uzundu. Gözleriyle buluşabilmek için çenemi epey yukarı kaldırmam gerekti.

Paraya bir fiske vurdu ve bir adım daha yaklaştı. "Ben Sonsuz Krallık'ın kralyım."

Bizi titretmek için yalan söylüyor olabilirdi ama gözlerindeki vahşet, onun bir kraldan başka bir şey olmasının mümkün olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Ari, "Domuz ağılında işenmiş samanları toplayan sersem olman umurunda değil," dedi. "Buradan çıkacağız ve bunu birlikte yapacağız."

"Denizler Uçurumu'nun bu tarafında müttefik edinmem."

"Denizler Uçurumu'nun ne olduğunu bilmiyorum ama-"

"Topraklarımız arasındaki uçurum," dedi kaptan. "Senin gücünün bittiği ve benimkinin başladığı ıssız bir yer."

"Peki." Ari sözleri elinin tersiyle itti. "Yine de bir şey değişmez. Buraya bir amaç için geldin ve düşmanlarımızı düşman yaptın."

"Beni size katılmaya ikna edecek hiçbir şeyiniz yok."

"Hayatta kalmak," diye alay etti Elise. "Gün ışığını tekrar görmek istiyorsan adil bir takas gibi görünüyor."

Deniz fae'si sırtıttı. "Kara fae'lerinin yardımına ihtiyacım yok. Biz halk değiliz; müttefik değiliz. Olsa olsa, uzak düşmanlarız. Ve sende istediğim hiçbir şey yok. Bırakın beni. Kendi yolumu bulacağım."

Sofia bir adım öne çıktı. "Herkes bir şeyler arzular."

Sofia konuştuğu topraktan sıcak, bunaltıcı bir hava sızıyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, gözlerimi kaçırıramıyordum. Sofia kirliydi, yırtık pırtıktı ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Bir mucize. Ben ona böyle derdim. Kanayan bir mucize.

"Kendinize dikkat edin Kraliçe Malin," dedi Ari kolumdan çekştirerek. "Sofia oldukça sarhoş edici olabilir ama onun hedefi siz değilsiniz."

Sofia'ya doğru adım attığımı bile fark etmemiştim. Gözlerimi hızla kırıştırdım ve sanki beni koruyabilecekmiş gibi Ari'nin yanında durdum.

"Bana büyü mü yaptı?"

"Hayır. Onun büyüünü hissediyorsun," diye fısıldadı. "Uyanışa biraz fazla yaklaştın."

İşe yarıyordu. Deniz fae'si gözünü kırpmadı, hatta Sofia'nın bir zamanlar beyaz olan gömleğindeki yırtıklardan çıplak koluna dokunmasına bile izin verdi.

"Arzuladığınız şey nedir?" Sofia yumuşak ve şehvetli bir sesle sordu.

Tereddüt etti, başını salladı. Kaptan bir nefes daha alarak güldü. "Senin büyüne kapılacağımı mı sanıyorsun? Eşim bir deniz cadısıydı, kadın. Senin çağrılarının benim üzerimde hiçbir etkisi yok."

Sofia tereddüt etmedi. "O kadar emin misin? Peşinde olduğum şey senin şehvetin değil, arzun."

"Seni arzulamıyorum."

"Önemli değil," diye fısıldadı Sofia. Tüm itirazlarına rağmen, Sofia parmaklarını karışık sakallarının üzerinde gezdirdiğinde kaptan kıpırdamadı. Hareket edememe ihtimali vardı. Adam istese de istemese de olduğu yerde donup kalmış gibiydi. "Gerçek arzunu zihninde büyüttüm ve şimdi onu alacağım."

Sofia'nın tırnakları sivri uçlara doğru uzarken Elise küçük bir çığlık attı. Tırnaklarını kaptanın yüzündeki kirli ete batırdı. Küçük avucu kaptanın gözlerinin üzerinde duruyordu ve deniz fae'siyle kıyaslandığında ufacık görünüyordu ama yine de onu yerinde tutuyordu.

Sofia'nın pençeleri derisine daha da batarken rahatsızlığını kükreyerek dile getirdi.

Ta ki bitene kadar. Tek bir kıvrak hareketle, tırnaklarının keskin uçları pürüzsüz yuvarlak kenarlara dönüştü. Deniz fae'si nefes nefese kalarak dizlerinin üzerine çöktü. Kaşlarından birkaç damla kan damladı ama bakışlarını tekrar Sofia'ya çevirdiğinde, bakışları nefret ve saygının bir çarpışmasıydı.

Sofia boğazının arkasından mırıldandı ve gözlerini kapattı. Bana Eryka'yı hatırlattı ama tuhaf trans hali bir an sürdü ve sonra gözlerini açtı.

"Tanrılar adına. Onun arzusu oğlunu geri almak. Onu aldılar."

Elise'in ağzı açık kaldı. "Oğlu mu?"

Deniz fae'sinin gözleri koyu kırmızıya döndü, öncekinden daha korkutucuydu. "Açıkla," dedi Ari, sert bir sesle. "Neden Doğu Krallığı Bir deniz fae'sinin oğlunu çalmak için kanayan dünyaları aşmak mı? Senin varlığından nasıl haberdar olduklarını bilmek isterdim."

Deniz yaratıkları tanrıların masallarındandı. Dalgaların altında gerçek krallıklar yoktu. Ama vardı. Burada, benden önce, bir

o dünyaların kralı olması gerekiyordu.

"Uçurumdan bir  a rı geldi. Kapıları kıran eski bir büyü." Fae her birimize köklü bir nefretle baktı. "Böyle bir  a rı yüzyıllardır yapılmamı tı."

Ari bir omzunu duvara yasladı, tek ka ını kaldırdı. "Demek  a rıldın. Neden karaya ayak bastın?"

"Ebed'in varisi alındığında, fazla seçenek bırakmadı." Deniz fae'si sanki içinde sürekli kaynayan bir öfke varmış gibi sertçe konuştu.

"Varisini istemeleri için bir sebep var mı?"

"Onun kanı için."

Ateş gibi bir sıcaklık ensemini diken diken etti. "Neden?"

"Beni buraya hapseden çirkin yaratı a göre,  a rıyı kullanan kadına bir kahin tarafından çocuğun kanı temizleyebilece i söylenmiş." Deniz fae'si acımasızca sırtıttı. "Bu doğru, yapabilir. Ya da zehirleyebilir. Umalım da ikincisini yapıyor olsun."

"Seni  a ıran kadının kim olduğunu biliyor musun?" I imde bildi ime dair bir his vardı. Sigurd, Britta Grym'in kahinleri ziyaret ettiğinden bahsetmişti. Eğer Ivar hastaysa, belki de yaklaşan ölümüne bir  are aramaya gitmişti.

"Onu görmedim," dedi deniz fae'si. "Buraya onun muhafızları tarafından getirildim. Benimle sadece karanlıkta konuştu. Karadaki  nemsiz savaşlarına katılmam için bahaneler ve yalvarı lar. Hiç cevap vermedim ve kısa süre sonra kendimi burada buldum."

"O lunuz diğerlerini nasıl iyile tiriyor?"

"Kanının damlaları,  arkısıyla birle ti inde zehirli kanı temizleyebilir. Ama eğer dilini tutarsa, kanı tek başına   r yecektir."  ocu uyla gurur duyduğunu ilk kez oğlunun yeteneğinin karanlık yönlerinden bahsederken belli etti.

"Bir kralın bu kadar kolay alt edilmesi garip görünüyor," dedi Ari, yüzünde açık bir güvensizlik ifadesiyle.

Fae'nin kırmızı gözleri bir uyarıyla parladı. "Beyaz c ppeli bir yaratık lanet aklıma bir şey yaptı."

G  s m sıkı tı. Beyaz c ppeler Hayırsever anlamına gelebilirdi. "Umutlu hissettin mi?"

Konuşmaya isteksiz olsa da deniz fae'si başını salladı. "Sanki bu toprakların tüm güçleri ve hazineleri benim olacaktım  gibi. Bu belki de benim en büyük başarısızlı ım."

"Bu onun gücü," diye fısıldadım. "En derin umutlarımızla oynuyor."

"Bu, varisimin çocuk kuruyana kadar tanrılara bağı bir toprak ruhu için kişisel şifacı olarak kullanılacağı gerçeğini değıştirmez."

Her nefes odayı dolduruyor, duvarları biraz daha küçültüyordu. Kara Saray'ın her türlü planını durdurmak artık bana düşüyordu. Ben kraliçeydim. Ben bir Kryv'dim. Anlaşmayı ben yapacaktım.

"Oğlunu kurtaracağız," dedim. Yanına yaklaştığımda deniz fae'si beni inceledi. Teni yıkanmamıştı ve eski kan ve ter kokuyordu. Geri adım atmadım. Başka tarafa bakmadım. "Ama asla düşmanlarımıza katılmayacağına yemin etmelisin. Oğlunu bulana kadar ihtiyacımız olan her şeyde bize yardım edeceksin."

"Peki benim ödölüm ne?"

"Lanet olası oğlun," diye tersledi Ari.

Deniz fae'sinin seçeneklerini bu kadar uzun süre tartışması mide bulandırıcıydı. Sanki oğlunu terk etme fikrini düşünmüştü ve ne? Onun yerine kendi boynunu mu kurtaracaktı?

Çok fazla kalp atışından sonra iç çekti. "İyi. Çocuk saf deniz cadısı ve deniz fae'si soyundan geliyor. O çok değıerli."

Tüm tanrılar, çocuğı terk etmeyi düşünüyordu.

Koridordaki bir tıkırtı dikkatimizi kapıya çekti.

"Ah, yaşlı Hodag geri döndü," dedi Sofia. "İşte şimdi şansımız var, yeni dostlarım."

"Trolde nasıl kaçacağız?" Elise sordu.

"Oh, ondan kaçamayız." Sofia uzun bir iç geçirdi. "Onunla pazarlık yapacağız. Bizi serbest bırakana kadar onunla daha büyük bir anlaşma yaparız. Trol halkı nadir bulunan büyölere ilgi duyar. Şu anda elimizde bir hafıza hırsızı var-" bana işaret etti, sonra adama baktı. "Ve eski efsanelerden bir deniz fae'si. Eminim bir anlaşmaya varabiliriz."

Tünelde gıcırdayan adımlar gümbürdedi, sonra derin, boğuk bir feryat sessizliğı bozdu.

"Tatlım!" Ağır, hızlı adımlar Sofia'nın tutulduğu odayı doldurdu. "Neredesin sen!"

"Beni yavaş yavaş öldürüyor ama yine de beni seviyor." Sofia bir elini ağzına götürdü. "Buraya, Hodag."

En fazla on nefes sonra, iri yarı bir kadın odaya daldı. Kulakları fae'lerden daha kalındı ve dik duramayacak kadar ağırdı. Her bir kulağı, aldığı her derin nefeste kıpırdanarak sarkıyordu. Trolün derisi köseleydi ve bakır rengindeydi. Kısa boyluydu,

Siyah saçları başında dağınık bir şekilde duruyordu ve iri, parlak gözyaşları yanaklarını boyamıştı.

"Oh, oh, tatlım." Hodag Sofia'ya doğru atıldı. Trol kaslı kollarını beline dolayıp onu sıkınca huldra homurdandı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Sofia Hodag'ın başını okşadı. "Bu kadar gözyaşı yeter, ama bir tartışma yapmalıyız."

Trol kadın geri çekilerek ıslak yanaklarını temizledi. İlk defa tüneline yeni yüzler olduğunu fark etmiş gibiydi. "Kim bunlar?"

Sofia, "Odalarınız için yeni arkadaşlar," dedi. Hodag pek memnun görünmüyordu.

Sofia kemikli vücudunu kösele trolün genişliği karşısında dikleştirdi. "Bu anlaşmayı tartışmamız gerekiyor, Hodag."

"Seni güvende tuttum."

"Evet, bizi zindandan kurtardınız ve size minnettarız. Ancak," diye devam etti, "yeni bir düzenleme için çok geç kaldık. Yüzeye çıkmak ve üst taraftaki akrabalarımıza katılmak istiyoruz."

Trol başını şiddetle salladı, bunu yaparken kulakları yüzünün kenarlarına çarpıyordu. "Hayır. Seni burada güvende tuttum. Üst tarafta çirkin kavgalar oluyor, tatlım."

"Evet, duyduk. Ama bizi serbest bırakmalısınız."

Hodag'ın endişesi azaldı ve kara gözleri bir parça muziplikle parladı. "Hangisi daha iyi?"

Sofia, "Kapılarını açmak için cazibesini kullanmaya ikna etmek için nasıl bir teklifte bulunabileceğimizi soruyor," dedi. "Hodag, bizi serbest bırakırsan Yüksek Mahkeme tarafından onurlandırılacaksın."

Tatlı trol sinsi bir yaratığa dönüşmüştü. Büyük burnu kırışmıştı. "Tatlı tatlım. Zaten Yüksek Mahkeme ile çalışıyorum."

Sofia kaşlarını çatı. "Hodag, Yüce Kraliçe'nin tarafını tutun ve prensliğini çürümeye mi terk ettin?"

"Tatlı prensim yaşıyor." Trol omuz silkti. "Hangisi daha iyi?"

"Bende bir şey var." Hodag'a doğru bir adım attım. Trol kadın benden bir baş daha kısaydı ama bir güç savaşında kemiklerimi kırabilecekmiş gibi görünüyordu. "Bizi serbest bırakırsan Hodag, çalıntı anılarla dolu bir sepet alacaksın."

Trolün kulakları sanki dikkatle dinliyormuş gibi kıpırdadı.

"Bu ilgini çekti mi?" diye sordum.

Hodag başını salladı.

"Cazibemle anıları çalışıyorum."

"Ona bakmayı kes, deniz fae'si," diye homurdanan Ari dikkatimi çekti. Deniz fae'sinin kırmızı gözleri bana kilitlenmişti ve bir anda ilgimi çekmişti.

Bırakın benim büyümü almaya çalışsın. Hayal kırıklığına uğramıştım, bitkin düşmüştüm ve beni Kase'den daha uzun süre ayrı tutmaya çalışabilecek herhangi birine karşı özellikle canice hissedecek kadar uzun süredir kocamdan yoksundum.

"Bu anıları şişelerde sakladım," diye devam ettim. "Buradan çok uzak olmayan sığınağımızdalar. Trol halkınızdan kim sihirle edindiği anılara sahip olduğunu söyleyebilir?"

Hodag birkaç nefes şartlarımı düşündükten sonra başını salladı. "Bana kraliçe mücevherini ve şişeleri getirebilir misin?"

"Kraliçe mücevheri mi?"

Sofia boğazını temizledi. "Belki bunu bilmek işinize yarayabilir. Trol halkı büyülü nesnelerin kokusunu alabilir. Beni böyle buldu. Hodag sık sık bir kraliçenin mücevherinden bahseder. Bir broş, bir kolye, belki de bir küpe anlamına geldiğini sanıyorum. Onun sihirle dolu olduğunu söylüyor ve ona imreniyor."

Bakışlarımı troll'e çevirdim. "Bu mücevher, Hodag, bir yüzük mü?"

Trol bir parmağıma oynatmamı izledi ve başını salladı.

Tüm tanrılar. Ellerim trolün geniş omuzlarına düştü. "Nerede o?"

Başparmağıyla Sofia'ya ve deniz fae'sine işaret etti. "Orman cenneti. Genç prenses karanlık şifacıyla yemin edene kadar orayı vermeyeceklerini söylüyorlar."

"Genç prenses Signe," dedi Sofia.

"Niall bir Mediski, kalbi çürümüş bir şifacı," diye açıkladım. "Hodag, orman sığınağında kim var?"

"Kara şifacının annesi ve kemikli babası."

Avuç içlerimi yanaklarımdaki tedirginlik ateşine bastırdım; volta atarken aklımdan düşünceler geçiyordu. Doğruydı: Ivar ve Britta Jagged Grove'daydı. Şüphesiz, kalenin sebebi Lord ve Leydi Magnate'i korumaktı, ama aynı zamanda yüzüğü de. *Kraliçenin yüzüğünü*. Ama onu neden Niall'dan sakladılar? Neden en başta koruya atılmışlardı?

"Yüzük sana hediye edilemez. O bu topraklara ait," dedim Hodag'a. "Ama onu bulmamıza yardım edersen, sana daha büyük bir ödül vereceğiz."

"Kuzey Krallığı'ndan da," dedi Elise. Bir kraliçe rolüne bürünmüştü. Nazik bir küçümsemeyle konuşuyordu ve

Mükemmel. "Şifalı çiçeğimiz, ay kanadı ve Kuzey altınıyla dolu bir düzine çanta."

Trolün gözleri biraz beklentiyle parladı. Önce bana, sonra Elise'e gülümsedi. "Bu iyi."

Sofia, "Anlaşmalarınızı kanla mühürlemeniz gerekecek," dedi.

Hodag'ın elinde zaten çam ağacından yapılmış küçük bir sustalı vardı. Homurdandı ve avucumu işaret etti. Başparmağımın etine uzun bir kesik atarken irkildim. Sonra Hodag derisini yardı ve elimi sıktı. Tenimiz birbirine değdiği anda bir sıcaklık uğultusu koluma yayıldı, ta ki trol ısınanıp elini çekene kadar.

Elise'e de aynısını yaptıktan sonra ellerini bize doğru sallayarak yerimizden kalkmamamızı işaret etti.

"Çok fazla yüz var. Yeni kapıyı beğendim."

Sofia, "Girişler, yalnızca içeriye koyduğu kişileri serbest bırakmak için cazibeyle oluşturuldu," dedi. "Siz içeri düştüğünüze göre, fazladan bedenleri yerleştirmesi gerekecek."

Hodag onun kulağını kaşdı. "Birkaç gün daha, sonra yukarı çıkacağız." "Günler mi?" Ari inledi.

"Bekle." Elise Hodag'ın kolunu tuttu. "Yukarıdan biri yeni bir delik açmanıza yardım edebilir mi?"

"Hâlâ çok gün var. Derin kazıyorum."

Elise'in gözleri parladı. "Ben de toprağın derinliklerine inebilen birini tanıyorum."

Elise, Hodag'a garip sihirleri olan bir grup insanı koklaması için talimat verdiğinde derin bir nefes alamayana kadar ciğerlerimi bir heyecan kapladı. Yabancı güçler fikri trolün heyecandan titremesine neden olmuştu. Elise ona talimat verirken boncuk gibi gözlerini kırpmadı.

Hodag burnundan derin bir nefes aldı. "Kokusunu senden alıyorum."

"Ben Anlamıyorum." Elise Sofia'ya baktı.

"Büyülerinin senin gibi kokup kokmayacağını bilmek istiyor."

"Ari gibi," dedi Elise. "Onda öfke var. Ve bazılarının Malin gibi bir kokusu olacak."

Hodag homurdandı ve neredeyse odanın içinde sekerek boyunlarımızı, saçlarımızı ve ellerimizi kokladı. Alver kanımı uzun süre çekince bir an için irkildi ama kapıya gittiğinde gözleri parlıyordu.

"Onları bulabilir misin?" Ben sordum.

"Avladığımı her zaman bulurum," dedi Hodag. "Şimdi, kal."

Trol bir sonraki nefesinde odadan koşarak ıktı. Sofia tanrılara lanet okudu.

"Yemek!" diye bağırdı koridorda. "Seni lanet trol, *yemeğe* ihtiyacımız var."

Huldra'nın yalvarışlarını duymazdan geldim ve açık kapıya bakarak sııttım. *Yakında*. Eğer Hodag söylediği kadar yetenekliyse, yakında Kase Eriksson'u kollarıma geri alacaktım.

Ve kraliçenin yüzüğüne doğru ilk gerçek adımı atmış olacaktık.

ŞAFTÖR on üç

GECE YARISI

KARA SARAY çok geçmeden Jagged Grove'da nereye saklandığımızı öğrenecekti.

Ardımızda kanlı bir iz bırakmaya devam edersek, ağaçlarda saklanan Güneyli fae'lerden geriye kalanların sarayın kapılarına kaçması ve korunmak için çılgılık atması uzun sürmeyecekti.

Bırak gitsinler. Biz de onları takip ederiz.

Bunu düşünmeme izin vermemiştim ama Malin'in Skyd'lar tarafından kaçırılıp Kara Saray'a götürülmüş olma ihtimali vardı. Tek bildiğim, zindanda zincire vurulmuş, işkence görüyor olabileceğiydi.

Ağaçların arasında bizi gözetlediğini gördüğümüz kanatlı kan fae'sinin son feryatlarını dinlerken gözlerimi kapattım. Valen'in canavardan cevap alma şansı yoktu. Parçalanmış kanatları ve diğer fae halklarının damarlarındaki kanı kurutmaya olan düşkünlükleriyle aşağılık yaratıklar. Ama bu gece, ölümü getirdik, kanı getirdik.

Kralın baltalarıyla fae'leri katledişini dinlerken hiç pişmanlık duymadım, hiçbir şey hissetmedim.

"O yaşıyor, Kase." Niklas yanıma geldi, sırtı katliama dönüktü. "Biliyorum."

Alver yemin ediyor. Malin'le birlikte, onu öldürdüğümüz için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yeminimiz. Ruhumun en derinlerinde, onun yaşadığını biliyordum. "Ama acı çekip çekmediğini, acı çekip çekmediğini bilmiyorum ve zihnimin şiddetle dolu karanlık bir yere kaydığını hissediyorum."

Niklas başını eğdi. Çenesinin menteşesinde bir kas zonkladı.

"Bunu nasıl yaptın Nik?" Soru yumuşaktı. Ruhumdaki sefil çatlaklara bir ipucu. Sanki bir parçam parçalara ayrılmıştı.

Malin yanımda olmadan uyuyamıyor, yemek yiyemiyor, zor nefes alıyordum. Arkadaşımla yüzleştım. "Junie bir turdan fazladır kayıptı. Bunu nasıl yaptın?"

"Hatırlıyorsun," dedi Niklas. "Nasıl biri olduğumu biliyorsun. Yürüyen bir ceset. Tutunabildiğim tek şey yeminimizdi. Onun hayatta olduğunu biliyordum ve bunu bildiğim sürece onu aradım. Bu arayış, bu umut beni ayakta tuttu."

"Tek hissettiğim korku."

"Siz korkudan daha fazlasısınız. Onu kontrol ediyorsunuz ama bu korkunun sizi kontrol etmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Malin nasıl hayatta kalacağını biliyor. Elise ve Ari de öyle."

Niklas Valen'e temkinli bir bakış attı. Sol ve Halvar kardeşlerini ve krallarını fae'nin parçalanmış bedeninden çekip çıkardılar. Yüzü tıpkı Edvard Vill'ü öldürdüğüm gece benim yüzümde olduğu gibi kanla kaplanmıştı.

Valen onları itmeye çalıştı ama Sol kardeşinin yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Kendini kaybediyorsun," diye tısladı Sol. "Aklını başına topla ve karını kralı olarak bul, bir *canavar* olarak değil."

Güneş Prensi, başkaları ulaşamazken krala ulaşabildiği için biraz güçlüydü. Valen gözlerini kapatmadan önce birkaç dakika boyunca Sol'a saldırmaya hazır görünüyordu ve nefesleri daha yavaş, daha eşit geliyordu. Sol, Valen'i başının arkasından tutup kucakladı. Valen'in gözlerindeki siyahlık yeniden daha nazik ve sakın olana kadar küçük kardeşinin sırtını sıvazladı.

"Minnettar ol," diye fısıldadı Niklas, "sana onun yaşadığını söyleyecek bir bağa sahip olduğun için. Bilmemeyi hayal bile edemiyorum." Kuzey kralına sempati ile baktı. "Ayaklarımızın altında daha fazla ölüm olmaması bir mucize."

Hiçbir şey için minnettar olmak istemiyordum ama Niklas doğruyu söyledi.

Valen baltasını ölü fae'nin kalça kemiğinden çıkardı ve elinin tersiyle kanlı alnını sildi. Bakışları benimkilere kaydı. Kuzeyli kral karımın atan kalbini hissedebildiğimi biliyordu ama onun kaderini bilmiyorduk.

Böyle bir işkence beni de aynı şekilde kanlı bir deliliğe sürüklerdi. "Kase."

Ağaçlar Raum, Bard, Hagen ve Herja ile ayrılırken etrafımda döndüm.

Üç adım sonra Raum'un yanımdaydım.

"Bir şey var mı?" diye sordum. Sesimdeki çaresizlik ağırdı ve bunu pek önemsemiyordum. Çaresizlikten kan kaybediyordum. Ağzı gerildi ve gümüş gözlerinde bir gölge belirdi. "Raum, ne oldu?"

"Konuş." Valen'in sert, işkence dolu sesi kız kardeşinin sıçramasına neden oldu. Herja onun yüzüne baktı, kaşları çatılmıştı. Kral ses tonunu yumuşatmadı. "Haberlerle geldin, o zaman lanet haberleri konuş."

"Kardeşim," diye fısıldadı Herja.

"Beni şımartmayın. Eğer bir şey bulduysanız, *söyleyin*."

Raum ayaklarının üzerinde kıpırdandı, elleri iki yanında seğiriyordu. "Buradan iki boy ötede, katledilmiş fae'lerle dolu bir açıklık bulduk. Bir mücadele vardı. Ayak izlerini ve vücut izlerini gördüm."

Kralın her an öfkeyle patlayabileceği korkusuyla Valen'e bir adım daha yaklaştım. "Ve?"

"Saç buldum. Yaprakların arasında kızıl saçlar." Raum boğazını temizledi ve Valen'e döndü. "Ve bu."

Raum tuniğinin içinden, yan tarafına rünler kazınmış gümüş bir yüzük çıkardı. Birkaç parça altın saç hâlâ kenarlarına dolanmıştı. Valen başını eğdi ve kanlı eliyle yüzüğü aldı.

Boğazından kaba bir soluk çıktı. "Bizi oraya götür."

Raum alay etmeyecek, tartışmayacak kadar akıllıydı. Çenesini eğdi ve diğerlerini toplamaya gitti.

"Valen," dedi Herja. "Onu bulacağız."

Valen karanlık bir hırıltıyla, "İhtiyacım olmayan güvencelerden bıktım," dedi. "Elise'i bulup bulamayacağıma dair bir soru asla olmadı. Asıl soru, ben bulana kadar bu topraklara ne olacağı."

Halvar ve savaşçılarına kendilerini hazırlamaları için bağırarak hışımla uzaklaştı.

Herja'nın omuzları çöktü ve Hagen onu kendi tarafına doğru çekti. "Nasıl hissettiğini biliyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle." Gülümsedi. "Ama kardeşimin içinde anlamadığımız bir kana susamışlık var. Bu karanlığın derinliklerine gömülürse neye dönüşeceğinden korkuyorum."

"Belki de bu savaşı kazanacak olan hepimizin içindeki karanlıktır," dedim, gözlerim gölgeler içinde kalana kadar kırıştıranak.

Valen Ferus'un durumu kampın aceleyle pozisyon almasına neden oldu. Ne kadar hızlı yürürsek yürüyelim, bu yeterince hızlı olmayacaktı.

Denemeden, düşünmeden, on adım önümde karanlık bir duvar toplanmaya başladı. Raum durdu. "Kase?"

Malin için duyduğum korku boğucuydu. Ama aynı zamanda zamanımız tükenirse neler olabileceği korkusu da vardı. Eğer bu açıklığa yeterince hızlı ulaşamazsak. Özellikle de Valen'in zihninde. Her şeyi yok etmenin eşiğindeydi ve ona en yakın olanlar bunu biliyor gibiydi.

Fısıltılar duvardan bana çarptı. Göğsümde bir his yandı. İçinden geçip gitmek istediğimiz yerde olabilseydim. Bu bize avantaj sağlardı. Onları daha erken bulabilirdik.

Diğerleri beni takip edebilir mi? Bilmiyordum ama büyücüm bunu bilinçsizce ortaya çıkardı. Malin'e her zaman gücüne güvenmesini söyledim. Ben de kendiminkine güvenirdim.

"Gölge yürüyüşüne mi çıkıyorsun?" Hagen sordu.

"Beni bir anda Skítkast'ta gitmek istediğim yere götürdü." Malin'e ulaşmam gerekiyordu. Tıpkı Skyd'ler saldırdığında olduğu gibi, Malin'in nerede olduğunu bulmak istediğim anda karanlık korku duvarı örüldü.

Omuzlarımı geriye attım. "Fazla düşünecek zaman yok. Ben gidiyorum. Beni takip edin ya da etmeyin."

Gözlerimi kapattım ve soğuk karanlığa adım attım. Yarım nefes, yarım an ve bir sonraki adımım kırık dalların üzerinde çıtırdadı, kan ve ölüm kokusu burnumu yaktı.

Bir sonraki anda Raum yanımdaydı. Titrek bir nefes verdi. "Vay canına, bu şey, bu rahatsız ediciydi."

Diğerleri de takip etmeye başladı.

Valen. Sol. Tor. Niklas hayranlık dolu bir bakışla yürüyen tek kişiydi. Diğerleri birkaç nefes için şaşkın ve biraz solgundu.

"Uyanıkken görülen bir kâbus gibiydi," diye fısıldadı Herja.

Hata yok, korku başkaları için benim için olduğundan daha kötüydü. Açıklığı taradım. Ağaçlara ve nehre olan uzaklığımıza bakarak korunun en az üç boy derinine gittiğimizi söyleyebilirim.

Ensemdeki tedirginlik hissi beni izleyen görünmeyen gözler olduğunu ima ediyordu. Belki de saldırmak için bekliyorlardı.

Bırak gelsinler.

Valen karanlığını benim gibi saklamadı. Bunu gücünün, deliliğinin ve kraliçesinin iyiliğine olan sarsılmaz bağlılığının bir işareti gibi taşıyordu. Bense kötülüğü gölgelerin içine gömdüm. Bu, Malin bir kez daha kollarımda olana kadar krallığı parçalara ayırmak için duyduğum sürekli acıyı azaltmadı.

İçimden bir parça daha fazla insanın saldırmasını diliyordu; böylece Öteki Dünya için yalvarana kadar korkudan etlerini deşebilecektim.

"Al." Raum yumruğunu kaldırdı. "Onu bulduğumuz yer burası."

Burada bir katliam meydana gelmişti. Garip, ince yapılı dört fae cesedi açıklığın etrafına saçılmıştı. Dudaklarında koyu kan lekeleri vardı. Bazı ısırık izleri soluk tenlerini bozmuştu.

"Sluagh."

Eryka'nın nazik, titreyen sesiyle döndüm. Fae prensesi ağzını kapatmış, kanı içine çekiyordu.

Gunnar onun arkasında duruyordu, prenses için sürekli bir nöbetçiydi, tıpkı kadının kendisi için olduğu gibi.

"Ne dedin sen?"

"Onlar Sluagh halkı. Yeraltı sakinlerinin bir parçası. Karanlık fae." Gözlerini kırıştırdı ve yanağına bir damla gözyaşı düştü. "Neden buradalar?"

"Bu seni belli bir şekilde hissettiriyor," diye homurdandım. "Neden?"

Eryka ölü bir Sluagh'ın yanında diz çöktü. "Bunlar genç yavrular. Onları buraya getirmek ne büyük bir zalimlik. Teyzem buna neden izin verdi?"

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini kelimelerle açıkla, bilmecelerle değil," diye tersledim. Gunnar bana ters ters baktı ama lanet dilini tutacak kadar akıllıydı.

Kahin kehanetleri için zamanımız yoktu.

Eryka başını salladı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Yüksek Mahkeme, krallığımızın yeraltı alemlerine barış getirmek için yorulmadan savaştı. Karanlık Fae'ler aydınlık Fae'lerle sadece bir asır önce barış imzaladı. Gençlerin yabancı bir diyarda başıboş dolaşmasına izin vermek, hayatta kalmaları halinde tanrıların bir eylemi olurdu. Bu bir ölüm cezasıydı." Prensес burnunu çekti. "Sanki onlar bir hiçmiş gibi. Sanki halklarının bir önemi yokmuş gibi."

"Eğer karıma zarar verirlerse, önemli değil," dedim.

Eryka içini çekti. "Diğer rahatsız edici şey de bu. Sluaghlар ruh içicilerdir. Diğer canlıların ruhlarından güç alırlar. Ama barış anlaşması sırasında fae halkından ya da ölümlülerden içmeleri yasaklanmıştı. Hayvanları ve orman yaratıklarını avlamaları gerekiyordu.

"Kraliçelere ve büyükelçiye saldırmış olsalardı, anlaşmalar feshedilmiş olurdu. Kase," adımı yumuşak bir sesle söyledi, bana ilk kez bu kadar kişisel hitap ediyordu. "Bu savaşın düşmanlarımız tarafından kazanılması halinde tüm krallıkların kaderini değiştireceğini bilmek için yıldızların fısıltılarına ihtiyacım yok. Burada tehlikeli bir şeyler dönüyor ve teyzemin ne yaptığını bilmiyorum.

planladı. Ne tür anlaşmalar yapıldığını bilmiyorum ama kalbimde anlamadığımız bir gücün kullanıldığına dair bir ağırlık var."

Sözleri kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Çenem gergin, ayağa kalktım.

Eryka, "Sanırım yavruları öldürenler kraliçeleriniz ve büyükelçiydi," dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Valen Gunnar'ı iterek geçti ve Eryka'ya dik dik baktı. Öfkesi aslında Fae prensesine değil, daha çok kanayan dünyaya yönelikti.

"Ari Sekundär bir sluagh'ın nasıl öldürüleceğini biliyor." Eryka bir sluagh'ın kafasının arkasındaki bıçak yaralarını işaret etti. "Onlarla savaştıklarına inanıyorum ama umarım sluagh inleri onları almamıştır. Yavrularının ölümü karşısında keder içinde kaybolurlardı. Isırık izlerini görebilirsiniz. Aileleri tarafından işaretlenmişler. Sizi uyarmalıyım, yetişkin sluaghlar en ölümcül fae'lerden bazılarıdır."

"Malin yaşıyor."

"Evet. Ben de biliyorum." Eryka açıklığın etrafına bakındı. "Sanırım ya kaçtılar ya da . . . in onları bulmadan önce başka bir şey tarafından ele geçirildiler." İçgüdülerim korkuya yöneldi ama sözlerinde bir parça umut vardı.

Ari sluagh'ı nasıl öldüreceğini biliyordu. Tüm işaretler başarılı bir şekilde öldürülüp kaçtıklarını gösteriyordu. Ari'nin Güney'deki tecrübesi, Malin ve Elise'in hayatta kalma becerileri sayesinde kaçtıklarına inanmak zorundaydım. Saklanacak bir yer.

Karanlığın içindeydiler. Bir yerlerde.

Tepedeki dallarda bir kuzgunun gaklaması melankoliyi bozdu. Kuş başını salladı, ağaç dalından uçtu ve korunun derinliklerine doğru uzanan patikalardan birinde daireler çizdi.

Kuzgun bir kez daha dalın üzerine tünedi ve bize doğru ağlamaya başladı.

Eryka koluma dokunmadan önce hareketi iki kez tekrarladı. "Takip et o."

"Takip etmiyorum-" Yüzümü ona döndüğümde sözlerim kesildi. O da Gözlerinin akları, bakışları sütlü ve bulanık olana kadar donuklaşmıştı.

"Yıldızlarla konuşuyor," diye fısıldadı Gunnar. Dallara doğru baktı.

"Lanet kuşu takip et, Kase."

Bir kuzgun. Artık kuşları takip ediyorduk. Güneyliler tuhaftı. Ama Eryka'nın tuhaf transları bizi henüz büyük bir tehlikeye sürüklememişti.

"Bu taraftan," diye bağırdım ve kuzgunun etrafında döndüğü ağaçlık patikayı kestim.

Yürüyüşümüz yokuş yukarı oldu. Patikanın bir ya da iki boy aşağısında nefesimiz kesilmişti ve kayalık patika yüzünden bacaklarım ağrıyordu. Sonunda patika, titrek kavak ve herdem yeşil ağaçlardan oluşan kalın bir korunun içinde düz bir alana açıldı.

Bir yumruğumu havaya kaldırarak diğerlerini durdurdum.

Korunun ortasında bir toprak yığını *hareket ediyordu*. "O da ne?" Valen yanıma çömeldi.

"Toprakta bir şey var."

Hiçbir şey söylemedik, toprağın küçük bir tepe oluşturacak şekilde aşağı dökülmesini izledik. Bir anda yerden bir kafa çıkınca irkildim. Vay canına, bu başka bir troldü. Bu, öldürdüğüm kalın, soğanlı trolde daha narindi. Şekline bakılırsa bir dişiydi. Hâlâ kalın, sarkık kulakları ve büyük burnu vardı ama parmakları o kadar geniş değildi ve boyu da daha az uzundu.

Trol kendini deliğinden yarı yarıya dışarı attı ve havayı kokladı.

Kadının yeraltına geri dönmesini bekliyordum ama bir an sonra tuhaf bir şekilde parlayan gözlerini bize doğru çevirdi. Kahretsin, bizim yönümüze değil, tam bize baktı.

"Kokla seni." Gırtlaktan gelen bir homurtuya dönüşene kadar yüksek sesle kokladı. "Seni bulabileceğimi söyledi. Çürümüş kan ve toprak kanı. Ve-" Trol havayı tekrar kokladı. Kaşlarını çattı ve bir elini ağzına bastırdı. "Ah, küçük yıldız ışığı? Bu doğru mu?"

"Bekle. Onu tanıyorum." Eryka ite kaka ilerledi.

"Dur." Prensesi yakalamaya çalıştım ama o çoktan koşarak uzaklaşmıştı.

"Hodag!"

"Küçük yıldız ışığı!" Hodag homurdandı. Eryka iri yarı değildi ama trol kadın fae'yi iri kollarıyla sardığında alnı sadece Eryka'nın göğsüne çarptı. "Seni göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Hodag." Eryka ağaçlara döndü. "Güney'deki kraliyet çocuklarının bakıcısıydı. Bir dost."

"Ona güveniyor musun?" Valen sordu.

"Amca." Gunnar ofladı pufladı. "Bu Eryka."

"Ve söz konusu Elise olduğunda hiç risk almam, evlat." Valen'in gözleri kırmızı bir dokunuşla parladı. Onu şiddet içinde tutan güç her neyse, daha iyi hislerine karşı savaşıyordu.

Eşlerimizi bulmamız gerekiyordu. Bir an önce. Yoksa Kuzey de kralını kaybedebilir.

Gunnar ağzını kapadı ve sanki benimle aynı karanlığı görmüş gibi başını salladı. "Anlıyorum. Yine de Eryka'ya güvenebiliriz."

"Katılıyorum," dedim ve ağaçların arasına doğru adım attım.

Trol havayı tekrar kokladı. "Kokuşmuş kan. Diğeriyle aynı."

Karnıma inen bir yumruk gibi nefesim kesildi. "Diğerleri mi? Trol, sabrın tükeniyor. Açık konuş. Kanı benimki gibi kokan başka birini mi gördün?"

Hodag yarım nefes tereddüt etti ama sonunda başını salladı. Trol Valen'le yüzleşti. "Toprak kanı. Kazabilir misin?"

"Kral Valen," dedi Eryka, "sizin büyüünüzden bahsediyor. Troller yuva yapar, sizin de onun gibi yaptığınızı düşünüyor."

"Hayır." Hodag başını şiddetle salladı, böylece kulakları başını tokatladı. "Hayır. Daha iyi bir koleksiyon elde edebilmek için hızlı kazmam gerekiyor. Pazarlık yaptılar ve anlaşmaya vardılar."

"Bekle, kazmamızı mı istiyorsun?" Eryka kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Hızlıca gitmek için." Hodag avuçlarıyla bir kepçe hareketi yaptı ve tekrar Valen'e baktı. "Günlerden daha az kazdığını söyledi."

Valen bir sonraki nefesinde trolle arasındaki mesafeyi kovaladı. "O mu? Yanında bir kadın mı var, trol?"

Hodag tiksinti dolu bir ifade takındı. "Çok fazla yüz var. Onları toplamak istememiştim ama yeni bir anlaşma yaptılar."

"Troller büyü toplar ve hazinelerini yuvalarında saklar," dedi Eryka. "Kraliçeleri ve büyükelçiyi toplamış olabilir." Prenses trolle kaşlarını çattı. "Hodag, fae halkını toplamaktan bahsetmiştik. Nefes alan hiçbir şey yok."

Hodag ofladı. "Onları kurtardım. Onları korumak için yaptım. Ta ki diğer yüzler gelene kadar. O insanları toplamadım."

"Neredeler?" Yeterince gevezelik etmişim. Açıklamaya ihtiyacım yoktu, eğer Malin trolün elindeyse, bunun nasıl gerçekleştiği benim için pek önemli değildi.

"Bu taraftan." Hodag hızlı adımlarla ilerlemeye çalışırken homurdanarak ve homurdanarak ağaçların arasına daldı.

Umut oradaydı. Ama gerçek şu ki, ben en çok umuttan korkuyordum. Acımasız bir hayal kırıklığıyla kırılan bir kalbe sahip olmak hayatımda sürekli bir yoldaş olmuştu. Malin'e yaklaşma umudunun bir oyunla benden alınmasını hazmedebilir miydim, bilmiyordum.

Hodag aniden durdu. Ağaçlar daha az sıktı ve toprak hafifçe yükseldi, ancak bir banketin ortasında bir açıklık vardı. Bir insan için yeterince büyüktü.

bir adam. Kenardan baktım. Sırayla beni karanlıktan başka bir şey karşılamadı.

"Benim." Hodag bir parça gururla söyledi. "Derin kazarım."

"Yeni yüzlerin toplanmaması gerektiğini söylüyorsunuz," diye başladım, sesim kısıktı. "Yuvanıza yeni insanlar mı düştü?"

Hodag biraz sinirli bir şekilde başını salladı. "Evet. Dengesiz."

"Troller gelişigüzel şeyleri sevmezler. Niyetle toparlar," diye açıkladı Eryka.

"Toprak kazıcı." Hodag Valen'i işaret etti. "Derin kazıyorsun."

Kral boynunu yana doğru kırdı. "Bana nereye nişan alacağımı söyle trol, yakında göreceksin."

Eryka'nın yardımıyla Hodag, yuvasının nasıl düzenlendiğini ve içeride tamamen çökmesine neden olmadan toprağı nasıl kırması gerektiğini açıkladı. Valen avuçlarını toprağa koyarak tek dizinin üzerine çöktüğünde savaşçılara ve loncaya geri çekilmelerini söyledim.

Yer gümbürdediğinde ince bir ağaca yaslandım. Taş ve tahta çatladı ve eğildi. Valen gözlerini kapattı. Kırılan toprağın yarıklarından bir tıslama yayıldı. Toz ve parçalanmış taşlar havaya savruldu. Temel sarsıldı ve dağıldı.

Hodag hayret etti. Trol onun tuhaf cazibesi karşısında şaşkınlığını haykırmaya devam etti. Hiç kuşkusuz, kadını dikkatle izlemeseydik, bir sonraki Valen'i o toplayacaktı.

Toprak karmaşası ve savrulan kaya parçaları durulduğunda nabzım kafatasımın içinde gümbürdedi. Yerdeki açık bir yara ayaklarımızın altındaki derin bir mağarayı ortaya çıkardı. Kenardan bakarken boğazımdan boğuk bir rahatlama sesi yükseldi.

Yeşil gözler yirmi adım ötede benimkilerle buluştu. "Geç kaldın, Nightrender."

Malin kanlı, terli ve kir içindeydi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Valen deliğin kenarlarına kabaca kesilmiş birkaç merdiven yaparken titredi. Elise ay ışığına adımını attığında kral ilk gitmeyi istemedi, sadece talep etti; ben deliğin yarısına geldiğimde karısını kendine doğru bastırmıştı.

"Valen," diye fısıldadı Elise, "neden her tarafın kan içinde?" "Bilmek istemezsin." Sesi Elise'in kıvrımlarına karşı sertti.

Boyun.

Elise'in gözleri omzunun üzerinden benimkilere takıldı. Yüzünü bir endişe çatlağı gölgeledi. Kocasını herkesten daha iyi tanıyordu. Kendini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını anlayacağına şüphe yoktu.

Mağaraya son adımımı atarken, kollarını boynuma dolayan Malin'i yakaladım.

"*Tanrım.*" Teninin sıcaklığını içime çektim ve ellerinin şefkatli dokunuşundan keyif aldım. Onu bacaklarının altından kavradım, kucaklaması olmadan düşünemeyecek, hareket edemeyecek ya da yaşayamayacakmışım gibi ona yapıştım.

"Tanrılara inanmıyorsun," diye mırıldandı omzuma karşı. "Şu anda inanabilirim."

Geri çekildi, gözyaşları yüzündeki kire çizgiler çiziyordu. Malin başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirip çekiştirdikten sonra ağzını benimkine yapıştırdı.

Bacaklarımın tutmayacağından korktuğumda destek almak için toprak duvara yaslandım. Elim başının arkasına koyup dilimle dudaklarını ayırdım. Onu yuttum.

Öpüşmemiz sert ve açgözlüydü. Sanki birbirimizi pençelemek ister gibiydik. Ayrıldığımızda, iğrenç bir kan tadı aldım. Benim ya da onun, umurunda değildi.

"Sana borçluyum." Valen'in sesi dikkatimi çekti. Hâlâ Elise'in elini tutuyordu ama diğer kolu Ari'nin boynuna dolanmıştı. Arkadaşını ezici bir kucaklaşmanın içine çekmişti.

Ari, "Aramızda borç yok, hiçbir zaman da olmayacak," dedi. "Oldukça korkunç iki kraliçeyle birlikteydim. Beni kurtardılar."

Malin vücudumdan aşağı kayarak tekrar ayağa kalkarken bir kahkaha attı. "Sizi ilk defa bu kadar mütevazı görüyorum Büyükelçi. Ağaçların arasında bizi nasıl kurtardığınızı tüm dünyaya haykıracağınızı düşünmüştüm."

Ari sırıttı. "Planıma mükemmel bir şekilde uydun ve benim için böyle şeyler yaptın. Hadi, herkese benim ne kadar kahraman olduğumu anlat."

"Tüm kahramanlıklarınızı daha sonra paylaşacağız," dedi Elise. "Sofia'ya yardım etmeliyiz."

Ari'nin yüzü asıldı. "Haklısın."

Ari tünele geri dönerken Malin'in elini sıkıca tuttum. Halsiz görünen bir kadınla geri döndü.

Yüzündeki kir ve kanın altında, kısa ve uzak bir anı kafamı doldurdu. Kara Saray'ın büyük salonundaki bir an. Güney Yüksek Mahkemesi'nin prensi. Gelmişti, Ivar'ın önünde durmuştu.

Bu onun kadın muhafızlarından biriydi. Ya da en azından ondan geriye kalanlardan biriydi. "Valen," dedi Elise. "Bu Prens Bracken'ın iç muhafızı, Sofia." "Bir süredir burada kapana kısılmış durumda." Ari konuşurken Malin Sofia'nın tarafı.

"Merdivenlerden yukarı yürüyebilir misin?" Malin sordu.

Kadın başını salladı ama nefes alışları düzensizdi. Dudakları çatlamış, yanakları çökmüştü. Yemek yemeyeli ya da ağzını ıslatmayalı ne kadar olmuştu?

"Denizin Kralı," dedi Ari omzunun üzerinden. "Söz verdiğim gibi. Özgürlüğünüz."

Mağaradan heybetli bir figür çıktı. Gözleri, gün batımındaki bir fırtına gibi, aynı anda hem kırmızı hem de bulutluydu. Teni neredeyse yumuşak bir yeşil renkteydi. Hastalıktan değil ama deniz köpüğü ya da nemli yosun gibiydi.

Sorular daha sonra cevaplanacaktı. Güneyli muhafızları ve garip adamı trolün yuvasından çıkarmaya yardım ettim. Yüzeyde Tova ve Niklas yaralılar için iksirler ve şifalı otlar hazırlamaya başladılar.

Eryka, Sofia'yı gördüğünde boğuk bir çığlık attı. Prenses ve huldra kucaklaştı, gözyaşları yüzlerindeki tozu ve sürmeyi keserken gülüyor ve sallanıyorlardı.

"Bracken senin hayatta olduğunu biliyordu," dedi Sofia. Sesi zayıf ve kuruydu. Kum tükürmek gibiydi. "Hep umut ettiğimi ama en kötüsünden de korktuğumu itiraf etmeliyim."

Tova bir parça ironiyle, "Şefkatli kavuşmaları çok severim," diye fısıldadı. "Acaba Eryka, ailesi yavaş yavaş eski haline döndüğüne göre benim tatlı, değerli Gunnar'ımı unutacak mı?"

"Tov," dedi Malin başını eğerek. "Sesin prensese karşı biraz korumacı geliyor."

"Belki de öyleyimdir. Açıkça söylemiyor ama sanırım garip fae'lerden hoşlanıyor. Geri kalanımız gibi katılaşmış değil ve en çok o yumuşak kalpler kanıyor."

"Bakma Tova," diye fısıldadı Malin, "ama bence sen de o yumuşak kalplerden birine sahip olabilirsin."

Tova bıçağının küçük ağzını Malin'in burnuna yaklaştırdı. "Onu geri al, yoksa konuşma yeteneğini elinden alırım."

Malin güldü ve yaralarını sarmaya başlamadan önce Tova'nın elini itti. "Ben yaralı değilim. Sofia'nın yardıma ihtiyacı var. Günlerdir bir şey yemedi."

"Nik onunla ilgileniyor ve sen alnında iltihaplı bir yara olduğunun farkında değil gibisin. Kıpırdamadan dur."

"Çok talepkârsın ve ben bir kraliçeyim."

Tova homurdandı. "Ah, anlıyorum. Uygun olduğunda unvanı talep et." "Yoksa ne işe yarar ki?"

"Pekâlâ, Kanayan Majesteleri, tamamen iyileştiniz. Şimdi gidin ve sizi dinleyecek birine enfeksiyondan ölüp ölmeyeceğinizi umursadığım için ne kadar zalim olduğumu anlatın."

Tova Elise'e doğru ilerlerken Malin kıs kıs güldü. Zaten mücadele etmesi gereken bir kalabalık vardı. Sol ve Tor neredeyse Valen kadar Elise'e yakındı. Güneş Prensi baldızını incelemeye devam ederken, Tor ona ters ters bakıyor ve duyamadığım kelimeler mırıldanıyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, bir yandan onu sevdiğini söylerken bir yandan da ona hakaret ediyordu.

Halvar, Tor'un omzunu iterek onu kenara itti ve kraliçe gülene kadar ona bir şeyler söyledi.

Herja ve Hagen, Malin onları uzaklaştıran kadar Malin ve Elise arasında gidip gelmeye devam etti.

"Sanırım Elise sana kızgın," diye fısıldadım.

"Neden?" Malin bedenimin etrafından kraliçeyi çevreleyen küçük orduya baktı. Elise, endişeli ailesinin sırasının arkasında yutulmadan önce bakışlarını bize yöneltti.

"Herkesi ona gönderdin ve huzur içinde kaldın."

"Nasıl kraliçe olunacağını biliyor. İşler dayanılmaz hale geldiğinde herkesi korkutup kaçıracağından hiç şüphem yok." Malin başını omzuma yasladı. "Seni özledim, biliyorsun. Birazcık. Çok fazla değil ama bahsetmek için yeterli."

"Yalancı." Onu yanıma çektim. Malin yuvada en fazla yarım gün kaldıklarında ısrar ediyordu. Kraliçe troll'ü bizi bulmaya ikna etmemiş olsaydı, orada ne kadar süre aç ve susuz mahsur kalacaktı?

"Şimdi toprakta ne kadar kan var?" diye fısıldadı.

"Karımı bulmak için gerekeni yaptığım için özür dilemiyorum."

"Senden özür dilemeni istemiyorum. Seni bulmak için yapmayacağım şey yok Kase. Şimdiye kadar bunu kanıtladığımı sanıyordum."

Alnından öptüm. "Dürüst olmak gerekirse korktuğum ben değildim."

Bakışlarım tekrar Valen'e kaydı. Elise'in yüzünü avuçlarının arasına almış, kaşlarını Elise'in kaşlarına dayamıştı.

"Pekâlâ," dedi Malin yumuşak bir sesle, gözleri Kuzeyli soylulara duyduğu sempatinin gölgesindeydi, "belki bir an için kan dökülmesine ara verebiliriz."

"Şimdilik." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Kırmızı gözlü fae kim?" "Denizler Uçurumu denen bir yerden bir deniz fae'si."

"Bir deniz fae'si mi? Sigurd'un dediği gibi mi?"

Malin omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Beni en çok neden çağrıldığına dair anlattığı hikaye korkuttu. Kase, Kara Saray ve muhtemelen Güneyli fae, eski büyücüleri kullanıyor. Buraya zorla getirilmiş ve kanını kullanmak için oğlunu almışlar. Ona göre, çocuğun iyileştirici kanı varmış."

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama eğer doğruyu söylüyorsa, bence bu işin arkasında Britta Grym vardı." Malin tereddüt etti. "Başka bir şey daha var. Hodag bize yüzüğün nerede olduğunu bildiğini söyledi. Ivar ve Britta'da. Burada, ormanda."

Gözlerim gölgelendi; kanım soğudu. "O zaman bir sonraki hamlemiz hazır." Alnından öptüm. "Dinlenmelisin. Yakında buluşmamız gereken işaretler olacak."

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

TOVA'NIN KORKULARI YERSİZ GÖRÜNÜYORDU. Eryka, Sofia ile vakit geçiriyordu ama Gunnar'dan çok uzaklaşmış gibi görünmüyordu.

Biz kamp kurarken Güneyli fae'lerin birkaç numarası hakkında konuşuluyordu. Konuşmalar Bracken'ın saraydaki rolü ve Niall ile nişanlanan kız kardeşi etrafında yoğunlaştı. Prenses Signe fazla büyüğü olmayan bir piyon gibi görünüyordu. Oyun masasının yanlış tarafına itilmiş talihsiz bir oyuncuydu. Frey, kardeşi Axel ve Kuzeyli Savaşçılardan birkaçı Sofia'ya ve onun şehvet ve baştan çıkarma yeteneklerine büyük ilgi duyuyordu.

Birkaçı ona dokunmaya çalıştı, hatta ona aşık olduklarını ima ettiler ve onu yataklarına götürmek istediler. Çoğu dillerinde bir dizgin olmadan konuşuyor gibiydi.

"Bırakın kadın uyusun. Lanet olsun, hayvan mısınız siz?" Herja homurdanarak savaşçılarını uzaklaştırdı.

"Affet beni," diye fısıldadı Sofia; gözleri yorgunluktan dalgalanıyordu. "Yaralandığımda kontrolüm zayıflıyor, bu yüzden cazibe patlamaları dışarı sızıyor. Her zaman en çok kalbi alınmamış olanları etkiler."

"Affedilmeye ihtiyacınız yok," dedi Herja, elleri kalçalarında adamlara bakarken. "Ayakta zor dururken seninle yatmayı hayal eden akılsız piçler olmaktan daha iyisini yapmalılar. Tanrılar, anneleriniz sizden utanırdı."

Frey ve kardeşi iyice azarlanmış görünüyorlardı ve huldranın uzağına kaçıştılar. Diğerleri özürler mırıldandılar ama mesafe konusunda daha huysuz görünüyorlardı.

Sonunda Niklas ve Halvar, Sofia güçlenip cazibesini tekrar dizginleyene kadar onu korumayı tercih ettiler. Onların kalpleri

Diğerleri ve şehvetin gücü üzerlerinde ölüyor gibiydi.

Derme çatma çadırlarda, kürklerin altında yatacak yerleri çabucak ayarladık. Valen nehirdeki bir kıvrımı gözetlemeleri için muhafızlar ayarlamıştı ve bize yıkanacak bir yer vermişti.

Başımı eğdim ve deniz perisinin parmaklarının etrafındaki su damlacıklarını düşüncelere dalmış bir şekilde döndürmesini izledim.

"Kendinize kral dediniz ama sizi tanımamız gereken başka bir adınız var mı?" Nemli saçlarımı omzumun üzerinden örerek sordum.

Gözlerini kaldırdı. Sakalı terbiye edilmiş ve cildi temizlenmişti ama yine de beni duraksatıyordu. Bu adamdan hoşlanmamam için bir neden gösteremiyordum ama tehlikeliydi. Kayıp varisini geri almaktan başka bir nedenle yanımızda durduğunu düşünmek akıllıca olmazdı.

Eğer hikaye doğruysa.

Ağzının yarısı sırtarak büküldü ve bir dişi ortaya çıktı. "Thorvald. Thorvald of the Ever."

"Bunu daha önce de söylemiştin, Ever?"

"Krallığım." Thorvald bakışlarını tekrar suya çevirdi ve bir kasırga oluşana kadar parmaklarını döndürdü. "İlmimiz bize denizin sonsuz olduğunu söyler. Başlangıçta karayı sular şekillendirdi ve sonunda karayı yutan denizler olacak."

Gösterişçi. Biraz kibirli. Yine de çoğu kral kendi topraklarının en gerçek, en büyük ve tanrılar tarafından en çok sevilen topraklar olduğuna inanırdı.

"Umarım yakında krallığınızı tekrar görürsünüz."

Thorvald alay ederek nehre odaklandı ve ben de bunu ondan ayrılmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Kampa doğru aceleyle ilerledim. Hob ve Inge çoktan kalın bir kürkün altına girmiş, uyuyorlardı. Vill Hanesi'nden olanlar iki gece önce mağaralardan çıkarılmış ve Skítkast'a gönderilmişti. Sadece Oskar kalmıştı. Ben yanlarından geçerken ateşin içinden bana gergin bir bakış attı.

Kampın derinliklerinde Lynx, Tova ve Raum'un uyuduğu yerleri işaretledim. Isak yakınlardaki bir ağaca yaslanmış, gökyüzüne bakıyordu.

"İyi misin, Isak?"

Bana gönülsüzce sırtıttı. "Bu, çocukluğumuzdan beri Fiske'den en uzun süre ayrı kaldığım an."

"Yakında," diye fısıldadım. "Bu yakında sona erecek ve bir daha ayrılmamız için hiçbir neden kalmayacak."

Isak tekrar gökyüzüne baktı. "Umarım haklısındır."

Başka türlüüne inanamazdım. Kara Saray'ı ele geçirmeye çalışırken aylarca ya da sırayla hayatta kalma düşüncesi savaşın ağırlığıyla omurgamı bükte.

Ancak iki krallığın akrabalık içinde çarpışmasına tanık olmak yüreklendiriciydi. Kampın dört bir yanına hem Kuzey'den hem de loncalardan kürklü hasırlar, içki boynuzları ve yıkama malzemeleri saçılmıştı. Çizgiler yoktu, bu kamplarda sadece sadakat yaşıyordu. Gunnar bize her zaman Kuzey'in yanımızda duracağını söylemişti ama şimdi yanımızda durmaktan daha fazlasını yaptıklarını daha iyi anlıyordum. Bizim bir parçamız olmuşlardı.

Biz onları savunurduk, onlar da bizi savunurdu, sanki hepimiz tek bir ülkeymişiz gibi.

Kuzey'in Ferus soylularıyla ittifakımız daha derindi. Daha güçlü bağlardan oluşuyordu. Sevgi, dostluk, saygı. Bu tür bağların bencil arzuların kırılğan camından değil de demirden yapıldığını düşünmek hoşuma giderdi. Akrabalık kan ve savaşla kazanılırdı, manipölasyon ve hilelerle değil.

Kase için alanı taradım. Tor ve Sol, Herja ve Hagen'in yanına yerleşmişlerdi. Halvar, Gunnar, Ari ve Eryka ile birlikte gülüyordu.

Kase kampın kayıp parçasıydı. Onun kral ya da kraliçeyle birlikte olmasını bekliyordum ama Valen, Elise'le birlikte kaçabileceği yeni bir yuva yapmıştı.

Gün doğana kadar onları göreceğimizden şüpheliydim. İç çekerek, biraz da özlemle özel alana baktım.

"Yeryüzünü eğip bükemem ama gölgelerde saklanma konusunda yetenekliyimdir." Arkamdan yaklaşan Kase'nin sıcak nefesi boynumu okşadı.

Vücuduna doğru kıvrılıp kollarının ve omuzlarının çukurlarını ve şeklini izlerken adama dokunma ihtiyacı parmak uçlarımda karıncalandı. "Çok mu belli ediyorum?"

"Onların kulübelerine ya yakacaktımsınız ya da size teslim etmelerini isteyecektmişsiniz gibi bakıyorsunuz."

Bir kolunu belime doladı ve beni ağaçlardaki gölgelere doğru götürdü. Kavak ağaçlarının altında Kase birkaç koyun postuyla yarım bir çadır kurmuş ve yere kalın bir ayı postu sermişti.

"Bir kraliçe için uygun değil ama Felstad'a dönmeden önce işimizi görür."

O uzaklaşmadan önce elini çekti. "Ne zaman bir kraliçe yatağına ihtiyacım olduğunu gördün ki? Bu mükemmel."

Kase kalın bir yorganı geri çekti. Beni yorganın altına soktukten sonra vücudunu bana doğru kıvrıldı, sırtımı göğsüne yasladı ve vücudumun nemli ucunu

parmaklarında örüyordu. "Dün gece cehennemden gibiydi." Bir kolunu başımın altından geçirdi, sonra omzumun üstünü öptü. "Senden uzakta çok fazla zaman geçirdim ve şimdi bir günden fazlasını kaldıramıyorum. Ne zaman benden ayrılсан, seni bir daha görememe korkusu beni boğuyor."

"O zaman benimle takılıp kalman iyi bir şey. Çok uzun geceler boyunca senin ellerin tenimde olmadan yaşadım ve o gecelere asla geri dönmemeyi planlıyorum."

"Öyle mi?" Kase'nin sesi karanlık ve alçaktı; eli sefil ama lezzetli bir yavaşlıkla belimin kıvrımından aşağı kaydı.

Parmak uçları Inge'nin bana verdiği temiz pantolonun gevşek bandını okşadı. Bir sonraki nefesim sert ve hırıltılı çıktı.

"Bu elleri mi kastediyorsun?" Kulağımın memesini dişlerinin arasına aldı ve elini belimin altında kaybolana kadar kalçamın kıvrımında kaydırıldı.

Parmak uçları karnımın alt kısmında gezinerek başımı çıldırtıcı bir şekilde döndürdü. "Bu tamamen onları nasıl kullanmayı planladığınıza bağlı."

Kalçalarımı salladım ve onunla yüzleşmek için yuvarlanmaya çalıştım.

Kase vücuduma sarılışını sıkılaştırdı ve beni başka yöne çevirdi. "Hayır. Kımıldama."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama başımın altına sıkıştırdığı kolu dirseğimden bükölüp elini gömleğimin önünden aşağı kaydırınca her kelimeyi yuttum. Kase bir göğsümü avuçlarken diğer eli kalçalarımın arasındaki sıcaklığa kaydı.

İkiye bölünmüştüm.

"Görüyorsun ya, eğer bu eller bu kadar şiddetle özleldiyse-" Parmakları bedenimle dalga geçip işkence ederken Kase ensemleri öptü. Boğazımdan boğuk bir inilti çıktığında tenime karşı sırttı. "O zaman bu gece sana ne kadar ait olduklarını kanıtlayacaklar."

"Ama ellerim de senden hoşlanıyor," dedim nefes nefese. "Hem de çok." "Bu gece onlarla kalacaksın."

"Bana emir veremezsin."

Yalanlar. Hepsi tek bir alaycı yalandı. Şu anda, bana dokunma şekliyle, Kase her hareketime hükmedebilirdi ve ben de itaat ederdim. Parmakları merkezime doğru kıvrıldığında dudaklarımdan bir inilti dökölldü. Kalçalarımı kendine doğru çekti ve beni vücuduna sıkıca bastırdı.

"Bu gece, bir kraliçenin sözü bile bana aksini söyleyemez." Dişleri boğazımı tırmaladı. "Şimdi ellerini bırak ve benimkiler çalışsın."

Tanrılar adına, sözünde durdu. Bir nefes daha aldığımda tutarlı bir düşünce oluşturamıyordum. Önemli olan tek şey onun güzel elleri, güvenli vücudu, karanlıkta fısıldadığı talepkâr, neredeyse pis sözleriydi.

Hata yok, beni diğerlerinden ayırdığı andan itibaren kontrolü ele geçirmişti. Bedenim bana ait değildi, zihnim artık berrak değildi. Teslim oldum ve iyiliğe karşılık verme arzumdan vazgeçtim. Adam bana kör edici bir zirveye kadar işkence etti. Parmakları göbeğimin sıcaklığını kısıtırıp okşadı, sonra göğüslerime, göbeğime, boğazıma yavaş ve şefkatli bir dikkat ekledi, sanki her dokunuş arkasında bir Kase damgası bırakıyormuş gibi.

Vücudum, beni kıvrandırken bırakana kadar ellerine doğru eğildi ve kenardan aşağı düşene kadar dikiş yerlerinden patladı. Ben haykırırken Kase başımı arkaya yatırdı ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Öpücüğü salıverilmemin hıçkırıklarını yuttu. Dokunuşu yavaşladı, dudakları ve kucaklaması beni yavaşça şimdiki zamana geri döndürdü.

"Bunun bedelini çok yakında ödeyeceksin, Nightrender," diye fısıldadım nefes nefese bir iç çekişle, omzumun üzerine yuvarlanıp göğsüne yaslanırken.

Kase başımı öptü. "Dört gözle bekliyorum."

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

HAFIZA ŞİİRİ

SABAH ÇOK ÇABUK GELDI. Vücudumdaki ağrılar tepeden tırnağa her yerimi sarmıştı ama bu rahatsızlığı bir kenara bırakıp kampın yüklenmesine yardım ettim.

Valen solgun şafakta bambaşka bir kraldı. Kasları gevşemiş ve gözlerinin koyu gölgesine parlak, yaramaz bir parıltı geri dönmüştü. Kolu Elise'in beline dolanmaya devam ediyordu ama artık yüzünden damlayan kanla o kadar da kötü görünmüyordu.

"Nerede bu geminiz?" Valen deniz kralına sordu.

Thorvald, "Aradığım zaman bana gelecek," diye mırıldandı.

Kase Thorvald'a güvenmiyordu. Doğru, çoğu insana güvenmezdi ama bu konuda çekincelerimizde birleşmiştik.

Thorvald daha fazla cevap vermeden bizimle alay etti ve karavanımızın arkasına doğru kaydı.

"Oldukça tatsız biri, sence de öyle değil mi?" Ari diğer tarafımda belirdi, açık avucundaki bir dizi yabani yemişi eliyordu.

"Nahoş insanlarla uğraşmaya alışkın olmam iyi bir şey." Kolumu Kase'ninkiyle birleştirdim ve alnındaki kırıklığa güldüm.

"Benim nahoş olduğumu mu söylüyorsun? Kendi karım mı?"

"Öyleyim," diye araya girdi Ari. "Eğer o söylemeyecekse, ben söyleyeceğim."

Büyükelçi, Kase'nin yumruğundan kurtuldu ve Valen ve Elise'le birlikte yürümek için uzaklaşırken güldü.

Kase kampa çitlerin arasından takip etmeleri için seslendi, ama ağzında bir sırtmanın titreşimini gördüm.

"Mal." Hob, ben ve Kase ile birlikte ön tarafa doğru ilerledi. Güneş tepedeydi ama havada acımasız bir ayaz vardı. Hob'un yanakları kızarmıştı.

Bize ulaşana kadar soğukta koşmaya başladı. "Trol mü istiyorsun?"

"Trol mü? Hodag?"

"Soruyorum çünkü dün gece küçük yaratık bir şeyin kokusunu aldığını ve kaçtığını söyledi. Riskli olabilir."

İçimi çektim. Haksız değildi ama şimdi ne yapacaktık? "O gitti. Onu çıkarabilecek tek kişi Valen, ama bu da konumumuzu riske atar."

"Anladım." Hob bir rüzgâr esintisine karşı ürperdi. "Yine de bilmen gerektiğini düşündüm."

"Felstad'a çabucak varacağız," dedi Kase. "Sonra da Trol'ü görürüz. Yanımızda bir oyuk açıcının olması bizim yararımıza olacaktır."

"Geri dönmek iyi olacak." Hob omzunun üzerinden baktı, kaşları biraz endişeyle çatılmıştı.

Kaburgalarına dirsek attım. "Inge iyi mi? Kardeşi sorun çıkarmıyor, değil mi?"

"Hayır. Hatta bu sabah onunla konuştu, bizim ufaklık hakkında sorular sordu." Hob kıkırdadı. "Son haftalarda çok büyümeye karar verdi."

"Bir kızınız olacak, değil mi?"

Hob'un yanakları biraz daha kızardı. "Buna bir his diyebilirsin, Mal."

"Senin iyiliğin için, umarım annesi gibi huyları olan bir kızdır. Babası gibi huyları olan bir oğul değil."

"Tanrılar, hayal edebiliyor musunuz?" Hob usulca güldü. "Inge'i bir süreliğine vahşi doğadan uzaklaştırmak istiyorum, hepsi bu."

Felstad *vahşi doğanın dışında* diyebileceğim bir yer değildi ama yine de harabe duvarların arkasına geçme ihtiyacını anlıyordum. Orada huzur vardı. Toprağın acımasızlığına karşı bir parça güvenlik.

Hob arka tarafa döndü ve kayıp trolü nasıl izleyeceklerini tekrarladı.

"Küçük gelmeden önce Inge artık dışarı çıkmamalı," dedi Kase tekrar yalnız kaldığımızda. "Dagny'nin başına gelenlerden sonra, gençleri Kara Saray'dan saklamak daha iyi olur."

Midem bulandı. "Sence onlar-"

Kase, "Bu en acımasız işkence," dedi. "Bir anneyi yavrusundan mahrum etmek, yaşayıp yaşamadıklarını bilmeden bırakmak. Evet, öyle. Niall, Ivar, hatta Leydi Magnate bile küçükleri bize karşı kullanmaktan çekinmezdi."

Ash ve Hanna'dan sık sık geride kalmalarını istemesinin nedeni şüphesiz bunlardı. Elise'i düşünmeden edemedim. Bu savaşı kaybedersek, bir kraliçenin çocuğu koz ya da işkence olarak ne büyük bir ödül olabilirdi.

Kase'nin elini tutarak bu düşünceden sıyrıldım.

Bizi saray yönüne ya da Limericks ve Felstad'ın derinliklerine götürecek olan kavşakta, Kase yiyecek ve su için zaman tanımak üzere durakladı.

"Junie ve diğerlerini çağıracağız." Kase bana bir deri su uzattı. "Artık yüzükle ilgili bir ipucumuz olduğuna göre, herkese ihtiyacımız olacaktı gibi bir his var içimde."

"Katılıyorum," dedim. Hâlâ Skítkast'ta olanlarla aramızda bu kadar mesafe olması bana pek iyi gelmiyordu.

"Yaklaştık, Mallie," diye fısıldadı. "Öyle ya da böyle, bu savaş çok yakın."

Sesi, kendine sakladığı bir yükün ağırlığını taşıyordu. Korkularını yüksek sesle dile getirmiyordu, sanki dile getirirse gerçekleşecekmiş gibi. Ama endişenin altında bir heyecan, bir güç yatıyordu ve ben de ona sarıldım.

Buna inanıyordu, riskin canlı ve ölümcül olduğunu biliyordu ama planımıza, adımlarımıza inanıyordu. Onun gücünden biraz aldım ve omurgamı dikleştirdim.

Ancak bir sonraki adımda gölgelerin arasından bir çılgılık yükseldiğinde kararlılık paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

ALTILI ŞEF

GECE YARISI

AĞAÇLARIN ARASINDAN HIZLA GEÇTİK. Birkaç adımdan fazla gitmeden orman inceldi. Kayarak durdum, neredeyse Hagen'in sırtına çarpıyordum. Çığlık atan Herja olmuştu. Hagen kılıcını çekmiş bir halde onun önünde dururken ortasına sarıldı.

Bard da onlarla birlikteydi. Kemikleri kırmaya hazır ellerini uzattı. Ama içimi asitle dolduran, ağacın dalında asılı duran ceset oldu. Malin benden birkaç dakika sonra ağaçların arasından çıktı. Vücudumla çarpıştı ve onu gerçeklerden koruma arzum giderek arttı.

Göğsümde acı vardı. Yine de onu bundan koruyamazdım.

"Hayır." Malin bir avucuyla ağzını kapattı. Gözlerinden yaşlar fışkırdı ve yaldızlı yeşili cama dönüştürdü. Boynundan asılmış, bedeni ağaçların arasında sallanan adama bakarken gözlerini kırıştırdığında ikiz gözyaşları yanaklarına döküldü. "Sigurd."

Çelik adam ölmüştü. Vücudu dövülmüştü. Yüzünde çürükler vardı. Vücudunun her bir parçası işkence ve vahşeti gözler önüne seriyordu. Parmaklarının garip açılarla bükülmesinden, yanaklarına ve alnına kazınmış rune küfürlerine kadar. Saçlarını kesmişler, kafa derisinde çok az şey bırakmışlardı ve derin, acımasız yaralar bileklerini ve kollarını oymuştu.

Asıldığı ağacın yanında homurtular ve gırtlaktan gelen feryatlar sabahı dolduruyordu. Avucumu açıp parmak uçlarımdan gölgeler saçarak kanlar içindeki trolle nişan aldığımda öfke korkuya karıştı.

Ağaca doğru hışımla ilerlerken boğazına dolanan sisli kurdeleler onu yerinde tuttuğunda Hodag çığlık attı ve hıçkırdı.

"Adamımızı öldürdün, trol." Sesim ezilmiş taş gibi kuru ve ölüm tehdidiyle baş döndürücüydü.

"Hayır." Hodag başını şiddetle salladı ve sarkık kulaklarıyla kendi nemli yanaklarını kırbaçladı. "Hayır. Ama ... ama ben kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü bir şey."

Yumruğumu sıkarak yaratığın etrafındaki karanlığı, boğazının yolu daralana ve hava kıtlaşana kadar sıktım.

"Hayır," diye mırıldandı Hodag.

Onun boynunu kırardım. Sigurd benim korumam altındaydı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Korkunç bir şekilde. Son günlerde Malin'i bulmak için her türlü çabayı gösterdiğim için özür dilemeyecektim. Sadece başka bir yerdeki dikkat eksikliğimizin adamın katledilmesine neden olacağını tahmin etmemiştim.

"Kase." Eryka elini koluma koydu.

Fae'lerin cesareti. Şimdi benimle onun bilmeceleri ya da cümleleriyle konuşmanın zamanı değildi. Gunnar'ı sevsin ya da sevmesin, bir şeyi öldürme ihtiyacına kilitlenmiştim. Kendi suçluluğumu hafifletmek için, intikam için, bunun heyecanı için. Çelik adama yapılanlar yüzünden biri öldüğü sürece pek umurumda değildi.

"Çek elini üzerimden," diye homurdandım, gözlerim her kelimedede daha da kararıyordu.

"Bırakın onunla ben konuşayım." Eryka'nın sesi daha sert, neredeyse güçlüydü. "Hodag katil değil. Bunu o yapmadı ama belli ki çok üzgün. Ne olduğunu anlayacaktır."

Ancak Malin avucunu diğer elime kaydırduğında, trol üzerindeki büyülü tutuşumu bıraktım. Sinirlenerek kolumu açtım ve Eryka'ya sessizce trolle istediğini yapmasını söyledim.

Karanlık bakışlarımı trol ve fae prensesine dikerek volta attım. Bir yanım Malin'in yanımda kıpırdamadığının, bir yanım da gözlerini çelik adamın suretinden ayırmadığının farkındaydı. Onun acısı içimi yakıcı bir bıçak gibi kesti ve göğsümde pıhtılaşan suçluluk duygusuna eklendi.

"Onu alacağız," diye homurdandım, ona bakmak istemiyordum, belki de korkuyordum. "O zaman Sigurd'u Öteki Dünya'nın büyük salonuna doğru düzgün göndeririz."

Malin sonunda ayağa kalktı. Bir elini bileğime doladı ve ona bakmam için beni zorladı. Gözlerindeki acının sıcaklığı kafatasımın arkasını soydu ve en karanlık düşüncelerimi gördü. "Bu senin hatan değildi, Kase."

Kadın, içimde sakladığım her sırrın çözülüşü olacaktı. Elbette, keskin sözlerin ve entrikaların altında yatan gerçeği görecekti.

Çenem sıkıştı. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmedim."

"Her hareketi tahmin edemeyiz. Her yerde olamayız. Sadece elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz," diye fısıldadı yanağıma dokunarak. "Sigurd biliyordu ki

risklere rağmen bizimle birlikte durdu. O size inandı."

Bana söylediği son sözleri düşünerek karanlık bir şekilde kıkırdadım.

"Hayır. O kraliçesine inanırdı."

"Gel Hodag, burada güvendesin." Eryka geri döndü, bir eli Hodag'ın omzundaydı.

"Benim hatam, yıldız ışığı," diye hıçkırdı trol.

"Ne oldu?" Trolle ters ters baktım. "Kampımızı terk ettiniz, sonra da adamımızı ölü bulduk."

"Adamı Hodag öldürmedi," diye fısıldadı Eryka. "Adam Hodag'ın önünde öldürüldü ve biz onu bulana kadar cesediyle birlikte burada beklemek zorunda kaldı."

"Oldukça eminsin," diye hırladım. "Sanki daha fazlasını biliyormuşsun gibi-" "Kase." Malin gözlerini kıstı. "Eryka bu işin içinde yer almadı."

Beynimin mantıklı kısmı Eryka'nın gerçek bir ruh olduğunu ve muhtemelen kimseye ihanet edemeyeceğini biliyordu. Ama suçluluk ve öfke, suçu benden başka bir yere atmaya çalışıyordu, oysa gerçekte Sigurd'un nefes almasını sağlayan bendim.

"Hodag Malin'le kan yemini etmiş," diye devam etti Eryka. "Onları yuvadan kurtarması için ona anılar vaat edilmişti ve Felstad'a yaklaştıkça, bu kan yemini onun ödülünün kokusunu almasını sağladı."

İlk defa Hodag'ın elindeki bohçaya dikkat ettim. Malin'in kampları ele geçirdikten sonra öldürdüğümüz Skyd'lerle ilgili anıları.

"Felstad'a gitmişsiniz," dedi Malin.

Kalbim bir kurşun yumağı gibi battı. "Eğer Felstad'a gittiysen, neden yüzün yeşil görünüyor, trol?"

Hodag burnunu çekti ve boncuk gözlerini benimkilere dikti. "Dikkatli değildim. Diğer troller kokumu aldı. Benim güzel tünelim onları onlara doğru götürdü. Benim hatam."

"Eryka, ne demek istediğini açıkla." Öfke titremesi dilimden yuvarlandı. "*Şimdi*."

Valen, Elise ve Kryv'lerin çoğuyla birlikte Herja ve Hagen de bize katılmıştı. Eryka duraksadı; devam etmeden önce yarım bir nefes için Gunnar'a baktı. "Kale artık koruda değil. Düşmanlarımızı koruyan Fae halkı Hodag'ın tünelini fark etti. O Felstad'a girdiğinde, onlar da peşinden gittiler. Çelik adamı avuçlarının içine aldılar ve harabeleri bulduklarında ... işgal ettiler."

"Felstad'ı buldular." Malin'in titreyen fısıltısı bana bir bıçak ucunun binlerce çentiği gibi çarptı.

İşte oradaydı. Hepimizin fark ettiği ama kimsenin yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği gerçek. Eğer Hodag, Malin'in harabelerde sakladığı anılara sahipse, eğer kale Hodag'ın izini takip ettiyse, bu Ivar ve Britta'nın sığınağımızı ele geçirdiği anlamına geliyordu.

Bunun anlamı . . .

"Laila." Herja yayını bıraktı ve Hagen'in göğsüne yaslanarak hıçkırdı. "Laila ellerinde!"

Ufaklıklar. Ash. Hanna. Von. Geride bıraktığımız tüm çocuklar artık Britta ve Ivar'ın ellerindeydi.

"Ne dedin sen?" Luca, Halvar ve Raum'u iterek geçti. Dikkati bana kilitlenmişti. "Felstad'ı aldılar. *Ailemi* mi aldılar?"

"Luc," Raum ona uzanmaya çalıştı ama Luca onu itti.

"Dagny'ye bir daha saraydan korkmayacağına dair söz verdim." Sesi ağır bir karanlığın içinde çatladı. "Onu orada bıraktım. Ona bunu tekrar yaşatmayacağım, Kase. Onu tekrar almalarına izin vermeyeceğim."

Boynunun arkasını kavradım ve alnını kendime doğru çektim. Luca küstah ve cesur olabilirdi, çocukken bile ironi ya da şakacı kaprisler dışında bir şey göstermesi nadirdi. Söz konusu Dagny olduğunda, o bir cam gibiydi. Ona karşı hissettiği korku, acı ve tutku yüzündeki her kırıışıkta yazılıydı.

"Luca." Ses tonum karanlıktı ama kararlıydı. "Ona bir daha dokunmayacaklar."

Felstad'da kalan herkesin Sigurd gibi katledilmesi ya da asılması fikrini hazmedemiyordum.

"Varisimi alacaklar." Deniz fae'si kalabalığı yarıp geçti. Sesi kararlıydı, neredeyse hiç endişelenmemişti. "Beni bu yere götür."

"Hepimiz *burayı* alacağız," dedim. Sesim cam kırıkları gibi pürüzlüydü. "Bu duvarların içinde risk altında olan senin oğlundan daha fazlası var."

"O Ever'in varisi."

Kırdım. Elim boğazına dolandı. Malin bana doğru uzandı ama kimse beni gerçekten geri çekmedi. Sesimi alçak ve sert bir şeye indirdim. Her kelimesinde gerçek bir tehdit vardı. "Altından yapılmış olması umurumda değil. Onun hayatı benim Kryv'imden, masum bir prenesten, Von Grym'den daha değerli değil."

"Bazı küçüklerin diğerlerinden daha önemli olduğunu hatırlasan iyi edersin."

"Seni şimdi öldürsem iyi olur."

"Yeter." Malin aramıza girdi. Sesi hâlâ titriyordu ama giderek artan bir güç vardı. "Hepsini alacağız. Kara Saray'a hiçbir küçük ölmeyecek. Bir tanesi bile."

Deniz fae'si Malin'in dokunuşundan sıyrıldı. "Bu yemini tutmaya bak, yoksa aradığım senin kellen olacak."

"Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et." Dudağım kıvrıldı ama Malin daha fazla kan dökülmeden kolumu çekti.

Thorvald'ı Luca ve Hagen'ın bakışlarına ve alaylarına katlanmak zorunda bırakarak beni deniz fae'sinin kendini beğenmiş piçinden uzaklaştırdı. Çocukları fae'ler tarafından aşağılanan iki babanın, o aptalın icabına bakacaklarına ve beni bu dertten kurtaracaklarına dair içimde bir umut ışığı vardı.

"Kase," diye fısıldadı Malin. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Sigurd'u götürmeliyiz. Düzgünce dinlenmeyi hak ediyor ve bize gerçeği gösterebilir."

Malin'in başparmağı küçük parmağımın üzerinde gezindi. Gözlerinde mesafeli bir bakış vardı ama anlıyordum. Sigurd'un son anılarını alacaktı. Her ne kadar acı verici olsa da, çelik adam bugün burada gerçekte ne olduğunun anahtarıydı.

Ladin ve kavak ağaçlarından oluşan karanlık bir koruya sığındık. Bölge gizliydi ve bize plan yapmak için zaman kazandıracaktı. Kendimi suçluluk duygusundan kurtaramıyordum. Birincisi, Sigurd'u gerektiği gibi koruyamadığım için. İkincisi, onun acınası cenaze ateşi için. Hızlı çalışmamız gerekiyordu ve onu bir keçinin bile zor sığacağı bir çukurda yakmıştık.

Malin son kır çiçeği çiçeklerini küllerinin yanına koyduğu taşın etrafına yerleştirmeyi bitirdi. "Umarım tanrıların sofrasında bana da bir yer ayırırsın da bir gün müstehcen hikâyeler anlatırız dostum."

Kemik tozuyla dolu deri keseyi avuçladım. Sigurd'un hayatı çok erken elinden alınmıştı. Ölümü hak etmemişti ama Malin'in yaptığı ilk şey küçük parmağını almak ve Niklas'ın yardımıyla parmağını toz haline getirmek olmuştu.

"Bu benim onu biraz da olsa hayatta tutma yöntemim," demişti bana. Malin hemen kemik tozunu Hodag'ın hikâyesini doğrulamak için kullanmıştı. Harabelerin kontrolü Kara Saray'ın elindeydi. Sigurd, hafıza hırsızı hakkında konuşurken yakalandıktan sonra sokaklardan kaçırılmıştı.

Rıhtım. Bir Elixist, dilini gevşeten serumlar aracılığıyla bizimle olan bağlantısının gerçeğini almış ve ona işkence etmişti, ancak bu çelik adamı kırmaya yetmemişti.

"Bizi asla tamamen ele vermedi," dedi Malin gururla. "Serumlara karşı savaştı ve nereye gittiğimizi onlara asla söylemedi. Sadakati yüzünden öldürüldü."

Kalın kalın yutkundum. Doğrusu, çelik adamı hafife almıştım. Özünde biraz asi olduğunu biliyordum. Malin'e değer veriyordu ama bıçaklar derisini parçaladığında taştan ve demirden bir adam olacağını düşünmemiştim.

İntikamını alabiliriz. Çok daha fazlasını hak etmesine rağmen.

Malin geri çekildi ve ben de taşın yanında diz çöktüm. Hiçbir şey söylemedim. Kelimeler gelmiyordu. Ama elimi soğuk kayaya bastırdım. Boş yere ölmeyeceğine dair sessiz bir söz.

Felstad'ın duvarları arasında kapana kısılmış ya da zarar görmüş hiç kimse, düşmanlarımızın kanı ve kemiği aracılığıyla kendilerine borçlu olunan adaleti yeterince yakında almadan gitmeyecektir.

ON YEDİ ŞAFTÖR

GECE YARISI

LUCA SAKINLEŖTIRILEMİYORDU. Dagny ve oğlunun Felstad'da kapana kısıldığı gerçeğı ve Dagny'nin çektiğı acıların geçmişı üzerinde ne kadar uzun süre durursa, o kadar tehlikeli bir dürtüselliğe kapılıyordu. Sözüm üzerine Niklas ona, en azından yarın öğlene kadar sessiz kalmasını sağlayacak uyku ilaçları verdi.

Gözümüzün önünden kaçıp Felstad'ın duvarlarına tek başına saldırmasını ve kalbinin sökölmesini izlemektense uyuyup nefes almaya devam etmesi daha iyi.

Luca'nın uyuması için yaptığımız kürkle kaplı kulübeden geri çekildim ve usulca horlamasını dinledim.

"O nasıl?"

İrkilerek bir elimi belimdeki kılıca götürdüm, ancak gelenin Elise olduğunu fark edince rahatladım. Kraliçe uyuyan Luca'ya bir parça sempatiyle baktı.

"Sen nasıl olurdun?"

Elise sıırttı. "Nasıl olduğumu biliyorsun Kase. Ben çaresizliğin pençesindeyken tanışmamış mıydık?"

"Öyle yaptık." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Luca çok ihtiyacı olan dinlenmeyi bulacak ama hepimiz gibi o da ailesi güvende olana kadar bir bütün olamayacak."

"Kara Saray'ınızdaki bu insanlar aşağılık," dedi, sesi sert, neredeyse acımasızdı. "Kuzenim ve kız kardeşim sefil durumdaydı ama ilk yaptıkları gençleri piyon olarak kullanmak değildi. Laila için, Ash için ve senin küçük Hanna'n için korkuyorum. Ellis ve Luca'nın küçük oğlu için. Thorvald'ın çocuğı için bile."

Kraliçe neredeyse küçümseyerek tükürüyordu.

"Onlar korkak, Elise. Ve bedelini ödeyecekler."

"O inatçı kafanın içinde bir plan mı kuruyorsun?"

"Ben her zaman yaparım." Göz kırparak bir kolumu açtım ve kampımızın ortasındaki ateşe doğru önümden gitmesi için onu teşvik ettim.

Ateşin yanında, Gunnar delirmiş bir adam gibi volta atıyordu. Kız kardeşinin tutsak olduğunu öğrendiğinden beri Luca kadar ulaşılmaz olmuştu. Eryka Sofia'nın yanında oturuyordu ama gözleri Gunnar Strom'daydı.

Hagen perişan görünüyordu. Kızının içinde bulunduğu durum, oğlunun kaynayan öfkesi ve sevgilisinin az önceki yüzleşmeden beri konuşmamış olması arasında kalmış gibiydi. Herja boş gözlerle ateşe bakarken bir elini ensesine koymuştu.

Herja Ferus'un yüzyıllardır sessiz olduğunu biliyordum, bu lanet ancak Valen kral olarak yerini aldığında bozulmuştu. Bu sessizlik belki de tüm lanetlerden daha sinir bozucuydu. Hiç şüphe yok ki Herja çocuklarına zarar veren herkesi katlederdi ama bu sersemlik henüz bir annenin öfkesine dönüşmemişti.

Thorvald mesafesini korudu ve hiçbir şey söylemedi. Sadece parasını savurdu ve yıldızları inceledi.

Kryv'ler Sol, Tor ve Halvar'la bir araya toplanmış, muhtemelen bir sonraki hamlelerimizi planlıyorlardı ve Malin Ari'yi iki kalın ağacın yanında şaşkınlıkla izliyordu.

Ari ağaçlardan birine doğru mırıldanarak dallarına bir taş fırlattı.

"Senin derdin ne şimdi?" Tersledim.

Etrafında döndü, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Geri döndü." "Neymiş o?"

"Lanet kuzgun." Hayal kırıklığıyla homurdandı ve ağaçların tepesine doğru bir taş daha fırlattı. Gerçekten de bir kuzgun öttü ve uçup gitti.

Elise iç çekti. "Ari kuzgunun onu takip ettiğine inanıyor."

"Beni takip ediyor! Sarhoşum, bunu biliyorum, ama bu sefil şeytanın cehennemden geldiğine ve düşmanlarımız tarafından bizi gözetlemek için gönderildiğine tamamen ikna oldum."

Kaşlarım çatıldı. Kuş uçup gitmişti ama bakışlarımı tünediği dallara dikmeye devam ettim. "Bir şeylerin peşinde olabilir. Seni bulmadan önce bir kuzgun bizi Hodag'a götürdü."

Ari'nin ağzı açık kaldı. "O kanayan kuşla ilgili bir şey var."

Aklımızın bir köşesinde tutmamız gereken bir düşünceydi ama başka endişelerimiz vardı. "Şimdilik kuşu unutun. Felstad'ı geri almamız gerekiyor."

Biz yaklaşırken Valen bir kütüğün üzerinden kalktı. "Kase, sonraki hamlelerde senin liderliğini alıyoruz. Harabeleri ve ormanı biliyorsun.

düşmanlar hepimizden daha büyük."

Tereddüt ve acınası bir güven alışkın olduğum duygular değildi. Doğu'nun zalim anlaşmacısı Nightrender olarak her adımımı sarsılmaz bir güven ve kendinden eminlikle atardım. Ancak iki krallığa liderlik etme fikri bir an için ciğerlerimden nefesimi çekti.

Baskı hiç bu kadar ezici olmamıştı. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Çocuklar bize bağlıydı. Malin'in tahttaki hakkı bu sonraki hamlelere bağlıydı. Kanayan tüm hayatlarımız sonraki adımların dengesine bağlıydı.

Valen'in bakışlarını uzun bir süre üzerimde tuttum. Tereddütümün nedenini anlamış gibi başını hafifçe salladı. Malin elini benimkinin içinden geçirdi. Bana binlerce kelimeyle dolu küçük bir gülümseme verdi. Bana olan güveni hiç sarsılmamıştı. Gençken kendime inanmak istemediğim zamanlarda bile, mırıldanmayı bırakmamı ve zafere ulaşana kadar ne gerekiyorsa yapmamı söyleyerek hep yanımda olmuştu.

Hiç değişmemişti.

Sonuna kadar yan yana savaşacaktık.

"Felstad'ın ellerinde olduğunu biliyoruz, Güneylilerin yardımıyla alındığına şüphe yok. İlk hamlemiz neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek olacak. Küçük bir keşif grubu Limericks'e gidecek."

Hemen ardından görev bana, Raum'a, Thorvald'a, Hagen'e ve Gunnar'a düştü. Raum gözleri için, geri kalanımız da ufaklıklar için. Hiç kuşkusuz Luca uyandığında ve katılmasına izin vermediğimi anladığında boğazımı kesecekti.

"Junius'a haber göndermenin zamanı geldi," diye devam ettim. "Yüzük burada. Bize katılmalarına ihtiyacımız var."

Niklas ayağa kalktı. "Hemen haber göndereceğim."

"Isak," dedim. "Onunla birlikte karakola git. Arkanızı kollayın. Kara Saray'a başka kimseyi kaptırmayacağım."

Niklas bronz yüzükleri parmaklarına geçirdi. Isak başını kapadı. Basit bir el sallamasıyla karanlığın içinde kayboldular.

"Sabaha kadar hamlelerimizi öğrenmiş olacağız," dedim. "Kendinizi hazırlayın. Bir savaş yaklaşıyor." Birkaç anlaşma homurtusu yükseldi ve yumruklar kalplerin üzerine vurdu. Malin'in elinin arkasını öptüm. "Şafakta görüşürüz."

Malin başını benimkine yasladı. "Daha iyisini yapmalısın."

"Bana bir söz vermen gerekiyor." Gunnar karanlık ve alçak sesle söyledi. Kolumdan tutup beni diğerlerinden uzaklaştırdığında Felstad'a yarım boydan daha az mesafedeydik. "Eğer biri kız kardeşime, Ash'e ya da Hanna'ya zarar verirse, onu öldüreceğim."

Onun kana susamışlığını takdir edebiliyordum ama benim de savaşmam gereken şeyler vardı. Tuniğini avuçladım ve onu kendime çektim. "Sıraya girmen gerekecek. Çünkü onlara dokunmamış olsalar bile, parçalarını krallığın dört bir yanına yerleştirmeyi planlıyorum."

Gunnar kaşlarını çatı ve acımasızca sıırtı. "Düşünce tarzını her zaman sevmişimdir, Nightrender."

"Bekle." Raum dedi ki. "Yalnız değiliz."

Bu kadar basit bir ifade ama Raum'un ağzından çıkması kalbimi yerinden oynatmaya yetti.

İçgüdüsel olarak bizi gölgelerimin içine aldım. "Nereye?" Fısıldadım.

"Ağaçlar," dedi Raum. Eliyle işaret etti ama kimseyi göremedim. Hiç kuşkusuz, ağaçların tepelerine yakındılar ya da onunki dışında hiçbir çıplak gözün göremeyeceği kadar uzaktaydılar. "Biraz daha yaklaşmam gerek. İyi gizlenmişler."

"Birbirinize sıkıca tutunun," diye diğerlerine talimat verdim. "Hava çok karacak."

Mesmer kalbimdeki tüm korkuyu topladı ve bizi damlayan gölgelerle örttü. Soğuk, kollarımda diken diken oldu. Her nefes, büyümün nemli buğusunu ciğerlerime sürükledi ve boğazımın arkasını dondurdu.

Raum önden gitti. Yavaş, tüylü adımları biz ilerlerken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Gunnar pazumu kavradı, Hagen Gunnar'a tutundu ve Thorvald arkadan geldi. Deniz fae'si pek bir şey söylememişti. Yürüdüğümüz yön ve denize yakınlığımız hakkında birkaç soru sordu ama onun dışında sessizdi, ne de olsa sadece kendi çıkarlarını gözetmek için buradaydı.

Bize ihanet etmediği sürece, sessizliğini umursamadım.

Vücudumdaki her kas gerildi ve ağrıyordu. Çok az kişiydik, eğer ormanda tam bir skyd birliği varsa, mesmer ile bile onları yenebileceğimize ikna olmamıştım.

Elli adımdan fazla gitmeden Raum aniden durdu. Ne gördüğünü sormak için ağzımı açtım ama sert bir kahkaha atınca durdum.

"Gölgeleri geri çek, Kase. Onlar bizim için bir tehdit değil." Raum ellerini ağzının etrafında kavuşturdu ve tiz bir güvercin gibi öttü. Bir Kryv sinyali. Benim

Birkaç nefes sonra başka bir koo onun çağrısına cevap verdiğiinde kan beynime sıçradı.

Çalılar hışırdadı ve iki figür içeri girdi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüşlerdi ama kapüşonlarını geri çektiklerinde sııttım.

"Junie," dedim, elini sıkıca kavrayarak selamladım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Raum Fiske'yi çabucak kucaklayarak bıraktı ve Junius'a döndü.

Junie, "Fiske Felstad'da karanlığı gördü," dedi.

Kryv'ime baktım. "Gördün mü?"

"Tehlikeli bir şey olacağı belliydi. Ama ne olduğunu bilmiyordum." Fiske tereddütle omzunun üzerinden baktı. "Şimdiye kadar."

Midem bulantıyla kaynadı. "Felstad'ın kaçırıldığını daha bugün öğrendik. Ash ve Hanna içeride, Von ve Laila Strom da öyle."

Hem Junius hem de Fiske Hagen ve Gunnar'a sempatiyle baktılar. Fiske yüzlerimizi taradı, tek kelime etmesine gerek kalmadan gözleriyle soruyu sordu bile.

"Isak bizimle birlikte." Bir elimi omzuna attım. "Ya

Nik?" Junie sordu.

"Isak ve Niklas size haber göndermek için az önce ayrıldılar." "Boş bir yuvaya düşecek."

"Herkesi getirdin mi?"

"Falkyn'ler senin emrini yerine getirmek için buradalar, Nightrender." Junie çenesini eğererek biraz hınzırca sııttı.

"Kase, Felstad'daki muhafızları gördük." Fiske ensesini ovuşturdu ve rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

"Bizi alın." Sesim dikenler gibi keskinleşti, küçümseme ve nefretle damladı.

"Bu gece buraya bu yüzden geldik. Onu geri almamız gerekiyor."

Fiske ve Junie bakıştılar. İçimde ağır bir önsezi bırakan bir bakış. Beni dillerini tutacak kadar iyi tanıyorlardı. Ne kadar umutsuz olursa olsun, olayları kendi gözlerimle görmem gerektiğini biliyorlardı.

Ve umutsuzdu.

Çocukken Kara Saray'a götürüldüğüm günden beri böylesine sefil bir umutsuzluk hissetmemiştim. Yüzlerce Güneyli fae, sapkın tür, harabeleri koruyordu. Kare dişli ve kılıç yerine sopaları olan devasa jötunn halkı. Azı dişleri ve yırtık kanatları olan cılız fae'ler. Altımızdan toprağı kazabilen Trol halkı. Zihnimizi bulandırabilen ve yanılsamalarıyla duyularımızı ele geçirebilen peri fae'ler.

Sonra savaşçılar vardı. Bilmediğim büyülu bir Fae halkı. İllüzyonist miydiler? Eryka gibi yıldızlarda geleceğin adımlarını görebiliyorlar mıydı, yoksa Sofia gibi en iğrenç arzularımızı mı avlıyorlardı?

Güney muhafızları tek başlarına korkunçtu. Ama çıkıntılarda, pencerelerde, şüphesiz koridorlarımıza dağılmış onlarca skydguard daha vardı. Alvers'lar vardı. Bıçaklarla konumlanmış Rifter'lar, Raum kadar güçlü görebilen ya da Vali'nin sahip olduğu ses duyarlılığına sahip Profetik'ler. Hipnotikler harabelerin sivri çıkıntıları boyunca ilerliyor, zihin hileleriyle bizi tuzağa düşürmeye hazır bekliyorlardı.

Ivar ve Britta sadece Felstad'ı ele geçirmemişti. Orayı yeni kalelerine dönüştürdüler.

"Sen mi söyleyeceksin, ben mi söyleyeyim?" Junius söyledi.

Gözlerimi kapattım. "Bizim büyüümüz onlarınkinden uzun sürmeyecek."

"Kılıçlarımız da öyle," diye konuştu Thorvald ilk kez. "Oraya adım atarsak, bu ölüm demektir."

Başımın yanlarını ovuşturdum. Hayır. İçeri girmenin kanayan bir yolu olmalıydı. Onları kurtlara bırakamazdım.

"Kuzey elimizde."

"Kase," dedi Hagen. "Bir baksana. Sayısız kayba uğrayacaklar."

"Onların ordularıyla karşılaşacağımızı biliyorduk. Kanayan bir savaşın içindeyiz."

Hagen, "Ancak bununla vezir yüzüğüyle ve farklı bir zamanda, farklı hamlelerle yüzleşmek niyetindeydik," dedi.

"Deniz fae'leri mi? Senin kuvvetlerin ne olacak? Bir kral olduğunu söylemiştin," diye sordu Gunnar.

Thorvald kaşlarını çatı ve kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sadece kılıçlarınızı ekleyebilirim. Ve mürettebatım çok az. Büyümüz karada hiçbir işe yaramaz."

Sövdüm, volta attım. *Düşünmem* gerekiyordu. Zihnimde farklı senaryolar dönüyordu. Malin bazılarının anılarını çalabilirdi. Belki de. Gölge yürüyüşü mü? Duvarları aşabilirdik ama sonra ne olacaktı? Harabelerin içinde göremediğimiz kaç muhafız vardı?

Isak zihni karartabilirdi. Gunnar birkaç düzine muhafıza boğazlarını kesmelerini emredebilirdi.

Ama yavaş hareket ederdik. Çok çabuk yoruluruz ve güçleri bizi alt eder.

İçeride mahsur kalan savaşçılara ve bu arada gençlerimize ne olacaktı? Kim bunu atlatamayacak? Hepimiz olmasa da büyük ihtimalle çoğumuz. Sonra ne olacak? Felstad'ı alırsak yine Kara Saray'la yüzleşmemiz gerekecek ama sayımız çok daha az olacak.

"Beni içeri gönder," diye teklif etti Gunnar. "Ben çocukların nerede olduğunu bulayım, sen de gizlice girip onları al."

"İki çocuğumu da feda etmeyeceğim," diye hırladı Hagen.

"Yak onları," dedi Thorvald. "Ben yaparım."

"Ve oğlunun alevler içinde kalması riskini mi alacaksın?" Fae'ye ters ters baktım.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve mirasçım elime geçene kadar alevleri başlatmayacağım."

"Ama kızım," dedi Hagen kelimelerden çok bir hırıltıyla, "bırak yansın, değil mi?"

Deniz fae'sine doğru yürüdü, hiç şüphesiz o piçi boğazlamaya hazırды.

Bir elimi Hagen'ın göğsüne koyarak onu yerinde durdurdum, sonra bakışlarımı Thorvald'a diktim. "Halkımızdan hiç kimseyi geride bırakmayacağız. Diğerlerinin yanına döneceğiz. Ve plan yapmadan, çalmadan ya da öldürmeden uyumayacağız, yemek yemeyeceğiz. Yavrularımız geri dönüp güvende olana ve onlara el uzatan herkes ölene kadar bu koruyu terk etmeyeceğiz."

ON SEKİZLİ ŞAFT

HAFIZA ŞİİRİ

SOL, Tor ve Halvar elimizdeki yetersiz erzakı bir öğünde hazırlamışlardı ve Isak ile Niklas döner dönmez Lynx ve Tova ile birlikte birkaç balık yakalamak için yola koyuldular.

Herja'yı biraz dikkatle izledim. Hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini meşgul tutmak istercesine işe daldı.

Büyük bir parçam onu rahatsız etmek istemiyordu, bir parçam diğer insanlardan ve onların duygularından o kadar rahatsızdı ki söylemeye çalıştığım her şeyin yanlış olacağını düşündüm. Kase her zaman utanmadan kendim olabileceğim güvenli bir yer olmuştu. Samanlıkta, bizden çalınan hayat için hırsızlık yaparak geçirdiğim o dönemler bana dost canlısı bir topluma uyum sağlamam için yeterli fırsatı vermemişti.

Ama Kase burada olsaydı, yüz ifademi okur ve hüngür hüngür ağlayan bir korkak olmayı bırakıp kadınla konuşma içgüdümü takip etmemi söylerdi.

Ne de olsa biz kardeşlik. Eğer o, açıkçası, ben olduğum için benimle iyi geçinmiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben sadece Malin olmayı biliyordum - hafıza hırsız, biraz kana susamış ve ormanın derinliklerinde bir yerde bir katille sakin bir hayat yaşamak isteyen bir kadın.

Ellerimdeki sinirleri silkeleyerek arkasına geçtim ve avucumu omzuna dayadım. "Herja, endişeni giderecek hiçbir şey söyleyemem ama onu Kara Saray'dan kurtarmak için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğimi bilmeni isterim. Ben taht için savaşmıyorum; en sevdiklerimin özgürlüğü için savaşıyorum."

Çırayla oynamayı bıraktı ve bana göz kırptı. Herja Ferus krallığı için savaşan bir savaşçıydı. Kadın, benim yaşamadığım dehşetlerden kurtulmuştu.

çocuklarını hayatta tuttuğunu, sonra da onları kurtarmak için hayatını tehlikeye attığını bilmek istiyordu. Ama şu anda, kırık kalbi gözyaşlarıyla kanıyordu.

"Bir kâbusun içinde sıkışıp kaldım," diye fısıldadı. "Unutmaya çalıştığım bir kâbus. Esaretimiz sırasında Hagen yanımızda olmadığına, çocuklarımdan da ayrı kaldım. İyi davranışlarım bana onları görme hakkı kazandırdı. Yalnız kaldığım, ailemin yaşayıp yaşamadığından korktuğum o karanlık zamanlara hapsoldum."

Ürperdi ve sanki korkularından bahsetmek bir zayıflık işaretiymiş gibi sesini sabit tutmak için cesurca mücadele etti.

Korku hakkında öğrendiğim şey, onun zayıflık anlamına gelmediği. Yüreğimizdeki dehşeti kanımızı harekete geçirmek, kılıcımızı kuşanmak, uğruna öldürmek ve sevdiklerimizi savunmak için kullanmayı seçersek korku bize güç verirdi.

Kollarımı omuzlarına doladım. "Ailen için duyduğun korku sadece onlara olan sevginin kanıtı. Sana yemin ederim, bu krallıktan tek parça halinde ayrılacaklar. *Yemin* ederim."

Herja üstümün arkasını kavradı ve bana yapıştı. "Onları almadan gitmeyeceğim." Bunu daha çok kendi kendine, kaderden ne talep ettiğinin bir beyanı gibi söyledi. "Gitmeyeceğim."

"Yapamayacaksın," dedim. "Bu senin savaşının son parçası Herja. Sen ve Hagen, ailen için her zaman istediğin özgürlüğü burada kazanacaksınız."

Sigurd'un cesedini bulduğumuzdan beri ilk kez ağzının kenarından bir gülümseme geçti.

"Malin!" Elise derme çatma kampımızın diğer ucundan seslendi. "Geri döndüler."

Herja'nın parmakları koluma girdi. Birlikte ağaçlara doğru koşmaya başladık.

Güneş ışığının huzmeleri düzinelerce yaldızlı prizmaya dönüşerek Kase ve diğerlerinin halsiz figürlerini gölgeledi. Kalbim sıkıştı. Gunnar yayını yanında sürükledi. Hagen'in çenesi taştan yapılmış gibi dikti ve Kase'nin gözleri en saf mürekkep gibiydi. Ama onların ötesinde daha fazla gölge belirdi, daha fazla insan.

Isak birkaç adım arkamda durdu ve kendi diliyle savaşırken bir dizi tamamlanmamış kelime çıkardı. Sonunda pes edip ileri atıldı ve boğuk bir sesle "Fiske!" diye bağırdı.

Duymak istemediğim haberler paylaşılacaktı. Yüzlerinden kasvet okunuyordu ama Skítkast'tan gelen halkımızı görünce yüzümde oluşan gülümseme kaçınılmazdı. Niklas'ı görünce daha çok,

Zeki, soğukkanlı Niklas Tjuv birkaç nefes için başını eğdi, elini kalbinin üzerine bastırdı ve Isak'ın peşinden Junius'un kollarına atılmadan önce kendini toparlamak zorunda kaldı.

Kase'nin gözlerini maskeleyen gölgeler beni gördüğünde kayboldu. Kollarımı açtım, kendimi onun kucağına sardım. Boynuna öpücükler kondurdum, sonra geri çekilip yüzünü inceledim. "Kötü haberlerle geliyorsun, değil mi?"

Avucunu yanağımda gezdirdi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnımdan öptü. "Bir hareket göremiyorum, Mallie."

Kelimeler sessiz bir yalvarışla geldi. Sessiz, alçakgönüllü bir itiraf, benden başka kimse için değildi. Bu adama duyduğum aşk tenimi ısıttı. Korkunçtu, asla temizlenemeyecek kan ellerini lekeleymişti ama bana kaburgalarını kırdı ve bir zamanlar tek başına omuzladığı korkuları ve yükleri görmeme izin verdi.

Onu daha yakına çektim. "Belki birlikte yapabiliriz."

Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve arkasındaki diğerleriyle yüzleşti. El ele durmuş, Niklas'ın loncasına yeniden katılmasını, Fiske'nin Isak'ın yüzünü avuçlarının arasına almasını ve sanki etrafta kimse yokmuş gibi yüksek, yaprak dökmeyen bir ağaca yaslanıp onu öpmesini izliyorduk.

"Fiske'nin bir önsezisi vardı," diye açıkladı Kase. "Kendi başlarına geldiler ve birbirimizi Felstad'da bulduk."

"Orada başka ne buldun?"

Kase'nin dudakları sert bir çizgi halinde gerildi. Hiçbir şey söylemedi ve beni kampa doğru çekti. Sayımız arttığı için yol açmaya çalıştığımız birkaç çılgın dakikadan sonra ateşin etrafında toplanmıştık.

Gölgelerin yakınında, kenarda kalan tek kişi Thorvald'dı; sessiz, metanetli, tatsız bir yabancı.

Nefesimi tuttum ve her şeyi içime çektim. Sadece kraliçenin yüzüğünü bularak yükselebileceğimi kabul ettiğimden beri ilk defa bu an gerçek bir liderler konseyi gibi hissetmişim. Kanayan bir kraliyet mahkemesi gibi.

"Bunu söylemek için gerçekten başka bir yol yok." Kase bir elini belindeki siyah çeliğin kabzasına dayadı. "Sayımızla, hatta büyücümüzle bile Felstad'ı ele geçirmek yıkıcı olur."

Diğerlerinin de yardımıyla Kase, Güney Fae'lerinin, Alvers'lerin ve harabeleri koruyan Skyd'lerin güçlerini açıkladı.

Herja Hagen'in kolunu tuttu, yüzü taş gibiydi. "Peki ya tünel açma? Valen, sen . . . temeli yıkabilirsin."

"Orada sizi karşılayacak troller olduğuna şüphe yok," dedi Sofia biraz da kinle. "Kraliçem adil bir oyun oynamıyor. Jötunn halkı

Güney'deki buzlu zirvelerinden ayrılmaları yasaklandı. Barış anlaşmalarımızın bir parçası. Eğer troller devlerle işbirliği yaparsa, kemikleriniz toza dönüşür."

"Güney'in Kara Saray'la savaşmasını bekliyorduk," diye onayladı Kase, "ama bu ...fae'leri beklemiyorduk."

"Ama bizim öfkemiz var," diye ısrar etti Herja. "Ve ... senin mesmer'in. Hagen büyüü, hatta öfkeyi bile engelleyebilir."

"Gerçekçi olmalıyız," dedi Niklas. "Bu çoğumuzu yoracak. Evet, bizde öfke ve mesmer var ama onlarda da var. Ve daha fazlası."

"Ama Valen yapabilir-"

"Altlarındaki zemini kırabilsem bile," dedi Valen usulca, "duvarları başlarına yıkabilirim. Laila'nın üzerine."

Herja'nın gözleri yeni yaşlarla doldu. "Sol? Yanıklığın mı?"

Güneş Prensi kız kardeşine sanki gözyaşları onu parçalara ayırıyormuş gibi baktı. "Deneyebilirim, Herja. Senin için, Laila için deneyeceğim. Ama riskleri biliyorsun." Tereddüt etti. "Öfkemi bir kez serbest bıraktığımda kontrol etmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Hayır. Valen onu geri çekebilir. O senin yanıklığını iyileştirir."

"Deneyebilir," dedi Sol daha kararlı bir şekilde. "Ama ya hepsini alamazsak? Ya Stieg'i ya da çocukları zehirlediye?"

"Gölge yürüyüşü?" Kase teklif etti. "Harabelerin içinde gölge yürüyüşü yapabilirim. Koridorları nefes almak gibi bilirim."

"Doğru," dedi Niklas. "Ama sonra ne olacak? Bir skyd birliğinin içine mi gireceksin? O ruh emici fae'lere mi?"

"Eğer beni istediğim yere götürürse, beni doğruca küçüklere götürebilir."

"Olabilir. Ya da yine seni Sluagh'ın merhametine bırakabilir," diye tersledi Ari. "Bir, şanslıysan iki çocuğu kurtarabilirsin ama dürüst ol Kase. Bunu tek başına başaramazsın. Cennetinin duvarlarında seni nelerin beklediğini bilmiyoruz."

"Loncalar imkânsız savaşlar için yaşar," dedi Junius, Herja'ya doğru yumuşak adımlarla ilerleyerek. "Söylediğimiz fikirlerden herhangi biriyle, küçükleri mesmer ile geri alabiliriz. Bundan hiç şüphem yok. Ama bunun bedeli bu savaş kaybetmek olur, çünkü sonunda ordumuz olmaz. Onları serbest bırakırız ama tekrar esarete dönerler. Kuzey, savaşçıların yarısını bir savaşta kaybedebilir. Güney'le birlikte, Doğu'nun bu savaş New Etta'ya geri götürmesi an meselesi olur."

Sessiz gözyaşları Herja'nın yanaklarına damladı. Hagen onu kendi tarafına çekti.

Karnım sıkıştı. Nefesler keskindi. Öfkeliydim. "Yani pes mi ediyoruz? Savaşacağımızı biliyorduk ve evet, Güney'den gelen ek kuvvetler şaşırtıcıydı ama başka seçeneğimiz yok."

Konseyn üzerine bir sessizlik çöktü. Tüm gözler beni yerimde sabitledi. Böyle anlarda genellikle umutsuzca arka planda kaybolmak isterdim ama bu gece Kara Saray'a duyduğum nefret ve Felstad'da kapana kısılmış sevdiklerim için duyduğum korku sözlerimin akmasını sağladı.

"Bu savaşı kazanmak için sahip olduğumuz her şans o yıkıntılarda." Parmaklarımdaki her bir kavramı sayarak bir adım öne çıktım. "Yüzük. Bundan nefret ediyorum ama kraliçenin yüzüğü elimize geçtiğinde ne tür bir güç elde edeceğimizi bilmiyoruz. O duvarların arkasında daha çok savaşçı var. İhtiyacımız olan kılıçlar. Ivar'ın ordusunun arasında saklandığından şüphem yok. Bu onun boğazını kesmek için bir şans olabilir."

"Ama en önemlisi." Durakladım, her bir göze baktım. "Kryv'de halkımızı geride bırakmayız ve-" Göz kırpan Raum'a sııttım. "Biz imkansızı başarmaktan çekinmeyiz."

Alevlerin parçaları ayaklarımın altında tutunuyor, kalbim çılgınca çarpana kadar kemiklerimde ve damarlarımda erimiş bir akış gibi ilerliyor gibiydi.

"Malin haklı," dedi Kase, bütünüyle Gece Yaratan'a bakarak. Kurnazca bir gülümseme yakışıklı yüz hatlarını hınzırca bir şeye dönüştürdü. "Özgürlüğün bedeli nedir? Değersiz hayatlarımızın mı? Sevdiklerimin gün ışığında korkusuzca yaşayabileceği anlamına geliyorsa, kabul."

"Bu artık sadece Doğu için bir mücadele değil. Bu Kuzey'i korumak için bir savaş. Denizi korumak için." Thorvald'a ters ters baktı. "Birçoğumuz o duvarların arasında sıkışıp kalan gençlerimiz için ölmeye hazırız ama ben ... onlara ulaşmak için atılacak bir sonraki adımı bile göremiyorum."

Kase'nin elini tuttum. Kuşkusuz itiraf boğazını tırmalamış ve kesmişti.

"Fikri olan varsa şimdi söylesin." Kalabalığı taradı. "Yapmamız gereken planlar ve geri almamız gereken evimiz var."

Güneş puslu şafağı kovaladığında, Halvar umut vaat eden, ancak her zaman onları görenlerin olası ölümleriyle sonuçlanan birkaç oluşum, birkaç gizlilik taktiği önermişti. Sofia, anavatanının yasaklanmış karanlık fae'leri hakkında edinebildiği tüm bilgileri bir kenara bıraktı.

"Onlar barışçıl olmak için kan bağıyla bağlılar." Başını iki yana salladı. "Onları buraya getirmek için, anlaşmalarını bozmalarına izin vermek için hangi büyü'nün kullanıldığını bilmiyorum, ama kesinlikle Yüce Kraliçe'den geldi."

Kollarımda ürkütücü bir karıncalanma hissettim. Çok sayıda karanlık oyun vardı ve içimden bir ses biz galip geldikten ya da öldükten sonra bile Güneyli fae'lerle birlikte daha derin bir karanlığın fethedilmesi gerektiğini söylüyordu.

Valen ve Sol öfkelerini kullanmaya istekliydiler, ancak daha fazla tartışmadan sonra diğerleri risklerin çok büyük olduğu konusunda hemfikir oldular. Sol kara büyüünün ölümcül olduğunu ve diğerlerinin ayaklarının altındaki toprağa işlediğini açıkladı. Önyargı barındırmıyordu. İlk başta tek bir kişiye yöneltebilirdi ama kısa süre sonra kontrolünü kaybedecek ve etrafındaki bölgeyi zehirleyecekti.

"Gerçekle yüzleşmeliyiz," dedi Gunnar, sesi sertti. "Ölümsüz olmadığımız sürece, bazılarımız Öteki Dünya'yı planladığımızdan daha erken karşılayacak."

Dürüstlüğüünün acımasızlığı kemiklerimde bir yer oydu. Kalbimin derinliklerinde öyle keskin bir korku vardı ki, varlığından asla kurtulamayacağımdan korkuyordum.

Kase gidecekti. Bunu biliyordum ve onu durduramayacaktım. O giderse, ben de giderdim. Hagen ve Bard'a baktım. Biri geride kalmalıydı; kardeşlerimden biri tahta geçebilirdi. Başarısız olursak bu savaş bizim için bitirebilirlerdi.

Bu rahatsız edici tartışmayı yakında yapmak için planlar yaptım, ancak Eryka'nın yumuşak, ezberci sesi kalabalığın üzerinde süzüldüğünde sarsıldım.

"Aramızda bir ölümsüzün olması büyük bir nimet." Gunnar kaşlarını kaldırarak fae kadınına baktı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Eryka'nın gözleri neredeyse bembeyazdı.

Sofia, bir eli Gunnar'ın kolunda, "Devam etmesini sağla," diye fısıldadı. "Onunla konuş, onu trans halinde tut."

Gunnar dudaklarını yaladı. "Ölümsüz mü? Eryka, aramızda kim ölümsüz?"

Eryka yarım nefes boyunca ayaklarının üzerinde sallandı. "Ölmeyen bir kan canavarı. Tekrarlanan lanetin içinde bu cevaplar yatıyor."

Uzun bir nefes verdi ve bacakları tutmuyor gibiydi. Gunnar onu yakaladı, ağzı açık bir şekilde yakınında tuttu. Eryka başını kaldırdı. Gözleri bir kez daha buz mavisiydi ve Gunnar'ın vücudunu saran kollarını görünce kızardı.

"Ellerinizin vücudumda olmasından hoşnutsuz olduğumu söyleyemem," dedi neşeyle. "Sadece şaşırdım."

Gunnar endişeyle alay etti ve Eryka'nın dik durmasına yardım etmeden önce etrafına bakındı. "Az önce ne dediğini hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi soldu. "Oh, hayır. Yine mi yaptım? Odaklanmaya ve bu boş anları kontrol etmeye çalışıyorum." Alnını ovuşturdu. "Ne dedim ben?"

"Aramızda ölümsüz biri olduğuna söylemişsiniz. Bir kan canavarı ve-"

"Ben." Valen bir adım öne çıktı, gözleri ateşleydi. Elise'in kaşları çatıldı, ama çok geçmeden solgun boynunda paniğe kapılmış gibi bir kızarıklık belirdi. Çenesini sıkkan Valen başını kaldırdı. "Benden bahsediyordu."

"Valen," dedi Tor. "Yanlış anladın."

"Neyi yanlış anladığımı söyle, Tor." Gözleri kısıldı. "Bir kan canavarı, tekrarlanan bir lanet. Lanet sırasında ölümsüz müydüm, değil miydim?"

"Valen." Halvar adını dişlerinin arasından tükürdü. Şakacı şövalyenin solgun ve keyifsiz görüldüğünü ilk kez o zaman görmüştüm. "*Hayır.*"

Elise başını sallayarak ağzını kapattı.

Valen sessiz kardeşlerine baktı. "Lanetlerinizin kalıntılarına hissediyorsunuz, değil mi? Sol, zihnini ele geçiren karanlığı hissediyor musun?"

Güneş Prensi biraz isteksizce başını salladı.

"Herja. Sesin, hala baskıyı hissediyor musun? Konuşmanın bedelini?"

Yanağına yeni bir gözyaşı damladı. O hiçbir şey söylemeyince Valen başını salladı. "Benim için de aynı şey geçerli. Kana susamışlık, yaratık orada."

"Valen," dedi Elise soluk soluğa. "Bitti. Böyle konuşma."

"Bağışlayın beni." Utanç dolu bir bakışla kraliçesiyle yüzleşti. "Acılarıma son verdin, bana yeniden hayat verdin Elise, ama içimde asla serbest bırakmadığım karanlık parçalar var. Hiç bırakacak mıyım bilmiyorum."

"Lanetli değilsin," dedi Elise. Hayır, bunu talep etti.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Değilim ama yine olabilirim. Bunun anlamı bu, değil mi? Kana susamışlık orada, öfke orada. Eskiden olduğum canavara tekrar dönüşmek o kadar da zor olmazdı."

"Hayır." Elise'in sesi kesildi. Elleri, parmak eklemleri bembeyaz olana dek tuniğinin eteklerini sıktı. "Hayır. *Kes şunu.* Bir daha asla böyle hissedemeyeceksin ve zaten hissedemezsin de. Calista'ya ihtiyacın var ve o ... o Batı'da ve-"

"Arazinin batı tarafı mı?" Thorvald bir kez daha parasını savurdu. "Hepsi bu mu? Oraya seyahat edecek birine mi ihtiyacınız var?"

"En az bir hafta sürer," dedi Kase, "O zaman koca bir krallıkta bir kızı bulmak için gereken süreyi bulur."

"Çağırabilen tek halk kara fae'leri değil. Bana kızın adını ve onun hakkında bildiğin her şeyi söyle." Thorvald elindeki parayı havaya kaldırdı. "Sonra beni denize götür, sana Sonsuz Kral'ın gücünü göstereyim. Bunun için burada değil miyim? Varisime kavuşana kadar bir işe yaramak?"

Tanrılar adına. Garip fae ve hakkında hiçbir şey bilmediğim korkunç bir lanet tarafından bize yeni bir hamle bahşedilmişti. Elise'e bir bakış attım. Yeşildi, sessizdi ve sanki ciğerlerindeki hava alınmış gibi donmuştu.

Elimi uzattım ve dirseğini tutarak güven verici bir şekilde sıktım. Gözünü kırpmadı. Hiç hareket etmedi.

"Bunu yapacak mıyız?" Kase Valen'e baktı. "Bunun mümkün olup olmadığını görmek ister misin?"

Kralın kara gözleri gece yarısı gibiydi. Kraliçesine baktı, neredeyse yalvarırcasına gözlerini, dudaklarını, herhangi bir şeyini kıpırdatmasını istedi.

Elise arkasını döndü, çenesi gergindi, kolları ortasına sarılmıştı.

Valen gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. Kral, Thorvald'a dönmeden önce uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Batı'ya git. Calista adında bir kız bul ve ona lanetli kralın hikâye anlatıcısına ihtiyacı olduğunu söyle."

ŞAFTÖR ON DOKUZ

GECE YARISI

Yangını söndürdükten sonra Malin'i küçük gecekondumuzda birkaç saat uyumaya ikna ettim. Uyku hiç gelmedi.

Onu kendime doğru çektim, bacaklarından biri benimkinin üzerindeydi, kolları belime dolanmıştı ama gözlerimiz açıktı. Atacağımız sinir bozucu adımları isteksiz de olsa sessizce kabullenmek yerine, birbirimize sarıldık ve ağaçlardaki kelime savaşını dinledik.

Kimsenin duymayacağını, yeterince gizlendiklerini düşündüklerini sanıyordum ama her acı yüklü kelimeye sanki başından beri yanlarındaymışız gibi katlandık.

Elise ağladı, yalvardı, sonra da bu riski kabul ettiği için Valen'e öfkелendi.

"Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi sesinde hayal kırıklığına uğramış bir dehşet titreyerek. "Ama eğer ailemizi korumanın yolu buysa, o zaman bunu yapacağım."

"Ailemiz mi? *Gerçekten* seni kaybetmenin ailemiz için doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elise'in sesindeki incinmişlik, sefil acı karşısında irkildim. Onunla ne kadar alay etsem de, Kuzeyli asillere kendi loncamın bir parçasıymış gibi değer verdiğimi inkâr edemezdim.

Gözyaşları, acı, kemiklerin derinliklerine gömülmüş korkulardan başka bir yerden gelmeyen yüksek sesler, bir ileri bir geri gittiler.

"Asla yapmayacağına yemin etmiştim..." Elise hıçkırıklara boğuldu. "Bir daha asla o acıya katlanmayacağına dair. Sözlerimi bozmaya hakkın yok."

Valen'in sesi yumuşamıştı ama tiratları sırasında farkında olmadan bizim gecekonduya yaklaşmışlardı. Her kelimelerini ve her kırık nefeslerini hâlâ duyuyorduk.

"Ve seni güvende tutmaya yemin ettim. Buradaki savaşı kaybedersek, sıra sana da gelecek aşkım. Ve bir sonraki savaş seni benden alabilir. Sana ihtiyacım var, Elise. Atılması gereken adımın bu olduğu konusunda bana gvenmene ihtiyacım var. Bu düşünceden kurtulamıyorum ama bunu sensiz yapamam."

Elise'in sonraki sözleri boğuktu. Sanki kuş tüyü bir yastığa karşı konuşmuş gibiydi. Kocasının kollarında olduğuna şüphe yoktu.

Bakışlarımı Malin'e çevirdim.

Alt dudağını kemirdi ve boynuma sokuldu. "Kalbim onun için kırılıyor."

Çünkü temkinli dış görünüşünün altında, Mörplatts sokaklarını kazırken öğrendiği acımasızlığın altında, Malin'in sadık bir kalbi vardı. Biri onun sevgisini bir kez kazandı mı, asla gitmesine izin vermezdi. Ama bu kalp kırıklığı, başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Kuzey uzun gemilerinin kıyılarıımıza geldiği geceden beri bildiğim bir şey.

Korku, ruhun en derin düşüncelerini bana ifşa ettiğinde kelimelerin konuşulmasına gerek yoktu.

Elise geldiği gece sırtmış ve alay etmiş olabilir, ancak kısalığının ardında kendisi için olmayan bir korku vardı.

Bu gece Malin aynı korkuyu gizlemeye çalıştı. Çok güzel bir şekilde başarısız oldu. "Küçükleri yüzünden mi?" Fısıldadım.

Malin'in gözleri büyüdü. "Biliyor musun?"

"Kraliçe Elise'i korkularından kurtarmak istiyorsam sadece iki şey yapmam gerekir: Kralını ya da çocuğunu öldürmek. Kimse geride bırakılan bir kraliyet bebeğinden bahsetmediğine göre, bu çocuğun henüz doğmadığını anlamak fazla zaman almadı."

"Bazen senin büyücü-" "Muhteşem mi? İlham verici? şaşırtıcı derecede gaddar?"

"Sinir bozucu." Malin sırttı ama içinde hiç neşe yoktu. "Korkuların sırları ele verme gibi bir huyu vardır, değil mi?"

"yle." Burnumun ucunu yanağından geçirdim, ona sarıldım, teninin am ve toprak kokusunu içime çektim. Korkular kalbin en karanlık sırlarını ele verirdi. Malin benim korkularımı okuyamazdı ama daha karanlık, daha kasvetli şeylerin gerçeğini ondan saklamanın bir anlamı yoktu. "Bu adım konusunda zihnimi berraklaştıran şey kraliçenin korkusu. Eğer Valen Felstad'a giderse," dedim yavaşça, "ben de onunla gitmeliyim."

"Ne?"

"Felstad'ı güneşin doğuşunu bildiğim gibi bilirim. Onlara yol gösterebilirim."

"Kase-"

"Krallığınızın yöneticisi bile olmayan bir kraldan bunu nasıl isteyebiliriz? Biz aynısını yapmak istemezken ondan bizim için her şeyi riske atmasını nasıl isteriz?" Elimi kolunun yumuşak derisine sürttüm. "Eğer yardım edersem, hepimizin tek parça halinde dönme şansı artar."

Malin'in gözleri yaşlarla doldu ama hiçbirine itiraz etmedi. Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları nihayet çilli yanaklarına düştüğünde görmezden geldi, sonra başını göğsüme yaslariken bana biraz daha sıkı sarıldı.

Dinlenme zamanı çok çabuk sona erdi ve çok geçmeden kendimizi Limericks Ormanı kıyılarındaki gizli deniz koylarının yakınında bulduk.

Thorvald Uluma'nın tuzlu rüzgârını içine çekti. Dalgalar kumsalın aşağısındaki kayalık kıyıya çarpıyor, havaya kıvrılan sis huzmeleri gönderiyordu. Kırpikleri yosun tonlarındaki teninde dalgalanırken, gözleri suların dalgalara yenik düşmesini izledi.

Sadece Raum, Ari ve Valen benimle birlikte deniz kıyısına gelmişti. Devriye gezen herhangi bir gök muhafızının bizi bu kadar kalabalık bir halde yakalama riski çok yüksekti.

Ormanda dolaşmak ne kadar tehlikeli olsa da, daha basit bir görevim olduğuna inanıyordum. Niklas'ın uyku iksirlerinin etkisi geçtiğinden beri kafası karışmış Luca'yı idare etmek Malin ve Tova'ya kalmıştı. Luca'nın Dagny'nin amigo evlerine satıldığını ilk öğrendiği ana tanık olmuştum.

Bu, her kalbi çorak ve yoksun bırakacak acınası bir manzaraydı.

Tüm bunları düşününce gözlerim Valen'e kaydı. Denizin kenarında sessiz ve metanetli bir şekilde duruyor, düşünceleri uzaklarda bir yere gömülmüş gibi karanlık ufka bakıyordu.

Dagny için. Ash. Hanna için. Von. Küçük prenses ve kralın savaşçıları için. Planımızın başarıya ulaşması için yapacağı fedakârlık karşısında midem bulandı ve kalbim burkuldu.

Doğru, maruz kaldığı bu lanetin anlamını tam olarak bilmiyordum. Böyle bir büyüün -ya da her ne büyüseyse- nasıl çalıştığını tam olarak anlamamıştım. Gerçek miydi? Kralın dişleri, pençeleri ve kürkü mü çıkmıştı? Korkunç bir kurda mı dönüşmüştü? Yoksa yaptıklarının canavarca olması mecazi miydi?

Geri alınan bir lanet tekrar yapılabilir miydi? Bunu yapmanın tek yolu bu muydu? Bir savaşın yaklaştığını biliyorduk, belki de güçlerimize daha fazla güvenmeli ve sadece eski usul saldırmalıydık. Baltalar, kılıçlar ve kan.

Ama birkaçımız hayatta kalmayı başardıysa, bunun bedeli ne olacaktı? Tahtı ele geçirmek için Kara Saray'a yeterince zarar verebilir miydik? Şüpheli. Tahtı ele geçiremezsek, hiç şüphesiz, yaralı bir Kara Saray şiddetini zayıflamış bir Etta'ya yöneltir ve Kuzey'e saldırırdı.

Valen'i, Elise'i ve halkını zor kazanılmış, çocukça zaferlerinden mahrum bırakacaklardı.

"Korkarım düşüncelerine bir son vermezsen kafatasın kırılacak, Kase." Valen arkasını dönmeden sert bir kıkırdama çıkardı.

Gözlerimi devirdim ve yanına gittim. "Gizem konusundaki yeteneğimi kaybediyorum. Malin ne düşündüğümü benden önce biliyor ve görünüşe göre artık sen de biliyorsun."

Valen gülümsedi, mesafeli bir bakış ama yine de bir gülümseme. "Benim hatırım için beynini döndürmeyi bırak. Bu bir hamle ve sonuna kadar gideceğiz. Sloganınız bu değil mi?"

"Planlar değişebilir."

"Ama hissediyorsun, değil mi? Yapılacak en iyi, *en güvenli* hamle bu." Bana sert bir bakış fırlattı, gözleri benimkileri deliyordu. Neredeyse ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu.

Yapamadım. Bu plandan ne kadar nefret etsem de, Eryka'nın önsezisinin bize karanlıkta bir ışık parıltısı vermesi içimi kemiriyordu. Diğerlerini yok etmeden halkımızı kurtarmanın olası bir yolu.

"Sizin savaşınızda savaşmaya gelmedim, sadece sizi kendi cehennemlerimden birine geri göndermeye geldim."

İşte oradaydı. İtiraf etmekten nefret ettiğim suçluluk duygusu.

Yıllar önce Kuzey kıyılarında kendimi hiç tanıtmamış olsaydım, yine de zafer kazanacaklarına inanıyordum. Ama Malin tehlikede olmayacaktı, tabii ki bunun korkunç dezavantajı asla bir araya gelememek olacaktı. Herja, Hagen'i bulmak için Kryv Loncası'nı kullanmazdı ama onu başka bir şekilde avlayabilirdi ve Valen ile Elise, korumak için acı çektikleri aşkın sonuyla yüzleşmezlerdi.

"Bunu yapma," diye uyardı Valen. Vücudunu benimkine yaklaştırdı. "Bu dövüş kaderimizde varmış. Bunu sen de benim gibi hissediyorsun. Bu krallıkların topraklarında bir karanlık var ve korkarım daha yeni başladı." Valen, Halvar ve Tor'a yaptığını gördüğüm gibi bir elini boynumun arkasına götürdü.

Kardeşim. "Dört kaderli kraliçe, bir zamanlar Elise'e anlattığın hikâye bu değil miydi? Benim hesabıma göre, henüz yolun yarısını bile tamamlamadık, dostum."

Çenem zonkladı. Toprakları şeytani bir güçten kurtarmaya yazgılı kraliçelerin masalı, her yeniden anlatım biraz daha farklı yazılmış ve efsaneden uzaklaşıp gerçeğe yaklaşımaya devam etmişti.

"O zaman bu işi çabucak bitirmeliyiz," dedim karanlık bir sesle. "İnsanların beni öldürmeye çalışmasından bıktım."

Valen güldü ve başını salladı. "Bu iş bittiğinde buna içeceğim." "Gemin nerede, Fae?" Raum homurdandı. "Yüzerek mi gitmeyi planlıyorsun? Yoksa halkınız sizi terk mi etti?"

Valen ve ben Thorvald'ın su kenarındaki siyah kumları karıştırdığı yere doğru yürüdük. Deniz fae'si bakışlarını Raum'a çevirdi ve sırtıttı. "Geri çekilin. Hiç uzakta değillerdi."

Thorvald kürk pelerinini omuzlarından sıyırdı, altın parasını savurdu ve ayak bileklerine kadar gelgitin yumuşak kucağına bastı. Parayı tekrar havaya fırlattığında denize düşmesine izin verdi.

Hiçbir şey olmadı. Bir an için.

Thorvald sıg sudan parasını çıkardı, sonra her şey değişti.

Akıntıyı kesen bir bıçak gibi, sudan bir şekil çıkarken deniz yarıldı. Gelgitler geri çekildikçe beyaz köpük dalgalandı, sulu duvarlar geniş, şiddetli bir dikişte yükseldi. Kendimi çelikleştirdim, denizin derinliklerinden bir gemi çıkarken şaşkınlığımı gölgeledim.

Kryv ya da Kuzey'dekiler gibi tipik bir uzun gemi değildi. Bu geminin üç direği, kare yelkenleri vardı ve baş bodoslamasının ön tarafında deniz yılanı yerine çılgık atan, dişli bir kadın vardı. Ahşap kalaslar siyaha boyanmıştı, yelkenler ise taze kanı hatırlatan koyu kırmızıya boyanmıştı. Gemi yüzeye doğru ilerlerken rüzgâr omurga ve gövdenin etrafında toplanıyor, yüzümüze sis püskürtüyordu. Küpeştelere, armalardan, direklerden su ve deniz yosunu damlıyordu. Gemi bir o yana bir bu yana sallanırken ahşap inliyordu.

Birkaç dakika sonra, deniz bir kez daha kendi üzerine devrildi ve gemi dalıp çıkarak yüzeyde kendini düzeltti.

Thorvald omzunun üzerinden baktı, geniş ve acımasızca sırtıyordu. Dudakları dişlerinin üzerine kıvrılmıştı ve köpek dişlerinin biraz daha uzun olan uçları güneş ışığında parlıyordu. "Dediğim gibi, aynı şekilde seyahat etmiyoruz, kara fae'leri."

Küçük bir tekne büyük geminin yanından sıyrıldı. Teknedeki iki adam kıyıya doğru kürek çekti. Öndeki adam dışarı çıkarken Thorvald anlamadığım bir dilde neşeli birkaç kelime söyledi.

Yeni gelen adamın deniz suyuyla damlayan kemik boncuklarla örülmüş gür saçları vardı. Sakalı ortadan ikiye ayrılmıştı ve burnunun ortasında altın bir halka vardı. Kulakları Valen ve Thorvald'inkiler gibi sivriydi ve gözleri canlı kırmızı renkte parlıyordu ama irislerinin etrafında bir miktar altın vardı. Suyun sürekli gelgitleriyle parlatılmış ve yumuşatılmış değerli taşlar gibi parlıyorlardı.

"Tacı benim alacağımı sanıyordum," dedi yeni gelen gülerek.

Thorvald gırtlığını yırtarcasına kıkırdadı. "Hâlâ yatıp beklediğini görmek beni biraz şaşırttı."

"Evet. Başka bir gün olsa seni ölüme terk ederdim."

Thorvald sırtarak adamın ön kolunu sıkıca kavradı. "Harald, bu kara fae'lerinin varisi geri almak için bir planı var." Thorvald yanındaki adama hızlı bir el hareketi yaptı. "Bu Harald, kardeşim ve seneschal."

Harald gözlerini kıstı. "Onlara ne?"

Thorvald, "Varis onlardan bazılarıyla birlikte tutuluyor," diye açıkladı.

"Onlara gerçekten güveniyor musun?" diye sordu inanamayarak.

Thorvald tereddüt etti, önce bana sonra Valen'e baktı. "Onlara yeterince güveniyorum. Varisi geri almamıza yardım etmesi için onlara bir tür kara cadı getirmeliyiz."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Eğer Thorvald oğluna bir kez daha sadece *varis* olarak hitap ederse, sahte bir ölüm planı yapar ve onu burada tutardım. Böylesine masum yavrular nefes almaları, beslenmeleri ve seilmeleri için bize muhtaçken, duygusuz anne ve babalara tahammülüm yoktu. Küçükler güvenli bir yeri, güvenli bir aileyi hak ediyordu.

Harald boğazının arkasından ıslak ve kalın bir şey homurdandı, sonra da onu kumun üzerine attı. "Nerede bu cadı?"

"Batıya doğru," dedi Thorvald. Altın parasını cebine koydu. "Ona ulaşmak için Denizaltı kanallarından geçeceğiz."

Ari bir adım öne çıktı. "Senin gittiğin yere gidebileceğimden emin misin?"

Planın bu yönünü sevmemiştim ama haklılığını anlıyordum. Ari, hikâye anlatıcısını bulma yolculuğunda Thorvald'a katılmayı teklif etmişti. Kadın onu tanıyacak ve Thorvald da umarım bize ihanet etmek konusunda iki kez düşünecekti.

Ya da Ari'yi durduğu yerde deşebilir ve denizin içinde kaybolabilir. Fae, kayıp oğluna pek de sevgi besliyor gibi görünmüyordu. "Arkanı kolla," diye mırıldandı Valen Ari'ye.

"Her zaman, Kralım. Her zaman."

"Yarınki aydan önce dönmüş olacağım," dedi Thorvald.

Kaşlarımı kaldırdım. "İmkânsız."

Deniz kralı sadece alay etti. "Küçük denizin sonsuz sulara açıldığı yerde buluşalım."

Tuhaf bir konuşma tarzı vardı ama Uluma'nın Kader Okyanusu'na döküldüğü yeri kastettiğini anlayacak kadar biliyordum. "Neden orası?"

"Söylediğiniz kadar güçlüyse onu boğma yeteneğim olmadan bu cadının etrafında olmak istemiyorum."

Korkak. Kelimeyi ısırarak geri aldım.

Valen dilini tutmadı. "Eğer onu bulur ve ona ya da elçime zarar verirsen, seni öldürürüm, sonra da oğlunu bir kara fae'si olarak yetiştiririm."

Thorvald'ın dudakları kıvrıldı. "Tehditlere gerek yok, toprak kralı. Küçük cadınızı getireceğim, uslu durursa nefes almaya devam eder. Yarınki ayda buluşalım."

Biz bir cevap veremedен Harald'la birlikte denize geri döndü. Deniz fae'sinin Ari'nin yedeğinde küçük teknede kardeşine katılmasını ve devasa, siyah gemiye geri dönmesini biraz şaşkın bir sessizlik içinde izledik.

Gemi yan yattı ve şiddetli gelgitlerle birlikte devasa barque kısa süre içinde tükürüldüğü gibi akıntılar tarafından yutuldu.

ŞEFLİK

HAFIZA ŞİİRİ

PARMAKLARIM Kuzey savaş gemisinin bordasına saplandı. Eklenen uzunluk ve genişliğe rağmen gemi, iç organlarım boğazımın arkasını yakana kadar sallanmaya devam etti.

Buna bir de güvenmediğim bir fae kralıyla buluşmak için gizlice denize açılmak zorunda kalmamız, ardından müttefikimizi lanetlemeyi planlayan bir kader cadısıyla çalışmamız ve tüm bunların imkânsız bir seyahat hızında yapılması gerektiği gerçeğini eklediğimde sinirlerim huzursuzluktan yanıyordu.

Küçük bir ekiptik. Elise ve Valen. Sol, Tor ve Halvar. Gunnar ve Eryka. Herja, Hagen ve Bard. Sonra ben ve Kase.

Niklas, Junie ve Kryv diğerlerini güvende tutmak ve Limericks'te gizlenmekle görevlendirilmişti. Ağaçlarda gizlenerek geçirilen gün Niklas'a orman yaratıklarına ve Kara Saray'dan gelen iz sürücülere karşı bir bariyer görevi görecek birkaç kötü kokulu iksir hazırlamak için zaman kazandırdı.

"Buluşmamızı söylediği yerin burası olduğuna emin misin?" Sol geminin yan tarafından dalgalı sulara baktı.

"Hayır," dedi Kase. "Bize anlattıklarının hiçbirisi mantıklı gelmedi. Bu kadar kısa bir süre içinde Batı Krallığı'na gidip geri dönmesi nasıl mümkün olabilir?"

Thorvald'la olanları rapor ettikten sonra Junie ve Niklas bize dört krallığın haritalarını gösterdiler. Eğer haritacılar doğruysa, Batı Krallığı Klockglas'tan en az bir hafta uzaklıkta küçük bir ülkeydi.

"Gemisi denizden fırladı," dedi Valen. "Su büyüsünü nasıl kullandıklarını bilmiyoruz."

Deniz fae dünyası hakkında bu kadar az şey bildiğimize göre, okyanusu göz açıp kapayıncaya kadar geçebilmeleri tamamen mümkündü. Ya da belki de gemi

Kendisi hızı sağladı. Bilmiyordum, fark etmezdi. Thorvald başarabildiği sürece, nasıl yapıldığını sorgulamazdım.

Bakışlarım güverte direğinin yanında tek başına duran Elise'e kaydı. Gemiye boydan boya geçtim ve nazikçe koluna dokundum.

Islak gözlerini kaldırdı. "Malin."

"Söyleyin," diye fısıldadım, "başka bir yol bulacağız."

Bu bir savaştı. Savaşta fedakârlıklar yapıldı. Ama kocalarımız söz konusu olduğunda Elise'le aynı fikirde olduğumuzu inkâr edemezdim. Ben çok şey feda ederdim ama Kase etmezdi. Onu değil. Hiç kuşkusuz Elise krallığını korumak için her şeyi göze alırdı ama içimden bir ses onun da kralından vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Tekrar denize döndü, gözlerindeki yaşlar hiç düşmüyordu. "Ama başka bir yol yok, değil mi? Valen buna inanıyor, Niklas ve Kase de. Ari bile saldırırsak kazanabileceğimize inanıyor ama bedeli yıkıcı olur."

Kara Saray'dan ve Güney Krallığı'ndan hiç sönmeyen ateşli bir acıyla nefret ediyordum. Sürekli kaynayan bir öfke ve küçümseme duygusu göğsümün bir köşesini ele geçirmişti. Tanrılar, kendimizi çok hazır hissetmiştik, tahtta hak iddia etmenin doğru bir hamle olduğuna gerçekten inanmıştık. Yine de her seferinde düşmanlarımız bir adım öndeymiş gibi görünüyordu. Sanki biz daha planlarımızı yapmadan onlar planlarımızı tahmin edebiliyorlardı.

Elise çenesini kaldırdı, döktüğü gözyaşları yüzünden sesi kısılmıştı. "Bu yüzden benim için endişelenme. İzlememiz gereken yolun bu olduğuna inanırsa Valen'in yanında olacağım. Ama bu onun acı çekmemesi için kendi planlarımı yapmadığım anlamına gelmez."

Ensemde bir ürperti belirdi. Sözlerinde biraz önsezi vardı. Ona bu konuda baskı yapmak niyetindeydim ama karanlıkta, denizin üzerinde bir tıslama dalgalandı. Gemi yana yattı ve dengemiz bozuldu. Karanlık su girdap yapıp köpürürken Elise ve ben ikimiz de küpeşteye tutunduk. Köpüklü girdap, keskin, parçalanmış bir nokta yüzeye saplanana kadar bir kasırga gibi döndü.

Kase denizin Thorvald'ın gemisini yuttuğunu anlatmıştı ama böylesine devasa bir geminin denizin derinliklerinden yükseldiğini görmek dilimin ucuna gelen kelimeleri susturdu. Fırtınalı deniz gemiyi serbest bırakırken ağzım açık kaldı. Kıpırmızı yelkenler, siyah çıtalar. Sanki geminin sonsuz katları ve güverteleri varmış gibi görünüyordu.

Hantal kık denizden çıkana kadar omurga gökyüzüne doğru yükseldi ve pruva dalgalara çarparak suyun altına daldı

gemi düzelene ve yüzey sakinleşene kadar.

Tanrılar adına, bu aynı anda hem imkânsız hem de harikaydı.

Diğerleriyle birlikte savaş gemisinin kıç tarafına doğru aceleyle ilerlerken Elise'in elini tuttum.

Thorvald'ın gemisi bizimkinin yanında seyrediyordu. Deniz fae'si yüksek bir güvertenin tepesinde durmuş, kırmızı gözlerinde yeni bir parıltıyla bize bakıyordu.

"Söz verdiğim gibi."

Kaba, sakallı, tuhaf giyimli adamlar homurdanarak geminin bir tarafından kalın bir kalas bıraktılar. Hagen ve Gunnar kalasın ucunun toplanmasına ve bizimkinin küpeştesinin üzerine kilitlenmesine yardım ettiler.

Kase parmaklarını benimkilerle birleştirip elimi sıkarken kalasın tepesinde üç figür belirdi.

Önce Ari öne çıktı, yüzü biraz yeşildi. "Üç cehennem, bu kanama kafa karıştırıcıydı. Ben karada kalacağım, çok teşekkür ederim."

Büyükelçi nemliydi ve biz onu kucaklarken saçlarındaki suyu karıştırdı. Tanrım, yeni tanıştığım bir adam için bu kadar rahatlayacağımı tahmin etmemiştim. Ama bir şey Ari Sekundär'ı krallıklar arasında birbirine bağlamıştı. Sanki hepimiz için oynayacağı bir rol vardı. Kanayan Fae'yi şiddetle önemsiyordum.

"Vay, vay, vay. Beni bu kadar çabuk özleyeceğinizi düşünmemiştim." On altı yaşını geçmemiş bir kız, yanında başka bir adamla birlikte kalasın ortasında duruyordu. Saçları yeni parşömen kadar solgundu ve sırtışından bizi soyarken gülmeyi planladığı anlaşılıyordu. Kız yırtık pırtık bir pantolon giymiş, ince, kemikli kalçalarını ipten bir kemerle bağlamıştı. Başının üst kısmını ipek ya da satenden yapılmış, omzunun üstündeki örgüden kemikler sarkan kenarlı bir şapka ile gizlemişti.

Pantolonu ayak bileklerinin üzerinde, deri botlarının başladığı yerde kesiliyordu.

Heybetli değildi, bir tehdit oluşturmuyordu. Kader cadısı bu muydu? Sıradan bir kız mı?

Tahtadan aşağı kendinden emin bir adım attı ve arkasındaki adam da onu takip etti. Arkadaşı kıza çok benziyordu ama çenesi koyu renk saçlarıyla tozlanmıştı ve kulaklarında iki altın halka vardı. Ten rengi soluktu ama daha genişti, biraz daha yaşlıydı ve dudaklarının arasında yeni yakılmış bir ot vardı.

Kız yaklaştıkça gülümsemesi daha da parlaklaştı. Tahtanın sonuna geldiğinde, neredeyse diğerlerine doğru koşuyordu.

"İyi kalpli." Sırtarak önce Elise'in yanına koştu. Elise ıslak bir kahkaha attı ve onu kucakladı. Birbirlerinden ayrıldıklarında kız gözlerini kıstı.

"Sorunlu bir kalp. İçindeki canavarı gördüğünde, onu içeri al-"

"Gitmesine izin vermek," diye fısıldadı Elise.

"Tuttuğun ele sıkıca sarıl, iyi kalpli. Gölgeler seni kuşatırken, ışık kırılana kadar asla bırakma."

Kızın söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştım ama Elise'in bakışlarından anladığını anladım.

Kız sonra Valen'e baktı. "Lanetli Kral."

"Calista." Selamlamak için başını eğdi. "On tur büyümüş gibi görünüyorsun."

Gençliğini ortaya koyarak kıs kıs güldü. "Rutubetli bir hücrede günde bir kez kuru ekmekle beslenmediğinde insanın gerçek yaşını göstermesine yardımcı oluyor." Onun kolunu okşadı. "Yakında daha çok konuşacağız. Öncelikle, kanayan bir deniz fae'sini neden buraya gönderdiğinizi daha iyi anlamak istiyorum."

Bakışları Sol Ferus'a takıldığında sözleri kesildi. Yaramaz sırtışı ilk kez duraksadı ve çenesi titreyerek kırıştı.

"Yumru mu?" Sesi soluksuz bir inilti gibiydi. İnançsızlığın sesi.

Sol nazik, neredeyse mesafeli bir gülümseme takındı. "Merhaba küçük kuş."

Calista sesindeki titremeyle savaşmayı bıraktı. Acımasız görünme çabasını bıraktı ve Sol'a doğru koşarak boynunu ezici bir kucaklamayla yuttu. "Lumpy! Artık o kadar da topak görünmüyorsun. Şimdi tamamen dalgalı ve sertsin, değil mi?" Konuşurken ellerini Sol'un kollarında ve göğsünde dolaştırdı. Sol sadece güldü. Tor bile gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ısırdı. Calista burnunu çekti ve tekrar Sol'un boynuna sarıldı. "I .

. ... o gecedен sonra sana ne olduğunu asla bilemedim."

"Sol ve Calista lanetler sırasında sırayla birlikte hapsedildiler," diye fısıldadı Elise bana ve Kase'ye. "Sol kim olduğunu bilmiyordu, Calista da onu tanıımıyordu ama birbirleriyle konuşuyor ve birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı."

Sol güldü ve Calista'nın alnına bir öpücük kondurarak geri çekildi. "Bu konuşmaktan fazlasını yaptı. Tanrı aşkına kızım, nasıl da gevezesin. Ona hep kafamın içindeki küçük kuş derdim."

Calista'yla birlikte gelen adam bir kahkaha attı.

Calista yumruğunu Sol'un koluna vurdu. "Zihninin tutarlı bir şekilde kanamasını sağladı. En azından biraz, değil mi?"

Sol gülerek başını salladı ve onu bir kez daha göğsüne çekti. "Evet. Senin gevezeliğin beni savaşmaya ve hatırlamaya zorladı."

"Biliyordum." Calista yüzünü Güneş Prensi'ne biraz yaklaştırdı ve sonra onu serbest bıraktı. "Sadece bunu hatırla. Kanayan bir kraliyet mensubu olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Yukarıdakilerle müttefik olmak her zaman iyidir, ben de bunu söylüyorum."

Tek kelime etmedim, sadece Kase'nin eline sarıldım. Bu kız çok gençti. Yine de hayatların kaderini onun söyleyeceklerine bağlıyorduk.

Midemi denizin ziftinden daha kötü batırdı.

"Şu işi halledebilir miyiz?" Thorvald kalistan savaş gemisinin üzerine çıktı. Gömleği nemliydi ama su altında yelken açtıktan sonra olması gerektiğini düşündüğüm kadar ıslak değildi.

Calista kaşlarını çatı. "Zorlama. Sana onlarla biraz zaman geçirmek istediğimi söylemiştim." "Zamanın doldu," dedi karanlık bir sesle.

Calista iç çekerek Sol'dan bir adım uzaklaştı ve küçük ekibimizin ortasına yerleşti. "Pekâlâ, Lanetli Kral, bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlat. Duyduğum ufak tefek şeyler hoşuma gitmiyor. Neredeyse gelmeyi reddediyordum."

"Neden geldin?" Valen sordu.

"Çünkü o *sensin*." Calista ellerini sinirli bir bakışla açtı, sanki çok açık olmalıydı. "Ve o kanayan deniz herifi bir tür büyü yaptı. Gelmek *zorundaydım*."

"Seni çağırdığını söylemiştim." Ari başparmağını Thorvald'a doğru uzattı. "O sikke ilginç bir şey. Ona fısıldadı ve bir de baktım ki küçük bir tavernadayız ve o da kapıdan içeri girdi."

"Evet, ama ben bundan hoşlanmıyorum." Calista devam etmeden önce birkaç nefes için dudaklarını büzdü. "Çağırmak yeterince kötü, bir de benim değerli mürekkep hokkamı esir almaya cesaret etti, hayır, *cüret* etti. Hikâyelerimi onunla yazıyorum." Gözlerini Thorvald'a dikti. "Utanç verici. Mürekkebim sana hiçbir şey yapmadı."

"Yapmaya geldiğin şeyi yaptığında onu geri alacaksın."

Calista öfkeyle Valen'e tekrar baktı. "Seni ilk seferinde düzeltmek için harcadığım tüm çabayı boşa mı çıkarmak istiyorsun?"

"Sanırım işin bir kısmını Elise ve ben yaptık."

"Sadece biraz. Ben olmasaydım asla olmazdı. Şimdi bunu mahvetmek istiyorsun," dedi, neredeyse somurtarak.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Valen. "Ama risk altında olan çocuklar var ve bu savaşta anlamadığımız bir büyü var. Kazanmak için gereken bir nesneyi elde etmek ve çok sayıda can kaybını önlemek istiyorsak, yenilmez olmak gerekir. Tabii insanı yenilmez yapmanın başka yolları yoksa."

Calista iç çekti. "Birini tanrı yapamam. Ama kaderdeki bir laneti geri getirebilirim, bu yapılabilir." Elise gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Calista bunu fark etmiş gibiydi ve alnı huzursuzlukla kırışmış bir halde boğazını temizledi. Kız elini pantolonunun cebine attı ve bir rulo parşömen çıkardı. "Stefan, tüy kalemim."

"Bundan hoşlanmadım, Cal. Çok fazla gibi geliyor." Elinde bitki rulosu olan adam uzun bir nefes çekerek konuştu.

Calista gözlerini devirdi. "O benim kardeşim ve yeni hikâyeler yazacak gücüm olduğunu düşünmüyor."

"Mesele güç değil," dedi Stefan. "İstenmeyen çok fazla dikkat çekmekle ilgili."

"Artık beni avlamıyorlar Stef." Calista başını Valen ve Elise'e doğru eğdi. "Onlar kazandı."

"Bahsettiğim uzak krallıklar değil."

"Kardeşimi bağışlayın," dedi Calista. "Hayalet hikâyelerine ve eski mitlere inanıyor. Karanlık tanrıların ilgisini çekeceğimi düşünüyor."

"Çoğumuz benzer şeylere inanıyoruz," diye mırıldandı Thorvald.

Calista omuz silkerek parşömeni açtı. "Bana göre büyümü bana Nornlar verdi, bu yüzden eğer kullanırsam bu onların suçu."

"Bu senin için çok mu fazla Calista?" Elise neredeyse umutla sordu. "En son aramızdan ayrılmadan önce, daha fazla hikâye çeviremeyeceğini hissettiğini söylemiştin."

"Doğru," dedi. "Ama ayrı kaldığımız süre içinde bir şeyler öğreniyorum. Birkaç numarayı ortaya çıkarmamda bana yardımcı olan bir öğretmenim var."

Kardeşi yer değiştirdi. Bundan hoşlanmamıştı ve ben de nedenini öğrenmek istiyordum. "Kim bu öğretmen ve şimdi bize yardım edeceğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?" I sordu.

Calista başını eğdi ve beni inceledi. "Adını bilmiyorum Gölge Kraliçe. Ama Norn'ları alt etmeye çalışmak yerine kelimeleri hissetmeme yardımcı oldu. Daha iyi çalışıyor gibi görünüyor."

Gözlerim büyüdü. "Neden bana bu isimle hitap ediyorsun?"

"Eğer kardeşim inatçılığı bırakırsa ve kanayan deniz fae'si mürekkebimi bırakırsa, sanırım yakında göreceksiniz." Bir kez daha Elise ve Valen'e baktı. "Bu konuda emin misiniz? Kalem parşömene koyduğumda sonunu bilmiyorum. Ne olacağını söyleyemem."

Valen, Elise'in parmak eklemlerini dudaklarına bastırarak karısının yüzünü inceledi. Bakışlarını kaçırarak geminin güvertesine doğru baktı. İç çekerek Valen'in

Omuzları çöktü ama tekrar kıza baktı. "Başka bir seçenek göremiyoruz."

"Sen öyle diyorsan." Calista parmak eklemlerini kırdı ve başını salladı.
"Nefes almanı sağlamak için elimden geleni yapacağım."

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

HAFIZA ŞİİRİ

STEFAN ot rulosunu geminin kenarına fırlattı ve kanvas ceketinin cebinden isteksizce siyah bir kuzgun kalem çıkardı. Bir nefes tereddüt ettikten sonra kız kardeşine uzattı.

Thorvald parmaklarını şıklattı ve gemideki deniz süpürgelerinden biri kirli keten bir beze sarılmış bir hokka çıkardı. Sürüntü Calista'ya uzattı, sonra da Thorvald'ın gemisine geri koştu, sanki kara fae'lerinin yakınında durmak onu uçurumun bizim tarafımızda kalmaya zorlayacakmış gibi.

Calista, "Bu kalem parşömene dokunduğunda, Norn'ların verebileceği mesajların hiçbir sıkıntısı olmadığını anlayın," dedi. "Bir lanet aracılığıyla bir yolu değiştireceğim, ancak bu, huzurumuzdaki hiç kimseyi kaderin mesajlarına karşı bağışık bırakmaz."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Bu şu anlama geliyor Gölge Kraliçe, benim aracılığım la yollar açıldığında, bazen kaderin ipuçları ortaya çıkıyor ve bir başkasını başka türlü seçemeyecekleri kaderli bir yola yönlendirmeye yardımcı oluyor."

"Geleceğe dair ipuçları," diye fısıldadı Eryka.

Calista omuz silkti. "Sanırım. Her zaman bir seçim vardır, ancak bu seçimlerin sonuçları da vardır. Ben sadece kaderin yolunun habercilerini ya da rehberlerini sunuyorum. Bunlar kasvetli de olabilir, neşeli de. Bu mesaja kulak vermek ya da vermemek sizin seçiminiz."

Midem sıkı, sıcak düğümlerle dolandı. Eryka bir kahindi ama transları daha çok, biz zaten bir yol seçtikten sonra bizi ileriye götüren bir rehber gibiydi.

Bu tür bir mesmer daha tehlikeli görünüyordu. Daha uğursuz. Kaçınamayacağımız kader mesajları ya da bilinçli olarak kaçındığımız takdirde felaket

sonuçları olacaktır.

Bir anda, kızın kalemini parşömenin üzerine koymasını istemedim.
Hepsi.

Kase elimi sıkıca kavradı ve küçük bir gülümseme sundu. Hayır.
Bu kızın büyüünden duyduğum korkuyu kirli bir et parçası gibi tattığından şüpheliydim. Ona doğru eğildim. Bu bir hamleydi ve belirsizlik içinde bocalamamın bize bir faydası olmazdı.

Calista savaş gemisindeki banklardan birine oturdu, buruşuk parşömeni yaydı ve gözlerini kapattı. Tüy kalemi parmaklarının arasında döndürürken boğazından ürkütücü bir melodinin uğultusu geliyordu.

Gözlerini açtığında irkildim, mavinin üzerinde ince bir ışıltı parlıyordu ve Kase beni belimden yakalamak zorunda kaldı.

Calista tüy kalemi mürekkebe batırdı. Suyun tahtaya hafifçe vuruşu, ağır gemilerin bir o yana bir bu yana sallanışının iniltisi ve kalemin parşömene çizik atmasından başka bir şey duyulmuyordu, birkaç satır karaladı ve kelimeleri bir hikâye kitabı gibi yüksek sesle okudu.

*"Derinlerde, bir kralın nefret dolu düşmanını bul ve
tekrar bildiğin canavara dön.*

Ayin ışığında, canavarca bir saltanat yeniden başlıyor.

*Ölüm ve kandan başka bir şey düşünmeyen canavar
kralımız bir kez daha kan arzuluyor. Ta ki . . ."*

Calista durakladı. Kirpikleri dalgalandı ve tüy kalem durdu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Kadife geceyi incelerken melankolik uğultu geri döndü. Kız oturduğu bankta biraz sallanırken deniz rüzgârı saçlarını yüzüne savurdu. Sanki şarkı, yazması gereken kelimeleri harekete geçirmişti.

Bir kalp atışı daha, bir nefes daha ve dikkatini parşömene verdi.

*"Kanın arzusu gölgelenene, unutulana ve yok olana
kadar. Ancak o zaman, toprak kralımız, sonunda,
yoluna devam edecek."*

Calista tüy kalemi hokkaya geri koydu. Saklamaya çalıştı ama kelimeleri büyük kâğıttan dikkatlice yırtarken elleri titriyordu

Parşömen.

"Bu senin kaderini değiştiriyor Lanetli Kral," dedi yumuşak bir sesle. "Bu senin planında yoktu ve Norn'un arzularını değiştirmenin sonuçları var."

"Başka bir yol göremiyorum. Bizi buraya getiren bir kader kahini değil miydi?" Valen Eryka'yı işaret etti. Fae kadın Gunnar'ın arkasında biraz büzüldü ama ne söylediklerini ne de trans halinde gördüklerini inkâr etti. "Kanın çağrısı her zaman kaldı. O günlerin anısı. Ya sebebi buysa?"

"Ya öyleyse?" Calista burnunu çekti, sözlerini tekrar okudu. "Umarım bunu unutmanın, bu sefer bundan kurtulmanın bir yolunu bulursun. Kraliyet kanı bir zamanlar olduğu gibi anahtar değil. O kadar basit değil. Değişimler arasında mola yok. Görünüşe göre kader acımasız davranıyor ve seni cezalandırıyor."

"Değişimler arasında mola yok mu?" Tor bir adım öne çıktı, gözlerinde karanlık bir acı vardı. "Ama daha önce aralarında haftalar vardı ve ..."

"Ay ışığında," dedi Valen, sesi sert ve düzdü. "Görünüşe göre her gece bağlanmam ve zincirlenmem gerekecek."

"Lanet olsun." Halvar geminin küpeştesine doğru eğildi. Solgun görünüyordu. "Başka biri daha lanetlenmiş olabilir mi?" Ari Valen'in yanına geldi.

Calista gözlerini kısarak onu inceledi. "Bu mümkün. Ama bu senin sahip olmadığın zamanı alır. Onu hiçbir zaman tam anlamıyla huzur içinde bırakmayan bir laneti geri getiriyorum. Bu, o anıyı canlandırmak gibi bir şey."

Calista gözlerini bana çevirdiğinde donup kaldım. Benim büyücüm hakkında ne kadar şey biliyordu ya da hissediyordu?

"Ne kadar sürecekt?" Ari sordu. "Yeni bir lanet inşa etmek için yani."

"Bu karmaşık bir büyü," dedi Calista. "Lanetler bireysel özelliklerden beslenir ve onları çarpıtır. En büyük özelliğinizi öğrenmem, sonra da bunu size karşı kullanmak için bir lanet yaratmam gerekir."

Ari, "Ben sadık biriyim," dedi.

"Yani seni halka ihanet etme eğiliminle lanetleyeyim mi?"

"Güçlü. Bir illüzyonist. Ben zekiyim." Ari'nin sesi yeni bir çaresizliğe çarptı.

"Lanetlerin hikâyelerini oluşturmaları zaman almalı." Calista başını öne eğdi. "Lumpy zekiydi, bu yüzden lanet aklını kaybetti. Senin delirmen anlamsız görünüyor. Prenses savaş için sesi olan bir savaşçıydı. Sessizliğe gömüldü, hayatı için savaşmak zorunda kaldı." Calista Herja'ya baktı. "Bu lanetlerin nasıl yapıldığı hakkında çok şey öğrendim. Bu yüzden

Lanetli Kral gaddarlaştı. Savaş alanındaki yeteneği kan arzusuna dönüştü. Ama ilk hikaye anlatıcısının hikayelerini oluşturmaları haftalar aldı."

"Ari," dedi Valen arkadaşının omzunu tutarak. "Teşekkür ederim ama burada sana ihtiyaç var. İşler ters giderse Etta'ya göz kulak olmak için yardımına ihtiyacım var."

Ari ellerini kalçalarının üzerine koydu. Sanki tartışmak istiyormuş gibi ağzı gerildi ama bunu yapmaktan vazgeçti. Sert bir adımla parmaklıklara doğru ilerledi. Calista'dan olabildiğince uzağa.

"Kana ihtiyacım var," diye devam etti Calista. "Kaderi değiştirmek için kan gerekir. Ama muhtemelen bunun nasıl yapıldığını hatırlıyorsunuzdur."

Valen kolunun iç kısmına bağladığı bıçağın kenarını kullanarak parmağına batırdı. Calista onun parmak ucunu parşömene doğru yönlendirdi.

"Amca." Gunnar Valen'in koluna dokundu. "Başka bir yol bulmalıyız."

"Öyle mi diyorsun? Kadınının translarına bu kadar inanan biri.

Bunu o önermedi mi?"

Gunnar denize doğru baktı, çenesi gergindi. "Bu hiç adil değil."

"Hayat asla öyle değildir." Valen biraz hüznle gülümsedi ve Elise'e döndü.

Çenesini yukarı kaldırdı, sonra sesini sabit tutmak için mücadele etti. "Bana her zaman döneceğine söz vermiştin. Bugün bana verdiğin sözleri tutmamaya başlayacağın gün değil Valen Ferus."

"Bunu hayal bile edemezdin."

Valen güçlkle yutkundu ve parmağındaki koyu kanlı lekeyi parşömene bastırdı.

Calista kendi parmağını kesti ve Valen'inkinin üzerine bir damla kan ekledi. Hava sıcak, nemli bir basınçla gerildi, tıpkı suyun üzerinde oluşan ama kendini asla göstermeyen bir fırtına gibi. Calista avucunu yırtılmış kelime parçasının üzerine bastırdı ve parşömen hemen alev alev yanarak garip bir unutuşa dönüştü.

Bankın üzerinde sadece kül parçaları kalmıştı.

Calista'nın omuzları çöktü, sesi kısıldı. "Tamamdır."

Valen yumruklarını sıktı ve açtı. Elise kollarını onun beline doladı.

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama hiç değişmemiş görünüyordu. Yine de kelimeler 'ayın ışığında' demişti. Ay, Kader Okyanusu'nun üzerinde kaybolurken ve güneş ufukta belirirken gökyüzü aydınlanıyordu.

Ancak önümüzdeki gece çok daha farklı görünebilir.

Herja ve Sol umutsuz görünüyorlardı. Bu duyguyu biliyordum. Söyleyecek ne vardı ki? Valen savaşımız için kendi isteğiyle kendini lanetlemişti. Söylenecek hiçbir kelime yeterli görünmüyordu. Onu teselli etmeye çalışmak boşa kürek çekmek olurdu. Yapabileceğimiz, yapacağımız şey, bu lanetin onu sadece bir kez ele geçirmesini sağlamanın bir yolunu bulmaktı.

Calista tüy kalemini geri verdi. Parşömenin üzerine yeni kelimeler karalamaya başladı. İki satırı yırtarak yırtık pırtık şeritler haline getirene kadar nefesimi tuttum. "Lumpy ve eşine."

"Bekle, bu toprak kralı içindi," diye tersledi Thorvald. Kızgınlığı gözlerindeki kırmızılığı daha da derinleştirdi.

Calista, sesine yeni bir yumuşak kadife katarak gülümsedi. "Sana söylediğim gibi, bağlantım açıldığında, Nornlar iletmek istedikleri mesajları iletirler. Şimdi sus. Mürekkebimi aldığın için seni hâlâ affetmiş değilim."

Sol ve Tor bakıştılar, sonra bir adım öne çıkıp parşömen şeritlerini aldılar.

"Bunlar lanet mi?"

"Hayır. Onları yıldız fae'nin söylediği gibi ipuçları olarak düşünün."

Okurken Sol'un alnında bir kıvrıklık belirdi. "Alevlerin arasından yeni bir yolculuk mu yükseliyor?"

"Küllerin içinde ağlıyor," diye okudu Tor. "Çitlere dikkat et." Sol'a baktı. "Bu da ne böyle?"

"Deşifre etmenin kolay olduğunu hiç söylemedim, aşklarım," dedi Calista ve tüy kalemini bir kez daha eline aldı. "Gölge Kral."

Kase'ye baktığını fark edene kadar kimse bir nefes bile kıpırdamadı. Dirseğimle kaburgalarını dürttüm.

Kase tek kaşını kaldırdı. "Ben mi?"

Calista içini çekti. "Aptal olma. Ben de öyle dedim."

Kase ince parşömen parçasını kızın elinden kaptı. Bana baktı ve ben de anladım. Diğerlerinin önünde okumaya kalkışmak istemezdi.

"Bir tacın feneri sizi çağırıyor. Karanlıktan çıkın ve her zaman size ait olanı geri alın."

"Bilmecelerden nefret ederim," diye mırıldandı Kase ve parşömen parçasını pantolonunun cebine soktu.

Calista Thorvald'a bir parça parşömen uzatmaya çalıştığında, Thorvald bu jesti geri çevirdi. "Kara büyüsünün bana kaderimi söylemesine ihtiyacım yok."

Stefan, "Ben olsam mektuba kulak verirdim," dedi.

"Çoktan verildi," diye ekledi Calista. "Kaderde ne varsa ondan kaçış yok. Ama uyarıları dikkate alırsanız daha az acı verici olur."

"Hayır." Thorvald'ın kırmızı gözleri bir parça kötülükle parladı.

Calista yine omuz silkkti. "Peki. Öfkeyle düşünmeden hareket et, yeni müttefiklerle dost olma. Kaderinin nasıl gelişeceğini görelim."

Thorvald'a ters ters baktı, parşömen şeridini buruşturdu ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden denize fırlattı.

"Bir tane daha var." Son parşömen şeridi parmaklarının arasında asılı duruyordu. Calista'nın gözleri Ari'nin üzerindeydi. "Vekil Kral. Bu senin için."

Bir parça tereddütle parşömeni ondan aldı ve sessizce okudu. Gözleri büyüdü ve yanakları kızardı.

"Ya kulak ver ya da verme," diye uyardı Calista. "Kaderin gücünü gördün. Ya savaşın ya da kabul edin."

"Ne yazıyor?" Elise sordu.

Ari boğazını temizledi ve parşömenini bir kenara bıraktı. "Bağışlayın beni Kraliçem. Söylememeyi tercih ederim. Bunun benden başka kimseyle bir ilgisi yok."

Elise Ari'ye şaşkın bir bakış attı ama onun isteğini yerine getirerek sessiz kaldı. "Yazacak başka bir şeyim kalmadı." Calista ayağa kalktı ve çantasını topladı.

Malzemeler. Daha zayıf görünüyordu, biraz daha korkmuştu ama bunu sırtarak ve akıllıca sözlerle gizlemeye çalışıyordu. "Doğu kıyılarından eve yelken açacağız. Korkarım deniz fae'sine güvenim kalmadı ve onunla seyahat etmek istemiyorum."

Thorvald homurdandı. "Sen bilirsin, küçük cadı."

"Saldırgan," dedi ve deniz kralına sırtını döndü. "Bizi rıhtıma götürmek ister misin?"

"Doğu'dan seyahat etmek güvenli değil. Bizimle kalmalısın," dedi Halvar.

"Bize bir şey olmaz. Nasıl dolaşacağımızı biliyoruz."

"Calista-" diye başladı Elise ama Stefan elini kaldırıncaya sustu. "Faydası yok.

Gidiyor çünkü gizemli öğretmeni çok uzun süre uzak kalmasını istemiyorum."

Calista dudağını hafifçe bükerek, "Sen onun var olduğuna inanmıyorsun ama o var," dedi.

Halvar huzursuz bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Sanırım ayırabileceğimiz küçük bir sandalımız var."

Kızı ve erkek kardeşini Batı'ya gitmek üzere denize nasıl geri götürecekleri kararlaştırıldıktan sonra Thorvald kalası geri çekmeye başladı.

"Bize katılmayacak mısınız?" Kase sordu.

"Eğer yenilmez, lanetli kralı gönderiyorsak bunun ne faydası olacak?" Thorvald gemisinin yüksek güvertesinden bize dik dik baktı. "Bana varisimi canlı ve tek parça halinde getirin, biz de gidelim. Düşmanlarınıza asla katılmayacağımıza yemin ederek kötü bir anıdan başka bir şey olmayacağız."

Kendini beğenmiş. Valen'in harabelere giden yolu göstermesinin ne önemi vardı? Tanıdığım her baba, çocuğunun kurtarılmasının başarılı olmasını sağlamak için bir adım geride dururdu. Thorvald hakkında bildiğim kadarıyla, oğlunun gelecekte tahtta hak iddia etmesini, gerçek çocuktan çok daha fazla önemseydiği sonucuna varmıştım.

Deniz kralına gergin bir veda ettik ve iki gece içinde oğlu hakkında öyle ya da böyle bir haber göndereceğimize söz verdik.

Kıyıya dönüş kasvetli ve sessizdi.

Güneşin ilk ışıkları Howl'u altın sarısı bir parlaklıkla aydınlatırken koya yanaştık.

Halvar, Calista ve arkadaşlarını kıyıda yarım boy aşağıdaki deniz sazlıklarının arasına gizlenmiş uzun kayıklara yönlendirdi.

Sol'u kucakladı. "Bana yaz Lump. Pek bir şey söylemedin ama seni hâlâ özledim."

"Ben sana yazacağım, ama sen de cevap yazmalısın."

"Yemin ederim. Batı'da ne kadar korkutucu olduğumu başka kime anlatacağım?" Sol kızı bırakmadan önce bir kez daha alnından öptü. Sonra, Calista, Valen ve Elise ile yüzleşti.

"Sana şans diliyorum," dedi. "Daha önce yaptığım muhteşem işi bozduğün için hâlâ tedirginim ama sana kötülük dileyecek kadar değil. Aslında tam tersini diliyorum. I . . . Size değer veriyorum, biliyorsunuz. Bir nevi birbirimizi kurtardığımızı düşünüyorum."

Elise, Calista'nın solgun yüzünün bir tarafını kavradı. "Yaptık ve umarım hep yapacağız."

"Eğer çok zahmet olmayacaksa, bana haber gönder, olur mu?" Kız gözlerini çok hızlı kırptırdı. Tahmin etmem gerekirse, göstermek istemediği bir duygu kabarmasıyla savaştığını söyleyebilirim.

"Yapacağız," dedi Elise.

Calista geri çekildi ve kardeşinin peşinden ağaçlık patıkaya doğru ilerlemeye başladı ama durakladı. Gözleri bana kilitlenip gemide olduğu gibi parladığında nefesimi tuttum.

"Tacını paylaş, karanlığa adım at ve canavarca yollar unutulabilir. Kalbinin ışığı geceyi aydınlatacak."

"Bekle." Ona doğru uzandım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Göreceksin." Calista döndü ve Elise'e göz kırptı. "Unutma, tuttuğun eli sıkıca tut ve ışık kırılana kadar asla bırakma."

Başka bir şey söylemedi ve ağaçların arasına girdi. Bize lanet okuyan, bizi yönlendiren kız gitmişti.

ŞAFTÖR tHIRTY-tWO

GECE YARISI

GECE ÇOK ÇABUK GELDİ. Birbiriyle çelişen duygular göğsümün ortasında savaşıyordu. Felstad'daki halkımızı geri almaktan başka bir şey istemeyen acımasızca endişeli bir taraf vardı, sonra da lekeli kalıntıları içindeki Leydi Magnate ile birlikte yakıp kül etmek.

Düz bir kayanın üzerine oturdum, beklerken dizlerim zıplıyordu.

Valen alnını Elise'in alnına dayamıştı. Kraliçenin parmakları onun saçlarına dolanmış, gözyaşları yanaklarına süzölmüşü. İkisi de birbirlerine hiçbirimizin duyamayacağı sözler fısıldıyordu. Biraz yalnız kalmayı hak etmişlerdi.

Elise hıçkırıklara boğuldu ve Valen'in boynuna sarıldı. Valen yüzünü Elise'in omzuna gömdü ve elleri Elise'in omurgasında gezindi. Valen, Elise geri çekilip Valen'in ağzını öpene kadar Elise'in boynuna öpücükler kondurdu.

Başka tarafa baktım. Lanet olsun, gergin suçluluk duygusu can sıkıcıydı. Planlar beni hiçbir zaman kararsız bırakmamıştı. Bir hamle yaptığımda, bunu kesin olarak yapardım. Ama bu? Roller tersine dönerse, Malin'den geri adım atıp bunu yapabilir miydim bilmiyordum.

Kral ve kraliçe bu anda her şeyi riske atıyordu. Aramızda asla ödeyemeyeceğim bir borç oluşuyordu.

Valen karısını alnından bir kez daha öptüğünde, Tor ve Halvar nihayet onun yanına gittiler. Ay ışığı yakında onu da alacaktı. Valen, Elise'in parmak uçlarının her birini öptü, elinin eksik olan iki ucunda bir süre durakladıktan sonra geriye doğru yürüdü, ağaçların arasına karışana kadar gözleri karışındaydı.

Malin gökyüzünde yanıp sönen ilk yıldızları inceledi. Ay ışığı saçlarındaki röfleleri gümüşü bir parlaltıya dönüştürüyordu. Ellerini tuniğinin eteklerine doladı ve etrafındaki hiçbir şeyi fark etmemiş gibi görünüyordu.

Parmak uçlarımı kolunun arkasında gezdirdim. Benim olduğumu anladığı anda kollarını boynuma doladı.

"Lanet olsun." Sesi çatallaştı. "Bunu zorlaştırıyorsun. Sanırım bunun için senden nefret ediyorum."

Beline sarılışımı sıkılaştırdım, başımı boynunun ve omzunun sıcak kıvrımlarına gömdüm. Onu oradan öptüm. "Sen endişelenmeye vakit bulamadan tekrar buluşacağız."

"Yalancı."

"Seni seviyorum."

Yüzünü boğazıma dayadı, nemli yanağı gözyaşlarıyla tenimi ıslattı. "Sen benim tüm ruhumsun ve eğer geri dönmezsen, seni Öteki Dünya'dan kendim sürükleyeceğim."

Güldüm ve yüzünü avuçlarımın arasına hapsedtim. "Birlikte olmak için bu kadar mücadele etmedik ki şimdi her şey elimizden alınsın." Burnum onunkine değdi. "Kraliçeye iyi bak. Doğru zaman geldiğinde seni orada göreceğim."

Malin'in çenesi titredi. "Bana döndüğünden emin ol ama kralını da yanında getir."

Bu gece Valen Ferus'u kaybetmek gibi bir planım yoktu. Sorun şu ki, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, biz gözden kaybolana kadar kampın uzakta ve korumaların arkasında kalması gerektiği idi. Onlar bizim ikinci savunma hattımızdı ve Valen - umarım- ordumuzun geçebileceği bir açıklık yarattığında Felstad'a doğru ilerleyeceklerdi.

Onlar beklerken Niklas kampın yarısını ormandaki çoğu yaratığa karşı koruduğunu söylediği bitkisel bir iksirle kaplamıştı. Hagen sıranın önünde durmuş, mesmer ya da toprak öfkesine karşı korunmaya hazır bekliyordu. Engelleme yeteneği bir lanete karşı da koruma sağlar mıydı? Bilmiyordum.

Bard, Kuzey Savaşçıları, Falkyn ve Kryv, Malin, Elise ve arkamızda sürüklediğimiz masum halkı korumak için ellerinde silahlarıyla bekliyorlardı.

Bir kez daha omzumun üzerinden baktım.

Malin gülümsedi, yüzünün her çatlağında, her çilinde baş döndürücü bir korku yazılıydı. Siyah giyinmişti. Omuzlarında küçük bıçaklarla dolu halkaları ve tokaları olan deri bir ceket vardı. Tova, Malin'in gözlerini sürmeyle boyamasına yardım etmiş ve her iki kraliçenin saçlarına üvez meyvelerinden bir çelenk taç takmıştı.

İki kader kraliçesi birlikte savaşıyor. Bu an çok önemliydi ve ben bundan nefret ediyordum. Sona bir adım daha yaklaşmıştık ama savaşıma yaklaştıkça

Malin'in benden alınacağından ve onu geri alamayacağımdan daha çok korktum.

Malin kolunu Elise'e dolamıştı ama Kuzey kraliçesinin bunun farkında olduğundan bile emin değildim. Kadının yüzünde hiç bu kadar solgun bir ifade görmemiştim. Uzaklara bakarken sanki Elise Ferus çevresinin farkında bile değildi.

"Ben de seninle gelmeliyim." Otuz adım ötede Sol Ferus, Tor, Halvar ve Valen ile tartışıyordu.

"Bunu yüzyıllardır yapıyoruz," dedi Tor, sesi kısık. "Yine yapacağız. Bunun için hazırlıklıyız."

Sol hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi. "O benim kardeşim ve orada onunla birlikte olmalıyım."

Sıcaklık boğazımı yaktı, göğsüme doğru aktı. Korku, sıcak ve keskin, damarlarıma yayıldı. Ağzımın kenarı Güneş Prensi'ne duyduğum hayranlıkla kıvrıldı. Sol'un Valen'le birlikte olmak istemesinin başka bir nedeni yoktu; en büyük prens kardeşini bir kez daha kaybetmekten korkuyordu.

Bu insanlar savaşa girmeye değerdi. Şiddetle seven türden. Kalplerini ellerinde tutanları korumak için kötü adam olmaktan korkmayanlar.

Valen çömeldiği yerden kalktı. Alnı boncuk boncuk ter içindeydi. Gözleri ıslak, acı veren bir kırmızıyla kaplıydı. Ama başka hiçbir şeyi yanlış görünmüyordu. Bir kolunu kardeşinin boynuna doladı ve onu kendine çekti.

Sol pes etti ve Valen'in omuzlarının arasına birden fazla kez yumruk attı. Kaşları çatıldı ve yüzünü Valen'in boynuna gömdü.

"Bana hep göz kulak oldun," dedi Valen.

"İsteksizce," diye mırıldandı Sol.

"Doğru. Ama şimdi geride kalmanı istiyorum." "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sol." Valen ona acı dolu bir ifadeyle baktı. "Elise. . . sana söylediklerimi unutma. Onun için orada olduğunu bilmem gerek, eğer-"

"Kapa çeneni Valen," diye tersledi Sol, ona bir kez daha sarılarak. "Bir daha 'eğer' kelimesini ağzına alma. *Eğer diye bir şey yok.*"

Halvar ve Tor'un daha fazla ikna etmesi gerekti ama sonunda Sol önce arkadaşını ve şövalyesini, sonra da kardeşini son bir kez kucakladı ve yanımdan geçip gitmeden önce Tor'u öptü.

Mavi gözleri öfke, acı ve korkuyla parlıyordu. "Seninle buluşana kadar onları hayatta tut, Nightrender."

"Planlıyorum."

Sol diğerlerinin yanına vardığında, Tor ona canlı kırmızı bir bez uzattığında Valen uzun, ürpertici bir nefes verdi. Kral kumaşı özenle, neredeyse korkunç bir saygıyla tuttu, sonra yüzüne sardı.

"Kırmızı onu karanlıkta daha iyi bulmamıza yardımcı oluyor," diye açıkladı Halvar.

Soğuk ışık ormanın zeminini süpürdü. Ay acımasız bir düşman gibi üzerimizde parlıyordu. Orman sanki bir değişimin yaklaştığını biliyordu, rüzgâr bile yaprakları hışırdatmıyordu.

Valen yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. Kahretsin, bunun gerçekleşiyor olması çeneme bir darbe gibi çarpıyordu. Kralın nefesleri keskin ve güçlüydü. İnançsızlık, inkâr ve biraz da kendi korkum zihnimi bulandırdı. Bu üçünün sırayla bunu yaptığını düşünmek, içime hastalıklı bir dalga gönderdi.

Eğer başaramazsak, Valen'in lanetinin her gece geri döneceğini düşünmek.

Şüphe daha derin ve daha şiddetli bir korkuya yol açıyordu. Belki de yanlış adım atmıştık. Çünkü bu *korkunç derecede* yanlış geliyordu. Daha sıkı savaşmalı, Felstad'a saldırırsak ve Öteki Dünya'ya çağırılırsak kaderimizi kabullenmeliydik.

Kuzey Kralı'nın acı içinde inlemesini izlerken bunu söylemek çok kolaydı. Sırtını ve omuzlarını dikleştirdi. Sesi derinleşti.

Ay ışığı bulutların arasından süzüldü. Soğuk ışınlar Valen'in tenine değdiği anda kral derin, gırtlaktan gelen bir çığlık attı. Elleriyle saçlarını kavradı ve yüzünü yere bastırdı.

Bir dalın kırılması dikkatimi hastalıklı manzaradan uzaklaştırdı.

Luca ve Hob ağaçların arasından çıktılar. Tor

onlara geri dönüp acele etmelerini tısladı.

Hob, Valen'in yerde kıvranışını izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Her nefeste daha da bitkin düşüyordu.

Luca gözlerini bana doğru kaldırdı, yüzünde acı okunuyordu. Kral için, Dagny için, Von için, hepsi tek bir gölgeli bakışta birleşmişti. Başını salladı. Üzerlerine düşeni yaptıklarına dair sessiz bir işaret.

Luca Grym'e, sevgilisi ve çocuğu yakalandığında asla gelmeyecek bir işarete kadar burada beklemek zorunda olduğunu söylemek, kuduz bir köpeği besleyip parmaklarını tutmaya çalışmaktan daha kötüydü. Tor, Luca'ya bir görev vererek, kendini işe dahil hissetmesini ve düşüncelerine odaklanmasını sağlayacak kadar zekiydi.

Kana susamış bir canavarın kana ihtiyacı vardı.

Luca ve Hob, Felstad'a giden orman boyunca tavşan kanından deriler dökmüşlerdi. Oraya vardıklarında Valen'i olayların içine çekmek bize düşecekti.

Bu planın her yönü risk ve başarısızlık olasılığı taşıyordu. Ama artık geriye bakmak için çok geçti. Omuzlarımı yuvarladım, boynumu kırdım ve kanayan şüphelerimi durdurdum. Bu bir hamleydi ve bunu sonuna kadar götüreceğim.

Valen'in bir sonraki çılgılığı derin ve acı verici bir böğürtü olarak çıktığında kendime olan güvenim yerini dehşete bıraktı. Karanlığı parçalayan ve ruhlarımızı sarsan bir kükreme. Kemikleri uzamış görünüyordu. Omuzları daha sertti ve daha sivri uçları vardı. Siyah damarlar boynunun ve bileklerinin yanlarından yukarı doğru kayıyordu, sanki derisinin altında çürümüş kan akıyordu.

Tor ve Halvar krallarının arkasına geçtiler, ikisi de metanetli ve sessizdi.

Valen'in boğazından bir kükreme daha koptu, ardından hırıltılar ve homurtular yükseldi.

Kral sarsıntılı hareketlerle yükselirken nefesimi tuttum. Parmaklarından siyah, çürümüş pençeler çıkmıştı. Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı, burnundan uzun bir nefes çekerken maskesi çenesine doğru kaydı.

Üç cehennem. Gözleri kan gibiydi, dudakları mavi ve çatlaktı. Ama dudaklarının üzerinde sararmış, sivri dişler vardı.

Kalbim sıkıştı.

Hata yok, Valen Ferus'u lanetledik.

Yerindeki yaratık havayı kokladı. Kafasını kanlı ormana doğru çevirmesi çok zaman almadı. Boğazından ıslak, derin bir hırıltı çıktı ve ardından karanlığa doğru koşmaya başladı.

"Devam edin, bizi gizleyin ve onu kaybetmeyin," diye bağırdı Halvar.

Ben.

Koşmadan önce başka bir kanama düşüncesini tekrar düşünecek zamanım olmadı.

Gecenin karanlığında peşlerinden.

ŞAFTÖR tHIRtY-tHREE

GECE YARISI

Lanet olsun, çok hızlıydı.

Kalın bir ladinin arkasında kayarak durduğumda kaburgalarım ciğerlerimin derin genişlemesine karşı çatlamaya hazır görünüyordu.

Tor bir elini kaldırdı. Biz kralın havayı koklayışını izlerken Halvar açıklığa bir ok doğrultmuştu. Kan, kır çiçeklerinin kadife yapraklarına ve çalıların uzun dallarına sıçramıştı, sanki bulunduğumuz yerde bir savaş olmuş gibiydi. Valen'in dizlerinin üzerinde pençeli parmaklarını kanlı yapraklar ve dallar arasında gezdirmesini, sonra da dilini pençelerin üzerinde gezdirerek kanı yalamasını izlerken boğazım yanıyordu.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadım Halvar'a. "Onu ağaçların arasından geçirmeliyiz."

Halvar, "Kendini kan gölüne fazla kaptırmış," dedi.

Dilimin ucunu ısırdım, zihnim dönüp dururken etrafı taradım. "O bir avcı, değil mi?"

"Her şeye saldırır."

"Güzel." Başlığımı geriye attım ve kalçamdaki kılıcı kınından çıkardım.

"Kase," diye tersledi Tor. "Sen ne-"

Ben açıklığa dalmadan önce sözünü bitirmemişti. Sadece küçük bir taş alıp krala fırlatmak için durakladım.

Taş omzuna çarptığında Valen homurdandı. Kanlı gözleri beni gördüğünde kalbim duracak gibi oldu. O gözlerde ne tanıma, ne dostluk, vahşi bir öfkeden başka bir şey vardı.

Korkunun buz gibi dalları kemikli parmaklar gibi kalbimi kavradı. Hayranlık duyduğum bir adam bana sanki bir şey istiyormuş gibi baktığında bir nefes için olduğum yerde donup kaldım.

Boğazımın nabız noktasını yırtmaktan ve damarlarımda zonklayan tüm kanı kucaklamaktan başka bir şey yapamazdım.

"Kase!" Tor bağırdı.

Lanet olsun, odaklanmam gerekiyordu. Gözlerimi kısıtım ve Valen'e dudak büktüm. "Gel de yakala beni, canavar."

Sonra ağaçların arasına daldım.

Vahşi adımların ağır gümbürtüleri tam arkamdan geldi. *Koş*. Tek yapabildiğim ayaklarıma ileri itmelerini emretmektir. Yapraklar ve dallar yüzüme çarpıyor, giysilerime ve tenime takılıyordu. Valen'in hiç düşüncesi yoktu, çalılara ya da yapraklara sürtünmeyi umursamıyordu. Umutsuz bir saplantıyla beni takip ediyordu.

Vücudum yandı. Ciğerlerim ağrıyordu. Dişlerimi sıktım ve daha çok ittim.

Neredeyse varmışım.

Pençelerinin bir hamlesi beni omzumdan yakaladı. İğrenç, çürümüş Alver kanı ormanın nemli yosunlarını kokutuyordu. *Lanet olsun*. Sıcak nefesi arkamdan kesik kesik geliyordu. Bir hamle daha ve ben gitmişim.

Sonsuz korku omuzlarımı karanlığın içinde sardı. Canavar hüsrarla kükreyene kadar umutsuzca gölgeleri çektim. Her adımda kanım damlayarak ileriye doğru koştum. Gizlensem bile Valen kanımın kokusunu alacak ve umarım beni takip edecekti.

Yorgunluğun sıcaklığı bacaklarımı parçaladı. Tempo yüzünden devrilebileceğimi düşündüğümde, ağaçların arasından Felstad'a giden köprü'nün üzerine döküldüm.

Bulanık karanlık beni köprüde kozaladı. Siyah mürekkepten daha kalın sisleri çekmek zor değildi, her gözeneğimden kanayan korkuyla değil.

Benim büyülenmiş halime kilitlenmiş olan Valen arkamdan geldiğinde beni görmedi ama harabelerin önünde durakladı. Başını eğerek kırık duvarları, ışıklı pencereleri, davetsiz misafirlerden gelen hareket gölgelerini taradı.

Kıpkırmızı gözleri parladı. Yolculuk sırasında kanı yalayıp yuttuğu dudağından kan damlıyordu ve ağzı keskin bir nefesle aralandı. Köprü'nün ötesindeki orduyu hissedebiliyor muydu? Fae ve Skyd'ların atan kalplerini, yoksa kanım çok mu fazlaydı?

Yaklaşması gerekiyordu, bir düşman görmesi gerekiyordu. Gölgelerin altında, parmak uçlarımı kolumdaki kana batırdım ve köprüyü örten kemerin taş duvarlarını boyadım.

Valen boğazının derinliklerinden hırladı.

Daha yakına. Birkaç adım daha, canavar.

Köprü boyunca süzıldüm, mesmer pelerinin içine gömüldüm. Avluda filizlenen küçük ormanın girişi üç skyd tarafından korunuyordu. Muhafızlar kapının önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Bu piçler Felstad'ımı, evimi almış ve cehennemlerden birinde bir yere dönüştürmüşlerdi.

Ödeyeceklerdi. Acımasızca, eğer benim yolum olsaydı. Valen'in derilerini kemiklerinden ayırıp dişlerini boğazlarına geçirdiğine dair hayaller, hayır, *umutlar* damarlarımda dolaşıyordu.

Valen hâlâ duvarda bıraktığım kan damlacıklarını kokluyordu ama izleri takip etti.

İnce kavak ağaçlarının arasına çömeldim, şüphesiz bir köşe gölgesi gibi görünüyordum ve bekledim.

Skyd'lar tüneldeki tırmalama ve ayak sürüme seslerinin rüzgâr ya da bir orman kemirgeni olmadığının tamamen farkında değillerdi. Göğsümden bir memnuniyet dalgası geçti. Bu iş çabucak bitecekti. Kral bizim yolumuz olacaktı ama benim bu savaşı başlatmak ve bitirmek için planlarım vardı.

Kryv'i güvenliğimizden, aramızdaki en masum kişiden mahrum bırakmışlardı. Onların dehşeti, endişeleri ve acıları için bu gece Kara Saray'a acı çektireceğim.

Kemerimden bir bıçak çıkardım. Muhafızlar bana yaklaştı, sadece birkaç adım ötemdeydiler ve gölgelerin arasında saklandığımdan tamamen habersizdiler. Bıçağımın ucunu ortadaki muhafıza doğrulttum, sonra da uçuşmasına izin verdim.

Uç boğazına saplandığında nefesi kesildi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Bir sonraki kalp atışında, skyd'lerden biri koç boynuzu çaldı ve diğeri kılıcını kapalı köprüye doğru doğrulttuğunda derin bir hırıltı geceyi böldü.

Valen ay ışığının çizgilerine doğru adım attı.

Tanrı aşkına, hiçbir şey beni düşmanlarımdan elinde titreyen geniş kılıçların görüntüsü kadar heyecanlandıramazdı. Valen'e bakakaldılar. Pençeleri, yüzündeki kan, gözlerindeki parıltı.

"Geri çekilin," diye bağırdı bir skyd. Ölen arkadaşlarını ya da serseri bıçağın nereden geldiğini çoktan unutmuşlardı ve bunun yerine Valen'i hiç durmadan izliyorlardı.

Anlamsız. Başka bir nefeste, Valen'in kan ve acıya olan arzusu kontrolü ele geçirdi. Saldırdı. İlkel ve vahşi, Skyd'ların karşı koyabileceği hiçbir savaş becerisi olmadan. Her yönden, öldürücü arzusunun mükemmel bir görüntüsüydü. Kral, kılıçların vücudunu kesmesinden korkmadan saldırdı. Eti kendi kanıyla ıslandıkça, daha fazla güç kazanıyor gibiydi.

Çenesi bir muhafızın yüzüne kenetlendi ve oradaki deriyi soydu. Muhafız acı içinde çığlık attı ve yere düştü. Valen ikinci muhafıza pençeleriyle saldırdı. Dar, derin yarıklar gökyüzü muhafızının boğazında açıldı. Ölümcül değildi ama nabızıyla birlikte taze kan pompalamaya yetiyordu. Bir nefes sonra Valen onu yere yapıştırdı ve muhafız kıpırdamayı bırakana kadar boğazıyla ziyafet çekti.

Daha fazla muhafız ön avluya döküldü ama Valen'in kan arzusunun katliama dönüşmesini izlemek saf, mükemmel bir şiddet harikasıydı.

Fae'ler geldi, bazıları bulduğumuz ölü Sluagh gibiydi. Ağızlarını Valen'inkine yaklaştırmaya çalıştılar ama canavar pençelerini boyunlarına geçirerek solunum yollarını paramparça etti.

Rifterlar geldi. Valen'in kollarını, bacaklarını kopardılar. Acı içinde kükredi ama asla düşmedi. Vahşet dansını hiç bırakmadı.

Köşemden avuçlarımı açtım, avluyu saran korkuyu kucakladım ve büyümü yeni kurbanların etrafına sardım. Bir yumruğumu kapattım ve gölgeler üç muhafızı omurgalarından yakaladı. Geriye doğru yığıldılar ve ben daha fazlasına yöneldim. Bıçaklar ve oklar gibi, karanlık göğüslere ve iç organlara saplandı.

Kollarım titredi. Gücüm yakında azalacaktı ama sebep olduğum ölüm Valen'in güçlenmesine yardımcı oldu. Kral Felstad'a geldiğinden daha güçlü girmişti bile.

Valen katliamına iyice başladığında, üzerimdeki kefeni çıkardım ve kralın bir adım gerisinden takip ettim. Valen'in kenara fırlattığı her muhafız kırılmıştı ama hâlâ nefes alıyordu, arkasına geçtim ve kılıcımın işini bitirdim.

"Kase." Tor kayarak yanıma geldi, bir eli kolumdaydı. "O da neydi öyle?"

"Yaklaşması gerekiyordu," dedim. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

Tor bakışlarını kaldırdı. İç koridorlardan çığlıklar yükseliyordu. Ivar ve leydisinin korunması için yapılan çağrılar kana susamışlığını daha da arttırdı. Ivar buradaydı.

"Sana zarar verdi mi?" Halvar nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. "Bir çizik."

Halvar bir kahkaha attı. "Tanrım, işe yarıyor."

Gecenin en büyük zaferi, Tor'un genellikle soğukkanlı olan yüzünde beliren hain sırıtişti.

"Bize onu nereye götüreceğimizi söyleyin, o da onları yok etsin," dedi Halvar bir ok doldururken.

Avlu kanla yıkanırken ve Valen hâlâ koridorlarda katliam yaparken, onu düşmanlarımızı öldürerek ama insanlarımızdan uzak tutmamız gerekecekti. Üst katları taradım, sonra bakışlarımı silah duvarına doğru indirdim.

Kalbim sıkıştı.

Demir parmaklıkların arkasına bağlanan Dagny, Valen'in vahşice kan döküşünü izlerken çığlık attı. Üzerinde şeffaf bir kombinezondan başka bir şey yoktu. Kollarında ve etinde kabuklar ve yaralar oluşmuştu. Bu izlerden birini açtığında yutulacaktı.

"Koru beni."

Ben Dagny'nin kafesinde durmak için kayarken, Tor ve Halvar arkamdan koşarak krallarını izliyorlardı.

"Dag. Dagny, bana bak."

Kirli yüzünü kaldırdı ve beni tanıdığı anda alnını bir duygu kırıksıklığı doldurdu. "Kase."

Kafesini kilitli tutan zavallı ipleri kestim. Demir bile değil. Onu içeride kilitli tutmaya yetecek kadar, ama kırmak için yeterince basit. Kafesin kapısını açtığımda bana doğru düştü. Kolları boğazımı sıktı ve hıçkırarak ağladı.

Nazik olabileceğim zamanlar vardı, belki Malin şefkatli olabileceğimi söylerdi, ama şimdi değil.

Geri çekilirken kollarını sıkıca kavradım. Sesim sertti, dikkatini çekmek için Dagny'yi hafifçe salladım. "Odaklan, Dag. Ufaklıkları nerede tutuyorlar?"

Dagny gözlerini kırptırdı. "Onlar... onlar, sanırım üst kattaki kütüphanedeler." Mantıklı. Bu oda harabelerdeki en büyük sağlam alandı ve penceresi yoktu. Dagny'yi girişe doğru ittim. "Git. Luca ve diğerleri dışarıda. Geliyorlar." "Oğlumu bırakmayacağım!"

Dagny çılgına dönmüştü. Küstahlığımı daha sonra affetmesi gerekecekti. Çenesini kavradım ve yüzünü ona yaklaştırdım. "Şimdi gideceksin ve küçükleri bana bırakacaksın. Çık git buradan. Senin için endişelenerek hayatımı riske atmayacağım."

Dagny'yi çocukluğumuzdan beri tanırdım. Bu, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu bildiğim anlamına geliyordu. Bana kenara çekilecek kadar güveniyordu, bu harabeleri oğlu olmadan terk etmeyeceğimi biliyordu. Yeni yaşlar gözlerini bulanıklaştırdı ama başını salladı.

"Sonuna kadar savaş, Kase." Homurdandı, sonra yaklaştı, sözlerinde zehir vardı. "Bunu onlara ödet."

Valen kükreyip kızıl saçlı bir fae savaşçısının elini ısırırken Dagny girişe doğru koştu. Kral üç parmağını kemirirken savaşçı çığlık attı, ardından bir eliyle savaş baltasını göğsüne sapladı ve diğeri elinin pençeleriyle yanağının yarısını parçaladı.

Bir skydguard Valen'i kaburgalarından bıçakladığında sarsıldım. İlk içgüdüm ona koşmak, onu kurtarmaktı ama yaranın yaptığı tek şey Valen'in dikkatini çekmek oldu. Muhafızın bağırsakları üç nefes içinde taşların üzerine döküldü.

Halvar'a, "İkinci kata çıkmanız gerekiyor," dedim.

"Valen'i koridorlarda yönlendireceğiz. Sen yukarı çık," dedi. "Tor. İşareti yak. Bu piçlere, halkımıza karşı kılıç kaldırdıklarında başlarına neler geleceğini göstermenin zamanı geldi."

Tor bir yumruğunu açtı. Mavi alevler parmaklarının üzerinde dalgalandı. Ateşli avucunu bir ağacın etrafına sardı. Bir anda alevler dalları yuttu ve avluda yukarı doğru yükseldi.

Gecenin içinde kıvranan sinyal yükseldi; zaman gelmişti.

Savaşlar başlıyordu.

KİRALIK DÖRT

HAFIZA ŞİİRİ

BEKLE.

Eğer bir kişi daha bana durmamı söylerse, onu bıçaklayacaktım. Tam bir saat geçmişti ve uzaklardan gelen çığlıklar, feryatlar ve bağırışlarla sarsılmıştık ama kanama sinyali gelmemişti.

Her feryat, kükreme ya da acı çığlığı Elise'in yanımda irkilmesine neden oluyordu.

Beline bağladığı silahlarla savaşçı derisi içinde bir savaşçı gibi görünüyordu. Ama içinde, birkaç şüphem vardı, paramparça olmuş bir camdan başka bir şey değildi. Bu duyguyu biliyordum. Valen lanetliydi ama şimdilik en azından ölemezdi.

Aynı şeyi kocam için söyleyemem.

Neden bu kadar uzun sürdü? Mutlu iyimserliğim, Kase'ye veda ettikten belki de yarım saat sonra bir canavarla, kılıçlarla, büyüyle zafer kazanacağımız düşüncesini kafamda kökleştirmişti.

Hava gerilimle, pis, baharatlı ter ve deri kokusuyla yoğunlaştı. Bu bir dönüm noktasıydı. Hepimizin anladığı bir kavram. Bu andan itibaren Doğu'daki tüm bölgeler, gölgelerdeki hırsızların Kara Saray'a karşı savaş ilan ettiğini bilecekti.

"Malin."

Omzumun üzerinden baktım. Bard, Hagen ve Hob önde gidiyorlardı. Arkalarında Kryv'in geri kalanı vardı.

İşportacıya gözlerimi kısıtım. "Hob, sen Inge ile kalıyordun." Aptalın üzerinde deri giysiler vardı ve bileklerinde vambrace vardı. "Söylediklerini düşündüm. Dinlememeyi seçtim."

"Kraliçe olursam böyle mi olacak? Emir vermek ve halkın neye itaat edeceğini seçmesini sağlamak mı?"

"Muhtemelen." Hob omzundaki bir kayışı düzeltti. "Serseriler krallığını kucakla, Mal. Ona değer ver. Sev onu."

Gözlerimi devirip Bard'a döndüm. Adımı söyleyen o olmuştu. "Afişini biz yaptık," dedi Bard.

Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz anlar oldu. Yavaş ilerliyordu, Bard'la ters düştüğümüz dönemleri telafi ediyordu. Bu anlarda Hagen kadar sevgi dolu ve sadık görünüyordu.

"Pankartım mı?"

Bard sırtıttı ve Kase'nin yontulmuş kuzgununa çok benzeyen, hala boynumda taşıdığım ahşap bir tılsımı çıkardı. Bu tılsım daha ince bir işçiliğe sahipti ama aynı tasarıma sahipti. Gözlerimi kırptım; başparmaklarım pençelerinde açan bir gülü tutan oyma kuzgunun çıkıntılarını izledi. Kuzgunu ve gülü çevreleyen karmaşık oymalar siyaha boyanırsa gölge gibi görünürdü.

"Her krallığın bir sancağı olmalı Mal," dedi Tova, çenesini arkadan Bard'ın omzuna dayayarak. Diline birkaç fındık atıp kardeşimin kulağına doğru çiğnedi. Yine de Tova kişisel alan konusunda endişelenen biri değildi.

Bard ya bıçaklarından korktuğu için ya da belki de umursamadığı için uzaklaşmadı.

"Bunu Bard düşündü," dedi Hagen. "Isak tasarladı. Geri kalanımız da onları yaptık."

Gözlerimi siyah savaş boyasıyla gizlenmiş kızıla kaldırdım. Göz kırptı.

"Birden fazla mı yaptın?" Nefesimi tuttum, Kryv'ler teker teker boyunlarında asılı olan kendi madalyonlarını çıkardılar.

Raum arkadan, "Seninleyiz aşkım," dedi. "Hırsızların gölge kraliçesi. Sonuna kadar."

Her yutkunuşta sanki boğazımı kum tıkıyordu. Madalyonu aldım ve nazikçe boynuma taktım. Lanet olsun onlara. Kanayan bir yara gibi hıçkırarak ağlamayı reddederek gözlerimi hızla kırptım ve başımı salladım. "Sonuna kadar."

"İşte orada." Herja haykırdı. "Sinyal!"

Bakışlarımı ağaçlara çevirdim. Tüm tanrılar. Vakit gelmişti. Mavi bir parıltı, kavakların siyah çardakları üzerinde yükseldi, yaprak dökmeyen ağaçların dallarından gökyüzüne doğru maskeli balo kurdeleleri gibi kıvrıldı.

Alevler Tor'un ateş büyüünden başka bir şey olamayacak kadar sıra dışı, puslu ve parlaktı.

Elise gün boyunca ve gece boyunca sessiz kalmıştı. Artık öyle değil.

Kuzeyli kraliçe halkıyla yüzleştirdi ve gümüş kabzası değerli taşlarla kaplı kısa kılıcını kaldırdı. "Çok uzun zaman önce değil, özgürlük için savaştık; tiranların başını ezmek için kanımızı döktük. Bu gece yine öyle yapacağız. Etta için, onun kıyılarını barış içinde tutmak için savaşıyoruz. Aileleriniz için, halkınız için savaşın. Sizin için kendini feda eden kralınız için savaşın!"

Savaşçılar göğüslerini yumrukladılar ve bir savaş çığlığı attılar.

Yüzüme acımasız bir sırıtma yayıldı. Kryv'e baktım. Tova sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi kıkırdadı. Raum göz kırptı. Her birimiz yeni madalyonlarımızı, küçük tahta parçalarından ciğerlerimize dolan yeni bir umut nefesi gibi sıkıca kavradık.

Niklas, "Onlara acı ve ıstırap verelim, dostlarım," diye bağırdı.

"Sonuna kadar savaşın!" Kryv'den çıkan toplu bir kükreme, geceyi yeni bir güçle doldurdu. Kemiklere yapışan, kanı dolduran ve korkumuz güce dönüşene kadar kalbe batan bir güç.

Ağaçların arasına doğru koştuk. Ateş boğazımı yakıyordu. Nefeslerim sert ve öfkeli geliyordu, uzuvlarımdaki kan nabızı beni ileriye doğru itti. Beni daha hızlı itti.

Büyüleyici bir manzaraydı. Savaşın vahşetinden baş döndürücü bir heyecan doğdu. Yanımda, erkeklerin ve kadınların, Fae'lerin ve Alver'lerin aynı şekilde yanışını izledim. Bu gece güç için savaşmadık. Bir taht, hırs ya da unvan için savaşmadık. Bu gece her kalp halkımız, ailelerimiz ve dostlarımız için çarpıyordu.

Ve bu uğruna ölmeye değer bir dövüştü.

Harabelerin heybetli taş duvarları görüldüğünde, mavi ateş kapalı ormanı kasıp kavuruyordu. Duvarların içinde kaos hüküm sürüyordu. Muhafızların bağırışları ve çığlıkları kafatasımda çınliyordu. Felstad'ın zeminine düzinelerce ceset saçılırken hava kan, sidik ve bağırsakların sıcak kokusuyla ağırlaştı.

"Önce küçükleri bulacağız," diye bağırdım. "Yolunuzda olabildiğince çok skyd'ı ortadan kaldırın."

Çığlığıma hınzır kahkahalar ve onay çığlıklarıyla karşılık verildi. Ama uzaktan gelen bir başka kükreme tüylerimi diken diken etti.

Valen oradaydı, kanlar içinde kaybolmuştu. O bizim giriş yolumuzdu. Şimdi, bilmeden geri kalanımızı ya da gençleri katletmeden önce onu dışarı çıkarmalı ve uysallaştırmalıydık.

"Vaşak," dedim kalın kolunu kavrayarak. "Kralı görürsen ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Lynx, Sol'u işaret etti. "Biz hallederiz, Mal. Ash ve Hanna'nın yanına git."

Duman ve gölgeler arasında kaybolduklarında sert bir nefes aldım. Adımlarımız bizi buraya getirmişti. Tedirginlik kollarımda diken diken oldu, küçük tüylerimi kaldırdı. Bu gecenin bu savaşı değiştireceğini biliyordum. Bu sonun başlangıcıydı.

Elimdeki kısa bıçağı sıkıca kavradım ve yıkıntılara doğru koştum.

Elise benden daha emin bir şekilde Kuzey'e ilerlemelerini emretti. Herja ve Gunnar okçularla birlikte surlara çıktı. Uçlarında dikenli kancalar bulunan kalın kabuk halatlar, yıkılmakta olan duvarların üzerinden atılarak kenarları tutturuldu.

Dış duvarlara ulaştıklarında Bard çömeldi ve Niklas'ın hileli iksirleriyle bir tuzak hazırladı. Bitkileri derilerine dikmemiş olanlar, sicim tele takıldıklarında çibana neden olan tozlarla saldırıya uğrayacaklardı.

Raum ve Tova yanlarımda bana ayak uydurdular.

"Biri geliyor!" Köprüye girdiğimizde Raum bağırdı. Parçalanmış skydguard'lar yere serilmişti. Yüzleri pençelenmiş, boyunları ısırılmış ve kesik kesik yaralar zırhlarından kan fışkırtıyordu. Valen'in vahşi balta savuruşlarının ve kana susamışlığının kanıtları.

Merhamet yok. Düşünce yok. Bu muhafızlar acımasız bir katliamla öldürüldü.

Gölgelerin arasından koşarak geçen beyaz bir ışıltıyı görebilmek için bakışlarımı yerdeki ölülerden uzaklaştırdım.

"Dag!" Raum, hiçbirimiz net bir şekilde göremeden önce söyledi.

Yaklaştıkça damarlarımdaki öfke daha da kabarıyordu. Belli ki dövülmüştü. Yarı çıplaktı ve üstü başı kan ve kir içindeydi.

Dagny kırık bir hıçkırık çıkardı ve Raum'un kollarına düştü. "Oradalar," dedi nefes nefese. "Kütüphane. Kütüphanedeler."

"Nasıl çıktın?"

"Kase." Başını kaldırdı. "Luc nerede?"

"Bu karmaşanın içinde bir yerde." Raum dedi ki. "Doğuya gitmeye devam et, bulacaksın-"

"Kaçmıyorum," diye tersledi. "Buraya lanet bir kılıç bulmak için geldim. Şimdi beni silahlandırın ve ailemin yanında savaşayım."

Raum tartışmayacak kadar akıllıydı ve omuz silkerek bacağından çıkardığı gümüş bir hançeri ona uzattı. "Onları cehenneme gönder, Dag."

İç avlu alevler içindeydi. Dumana karşı öksürdüm ve soldaki koridora giden açık yolu takip ettim. Etrafımızda savaşçılar ve Falkynler, skydguard ve fae'lerle savaşıyordu.

Daha fazla kanatlı sluagh, kılıçlar topuzlu uzuvlarını ve kanatlarını doğrarken çığlık attı ve tısladı. Keçi gözlü, bazıları boynuzlu, diğerleri trollere benzeyen Fae'ler kılıçlarını halkımıza sapladı.

Güneyli fae'lerin çoğu bana Eryka'yı hatırlatıyordu. Sivri kulakları ve ipeksi saçlarıyla zarif ve mistik. Ama Sofia bir düzine skydguard'ın ortasına adım attığında gergin görünüyorlardı. Hepsi tehditkârdı, hepsi onu ilk ezecek kişi olmak için yarıştıyordu.

Sofia kare öğünlerle güçlenmişti. Solgun teni yıldız ışığı gibi canlı, saçları yeni toplanmış saman gibiydi. Ama bir an için gözleri karardı. Bol tuniğinin bir kolunun omzundan kaymasına izin verdi ve gökyüzü ışıkları kayboldu.

Sofia'nın etrafındaki elli adımlık alanı kalın, ıslak bir sıcaklık kapladı. Demir, taş zemine çarparak koridorların derinliklerinde yankılandı ve tüm skyd birliği kılıçlarını bıraktı.

Sofia'nın gözleri parlak yosun yeşiline döndü ve muhafızlar dizlerinin üzerine çöktü. Bazıları ona doğru koştu, kadının büyüüne kapılmışlardı. Kendilerine sahip olması için, yataklarına gitmesi için yalvarıp yakardılar. Kadının bacaklarına, göğüslerine dair kaba tasvirler bulamaç gibi sözcüklerle etrafa saçıldı.

Hiç şansları yoktu.

Avlunun uzak tarafından gölgeler sızdığında içim karanlık bir heyecanla doldu.

Karanlık sarmallar gökyüzündekiler tarafından fark edilmedi ve bir sonraki nefeste gölgeler her göğsü delip geçti, ta ki her kalpte delikler açılana dek.

Kase iki sütunun arasından çıktı. Gözleri bana kilitlendi. Sofia'ya skydguard'ı baştan çıkarmasındaki rolü için bir baş selamı verdi ama üç adım sonra bileğimi sıkıca kavradı.

"Valen nerede?" Kendimi onun yanına yakın konumlandırarak sordum. "Tor ve Halvar onu götürmeye çalışıyor. Kütüphaneye git-"

"Kütüphane, evet, Dag bizimle."

Kase başını salladı, sonra beni öptü. Kısa ve sert öpücükte çaresizlik vardı.

"Ufaklıkları al, kraldan uzak dur, seninle dışarıda buluşuruz."

"Nereye gidiyorsun?"

Kase uzaklaştı, yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Ivar'ı bulmaya."

Dumanlı koridorların bal peteğinin içinde kayboldu. Ters yöne döndüm ve döner merdivenlerden birine tırmandım. Yarı yolda Tova, Dagny ve Raum'a yetiştim.

İkinci katta, koridorda cesetler vardı. Kalbim sıkıştı. Bazıları Kuzey'in savaşçı kıyafetlerini giymişti, bazıları ise Falkyn'di.

Çoğu Güneyliydi ya da gökyüzü insanıydı ama ölüm acısı beni arkadan vurdu.

Kaybettiğimiz herkes bana daha önce yakınlarımızı nasıl kaybettiğimizi hatırlattı.

"Malin," diye bağırdı Tova. "Kapı açık!"

Gözlerim ölü Falkyn'lerden birine takıldı. Kütüphane kapısı menteşeleri üzerinde sallandı. İçimi kavrayan bir yumruk gibi, midem sıkıştı. Düşenlerden elimizden geldiğince kaçarak koridorda ilerledik.

Kayarak odaya girdim.

"Mal!"

Ash sırık gibi kollarıyla belimi sıkmadan önce nefes alacak zaman yoktu. Çocuk iki tur içinde boy olarak beni geçecekti ama şimdilik başını göğsüme yaslayarak sıkıca sıktı.

Ona sarıldığımda boğazımdan sert bir nefes kaçtı. Dağınık siyah saçlarının üzerinden Elise'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Burada olmak bizim kaderimiz değildi, biliyorum," dedi. Laila, teyzesinin boynunu sıkarak onun kollarında bedenine sarıldı. "Ama Ellis kurtulmayı başardı ve bizi buldu."

Ellis, Ash'ten daha uzun boyluydu ama onun kadar çocuksu yüz hatları vardı. Savaşçı arkadaşlarından biri yanağındaki yaraya aceleyle yama yaptı. Hanna bir adım ötede duruyordu, gözlerinde ağır yaşlar vardı. Onu kendime doğru çektim ve başının üstünü öptüm. "Sana zarar verdiler mi? Herhangi birinize?"

"Biraz," dedi Ash, neredeyse gururla. "Ama sonuna kadar savaştık ve genç prensesi koruduk. *Tekrar* söylüyorum. Magisk'i bana takmadan önce çok fazla bacak kırdım."

İlk kez yere serpiştirilmiş gümüş şeritleri fark ettim.

Tova ve Raum, Stieg'e ve ağır şekilde dövülmüş diğer savaşçılara yardım ettiler. Doğrusu, hepsinin ölmüş olmasını bekliyordum.

Stieg, Raum ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra yüzünü buruşturarak, "Biraz işkence," dedi. "Planlarımızdan vazgeçmemizi istedikleri için bizi hayatta tuttular. Tipik, aptalca bir umut. Sanki kanayan kralımıza sırtımızı dönecekmişiz gibi."

Von kollarına atladığında Dagny hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Onun saçlarını okşadı ve kirli yanaklarını öptü.

Bir elimle Hanna'nın, diğer elimle de Ash'in yanağını kavradım. "Çıkış yolumuzu savaşıarak bulacağız. Yakın durun, büyülerinizi kullanın, kılıçlarınızı kullanın. Size söylemeliyim ki, Kuzey kralını görürseniz, şimdilik ona yaklaşmayın."

Ash'in kaşları çatıldı. "Ama-"

"Ash," diye araya girdim. Valen'e hayranlık duyuyordu, muhtemelen kralı kraliyet dostu olarak görüyordu ve ona yardım etmeyi amaçlıyordu. "Bu konuda bana itaat etmelisin. Yakında açıklayacağız."

Çocuk ağzını sıktı ama başını salladı. "Nasıl istersen, Mal."

Hanna elimi çekiştirdi ve uzak köşeyi işaret etti. Parmaklarını *oğlan* kelimesinin parmakla söylenişi gibi salladı.

Bir çocuk gölgelerin arasında büzülmüş; kollarıyla dizlerini göğsüne sarmış. Tanrılar. Thorvald'ın oğlunu neredeyse unutmuştum. Gözleri babası gibi göz alıcı yakut kırmızısıydı ama ortaları biraz daha altın sarısı kahverengiydi. Kulakları keskin bir şekilde sivrilmişti ve ona doğru uzandığımda tısladı.

Dudağının kıvrılması köpek dişlerinin iki küçük noktasını ortaya çıkardı.

İsim. Çocuğun kanayan adı neydi? Lanet Thorvald bize hiçbir şey vermemişti. "Seni babana götüreceğim."

Deniz fae'si hastalıklı görünüyordu. Teni Thorvald'ınki gibi renkli değildi. Daha çok kızıl, neredeyse bronz bir tonu vardı ama dudakları çatlamıştı. Et parçaları kurumuş, yanaklarından ve kollarından dökülüyordu.

"Suya ihtiyacı var." Stieg arkamdan geldi.

Stieg'e baktığında, çocuğun keskin gözleri sanki güvenliğe bakıyormuş gibi yumuşadı. Rahatlığa.

Savaşçıya güveniyordu.

Geri adım attım. "O da seninle gelecek. Onu götürebilecek misin?"

Stieg'in kolları hırpalanmıştı ve açık yaralarından kan damlıyordu. Bir bileği kırık görünüyordu ama yine de çömeldi. "Erik, halkımın bizim için geleceği konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun? Buradan gitmeliyiz. Karada çok uzun süre kaldın evlat."

Erik tereddüt etti. Çok gençti. En fazla dört ya da beş yaşındaydı ve gözlerindeki korku göğsümde yeni bir yara açtı. Birkaç dakika sonra kollarını Stieg'e uzattı.

"Korkarım seni tutamayacağım," diye itiraf etti Stieg. "Bacağın hâlâ acıyor mu?" Erik başını sallayarak geri çekildi.

Stieg önce bana baktı, sonra çocuğa döndü. "Kraliçe Malin'e güven. O sizi güvende tutacaktır."

Çocuğa küçük bir gülümseme verdim ve kollarımı açtım. Ters ters baktı. Çocuğu nasıl suçlayabilirdik ki? Gemisinden kaçırılmış, halkından koparılmış ve haftalarca kötü muamele görmüştü. Yine de Stieg'in bir başka güven verici bakışıyla Erik sendeleyerek ayağa kalktı ve topallayarak bana doğru geldi. Onu kollarıma almama izin verdi ve ben de başının arkasını tutarak yüzünü saklamasını söyledim.

Öfke dolu bir kükreme, rahat edemeyeceğimiz kadar yakınımızda çınladı. Gitme zamanımız gelmişti.

"Gidin!" Odaya bağırdım.

Kucaklarında küçük çocukları olmayanlar kapı aralığından itişip kakıştılar. Kanım kulaklarıma hücum etti. Etrafımızda, koridorlarda kararmış kül halinde duman yoğunlaşıyordu. Yaralı olmasına rağmen Stieg hâlâ Raum ve Tova ile birlikte önden gidiyordu.

"Kase'nin odasından çıkacağız," diye bağırdı Raum. "Dikkatli adım atarsak kulenin aşağıya inmek için bir yolu var."

Biz sorgulamadık. Hayatta kalmak söz konusu olduğunda unvan ya da rütbe yoktu. Raum karanlığın içinden görebilseydi, onu takip ederdik.

Erik omzuma doğru inledi ama boynumdaki kavrayışını hiç gevşetmedi. En üst kata çıkan spiral basamaklar hızla çıkıyordu ve tökezlememek için duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Çeliğin çeliğe karşı gıcirtısı azaldı. Çığlıklar yumuşadı, ama arkamızda bağırışlar ve kaos gölgeler içinde bize doğru yaklaştı.

"Biz iyiyiz," diye fısıldadım, fae çocuğu daha yakın tutarak.

"Acele edin." Raum, Kase'nin odasının kapısında duruyordu.

Bu yeri görünce kalbim sızladı. Adama daha derinden aşık olduğum, kendimizi birbirimize verdiğimiz ve korkularımızla birlikte yüzleştığımız bir yer.

Şafaktan önce yanacaktı.

"Önce ben gideceğim," dedi Raum. "Aşağıda bir sandığın içinde ip var. Onu geri getireceğim ve buradan çıkacağız."

Bir sonraki nefeste Raum pencereden çıkmış, aşağıdaki çitlere ve yabani çalılara doğru yol alıyordu.

"Stieg, çok fazla kanaman var," dedi Elise, sesinde keskin bir endişe vardı. Laila'yı nazikçe Hanna ve Ash'in yanına yerleştirdikten sonra savaşçısının koluna bakmaya gitti. Elise sol kolundaki bağı sıyrıp çıkardı.

ve irkildi. Korkunç bir yara sanki sayısız kez açılmış ve iyileşmiş gibi görünüyordu. Şimdi deri hastalıklı yeşil ve sütlü sarı renkte iltihaplanıyordu. "Enfeksiyon kapmışsın."

"İyileşeceğim."

Merdiven boşluğundan gelen derin, ıslak bir homurtu basamakları tırmandı.

Kalbim dondu. Görünmeyen bir yaratığın gürültüsü yaklaşırken kimse nefes almıyor gibiydi. Korku boğazımın arkasında kalın dalgalar halinde beni boğdu. Valen. Ama kral değildi, gerçekten değildi. Bizi hiç düşünmeden öldürürdü.

"Ash," diye tersledim, Erik'i yere bıraktım ve çocuğun önüne geçtim. "Hanna, arkama geç."

Tova ve Dagny'nin yardımıyla tüm miniklerin etrafında bir duvar oluşturduk. Tova pencereden dışarı baktı ve olabildiğince kısık bir sesle Raum'a seslendi. "Kımıldayın yoksa kan kaybından öleceğiz."

Artık çok geçti.

Gırtlaktan gelen bir huff ile kapı Valen'in kırık, kanlı çerçevesiyle doldu. Gözlerini Stieg'in yarasından akan kanlı damlalara dikmişti.

Odada kalp pompalandığını fark ettiğinde nefesimi tuttum. Çatlamış dudakları kanla ıslanmıştı. Çenesinin üzerinde sivri dişler sarkıyordu ve parmakları, siyah pençesinden bileğine kadar kırmızıya boyanmıştı.

"Tanrılar." Stieg soluk soluğa küfretti. Gözleri sızan yarasına, arkasındaki kan damlalarına kaydı ve canavarın kapımıza kadar gelmesine neden oldu.

Bu Valen değildi, şimdi değil, ama bu odayı katlederse kendi karısının da sonunu getirecekti. Tüm kanayan kalbini bitirirdi ve asla eskisi gibi o l a m a z d ı .

Stieg de aynı fikirdeymiş gibi göründü ve Elise'e uzanmaya çalıştı ama Valen aynı anda hamle yaptı.

Çığlık attım. Doğruyu söylemek gerekirse, çığlığımın sesi herkesin çığlıklarıyla bastırıldı.

"Hayır, Valen!" Elise'in çığlığı kırık ve çaresizdi.

"Elise!" Kraliçe savaşçısının, arkadaşının önüne atlarken bağırdım.

Kraliçenin lanetli kocasının ellerinde ölümüne tanık olmaya hazırdım ama canavar onu görünce durdu. Ölüm hâlâ gözlerinin kırmızısında yaşıyordu ama durakladı. Elise elini uzattı, yüzünde gözyaşları vardı. Adamın bakışlarını üzerinde tuttu; kendini yere bırakmadı.

Valen'in kanlı dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı ve dişlerinin tüm uzunluğu ortaya çıktı.

Tanrılar adına, kısacık bir an için onu tanır gibi oldu. En azından, karısının varlığıyla ilgili bir şey içindeki canavarı sakinleştirdi. Bahsettiği güç bu olmalıydı, tereddütü başka türlü açıklayamazdım.

Çok erken bitti. Valen ona vuracakmış gibi bir elini geriye doğru kaldırdı. Ama buna fırsat bulamadı. Dış koridordan iki karanlık figür kralın sırtına vurarak onu yere düşürdü. Kral çırpındı ve hırladı.

Tor ve Halvar oradaydı, kralın kıvranan kollarını tutuyorlardı.

"Ne kadar hızlı kanadığını unutmuşum," diye homurdandı Halvar, Valen'in kolunu arkasından çekiştirirken.

Merdivenlerde iki adam daha belirdi. Lynx ve Sol, Valen'e boyun eğdirmek için güreşmeye yardım etti.

Sol, Halvar'ın küçük kardeşini yere sermesine yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Yap şunu!"

Lynx bir elini Valen'in başına koyduğunda rahat bir nefes aldım. Canavar ona tekme attı, çenesini kırdı ve neredeyse parmağını yakalıyordu.

Elise kocasının yanına diz çöktü ve avucunu onun gergin bedenine koydu. Dışlerini sıkmayı ve tekme atmayı bıraktı ve Lynx saldırdı. Valen'in onun sakinleştirici büyüü altında hareketsiz kalması sadece birkaç dakika sürdü.

Sol'un yardımıyla susturulan ve bağlanan Lynx, kralı omuzlarına aldı ve onu dışarı taşımaya hazırlandı.

Valen'in feda ettiği her şey için gözlerim yaşardı. Onun sayesinde Felstad'ı gafil avlayabilmiş, savaşı içeride girebilmiştik. Şimdi, onu kurtarmak için kanayan bir yol bulacaktık.

"Gitmeye hazır mısınız?" Raum elinde kalın bir iple pencerede belirdi. Kralın gevşek bedenini görünce kaşlarını çattı. "Sakın bana heyecan verici bir şey kaçırdığımı söyleme."

"Gidin," diye tersledim. "Onları temizlemeliyiz, sonra da Kase'yi bulmalıyız. Ivar'ı arıyor. Tek başına."

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

GECE YARISI

Felstad'ın uzak köşelerinde odalar vardı. Felstad yıllar önce görkemli bir ibadet kilisesi iken harabelerin efendisinin yemek yediği veya uyuduğu alanlar. Burada duman o kadar yoğun değildi. Taş duvarları yiyip bitiren alevler henüz buraya ulaşmamıştı.

Koridor boyunca sürünürken karanlığa gömülmüştüm. Zaman zaman bir fae ya da skydguard yanımdan koşarak geçiyordu, kaçıyor ya da emirlere göre hareket ediyordu, umurumda değildi. İç organlarımın etrafındaki mengene beni karanlıkta ilerlemeye devam ettirdi. Omurgamdan aşağı yukarı süzülen bir his bana bunun Ivar'a giden yol olduğunu söylüyordu. Yollarımız burada kesişecekti.

İçimizden biri bu harabeleri ciğerlerinde nefes alarak terk edemezdi.

Kemerli koridordaki son kapı korumasızdı ve hafifçe çatlamıştı. İçeriden ışık dans ediyordu. Siyah çelik kılıcımı kavradım, kan parmak uçlarımdan ve göğsümden beklentiyle yanıyordu. Uzun bir nefesle kapıyı tekmeleyerek açtım.

"Yaklaşma Nightrender."

Aniden durdum. İtaatten değil, tamamen şaşkınlıktan. Leydi Magnate kürk kaplı bir hasırın üzerinde duruyordu. Tel tel ayı postları ve tavşan kürklerinden oluşan ağır battaniyeler odanın ortasına serilmişti.

Britta'nın bir elinde bir bıçak, diğer elinde ise ... kanayan cam yüzük vardı.

"Leydi Magnate," dedim acımasızca. "Ne oyunlar oynuyorsunuz? O yüzük senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu bana verirseniz, karımın tahta çıkışını göreceğ kadar yaşamanıza izin verebilirim."

"Oyunlarımız sona erdi," diye fısıldadı. "Artık bunu görebiliyorum. Tek istediğim Niall'ın tahtta hak iddia etmesiydi. Onun bir kukla olmasını asla istemedim."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sesindeki titreme beni tedirgin etti.

Leydi Magnate kraliçenin yüzüğüyle oynuyordu ve içimden onun elini kesip yüzüğü gerçek sahibine götürmek geldi. Ama şiddet başka bir an bekleyebilirdi. Gözlerim yüzüğü bırakıp kürklerin altına sıkışmış iskelet figürüne kaydı.

Bütün cehennemler. Ivar.

"Ona ne yaptın? Deniz Fae'lerini istemenin nedeni o, değil mi?" "Lord Magnate'in solmasını engellemek için ne gerekiyorsa yaptım. daha fazla."

"Yüzüğü kullandı." Bir adım daha yaklaştım. "Seçilmiş varis olmadığı için onu yok etti. Elbette bunu görüyorsunuz."

Britta yatağa baktı. "Yüzük onu yok etti ama yine de daha güvenli bir seçimdi. Şimdilik. Oğlumu karanlığın etkilerinden kurtarana kadar. Her diyardaki tüm büyülere hükmetmeyi planlayan sahtekârlar tarafından!"

"Sen delirmişsin." Nabzım damarlarımda daha sert atmaya başladı. "Ivar asla bir Elixist tarafından zehirlenmedi. Senin yüzünden ölüyor."

"O benim sayemde *yaşadı*. Ivar'ın gücü sayesinde Grym soyu Doğu'nun güvenliğini sağlayacak güç olacak."

"Senin soyun mu?" Bıçağı elimde yuvarladım, gözlerim kısıldı. "Niall seni terk etti; babasını ormanda çürümeye bıraktı."

Britta yüzünü buruşturdu. "Gerçeği görmeye başlıyor ve onun etkisini kesecek, bunu biliyorum."

"Kimin?"

"O zeki kafanı kullan ve kendi başına çöz. Artık burada yerim yok. Tutunacak bir umudum yok. Ruhunu karanlığa sattığı için kurmaya çalıştığımız krallığın yok olmasına seyirci kalmayacağım. Krallığımıza geliyor, topraklarımıza sızıyor, hepsi de kendi etkisini genişletme arzusuyla, bizimkini güçlendirmek için değil."

"Kraliçe Astrid?"

Britta'nın ağzı gerildi. "Yeni bir karanlık yükseliyor. Kara Saray'ı yıkarsan farklı kıyılarda yeni savaşlar başlayacak, Kase. Bu kaçınılmaz."

Ne halattan bahsediyordu?

Britta, Ivar'ın yatağının yanına doğru yürürken gözyaşlarının silmeye çalışmadan yanaklarına düşmesine izin verdi. Lord Magnate nefes aldı

Ciğerlerindeki çakıl taşları gibi bir törpü. Birkaç hafta öncesine kadar güçlü ve heybetliyken, şimdi solmuş kemiklerden başka bir şey değildi.

Britta kılıcını bıraktı ve içi balmumuyla dolu içi boş bir boynuzu kaldırdı. "Her şey bitti, Kase. Küçük hafıza hırsızını tahta oturtmak için çok uğraştın ama o taht lanetli. Bir ölüm cezası." Yüzüğe kederli bir bakış attı. "Belki de bunu sana vermeli ve kendi oğlum yerine onun gücünü lanetlemeliyim."

"Britta," diye bağırdım, yatağın üzerindeki mumu kaldırdığında göğsümde ani bir panik hissettim. "Yüzüğü bana ver. Bırak gidelim, bir anlaşmaya varalım. Malin gerçek kraliçe ve burada huzur bulabiliriz."

"Onun kraliçe olmasını istemeyen çok fazla kişi var, Kase." Britta başını iki yana eğdi. "Savaşmanın ne faydası var?"

Britta korku dolu bir çığlık atarak mumu Ivar'ın yatağındaki kürklerin üzerine düşürdü. Alevler derilerin üzerindeki yağları tuttu ve bir ateş duvarına dönüştü.

Sıcaklık beni geriye savurdu. Britta'nın eteklerini yalayan ateş onu ve Ivar'dan geriye kalanları yutarken acı içinde çığlık attığı anda gözlerimi korumak için kolumu yüzüme kapattım.

Hatırlayabildiğimden çok daha fazlasını öldürmüştüm ama onun acı çığlıkları katlandığım en sefil feryatlardı. Beni sakat bırakacak kadar güçlü olan korku göğsümü sardı. Elimin umutsuz bir hareketiyle, onun acı ve ölüm korkusunu aldım ve boynunu basit bir şekilde kırarak çığlıklarına son verdim.

Ateş, kırık çatının ahşap çitalarına, harabelerdeki deliklerin üzerinde yumak halinde büyüyen ağaçlara ulaştı ve Felstad'ın kemiklerini yuttu.

Hızla döşeme tahtalarının üzerinden kaydım ve elimi Britta'nın elinden düşen yüzüğün etrafına doladım.

Ben geri çekilirken kırık bir kiriş koptu ve koluma düştü. "Lanet olsun."

Tuniğimin yanan ipliklerine vurdum ve daha fazla tahta kırılıp çatladığında yukarı baktım. Duvarlar alevler içindeydi ve yakında ben de yanacaktım.

Koşarak koridora çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Harabelerin zeminini ölüm kaplamıştı ama yüzleri inceleyecek zamanım yoktu. Tek yapabildiğim ailemin, karımın ve loncamın güvende olduğunu ummaktı, değersiz

bir umut. Dışarıda, ateş ormanı şiddetli bir kırmızıyla tutuşturdu. Valen'in katlettiği ilk skyd'lerden kaçarak kapalı köprüden geçtim ve Felstad sınırlarının dışındaki sık çalılıkların arasından.

Bir yaban mersini çitini aştığımda, katı bir forma çarptım. "Tanrılar, Kase."
Sol Ferus arkasını döndü. "Geri dönüyorduk sen."

"Malin. ." diyecek kadar nefesim kalmıştı.

"Güvende. Seni almak için geri dönüyor. Hepimiz dışarıdayız. Nik loncasından birkaç kişiyi kaybetti, küçükler ve savaşçılarımız da ağır yaralı. Ama sizin tarafınızda sadece Isak çatışma sırasında vuruldu."

Midem bulandı. "O iyi mi?" "Yaşayacak.

Derin değil."

Uzun bir nefes üfledim. Fiske'nin Isak'ı kaybederse karanlığa gömüleceğine dair düşünceler, geldikleri gibi hızla yok oldular.

Çitlerin arasından Tor, arkasında Gunnar ve Eryka ile birlikte çıktı. Malin onların arasından sıyrılıp kollarını boynuma dolamadan önce bir adım bile yaklaşmaya vakitleri olmamıştı.

Gökler adına, bu kadının bedenini kollarıma almaktan asla bıkmayacaktım. Onu kendime çektim, alındaki teri ve isi öptüm ve dudaklarına yapıştım. Hiç kuşkusuz kan ve kir tadı alıyordum ama birbirimizi yiyip bitirmemiz umurumuzda değildi.

"Yaralısın, Kase."

"Kendini gördün mü?" Kurumuş kan üst dudağını kaplamıştı. Boynunda kesikler vardı.

"Ben hayatta kalacağım. Daha kötü durumda olan başkaları da var." "Valen?" Fısıldadım.

"Uyuyor. Hala ... hala değişti."

Kral önceliğimiz olurdu. Hiç şüphe yok. "Laneti nasıl geri alacağımızı bulmalıyız."

Malin başını salladı. "Calista'dan mesajlar ya da direktifler alan bizler bunları anlamlandırmaya çalışıyoruz. Cevaplarımızın bilmeceler içinde gömülü olduğunu hissediyorum. Ama sanırım yüzüğe ihtiyacım var."

Yanık kolumu kaldırırken yüzümü buruşturdum ama dudağımı belli belirsiz bir gülümseme kapladı. "Ve onu alacaksın."

"Kase, sen . . ." Cam halkaya uzanırken kelimeleri boğazında düğümlendi. Onu avucumun içinde kapattım. "Henüz değil. Edvard'la olanlardan sonra, Niklas'ın önce onu ölümcül büyüler açısından incelemesi gerekiyor."

Başını salladı ve daha büyük bir çabayla yutkundu. "Peki ya Ivar?"

"Britta her şeyi yaktı. Onlar öldü, Mallie. Lord ve Leydi Magnate."

Malin elini yüzümün yan tarafına koydu. Tedirginlik, rahatlama, hepsi beni nazikçe öperken gözlerinde yaşıyordu. "O halde şimdiden birçok yönden kazandık. O yaraya bakmamız gerekiyor, Kase."

Islak yanıktan sarı ve beyaz deri parçaları sızıyordu. Haksız da sayılmazdı. Yaralar için fazla endişelenmezdim ama bu yaraya müdahale edilmezse sabaha enfeksiyon kapardı.

Sol ve Tor arkamızda durdular, Gunnar ve Eryka da onların bir adım gerisinde. Korumalarımız olarak hizmet etmek için sessiz bir karar sanırım. Yakınlık ya da akrabalık umurumda değildi. Birçoğumuzun diğeri için öleceğini bilmek bizi daha güçlü tutuyordu. Bizi sadık tuttu.

Yolun beş adım ötesinde alevlerin arasından tiz bir çığlık yükseldi.

"Neydi o?" Sol gölgeleri tarayarak durakladı.

"Bir ağaç kedisi," diye önerdim. "Muhtemelen dumandan etkilenmiştir."

İnilti tekrar geldi. Bir ağaç kedisi gibi değil, daha çok bir bilinmeyen gibi.

"Kulağa neredeyse insan gibi geliyor," dedi Sol. İsveç kirazı ağacına gitti. çalılar, Tor arkasındaydı. Felstad'ın sınırı yaşlı, içi boş ağaçlar ve uzun çitlerle kaplıydı.

Beklemek istemedim ama geri dönmeleri için onlara bağırma dürtümle savaştım. Yardıma geldiler ve karım için savaştılar. Lanet kedilerini bulmalarına izin verebilirdim, ta ki-

"Tanrılar adına." Tor ellerini kurumuş ağaçlardan birinin dibindeki çitlerin arasına daldırdı. İçi boş bir düğümden koyu keten bir beze benzeyen bir şey çıkardı. "Bu bir çocuk. Bir fae."

Sol gözlerini kocaman açarak eşinin kollarındaki bebeğe baktı.

Eryka burnunu çekti ve Tor'un yanına gitti. "Şans ve kehanetler Güney'in derin orman halkı arasında hâlâ sağlam bir inançtır." İçini çekti. "Bu çocuk yakın zamanda doğmuş olmalı. Kan dökülürken doğduğuna göre, kötü kehanetlerle geldiğine inanmaları kolay olurdu. Onu tanrılara bir adak olarak bırakmışlar."

"Sanki onlar yapmış gibi," diye tersledi Tor. "Onu burada bırakmayacağım."

Eryka'nın gözleri beyaz bir parıltıyla parladı. "Tabii ki yapmayacaksın. Eğer yaparsan sana kim Daj diyecek?"

Bunun üzerine Tor beceriksizce davrandı. Kirli tırnakları bebeğin keten kumaşına battı. Gunnar alay etti ama gülümseyerek Eryka'nın gözleri açılınca onu yanına çekti.

Kanayan kadın, yüksek sesle söylediği şeylerin yarısının hâlâ farkında değildi.

"Daj?" Tor bakışlarını Sol'a doğru kaldırdı.

Güneş Prensi bir an için düşüncelerinde kayboldu, sonra keten kumaşı geri çekerek genç fae'nin yumuşak yüz hatlarını inceledi. "Alevlerin arasından yeni bir yolculuk yükseliyor."

Felstad'dan ateş kulesine doğru bir bakış attı.

Tor'un ağzı açık kaldı. "Karanlıkta ağlar. Çitlere dikkat et."

"Tanrılar. Calista ikinize de bunu söylemiş." Malin gülümsemesini avucuyla kapattı. "Onu bulmanız gerekiyordu."

"Yeni bir yolculuk." Sol boğazını temizledi ve Tor'un yüzünü inceledi.

Tor sadece Sol'un elini tuttu, bebek dirseğinin kıvrımındaydı ve "Gel o zaman. Konuşmamız gereken şeyler var."

ŞEFLİK ALTI

GECE YARISI

"Kraliçe Astrid'in kötü planları olduğunu mu düşünüyorsun?" Niklas sordu. Elindeki bıçağı dizlerinin üzerinde ileri geri vurdu.

"Bence Britta'nın hırslı bir kraliçenin nüfuzunu yaymak için burada olmayacağını düşünmemesi aptallıktı."

"Ama sonuç ne olacak?"

"Britta her krallığı ve her tür büyüü ele geçirecek karanlık bir güç olduğunu ima edip duruyordu."

Niklas kaşlarını çattı. "Krallıklardan birinin eninde sonunda hepsini devirmek isteyeceğine inanmak o kadar da zor değil."

Güney Krallığı'nı izlememiz gerekecek. Her şeyin dışında, gelecekte tehdit oluşturabileceklerini biliyordum.

"İşte oldu." Niklas keten bandajı yanığının üzerine sabitledi. "Artık hazırsın. Seni bekliyor."

Felstad'ın ateşi sönüp köz haline gelmişti ama çadırdan çıktığımda ağaçların tepesindeki küllerden hâlâ duman yükseliyordu.

Sol ve Tor, Herja ve Hagen'la terk edilmiş fae çocuk hakkında konuşmaya gitmişlerdi. Herja'nın çocuğu kucaklama şekline bakılırsa, Kuzey'in yeni prensini bulduğuna hiç şüphem yoktu.

Sayımıza çaresiz bir bebek eklemek için mükemmel bir zamanlama değil, ama eğer fae Güneş Prensi ve Torsten'in yeni oğlu olacaksa, onu kendi çocuğumuz gibi savunurdum.

Halkımız hâlâ yaralarını sarıyordu ama Mediskiler ve Elixistler kurtardığımız küçüklerle yakından ilgileniyorlardı.

Stieg'in parmakları Tova tarafından bağlanmıştı. Yanından geçerken bana başıyla selam verdi. Thorvald'ın oğlu, Niklas parmaklarını bağladıktan sonra Stieg'in kucağında uyuyakalmıştı.

Çocuğun kırık bacağına yosunlu bir iksir sürdü ve yanıkların ve bıçak yaralarının üzerine, zamanla çocuğu korkunç bir şekilde yaralayacak olan yosunlu bir iksir sürdü.

Bazen ruhumun ne kadar karanlığa gidebileceğini merak ederdim ama küçüklere işkence etmezdim. Kara Saray, Thorvald'ın oğlundaki, Ash'in sırtındaki yaraları gördükten sonra tüm insanlığını kaybetmişti. Hanna'nın bile karnında ve omurgasında yaralar vardı.

Eğer Ivar ve Britta çoktan ölmemiş olsalardı, Niklas'ın Eero'ya yaptığı gibi onları baş aşağı asar, sonra da onlara kılıçlarla saldırmak isteyenleri memnuniyetle karşılardım.

Ağaçların arasından kopan bir rüzgâr, kızıl saçlarını kanayan bir pelerin gibi boynundan savurdu.

Malin bizi Felstad'a geri götürecek patikada sessiz ve kaskatı duruyordu. O arkasını dönmeden önce parmaklarımı onunkilere geçirdim ve elini sıkıca kavradım.

Buğulu gözlerini benimkilere kaldırdı. Felstad'ın duvarlarının dışında yeniden bir araya geldiğimizde yüz hatlarında hâlâ aynı rahatlama vardı. Hayatta ve birlikteydik.

"Korkuyorum Kase," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Onu kendime çektim ve yanağından öptüm. "Ben her zaman senin yanıdayım. Eğer istemiyorsan hayatı tek başına yaşamak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Başını omzuma yasladı. "Onu yeniden inşa edeceğiz.

Bu iş bittiğinde, harabeleri yeniden inşa edeceğiz." "Bunun bir önemi yok."

"Öyle. Felstad senin bir parçandı ve onu bu şekilde görmek kolay olamaz."

"Bizim sığınağımız birlikte, Malin. Sen, ben, Kryv. Çorak duvarlar hiçbir şey ifade etmez. Önemli olan onları dolduran insanlardır."

"Nightrender, bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi sinsice, "ama korkudan çok sevgiye inanan bir insan gibi konuşuyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Sana katılmamı istiyor musun, istemiyor musun çünkü-

"Neredeyse ağlayacakmış gibi sert bir sesle güldü ve uzaklaşmaya çalıştığımda kolumu geri çekti. "Evet. Seni burada istiyorum. Burada kal. Bir daha asla senin sevgi dolu bir adam olduğunu ima etmeyeceğim."

"Güzel."

El ele kampın kenarına döndük. Kuzey halkı, Kryv ve Falkyn bir araya toplanmıştı, yaklaştığımızda tüm gözler Malin'e kilitlendi. Hagen ve Bard halkın arasından geçip iki yanımızda bize katıldılar.

Onlar da benimle aynı korkuya sahipti - onu bundan korumak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yine de, anlamadığımız bir büyü'nün merhametine kalmış olsak bile, iki erkek kardeşinin onun yanında, her zaman onunla birlikte duracağını bilmek bir anlam ifade ediyordu.

Kuzey'in soyluları teker teker bize katıldı. Hagen ailesini yanına çağırana kadar Herja Gunnar'ın koluna yapıştı, Laila onun kalçasına tünedi. Sol ve Tor kasvetliydi ama şimdi Sol uyuyan fae bebeğini kollarında tutuyordu.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve Malin'in elini daha sıkı tuttum. Kuzey'in kral ve kraliçesinin desteğinden yoksunduk. Elise gecekonduda Valen'in yanından ayrılmamıştı, Valen hâlâ Lynx'in büyüsünde kilitliydi. Lynx onun yanındaydı ve gün ışımadan uyanması halinde kralı transa sokmak için bekliyordu.

Niklas kolunu çemberin başındaki Junie'nin omuzlarına dolamıştı. Başparmağı ve parmağı arasında kraliçenin yüzüğünü yuvarlıyordu. Kenarlarındaki rünler Malin bir kez daha yanına geldiğinden beri parlamayı bırakmamıştı.

Niklas sırtarak yüzüğü açık avucunun içinde tuttu. "Sana zarar verecek hiçbir şey bulamadım Mal. Tacını almaya hazır mısınız?"

Malin omuzlarını dikleştirdi. Yavaşça elini benimkinden kurtardı ve ileriye doğru yürüdü.

Nefes

alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Eğer ona bir şey olursa . . .

"Bütün bu yaygara neymiş görelim mi?" dedi. Ardından titrek bir kahkaha geldi. Birkaç kıkırdama kalabalığın arasından süzüldü, ama aslında çoğumuz tamamen tedirgindik.

Malin dudaklarını yaladı. Parmak uçlarındaki hafif titreme, parmaklarını açarken korktuğuna dair tek ipucuydu.

Sessizlik ormanı yuttu.

"Nik," diye fısıldadı. "Geçmişteki ve şimdiki düşüncelerini duyabiliyorum. Endişe verici düşüncelerini kendine saklarsan daha iyi olur."

Niklas'ın gözleri büyüdü. Elindeki yüzüğe baktı. "Yine mi geldin?"

Malin sesini sabit tutmaya çalıştı. "Düşüncelerini ya da aslında anılarını duyuyorum. Sadece seninkileri. Biliyorum. Şu anda zihninin gücünü ele geçirebileceğimi biliyorum. Ve bu korkunç derecede korkutucu çünkü düşüncelerinde bu yüzüğün beni öldüreceğine dair büyük bir endişe var."

Benim korkunun fısıltılarını ve tadını hissettiğim gibi o da anıların fısıltılarını duyuyordu. Sadece yüzüğün yanında durmak bile onun kanayan büyüsunü artırmıştı.

"Her zaman yeni bir büyüün bizi öldüreceğinden endişeleniyorum," diye ısrar etti Niklas. "Bu da doğru," diye onayladı Malin, dilini gergin bir şekilde üzerinde gezdirerek

Dudakları endişesinden vazgeçti.

"Malin, düşüncelerimi gerçekten duyabiliyor musun?"

"Sanırım sadece anıların. Çok eskilere dayanan anılar. Junie'yi ilk gördüğünde ne düşündüğünü çok iyi biliyorum."

"Gerçekten mi?" Junie önce kocasına, sonra tekrar Malin'e baktı. "Bunu daha sonra tartışacağız, Mal."

"Tanrılar adına. Yüzük bende olduğu için sanırım. Sanki güç bizi birbirimize bağlamış gibi. Düşmanın olsaydım beni kurbanın yapardı. Ne kötü bir düşünce." Niklas'ın yüz ifadesi, yeni bir büyücüyü incelemek ve keşfetmek için sabırsızlandığı zamanlarda takındığı o parlak ışıltıya büründü. Sesini yumuşattı. "Bu yüzüğün seni beklediğine inanmak için daha fazla sebep var, benim kötü gölge kraliçem."

Niklas başıyla küçük bir selam verdi ve büyük bir dikkatle yüzüğü Malin'in orta parmağına geçirdi.

YEDİNCİ ŞUBE

HAFIZA ŞİİRİ

TEHLİKELİ BİR ŞEY, içimde *inanılmaz* bir şeyin kilidi açıldı.

Yararlı mı yoksa zararlı mı olduğunu bilmiyordum. Kraliçenin yüzüğünün soğuk camı parmağımın etrafında ısındı ve bir anda benim şeklime göre boyutlandı. Gölgeleer ışık parıltılarına karıştı. Her şey ani bir deniz fırtınasının şiddetiyle etrafımda dönüyordu.

Saçlarım yüzümün etrafında savruldu. Gözlerimi kapattım. Öfkeli mesmer patlaması dehşet verici ve sarhoş ediciydi. Onu nasıl kullanacağıma ya da fırtınayı nasıl dindireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Döner büyüün öfkesiyle, rünler hapsolmuş alevler gibi parladı. Ne yapmam gerekiyordu? Yüzüğe nasıl hükmedecektim? Ona nasıl bağlanacaktım? Şimdi ne yapabilecektim?

Her düşüncede, her soruda, gölgelerin ve yaldızlı ışık çilelerinin öfkesi, bir güç hunisi gibi etrafımı sardı. Yüzümün kenarlarını tuttum, çığlık atıyordum, beni bütünüyle yutacağından korkuyordum. Ta ki birkaç dakika sonra yüzler, sesler, insanlar gözlerimin önünde dönmeye başlayana kadar. Bazılarını tanıdım, bazılarını tanımadım.

Görüntüler zihnimden o kadar hızlı geçti ki, sadece anların flaşlarını yakalayabildim. Tanıdığım pek çok insanın anıları.

Yüzüğü takan Ivar'ın bakışları; onun için asla tasarlanmamış olan gücü çarpıtmaktan yüzünün buruştuğunu gördüm ve sanki acı çeken benmişim gibi acı içinde iki büklüm oldum.

Ağrım hafıfledi ve Felstad'daki odasında Tova'yla güldüğümüz bir anı yeniden yaşarken gözyaşlarımı tutamadım. Sonra, daha genç bir Hagen bana samanlıkta tatlı sütlü kekler getirdi ve Kase kaybolduktan sonra gözyaşlarımı sildi.

Kase'yle ahırın arkasında kendi başımıza ilk şalgamımızı yetiştirdiğimiz sahnenin parıltısını gördüm. Geçmişe gidiyordum. Hatırladığım kadarıyla sadece sekiz tur atmıştık ve bahçecilikteki hünerlerimiz için kendimizi tebrik ederken gülüyorduk.

Jens'in ölmek üzere olan anneme baktığı anı gözümün önüne geldiğinde nefesim kesildi. Görüntülerin arasında üç gölge vardı, üç figür yoktu. Neredeyse kadınsı görünüyorlardı. Anıların kasırgası geçip giderken gölgeler hareketsiz ve sabit kaldı.

Nornlar. Başka kimse olabileceklerini düşünemiyordum. Gerçekten *tanrıların* yansımalarını mı görüyordum? Kase bana bunların hepsinin kafamda olduğunu, gerçek kader kadınlarının var olmadığını söylerdi. Hayali ya da gerçek, gölgeler fırtınada garip bir teselliydi.

Bir anda dönme durdu ve artık açıklıkta değildim. Kan, kemiğe vuran aralıksız bir yumruk gibi kafatasımın içinde zonkluyordu. Tırnaklarım avuçlarıma battı, ta ki midemdeki yanmayı yutana kadar.

Kase neredeydi? Kryv?

Bilmediğim bir odaya düşmüştüm. Küçük bir ocakta sıcak bir ateş yanıyordu. Geniş bir yatağın üzerindeki kürkler, yumuşak çarşaflarla dolu bir sepetin etrafına sıkıştırılmıştı. Nefesimi tuttum ve kenarından baktım.

Bir bebek mi? En fazla birkaç aylık bir çocuk sepette huzur içinde uyuyordu.

"Jonas, oraya geri dönemezsin. Dönmeyeceksin."

Uzun boylu, saçları koyu kumral ve gün batımı kırmızısı ışıltılara sahip bir adam bir kadının üzerine yürüyüp yüzünü ellerinin arasına aldığı anda kalbim durdu. "Sig, asla geri dönmemeliydik. Onları uzak tutacağım. Götürün onu. Götürebildiğin kadar uzağa götür ve sakla onu."

"Hayır." Kadının sesi çatallaştı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Annem. O benim annemdi. Ve o ... o benim babamdı. Gerçeğin fısıltısı zihnimden kalbime doğru ilerledi ve ben sadece biliyordum. Gözlerindeki yosun yeşili benekler, gülümsemesinin şakacı kıvrımı, duygu ne olursa olsun pembeye çalan teni. Ne zaman aynaya baksam bu adamın parçaları bana yansıyor.

Babam elini uzattı ve avucunda parlayan kraliçe yüzüğünü gösterdi. "Gördüğün şeye inan aşkım."

"Biliyorum. Gitmemen için bir neden daha Jonas." Annemin sesi çıldırmış gibiydi. "Seni öldürecekler ve tacı alacaklar."

"Sig, başka seçeneğimiz var mı? Eğer kaçarsak, onu öldürecekler. Onun güvende olacağını bilerek savaşa gideceğim," dedi. "Bu yolu gördün. Eski kraliçeler gibi sen de sadece bir hafıza işçisi değilsin. Kaderin gelecekteki yollarını görüyorsun."

"Evet, herhangi bir erkekten, herhangi bir kadından herhangi bir anıyı değiştirebilirsiniz, bu yüzden mesmerimizi kullanmalıyız."

"Çok uzun zamandır bunu yapıyoruz ve çok fazla kayıp verdik. Yolumuz bu Sig. Sonuna kadar gideceğim. Ve sen, benim vahşi aşkım, aynısını yapacaksın." Avucunu öptü, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

Annem gözlerini kapattı, yumuşak bir sesle, "Tacı saklamalısın. Onu alamazlar."

"Elimden geleni yapacağım. Ama çok yakınlar." Onu alnından öptü. "Düşmanlarımızın eline geçerse, onu tekrar bulacağına inan."

"Lord Jonas." Bir kadın nefes nefese çadıra girdi. Kalçasının üzerinde bir yaşından büyük olmayan tombul bir çocuk dengede duruyordu ama gözleri ... puslu gölgelerle kararmıştı.

"Kase." Adı boğazından kayıp gitti.

"Geliyorlar," dedi kadın.

"Anja." Babam kılıcını kınına soktu ve kadının yanına doğru yürüdü. Çocuğuna, *Kase*'ye gülümsedi ve dağınık saçlarını karıştırdı. "Leydi Sig ile git. Bu gece korkularımız gerçekleşecek ve yeni bir kader yoluna başlayacağız."

Anja ağlamaklı gözlerini anneme doğru kırptırdı. "Hayır. Bu ... bu doğru değil."

"Prensese göz kulak olacağına dair bana söz vermiştin."

Anja küçük Kase'yi bedenine daha sıkı sarıldı. "Her zaman sarılacağım ama ikinizi de kaybedemem. Sander gibi değil."

Babam bir elini onun omzuna koydu. "O onuruyla öldü, Anja. Sander olmasaydı tacı asla geri alamazdık." Babam yüzüğe baktı. "Muhtemelen savaşımızı kaybettik. Ama eğer o güvendeyse, büyümek için zamanı olacak. Güçlenmek için zamanı olur. Taç geri alınmadan önce her ikisinin de olmaları gereken kişi olmaları için zamanları olacak. Bu çocuklar mirasımızı geri getirecek."

Kase'nin burnuna hızlı bir dokunuş, çocuğun kıkırdamasına neden oldu.

"Babasından bile daha büyük olacak," dedi Jonas. "Gölgeler kraliçesini ileriye taşıyacak bir karanlık ustası."

"Sander ile aynı büyü gücüne sahip olup olmayacağını bilmiyoruz," diye fısıldadı Anja.

Bağırışlar gözlerini çadırdaki açıklığa doğru çekti. Babamın çenesi gerildi. Anneme döndü ve onu öptü. Sertçe. Gözyaşları ikisinin de yanaklarını ıslattı.

"Seni seviyorum. Tekrar buluşana kadar seninle olacağım. Kızımızı kurtar, Sig. Nereye gideceğini biliyorsun." Bir tutam saçını kızın gözlerinden uzaklaştırdı. "O görkemli bir kraliçe olacak."

"Yerimi kurtar." Annemin sesi kısıktı. Kırılmıştı.

Gülümseyerek onu bir kez daha nazikçe öptü. "Her zaman."

Gittiğinde peşinden gitmek istedim. Beni yaratan, benim için ölecek kadar seven adamın gözlerinin içine bakmak istedim. Ama oda tekrar dönerek beni kalın bir ağacın içine düşürdü.

Annem ve Anja bir kütüğün arkasına çömelmişlerdi. Anja'nın sırtına ağlayan bir Kase bağlıydı ve dirseğinin kıvrımında beni tutuyordu, annemin kolunu çekiştirirken kürklere sarılmıştı.

"Bayan Sig, nereye vuruldunuz? Gösterin bana." Anja çılgınca annemin ortasını taradı. Kan yüklü elbiseyi ıslatmıştı.

Annem yüzünü buruşturdu ve Anja'nın ellerini itti. "Neredeyse geldik. Anja, beni dinlemelisin." "Sig-

"

"İyi dinle." Annemin kara gözleri ateşle doluydu. "Seni henüz görmediler. Kendine ve oğluna kalacak bir yer bul, anlatacak yeni bir hikâye yarat. Bir balıkçının dul karısı olabilirsin ama Strom Hanesi'ne yakın dur. Ona göz kulak ol."

"Sig, ben ... o kadar uzun süre dayanamayacağımı biliyorsun. Sander ile yeminim olmadan kanım çürüyecek." Anja elini uzattı. Derisinde lekeli kırmızı izler vardı.

"Hala dönüşlerin var, Anja. Benim günlerim var. Bu sefil dünyada en çok güvendiğim kişi sensin. Eriksson Evi, bizim harika, korkunç gölgeler evimiz." Annem güldü ama sesi hüzün kapladı. "Eld Hanesi bir gölgeler kraliçesi çıkaracak, onu *gördüm*. Bu bir tesadüf olamaz. Küçüklerimiz iç içe geçmiş durumda."

Anja gözlerini kırptırdı ve gözyaşlarını sildi. "Nasıl? Taç düşmanlarımızın yanında ve-"

Annem yüzünü buruşturdu. "Ondan haberleri yok. Onu çağırana kadar kazandıklarını düşünecekler. Yeterince güçlenene kadar. Oğluna onun

Güçlü ol ama Malin'in soyundan bahsetme Anja. O bilinemez."

"Bu adama güvenebilir misin?"

Annem başıyla onayladı. "Zaten kardeşimin oğluna ve Jonas'ın kız kardeşinin oğluna bakıyor. Prenslere çok iyi bakılıyor."

"Yüzüğü taktığında ne olacak?"

Annem zayıfça gülümsedi. "Cam taç gerçek hükümdarı arzularına yönlendirir ve onu büyücüsünün en şiddetli gücüne bağlar ve en önemlisi, eğer ona kulak verirse, taç kaderindeki yolun adımlarını fısıldayarak onu bilge, cesur ve ... güçlü yapar."

Uzaktaki atların gümbürtüsü Anja'yı annemin ayağa kalkmasına yardım etmesi için teşvik etti. Tahta döndü ve Anja Eriksson'u son görüşüm, annemi kollarında beni Strom Evi'nin kapısına götürdüğü andı.

Jens Strom'un kapıyı açmasıyla aynı anda gölgelere doğru koştu.

Görüntü kasırgası soldu. Karanlık bir telaşla beni serbest bıraktı ve bir kez daha Kryv ile dolu açıklığa geri döndüm. Kase ile.

Bana doğru uzandı. "İyi misin?"

"Sen . . . bunu gördün mü?" Nefes nefese sordum.

"Biz hiçbir şey görmedik," dedi Niklas. "Bir an donup kaldın, gözlerin karardı ve yüzük ... alev gibi yandı. Ama Kase bir şey hissetti."

Elini sıkıca kavradım. "Ne hissettin?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Bir bağlantı. O yüzüğü parmağına taktığın an, sana bağlandığımı hissettim. Farklı bir şekilde. Sanki tüm korkuların beni sana çağırıyordu. Sanki nerede olursan ol sana gelebilirmişim gibi hissettim. İster kuzeyde, ister tepelerde. Herhangi bir yerde."

"Gölge yürüyüşüyle mi?"

"Evet."

"Yeminlisin," dedi Lynx omuz silkerek. "Alver yeminleri güçlüdür, değil mi? Malin yüzükle güçleniyorsa, kocası neden güçlenmesin?"

"İlginç düşünceler Lynxy," dedi Niklas, ağzının kenarlarında sinsî bir sırıtma belirmişti. "Bir dahaki sefere bu bağlantıyı takip et Kase. Bakalım neler olacak."

Arzular. Yüzük anne ve babamın hatırasını getirmişti, annemin hatırası bana kutsal emanetin gerçek gücünü anlatıyordu. Beni arzularıma yönlendirecek ve onları gerçekleştirmem için bana güç verecekti.

Parmağıma baktım. Cam batan güneş kadar parlaktı. Anıların öfkeli sarmalını kimse görmemişti. Ailem. Babam. Jonas Eld, kimsenin bilmediği bir isim, ikinci kraliyet soyundan gelen ve bizi güvende tutmak için hayatını feda eden bir adam.

Kase'nin yanağını okşadım. "Ben Eld Hanesi'nden geliyorum, Kase. Ve sen. . babanın adı Sander'dı. O da senin gibi bir kötü niyetliydi."

"Malin, ne gördün?"

"Bana yüzüğün beni kalbimin arzularına doğru yönlendirdiği gösterildi. Yüzüğün gücünü ve nasıl kullanılacağını anlama arzum vardı. Bu yüzden, babamın öldüğü gece bana gösterildi. Annemi gördüm ve o da yüzüğün gücünden bahsetti." Kase'nin annesinin Strom Evi'nde çalıştığını biliyordum ama dördüncü dönüşümden önce ölmüştü. O kadınla ilgili anılarımin sadece gölgeleri vardı. "Anneni gördüm, Kase. Anja Eriksson beni ve annemi Strom Evi'ne teslim etti."

"Hayır," dedi Kase. "Orada hizmetçiydi. Benim babam-"

"Jens'in düşündüğü gibi bir balıkçı değil," diye fısıldadım. "Strom Hanesi'ne yakın kalmak için anlattığı bir hikâyeydi." Yüzük tenimi hafifçe yaktı. "Sana gösterebilirim."

Sıkı bir düğüm kalbime baskı yaptı. İçimdeki bir güç bana, tıpkı kemik tozu gibi, şimdi bir düşüncüyü paylaşmak istersem bunu yapabileceğimi söyledi. Avucumun altındaki sıcaklık yüzünde toplandı. Ben sadece gördüklerimi düşünürken Kase gözlerini kapattı. Başından sonuna kadar.

Bana tekrar baktığında çenesi titriyordu. "Biz hep beraberdik." "Her zaman." Onu öptüm, yakın tutmak için saçlarını kavradım. Ayrıldığımda alnımı onunkine yasladım. "Eriksson Hanesi'nin kaderinde her zaman Eld Hanesi'yle birlikte yükselmek vardı. Ben bir gölge kraliçeyim, *senin* gölge kraliçen." Kalabalığın içinde Bard ve Hagen'ı buldum. "Ben de senin kuzenim. Aynı kanı paylaşıyoruz."

Hagen biraz temkinli bir ifadeyle gülümsedi. "Ben senin kardeşin olmaya devam edeceğim Mal."

"Aynen," dedi Bard.

Gözlerim önce Sol'a, sonra Herja'ya kaydı. Kuzey kralını lanetinden kurtarma arzusu beni boğuyordu. Ama ona nasıl yardım edebilirdim? Bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. Hafif bir fısıltı geri dönene kadar rahat, yumuşak bir yanık camı kapladı. Bu sefer ses tanıdıktı. Calista'nın.

Tacınızı paylaşın, karanlığa adım atın ve canavarca yollar unutulabilir.

"Sanırım Valen'e nasıl yardım edeceğimi biliyorum."

Tacımı paylaş. Ailem yüzüğe sürekli olarak tacım derdi. Düşüncelerimde kısacık bir görüntü belirdi. Kase'yi Kara Saray'dan aldıktan sonra onunla birlikte yürüdüğüm anlar. Onun zihninde, karanlıkta el ele yürümüştük ve ben çarpıtılmış anıları çalmıştım.

Şüphesiz Valen'in anılarını çalmak, Kase'deki *förvirring*'in sahte anılarını saklamaktan farklı olacaktı ama acının arasında kalbinin gerçeğini ortaya çıkararak birçok yönden aynı olacaktı.

"Elise nerede?" diye sordum. "Güneş doğmadan işe koyulmamız gerekiyor."

KİRALIK SEKİZ

HAFIZA ŞİİRİ

"CALISTA'NIN SANA NE SÖYLEDİĞİNİ HATIRLIYOR MUSUN?" Ben sordum.

Elise başını salladı. "Tuttuğum eli sıkıca tut. Işık kırılana kadar."

Avuçlarımdaki teri tuniğime sildim. Valen Ferus hâlâ kımıldamıyordu ve kanlar içindeydi. Güneş onun görünüşünü değiştirecekti ama şimdilik hâlâ bir insanla kuduz bir kurdun çarpışması gibi görünüyordu.

Elise kocasının yanına uzandı. Onun elini sıktı ve yanağını kalbinin üzerine bastırdı.

Derin bir nefes alarak yüzüğü parmağımdan çıkardım ve ustalıkla Valen'in en küçük parmağına geçirdim. Fısıltılar incedi ve kelimelerin çoğunu çözmemi gerektiriyordu, ancak bir kez karar verdiğimde, Calista'nın kısa direktifinin tam olarak ne anlama geldiğine gerçekten inandığımda, kalbim her şeyin doğruluğuyla yandı.

Valen'in karşı tarafına geçtim. Kardeşlerine, Hagen ve Bard'a, Kase'ye son bir kez bakıp gözlerimi kapattım ve avucumu nemli alnına bastırdım.

Zihnime duman yükselmedi. Hayır, gölgeler beni yuttu.

SOĞUK. Gölgelelerin girdabı kaybolduğunda ve görüşüm netleştiğinde fark ettiğim ilk his soğuk havaydı. Acısı tenime işliyordu. Hata yok, odaklanmak için tüm gücümü harcadım.

Onunla birlikte yürümek için Kase'nin anılarına adım attığımda, hemen yanımda olmuştu. Burada ise boşluktan başka bir şey görmüyordum. Durgunlukta damlayan suyun sesi tüylerimi diken diken etti.

Ben ne yapmıştım? Valen neredeydi?

Sonra, sanki adımı duyunca gölgeler dağılmış gibi, yirmi adım ötede kral inledi, tısladı ve ayaklarımızın dibindeki nemli hiçliğin üzerinde çırpındı. Kalbim göğsümde sıkıştı. Valen dizlerinin üzerine çökmüş, ortasını tutuyordu.

Gerçek sureti geri dönmüştü ama işkence görüyordu. Vücudu kendini içten dışa doğru yiyip bitiriyormuş gibi seğiriyor ve sarsılıyordu. İçindeki yaratık zihnini ve kalbini kontrol altında tutmak için sonuna kadar savaşıyordu.

Omzuna dokunmak için uzandığımda parmaklarım titredi. "Valen."

Bakışlarını benimkilere çevirdi. Boğazımdan çıkan çığlıktan utanıyordum ama gözleri yanıyordu, sanki gerçek renginin pürüzsüz siyahına kan sızmıştı. Dudakları bir hırıltıya dönüştü. Tanrım, lanet onu bir zamanlar yaşadığı vahşete geri çekmek için umutsuzca çırpınan canlı bir şey gibi üzerine yapışmıştı.

Yumruklarını kaldırırken bana saldırabileceğini düşündüm. Bana burada zarar verebilir miydi? Verirse ne olacağından emin değildim.

Derin bir nefes aldım ve sesimi sabitlemek için mücadele ettim. "Valen. Acını senden alacağım."

Bir an için gözlerindeki kızılık kayboldu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve inlemeye başladı. Elise'i yüzüstü bırakamazdım. Bu geçmiş yaşam, bu korkunç varlık hâlâ onun içinde yaşıyor diye bütün bir kanayan krallığı yüzüstü bırakamazdım.

Laila, Ash ve Hanna'yı kurtarmak için her şeyi riske attı. Sadece bizim krallığımızı değil, kendi krallığını da güvence altına almak için hayatını tehlikeye attı.

Kendini kaybedeceği yer burası değildi.

"Valen," dedim tekrar, sertçe.

Bana baktı, kafası karışmıştı, sonra yavaşça gözlerindeki öfke ve ölümcül parıltı kayboldu. "Malin?"

"Evet. Bu acıyı dindirmek için buradayım."

Valen burnundan birkaç kez sert nefesler çekti. Başını iki yana salladı. "Yapamam... Gitmesine izin veremem."

Kalbinin ışığı geceyi aydınlatacak.

Calista'nın sözleri göğsümde çiçek açtı. Kızın sözleri attığımız her adımda ortaya çıkıyordu. Bana bu an için rehberlik ediyordu. Valen'in lanetini kırmanın yolu kan değildi. Bendim.

Kalbinin ışığı sadece Elise anlamına gelebilirdi.

Kraliçenin yüzüğüne sahiptim ama özümde her zaman bir hafıza işçisiydim. "Valen, sana neden acıyı bırakman gerektiğini göstereyim."

Beni dinleyen tüm tanrılara bana güvenmesi için dua ettim. Bir an için bile olsa, bu işkenceden çıkış kapısını bulana kadar Kase'nin yaptığı gibi benimle yürümesi için dua ettim.

Çenesi titriyordu ama çok geçmeden Valen ellerinden birini uzatıp benim daha küçük olan avucumun içinde kavuşturdu. Çekiştirerek onu dizlerinden kaldırdım ve tekrar ayağa kaldırdım.

"Benimle kal," diye fısıldadım. "Sonuna kadar seninle olacağım."

İlk adımımızda sırtımıza bir tıslama geldi. Kara sis, sokmak için bekleyen kara arı sürüsü gibi kıpırdadı ve savruldu. Valen karanlık kütleyi inceledi, şiddetli bir rüzgârda savrulan karanlık bir deniz sisi gibi sallanışını izledi.

"Karanlık içimde yaşıyor," diye fısıldadı.

Onu bir adım daha çektim. "Ama senin için karanlıktan daha fazlası var. Sadece bunu hatırlamalı ve buna inanmalısın."

Kral yüzünü buruşturdu, sanki sırtındaki iblisten uzaklaşmak acı vericiymiş gibi.

Ne kadar çok adım atarsak, bacaklarımızın etrafından o kadar çok duman yükseliyordu. Tıpkı kemik tozunun içinden anılar çalmak gibi, ayaklarımızın altındaki boş uçurumdan dumanlı şekiller ve karanlık figürler oluşuyordu.

Bir sahne oluştu ve fısıltıyla konuşan uzak sesleri duyabiliyorduk, adım attıkça daha da netleşiyordu.

"Sessizliğim için para mı ödüyorsun?"

"Mellanstrad'daki herkes ödemiyor mu?"

Nefesim kesildi. Valen'in eli elimde sıkılaştı. "Nedir bu?"

diye sordu.

"Anılar." Duman çekilirken ve geçmişindeki an keskinleşirken gülümsedim. "Kalbinize yakın tuttuklarınız. Karanlığın unutmamı istedikleri."

Valen ve Elise, gürültülü bir binanın arkasındaki nemli bir ara sokakta yakın duruyordu. O farklı görünüyordu, şey gibi giyinmişti, şey gibi giyinmişti.

Çocuk. Ve Valen, kanlı bir yelek giyyordu. Saçları altın sarısıydı ve hafızasında daha kısaydı. Ve ... fae kulakları hangi cehennemdeydi?

Sorularımı geri çektim ve dinledim.

Valen'in hafızadaki versiyonu Elise'in kulağına doğru eğildi. Elise kaskatı kesildi. Nefes aldığından bile emin değildim.

"Yine *de*," diye fısıldadı, "*şimini* başka bir güne sakla, *de hân*." Hatıra kaybolup gitti.

Yanımdaki Valen zayıf görünüyordu ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Elise'le ilk kez o zaman konuştum. Erkek gibi giyinerek çok zeki olduğunu sanıyordu. Onu odanın öbür ucundan bile fark edebilirdim."

Arkamızda, canavarın tıslama ve çatırdama sesleri hâlâ sırtımızı tırmalıyordu.

"Gel, yürümeye devam edelim." Kollarına tutundum, yeni bir anı belirmeden önce birkaç adım attım.

"Kütüphanede miyiz?" Her tarafta kitaplar ve parşömenlerle dolu duvarlar vardı. Havada biraz toz, nane ve şarap kokusu vardı.

Ama Valen anılarının merkezinde hâlâ Klockglas'taki tüccarlar gibi giyinmişti. İçki borusundan bir yudum aldı ve bardağın arkasından kürk kaplı bir yorganın üzerinde oturan Elise'e sırtıttı. Üvez meyvelerinden bir taç takmış ve saçlarını omuzlarının üzerinde uzun tutmuştu.

Bir kraliçenin ateşi henüz gözlerinde alevlenmemiştir.

"*Kvinna*," dedi Valen, sesinde bir kahkaha vardı. "Sormak istediğin şey nedir?"

Elise oturduğu yerde kıpırdandı. "Sadece halkınızın nereli olduğunu merak ediyordum."

"Tahminin nedir?"

"Başka bir krallıktan gelen bir asil olduğunuzu duydum."

"İnsanlar böyle mi söylüyor?"

"Umut budur. Birçok anne kızlarını seve seve ayaklarının altına serer."

Damarlarıma bir sıcaklık hücumu doldu. Geçmişteki Valen'in gelecekteki kraliçesiyle konuştuğu anda hissettiklerinin bağlantısı, şafak söktüren bir farkındalıkla içime yayıldı. Kadına karşı duyduğu çekimle savaşmıştı. Yanımda bu kadar cimri ve zayıf görünmeseydi, kalbinde tomurcuklanan duyguyla savaşmanın ne kadar aptalca olduğuna gülebilirdim.

"Korkarım işe yaramaz," dedi karısının anısına. "Kadınlarımdın dizlerinin üzerinde, dik ve kendi başlarına durmalarını tercih ederim."

"Arkanda mı?" Elise alaycı bir tavırla sordu.

"Benim yanımda."

Kuzey Kralı'nı sevdiğimi biliyordum.

Valen'in koluna dokundum ve Elise'in yüz ifadesini işaret ettim. "Seni kalbini alabilecek biri olarak gördüğü zamanın bu zaman olduğunu hissedebiliyorum. Yüzüne bir bakın. Seni farklı görüyor."

Valen göğsünün üzerinde yavaş daireler çizdi. "Nerede o, Malin? İstiyorum. . ."

Çenesi düşerken sesi kesildi. Valen'in vücudu titredi efor. Gözlerimi kısarak yaklaşan karanlığa baktım ve sessizce lanet okudum. Acı, kan çekimi onu almayacaktı. Bu işe yararken olmazdı. Cevap buydu; öyle olmalıydı.

"Daha fazlasını görelim mi?" Gülümsedim ve Valen de bana sırtarak karşılık vermeye çalışınca sevincimi gizledim.

Anlar duman ve buğudan, kıvrılıp açılarak çeşitli görüntülere dönüştü: geleceğin kralı ve kraliçesinin aşık olmaya başladığı anlar. Elise'in Valen'in 'hastalığından' muzdarip olduğu sırada onunla ilgilendiğine tanık oldum.

Düşünceleri lanetine yenik düştüğünü ele veriyordu ama Elise bunu bilmiyordu. Ona Legion diyordu; onu önemsiyordu.

Bir saldırı oldu. Onlar krallıklarında haydutlara karşı savaşırken, Elise ilk kez bir adam öldürürken nefesimi tuttum. Valen bir can almanın sersemliğiyle onu tuttu.

Yumuşak mum ışığının olduğu bir anı odasında, Elise'in Legion Grey'e parmak uçlarını kaybettiğini itiraf etmesini dinlemek için çömeldim. Boğazımın arkası yandı, üzüntümden değil ama Valen'in anısından. Elise hikâyesini anlatırken koltuğunda kıpırdandı, çünkü uçları o kesmişti -hayır, o değil- içindeki canavar.

"Bunu bilmiyordum," dedim.

Sahne dar bir yemek pişirme odasına kayarken Valen başını salladı. Kralın anısı, elleri saçlarında, volta atıyordu.

"O gece onu *katledebilirdim*." Kralın anısı parmaklarını karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. "Bu sona ermeli, bu çok büyük bir risk."

"O yaşadı. Bu daha çok bunun kader olduğuna dair bir işaret," dedi yaşlı bir adam ona. "O senin cevabın."

"Tanrılar," diye fısıldadım. "Bu Bevan."

Valen bana, "Laneti oldukça sık uzak tuttu," dedi ve anıya geri döndü.

"Hayır." Geçmiş Valen başını salladı. "Hayır. Bunu ona yapamam. Bunun nasıl biteceğini biliyoruz, ihtiyar."

"Bunu bilmiyoruz."

"*Kan* gerektiriyor. Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?" Valen hırladı.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Bevan. "Ama Elise kesilecek bir kuzu değil. O senin hayatında bir rol oynayacak. O kadına karşı daha derin bir şeyler hissettiğin için durma. Arkadaşlarını düşün. Onlar da senin gibi acı çekiyor. Şimdi, ya sonuna kadar gidin ya da sonsuza dek canavarla birlikte yaşamakla lanetlenin."

Anı üstüne anı çalışırken Valen'in yanında durdum. Kahkaha, acı, cazibe. Dumandan yeni görüntüler oluşurken izlemek için durduk. Elise onun yalanlarının gerçekliğini keşfettiğinde bağırışların, yalvarışların ve acının gergin anları.

O anda farkında olmasa da, Valen ona bir canavar gibi baktığında kalbi paramparça olmuştu. Bir canavar gibi.

Tanıdığım kraliçe vardı. Gelecekteki kralına bilmeden meydan okurken, onunla savaşırken gözlerindeki ateş parlıyordu.

Onu terk ederken.

Ama bir sonraki sahnede ağızımı kapattım ve tırnaklarımı Valen'in koluna geçirdim. "Lanet olsun, bu da kim?"

Valen'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ölü bir adam."

Dumanlı görüntülerde, sarı, dağınık saçlı bir adam Elise'i bir yatağa bağlamış ve Valen'in baltalarıyla bir savaşa kilitlenmişti.

Kralın o piçin işini nasıl bitirdiğini sormak istedim. Valen Ferus gibi bir adamın, kraliçesine zarar veren birinin yaşamasına izin vereceği bir gerçeklik yoktu.

Adam gözden kaybolup duman ve kül yeni bir sahne oluştururken dilimi tuttum.

Kan kokusu burnumu yaktı. Ölüm ve keder, bu anların getireceği her şeyde yaşıyordu. Valen ve ben yavaşça döndük, yeni bir anı oluşturan duman girdabına baktık. Derim beklentiyle diken diken oldu. Bu canımı yakacaktı. Gelecek olan an her ne ise, acı yüklüdü.

"Bu geceyi hiç unutmadım." Valen fısıldadı. "Asla unutmayacağım."

Çömeldi, kaşları çatıldı ve Legion Grey'in son anlarını kucağında taşıyan karısının gölgeli görüntüsüne uzandı.

"Bunu neden yaptın?" Elise hıçkırarak ağladı. Valen'in dudaklarını kan kaplamıştı. Göğsündeki açık yaradan kan fışkırıyordu.

"Sana izin veremezdim." Kanlı elini yüzünün yan tarafına uzattı. "Beni özgür bıraktın."

Bir damla gözyaşımı sildim. Elise hıçkırarak ağlayıp Lejyon'unun ona dönmesi için yalvarırken tek gördüğüm Kase'ydı.

Kocamı Kara Saray'da kaybetmenin acısı bana bir ömür boyu yetti. Onun Öteki Dünya'ya gittiğine gerçekten inanmak için, böyle bir acı fikrini hazmedemezdim.

Ama ıstırapı uzun sürmedi.

Valen yanımda gülümsedi. Başladığımızdan beri ilk gerçek gülümsemesi. Parlak ışık anılarda kayboldu ve ben lanetin ilk kez sona ermesine seyirci kaldım.

"Ah," diye mırıldandım, sırtarak. "İşte kulakların. Sanırım lanet onları saklamış."

Başını sallayarak alay etti. "Pek çok şeyi saklıyordu. Bu özgürleştirici ama bir o kadar da acı verici bir andı. Elise'i terk edeceğimi biliyordum. İntikamıma çok odaklanmışım, hâlâ ailemin öldüğüne inanıyordum." Elllerine baktı. "Gerçek adımları bilmek acı veriyordu ama hiçbir şey onu kaybetmek kadar acı vermiyordu."

"O seni bekliyor, Valen. O dışarıda, seni seviyor. *İhtiyacı var* sen."

Omzunun üzerinden yaklaşan karanlığa baktı. Bir ürperti ile tekrar arkasını döndü. "Lanetin o gün sona erdiğini sanıyordum. Ama bir de bana bakın. Lanet hep vardı; ben sadece onu görmezden geldim. Hangi kral böyle bir kötülüğe, böyle bir karanlığa tutunur ki?"

Vereğim hiçbir cevap onu yatıştıramazdı. Bu yükün acımasız tarafı, onun tacına ve kraliçesine layık olmadığına inanmasını istiyordu.

Onu ilerlemeye teşvik ettim.

Anıların arasında gezinirken Valen'in adımları daha kolay geliyordu. Hatta Elise'in onun inatçılığına karşı koyduğu bazı anlarda güldü bile. Sonunda direndikleri fiziksel arzulara teslim oldukları gece durakladı.

Böylesine mahrem bir anda kendimi tamamen davetsiz misafir gibi hissederek yana baktım ama kral büyülenmişti.

"Onu daha önce de sevdiğimi biliyordum," diye fısıldadı Elise'in uyuyan bedenine sarılmış kollarının anısını incelerken. "Ama o an, onu gördüğümde

Yanımda o olmadan bir daha asla uyanmak istemediğimi biliyordum."

Savaşlarının ilk çarpışmalarında Valen'le birlikte yürüdüm. Dökülen kanı, korkuyu görmek tuhaf bir ıstıraptı. Karşılaştığımız şey buydu. Daha fazla acı, daha fazla korku, daha fazla risk. Halk yeni kraliçelerine ihanet etmeye kalkıştı; Valen onları katletti. Yakalandı; karısı orduyu topladı.

"Tanrılar adına." Savaş alanlarının hayaletlerine doğru ilerlerken sesim soluk soluğa çıkıyordu. "Bu Kase."

Valen yanımda kıkırdadı, kocamın siyah gözlerine bakarkenki anısı dumanın içinden canlandı. Kase'nin gözlerinde ve dudaklarında savaş boyası vardı. Teni terden sıırılsıklamdı ve yanaklarına kan sıçramıştı.

"Bunu devam ettirmek istiyorum, Kral." Kase kılıcını geri çekilen bir adama doğrulttu. Tanrım, Elise'e zarar veren piç kurusu. "Acele edin. Bazılarımız bu kanayan krallıktan ayrılmak istiyor."

"Her zaman bir zevk, değil mi?" Valen yumuşak bir sesle söyledi.

Valen kaçan adamı yakalayıp baltasını kafatasına sapladığında sevinç çığlıkları atmak istedim. Sonunda hak ettiğini buldu.

En dokunaklı an Valen'in nefesini kesen, onu duraklatan bir anıydı. Duman dağıldığında Elise'i savaş alanının öbür ucunda, nefes nefese, elinde bir bıçakla gördü. Ondan başka hiçbir yere bakmıyordu. Valen gözünü kırpmadı.

Kadın adamın kollarına atladı, adam da ona sarıldı ve sanki kaybolacakmış gibi öptü. Yeni krallıklarını büyütürken birlikteliklerine tanık oldum. Genç bir kral ve kraliçe arasındaki kahkaha, sevgi ve hayranlığa tanık oldum.

Ancak içi boş, acı dolu bir çığlık anıları tekrar karanlığa gömdü. Valen tereddütle omzunun üzerinden baktı. "Öylece duruyor. Hissediyorum, beni geri çekiyor. Bu sefer özgür olabilir miyim bilmiyorum."

"Edebilirsin. Sana yardım etmek için buradayım. Calista'nın sana ne söylediğini hatırla. *Kanın arzusu gölgelenene, unutulana ve yok olana kadar-*"

"*Ancak o zaman, toprak kralımız nihayet yoluna devam edecek,*" diye sözlerini tamamladı.

"Ama aynı zamanda bana gölgelerin içine girmemi ve canavarca yolların unutulabileceğini söyledi." Avucumu kaldırdım. Karanlığın şeritleri parmaklarımın etrafında sis gibi dalgalanıyordu. "Ben bir hafıza hırsızıyım. Tacımı seninle paylaştım. Beni içeri al Valen ve en iyi olduğum şeyi yapmama izin ver."

Valen elimdeki gölgeleri çekinceyle inceledi.

"Bu acıyı senden alabilirim," diye fısıldadım. "Ama önce onu bırakmayı seçmelisin. Sanki bunu hak ettiğine inanıyormuşsun gibi ona tutunuyorsun. Ama bu doğru değil Valen. Seni bekleyen bir hayatın var. Aşkın var."

Valen'in nefesleri düzensizleşti. Gözlerini kapattı. "Beni burada tutuyor. Kana susamışlığın çekiciliğini anlamıyorsun. Beni *tüketiyor*."

"Sizi daha büyük şeyler bekliyor. Uğruna savaştığınız, kanınızı akıttığınız şeyler. Karanlığın kazanmasına izin verme."

"Onu tekrar içeri aldım," dedi, sesi sertti. Neredeyse canavarca. Sanki yeniden o içi boş yaratığa dönüşüyordu. "Elise . . . *tanrılar*, o bundan daha fazlasını hak ediyor. Ben ... bizi mahvetmeyi seçtim."

Kahretsin, onu kaybediyordum. Tekrar dizlerinin üzerine kıvrıldı, nefes nefese kaldı.

Kolunu kavradım. Avucumun altındaki kaslar dokunuşumla irkildi. "Onu seç Valen. Bu senin kalbinin ve aklının hiçbir parçasına sahip değil. O parçalar ona ait. O seni bekliyor."

Dişlerini sıktı. Bulut dalgalanarak yaklaştı. Tanrılar, Elise'in beni affetmesi gerekecek.

"Valen." Bitkin yüzünü benimkine doğru çevirdi. "Bu işin peşini bırakmalısın.

Onların sana ihtiyacı var. Karınızın ve çocuğunuzun."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Biliyor musun?"

Şimdi afallamıştım. "Bekle, biliyor musun?"

Kralın ağzında küçük bir gülümseme pırıltısı belirdi. "Elise tohum ekmeğinden nefret eder." Sanki karısından bahsetmek karanlığı uzaklaştırmış gibi doğruldu. "Geldikten birkaç gün sonra otlar buldum ve benden bir yarasını saklıyor olabileceğinden endişelendim, bu yüzden Niklas'a ne için kullanıldıklarını sordum."

"Hiçbir şey söylemedin."

Gülümsemesi genişledi. "Planladığı büyük ifşayı bozmak istemem. Bir kez daha lanetlenmeyi kabul ettiğimde Sol'a şüphelerimden bahsetmişim. Bu fikri sindirebilmemin tek yolu buydu. İşler plana uygun gitmezse, onu-onları-güvende tutacağını bilmem gerekiyordu."

"O zaman burada sana gösterilenleri hatırla," dedim. "Elise lanete rağmen seni sevdi. Yalanlara, savaşa ve risklere rağmen seni seçti. Daha fazlasını hak ettiğini mi düşünüyorsun? Senden daha fazlasını istemiyor. Hayatını seninle yaşamak istiyor."

Kaşları duygusallıkla çatıldı. "O dirençli. O benim her şeyim Malin. Ben kralım ama o olmasaydı bir hiç olurum." Kral güldüğünde karanlık çılgılık attı ve sonunda onu görmezden geldi. Valen gülümseyerek başını salladı. "Bir çocuk. Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Geri kalması için ısrar edeceğinizden korktu. Bunu senden saklamasının tek nedeni bu."

"Sizi temin ederim, içimden bir parça onu hemen Kuzey'e geri göndermek istiyor ama biz birlikte daha güçlüyüz ve ... doğrusu, bu savaş bitene kadar hiçbirimizin nerede güvende olacağını bilmiyorum."

Yakında bitecekti. Bunu derinden hissedebiliyordum. Bu savaş sona yaklaşıyordu.

"Bu lanet senin geçmişin." Solmakta olan karanlığı işaret ettim. "Bir amaca hizmet etti; şu anda sahip olduğun aileyi yarattı. Ama artık onu sonsuza dek bırakmanın zamanı geldi."

Bir süre sisi inceledi. "Böyle bir şeyin basit olacağını düşünürsünüz. Bu sefil şeyden kaçacağımı. Ama kan özlemi benim başka bir parçam gibi."

"Artık değil. Sevdiklerimizi korumak için kan dökeriz. Bir gün daha bunun peşinden koşmanıza gerek yok."

Yumruklarını sıktı, sonra gözlerini kapattı. "Karımı görmek istiyorum, Malin. Onu hissedebiliyorum."

"Çünkü şu anda sana sarılıyor."

Karanlığın girdabı öfkeleni. Girdaba yakalanmış bir canavar gibi, vahşi bir öfkeyle çılgık atıyor ve çırpınıyordu.

Valen'i istedi. Onun kanında, düşüncelerinde, kalbinde yaşamak istiyordu. Karanlığa doğru eğildim ve avuçlarımı kaldırarak büyücüme onu almasını emrettim. Onu yutmasını. Bir gün çocuklarına anlatacakları bir masaldan başka bir şey olmayana kadar o lanet yarattığı boğmak istedim.

Gölgeler parmak uçlarımdan döküldü. Kase'ninki gibi omuzlarıma döküldüler ve çırpınan laneti boğdular. Dişlerimi sıktım, çaresizce büyücüyü tutmaya çalıştım. Lanet olası lanet karşı koydu, itti ve çekti, öfkeyle kurtulmaya çalıştı.

Valen dik durdu, gözleri açtı ve yanıma geldi. "Artık yok," dedi. "Dediğin gibi, Mal. Tüm parçalarım aileme ait olacak."

Kasvetli ve güçlü bir vedaydı.

Avuçlarımda ısı kaynadı ve daha fazla gölge lanetten gelen yaşamı boğdu. Gözlerimi kapattım ve yavaşça büyümü geri çektim.

Lanetli Valen'in anıları kafamda titreşti. Onlar artık hem saklamak hem de öldürmek için benimdi. Duman ve kül anıların etrafını sararak onları söndürdü. Tıpkı gölgelerin Valen'in düşüncelerini istila ettiği an gibi.

o ilk saldırıda gök muhafızları, gölgelerim şimdi kraldan kötülük parçaları çaldı.

Bu, karanlığa gömülmüş uzak bir anıya dönüşecek bir lanetten başka bir şey değildi.

Valen uzun bir nefes verdi. Gözlerini kırptırdı ve yüzünde minnettar bir gülümsemeyle gözlerine berraklık geri geldi.

"En önemli anılara tutun, Kral Valen," diye fısıldadım. "Şimdi ailene geri dön."

KİRALIK DOKUZ

GECE YARISI

Malin'le aramda dönen gölgelerden oluşan YENİ BİR DUVAR oluşmuştu. Elini hâlâ Valen'in alnına koymuştu. Elise kralın yanağını okşadı. Malin düşüncelerine girdikten hemen sonra yüz hatları gerçek yüzüne dönmüştü. Ama Malin yüzüğü Valen'in parmağına taktığında, korkusu etrafımızdaki diğerlerinin korkusunu engelleyerek üzerime yapıştı. Sanki yüzük gölgeleri açıyor, kraliçenin yüzüğünü takan herkese ulaşmam için bana bir geçit veriyordu.

"Nereye atlamayı planlıyorsun?" Raum duvarı yeni bir hayranlıkla inceledi.

"Hiçbir yerde. Malin yüzüğü taktığında hissettiklerimin aynısı." Ona bakmadım, yükselen karanlığa sırtımı dönmedim. "Yüzük Malin'in Valen'in kafasına girmesine yardım ediyor ve korkularını bana açmış gibi görünüyor. Diğerlerini engelliyor. Seninkini hissedemiyorum."

Raum sırtıttı. "Çünkü ben korkusuzum, efendim." Tekrar büyüyen duvara baktığında ayıldı. "Yüzük seni daha güçlü yaptı. Tıpkı Mal'i güçlendirdiği gibi."

Malin'in gözleri açıldığı anda gölge duvarını merak etmeyi bıraktım. Raum'un koluna vurdum ve o Valen'den uzaklaşırken biz de aceleyle onun yanına döndük.

Karanlığın içinde kral kıpırdandı. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Elise doğrulup elini onun göğsüne koydu. "Valen?"

Eli uzanıp karısının yanağına dokunduğunda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ne dediğini duyamadım ama bir sonraki nefeste Elise yüzünü onun boynuna gömmüş, ona sımsıkı sarılmıştı.

Savaşçılar krallarını selamlarken karanlık duvar kalabalığı çevreledi. Valen ayağa kalktı ve Herja ile Hagen'i kucakladı. Sol ve Tor onu görünce gülümsedi. Halvar'ın kahkahası, Valen'in sırtına vurulan güçlü alkışlarla birlikte kasveti dağıttı.

Ari, "Neredeyse tacın ağır yükünü tekrar taşıyacağımı düşünüyordum," dedi.

Valen kıkırdadı ve büyükelçisini kucakladı.

Bakışlarımı Valen'e doğru kaldırdım ve bir an için huzursuzluğumu gizledim. "Kralım. Bize geri dönmen ne güzel. Yoksa yine kolumu koparmaya mı çalışacaksın?"

Valen'in ağzı bir sırtışla kıvrıldı. "Geri döndüm ama kol konusunda söz vermiyorum."

Bana ne oldu bilmiyorum ama adamı kucakladım. Kanayan onu kendine çekti ve sırtına bir yumruk indirdi. Tanrım, o da bana aynısını yaptı ve tüm bu kaosun bir anlığına aklımızı kaybetmemize neden olduğundan emindim.

Boğazımı temizledim ve geri çekildim.

"Kase," dedi Malin, gölge duvarını inceleyerek. "Bir yere mi gidiyordun?"

Raum tembel bir ses tonuyla, "Yüzük yaptı," dedi. "Öncekiyle aynı. Görünüşe bakılırsa artık o şeyin içindeki tüm güzel büyüler güçlendirdiğin için, ne zaman biri kanayan yüzüğü taksa sevgili Kase'mizi çağırıyor."

Malin tekrar bana baktığında kaşları çatıldı. "Bu sefer Valen'e mi bağlandın?"

"Ben yaptım." Elimi geride durmam için bir işaret olarak kaldırdım. "Valen, Malin'in yanına geç. Bir şey denemek istiyorum."

Mürekkepli duvarın yanına adım atarak gözlerimi kapattım ve bariyeri geçtim. Çok hızlı düşmek ya da bir rüyadan irkilmek gibi, serin bir rüzgâr yüzüme çarptı, ama neredeyse başlar başlamaz Valen'e çarptım, hatta o pozisyonunu değiştirdikten sonra bile.

Acele etti ve kolumu tutarak geriye düşmemi engelledi. Gözleriyle karşılaştığımda bir kahkaha attı. "Bu beni doğrudan sana getirdi. Sadece bir yere değil. Senin olduğun yere odaklandı."

"Deniyorum." Raum sisli bariyerin yanından seslendi.

"Raum, bekle-"

Neden onu ikna etmeye çalıştım ki? Raum koşarak duvarı aştı ve hemen gölgeler tarafından yutuldu. Bir sonraki nefeste

benden uzaklaştı. Tökezledi, omzuma tutunarak kendini sabitledi.

"Üç cehennem, bunu gördün mü?"

"Hayır," dedi Gunnar biraz alaycı bir ifadeyle. "Hepimiz aynı anda arkamızı döndük ve birdenbire ortaya çıkmanızı kaçırdık."

"Ses tonuna dikkat et, prensim." Raum bana baktı. "İçeri adımımı attığım anda burada olacağımı biliyordum. O haklı. Onun büyüğü yüzüğe bağlanıyor."

"Ama Ivar bunu sırayla takıyordu," dedi Fiske.

"Evet," diye kabul ettim. "Ama Malin varis. Gerçek gücünü o uyandırdı."

Ve bu güç benim büyücümle büyüleyici bir şekilde bağlantı kurmuştu. Yüzükle derin bir bağlantı kurarak yapabileceğim onca şey. Bir anda Malin'in yanında olabilirdim. Eğer bir düşman yüzüğü takarsa.

-Bir *düşman* yüzüğü taktığında yapabileceğim her şey kafamda planlar, oyunlar ve işaretlerle şekillenirken göğsümde nefesim kesildi. Son bir adım, son bir plan.

"Kase." Malin kollarını göğsünde kavuşturdu; dikkati arkamızdaki gölgelere kaydı. "Seni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu açıklayacak mısın?"

"Evet. Benim için bir test daha yapar mısın? Biri yüzüğü taksın. Sonra bizden uzağa git, seni göremeyeceğimiz kadar uzağa."

Niklas yüzüğe dokunabilmek için neredeyse dişlerini sıkıyordu, bu yüzden doğal olarak gönüllü olan oydu.

"Peki ya The Withering?" Malin sordu.

"Valen solmuş değil. Sanırım biraz zaman alacak. Birkaç dakikanın zararı olmaz." Niklas elini uzattı. "Ara beni."

Malin yüzüğü Niklas'ın eline yerleştirirken Junius dişlerini alt dudağına geçirdi.

"Git buradan Nik," dedim. "Ama seni korkutan bir şey düşün."

"Biz her zaman korkarız, dostum. Bir dakika bile sürmez." Niklas ağaçların arasına doğru koşarak gözden kayboldu.

On nefes kadar bekledim, sonra gözlerimi kapattım. Garip korku dalgasını hissetmem bir anımı aldı. Gergin, kirli sinirler omuzlarımdan kollarıma, parmak uçlarıımı rahatsız edici bir uyuşukluk ele geçirene kadar yuvarlandı. Junie'yi kaybetme korkusu, Nik'in Kuzey'de tutsakken katlandığı bilinmezlik korkusu.

Yerden yeni bir duvar yükseldiğinde kampımızda şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Öncekinden daha uzun, siyahın tonunda daha zengindi. Ona ne kadar odaklanırsam, o kadar yoğunlaştı.

"Ne oldu?" Hob, Inge ile birlikte üzerine tünediği kütükten bağırdı.

"Bu korku. Derin, sarsılmaz korkular ama yüzük onları tek bir hedefe yönlendiriyor," dedim. Bunu inşa edebilir miyim? Belli bir yere nişan almak için koruyu çevreleyebilir miyim?

Avuçlarımı açtım. Karanlık ormanın zeminini kaplıyor, ağaç kökleri gibi toprağın altına dalıyor, sonra yüzeye çıkıyor ve dallar ile gövdeler arasında bir bariyer oluşturuyordu. Duvar, korunun her yönden en az yüz adımlık kısmını çevreliyordu.

"Gunnar, şuradaki kayayı görüyor musun?" Gölge duvarının kenarındaki kayalık yamacı işaret ettim. "En uzun olanı mı?"

"Görüyorum," dedi Gunnar yanıma gelerek.

"Güzel. Nik'e gideceğim. Hedefim o. Ama sen şu kayaya odaklan ve içinden geç."

Gunnar ellerini ovuşturdu ve başını salladı. Geri saydım, sonra birlikte duvarın içinden geçtik.

Bir nefes, bir kalp atışı geçti ve karanlıktan çıkıp doğrudan Niklas'ın önüne geldim. Devrilmiş iki kütüğün arasına saklanmış, ağaçlar ve uzun otlarla iyice gizlenmişti.

Gözlerinde muziplikle gülümsedi. "Bu küçük gölge yürüyüşü gelişimiyle ilgili bazı planlarımız olduğunu söyleyebilirim."

"Lanet kayaya çarptım!" Gunnar'ın sesi uzaktan yükseldi.

Gülümsememe engel olamadım. Gölgeler her zaman benim kalkanım, Doğu'nun zalimliklerine karşı pelerinim olmuştu.

Şimdi, sonunda sefil krallığı geri kazanmamıza yardım edeceklerdi.

ŞOFÖR EORtY

GECE YARISI

NIALL'IN YEMİNİ iki gün içinde gerçekleşecekti. Ay neredeyse dolunaydı ve daha şimdiden Klockglas yollarında Kara Saray'a doğru ilerleyen arabalar ve at arabaları görülmüştü.

İşaretimizi beklerken kanım sürekli kaynıyordu. Niall bizi bekliyordu, hiç şüphesiz. Şimdiye kadar, Lord ve Leydi Magnate'in hafıza hırsız ve Kötü Niyetli tarafından vahşice öldürüldükleri duyurulmuştu.

Sabain son nöbetlerinde Raum, Isak, Fiske ve Hob tarafından görülmüştü. Piç kurusu Rutten sokaklarında dolaşüyor, Niall'ın katil loncamıza karşı kurtarıcı lütufları olacağına dair hastalıklı umutlarla tüm kanayan kasabayı büyülüyordu. Kara çeliğimi onun bağırsaklarına saplama beklentisine bile zor dayanıyordum.

Kara Saray'ın arazisi iyi korunacaktı ama planımız işe yararsa, Niall'ın kapılarını korumayı planladığı Rifterlar ve vahşi Güneyli fae'ler sorun olmayacaktı.

Bıçaklarımızı Kara Saray'a götürmeden önce halletmemiz gereken yarım kalmış bir iş için dikkatimizi dağıttığı için minnettar olmam gerekirdi.

Valen kan tutkusundan kurtulduktan sonra dinlendik, sonra denize döndük, küçük kırmızı gözlü fae çocuk da yanımızdaydı.

Thorvald'ın oğlu onu bulduğumuz geceden daha kötü görünüyordu. Çürükler derinleşmişti, dizinin hemen altında kemiğin kırıldığı yerde bacağı hâlâ atelliydi ve yaralar sertleşmiş kabukların arasından hâlâ kan sızdırıyordu.

Her şeye rağmen, çocuk sulara açıldığı için çok mutlu görünüyordu. Uluyan Deniz'in Kader Okyanusu'yla buluştuğu boşlukta Kuzey'in savaş gemilerinden birinin üzerinde sallanırken küçük parmakları yumuşak dalgalarda sürükleniyordu.

Stieg, Valen ve Elise çocuğun yanında oturmuş, Thorvald'ın dönüşünü beklerken ona eviyle ilgili sorular sorarak dikkatini dağıtıyorlardı. Gunnar, Eryka'yla birlikte pruvada durmuş, yıldızlara bakıp gülüyordu. Herja ve Hagen, Sol ve Tor ile birlikteydi. İki adamın prensese bebek yetiştirme konusunda onlarca sorusu vardı. Resmi olarak, bulunan fae çocuk Kuzey'in en yeni prensi olarak adlandırılacaktı.

Malin parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Gelgite öldürücü bir dikkatle bakıyorsun. Bu seni rahatsız mı etti?"

Kıkırdadım ve avucunu öptüm. "Henüz değil, ama Thorvald acele etmezse-" Tehdidimi dile getirmeye başladığım anda deniz köpüklü bir beyazlığa büründü. Su yarıldı ve büyük bir rüzgâr ve güçle Thorvald'ın gemisi okyanusun yüzeyinde paramparça oldu.

Erik gülümsedi ama yüz ifadesinde biraz endişe vardı. Sanki babasını görmek için sabırsızlanıyor ama aynı zamanda da ondan korkuyordu.

Thorvald'ın devasa, garip şekilli gemisi savaş gemisinin yanına yanaştı.

"Hazır mısın Erik?" Stieg sordu.

Çocuk başını salladı ve savaşçının onu kaldırmasına izin verdi, kırık bacağını çok sert bir şekilde sarsmamaya dikkat etti.

Uzun bir iskele iki gemiyi birbirine bağlarken zincirlerin şangırtısı ve çözülen halatların ışıltısı geceyi çınlattı. Geminin ana güvertesinden Thorvald görüldü. Denizde geçirdiği birkaç gecenin ardından daha sağlıklı, cildi daha pürüzsüz, elmacık kemikleri daha az belirgin görünüyordu.

Deniz kralı, kardeşi arkasında olduğu halde kalastan aşağı indi. Savaş gemisine adımını attığında Thorvald'ın kırmızı gözleri oğluna kilitlendi.

Erik'in gülümsemesi genişledi. "Baba."

Thorvald en ufak bir memnuniyet belirtisi göstermedi. En ufak bir minnettarlık bile.

Oğlunu gördüğünde öfkeden kanı donmuş gibiydi.

Daralmış gözlerle Valen ve Elise'e baktı, sonra da karanlıkta beni buldu. "Ne yaptın sen?"

"Yapmak mı?" Valen'in sesi biraz canavarca bir hırıltıya dönüştü. "Ne demek istiyorsun, biz ne yaptık? Oğlunu kurtardık ve bir ordunun yarısını öldürdük, seni piç kurusu."

"Ever'in varisinin tek parça halinde iade edilmesini istedim."

Thorvald parmaklarını şıklattı. Harald hemen Stieg'in yanına koştu ve Erik'i savaşçının kollarından çekip aldı. Bacağı çok fazla kıpırdayınca çocuk irkildi ama bağırmadı.

"İşte geldi," dedi Harald neşeyle, Erik'in sırtını sıvazlayarak. "Yüzmeye hazır mısın, oğlum?"

Harald, kardeşinin peşinden ayrılmak için neredeyse çaresizce tahtaya geri koştuğunda kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Valen gözlerini deniz kralına dikti. "Eğer çocuğu istemiyorsanız, onu geri verin. Biz onunla ilgileniriz."

Thorvald alay etti. "Hayatının geri kalanında sakat kalacak. Muhtemelen asla düzgün yürüyemeyecek. Bunun varis için ne tür bir güç ve güven sağlayacağını düşünüyorsun?"

Valen bir elini savaş baltasının üzerine koyarak, "İşkenceye dayanıp kırılmadığına bakılırsa çok iyi," dedi. Artık Hagen, Tor ve Sol kralın arkasında toplanmaya başlamış, Elise ve Herja'nın önünü kesmişlerdi.

Gunnar omzumun yanında duruyordu. Aslında farkında olmadan Valen ve diğerlerine doğru ilerlemiştim, elimde kılıçla.

"İşkence." Thorvald bu kelimeyi kokuşmuş bir et parçası gibi evirip çevirdi. "Halkınızın ellerinde."

"Düşmanlarımız," diye düzeltti Valen.

"Kara fae'si, kara halkı, hepiniz aynısınız." Thorvald gemiye baktı. "Çocuk mükemmel bir varisti. Halkı için bir ödüldü ama şimdi mahvoldu. Yükümüzün kefareti olarak güzel şeylerinden birini çirkinleştirmemiz adil görünüyor."

Sonraki hamleler kanlı bir karmaşaya dönüştü. Hangi kılıcın kime ait olduğunu zorlukla takip edebildim.

Thorvald'ın elinde kabzası kıpkırmızı bir kılıç vardı ve korkunç bir hızla ileri atıldı. Valen'e ya da bana nişan almadı. Aramızdaki en zayıf görünümlü olanı hedef almıştı. Aptalca silahsız kalanı hedef almıştı.

Thorvald'ın bıçağı gözünü hedef aldığı anda Eryka çığlık attı.

"Hayır!" Gunnar bağırdı.

Onun büyüünden mi, yoksa sesinin gürültüsünden mi Thorvald ürktü bilmiyorum ama bıçak Eryka'nın yüzüne s a p l a n m a k yerine, kaşından yanağına doğru uzun bir kesik açacak kadar rotasından saptı.

Tökezlerken yüzünü tutarak hıçkırı hıçkırı ağladı. Korkuluklara çarpmadan önce Gunnar onu kollarıyla yakaladı.

Valen'in baltası göğsünün derinliklerine saplanmadan önce Thorvald'ın kan dökmekten duyduğu memnuniyeti sırtarak ifade etmesi için sadece bir anı vardı.

"Thorvald!" Harald gemiden kükreyerek çıktı, çığlık atan yeğenini bıraktı ve koşarak tahtaya geri döndü.

Yolunun önüne çıktım, gözlerim kararmıştı, bıçağımı uzatmıştım. "Yerinde olsam hareketini dikkatlice düşünürd ü m , deniz fae'si."

"Deniz üzerinde hiçbir gücünüz yok," diye karşılık verdi.

"Emin misin?" Mürekkepli sarmallar boğazına dolandı. "Görünüşe göre kendi âleminde bile oldukça korkmuşsun."

Harald yutkundu ama adımlarını tutacak kadar akıllıydı. "Bizden birine dokunarak hata yaptın," diye homurdandı Valen.

Thorvald'ın yüzü. "Görüyorsunuz, kız yeğenim için çok şey ifade ediyor. Bu da onu bizim yapar."

Thorvald öksürdü. Kan dudaklarına sıçradı.

"Cehenneme git, deniz kralı." Valen baltasını fae'nin göğsünden söktü.

Thorvald bir kan yığını halinde yere yığıldı. Belini savaş gemisinin küpeştesine çarptı ve sanki dalgalar kayıp krallarını yakalamak için uzanmış gibi, geminin kenarından Kader Okyanusu'nun kara derinliklerine doğru çekildi.

Birkaç nefes boyunca kimse hareket etmedi. Eryka'nın hıçkırıkları dalgaların omurgaya çarpma seslerine karışıyordu. Malin'in bakışlarıyla karşılaştım. Kaskatı kesilmişti, gözleri kocaman açılmıştı ama korkusundan sinmemişti. Sabit duruyordu, yüzük parmağında parlıyordu.

Bir sonraki nefeste, Valen'in botunun yanında bir metal şangırtısı geminin güvertesine düştü. Thorvald'ın sikkesi . . . öylece ortaya çıkmıştı.

Valen sikkeye biraz endişeyle baktı.

"On tur, toprak kralı." Harald'ın sesi kabaydı, alçak bir tınıda dile getirilmemiş bir tehdit vardı. "Kanunlarımıza göre Sonsuzların Efendisi'nin kaftanı on tur boyunca dokunulmazdır." Kırmızı gözleri madeni paraya kaydı.

Manto mu?

"Bu kralın bir işareti," diye mırıldandım.

"Sen . . krallarını yendin," dedi Eryka hıçkırıklarının arasından, sanki bilgelik kırıntılarına yardım edilemezmiş gibi.

"Sikke krallıklarının lordunu işaret ediyor," dedim usulca, gözlerimi Valen'e kaldırarak. "Sanırım bu seni-"

"On tur," diye tekrar tükürdü Harald. "Ve unvana itiraz edilebilir. Geri alınabilir."

Valen'in çenesi gerildi. Destedeki parayı aldı ve parmaklarının arasında tuttu. Gözlerinin karası, Harald'a yönelttiği yakıcı bir bakışla derinleşti. Gemideki şaşkın mürettebat hiçbir şey söylemedi, sadece Valen'i garip, şaşkın bir huşu içinde izlediler.

Bir elini dalgaların üzerinde gezdirirken Valen'in çenesinde bir kas zonkladı. Akıntılar derinleşerek sert dalgalara dönüştü. Beyaz köpükler toplandı ve su dönmeye başlayarak gemiyi çılgınca savurdu.

"Tüm tanrılar." Savaş gemisi savrulurken Herja, Hagen'a tutunarak haykırdı.

Harald mürettebatına anlamadığım bir dilde tıslayarak komutlar veriyordu. Kara taş deniz tabanının sivri, sıırıslıklam tepeleri yüzeyi oyarken şaşkınlıkla baktım. Korkunç bir bariyer iki gemiyi, iki diyarı birbirinden ayırmaya başladı.

"Her zaman denizden daha fazla güce sahip olduğumuzu kanıtlamak için kardeşini katletmeme gerek yoktu." Valen, okyanusu yaran yeni deniz tepeleri duvarının öfkesi üzerine bağırırdı. "Bunu ilk emrim olarak kabul edin. Deniz Fae'leri ait oldukları yerde kalacaklar. Soğuk, karanlık derinliklerinde ezilecek ve kilitlenecekler. Karaya ayak basarsanız, sizi öldürürüz."

Kayalık duvar Thorvald'ın gemisini tamamen gizlemeden önce Harald Valen'e nefret dolu son bir bakış attı ve uzun, yumrulu on parmağını birden havaya kaldırdı. Sessiz bir tehdit. Yeni bir kan davası. Yeni bir düşman.

Ancak dalgalar sakinleştiğinde ve Harald'ın intikam tehdidi gelecekteki bir endişe için güvenli bir şekilde saklandığında Eryka'ya koştuk.

Elise kızın yüzüne bir bez tutmaya başlamıştı bile. Gunnar fae'ye uzanmaya çalıştığında, kız sarsılarak uzaklaştı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Lütfen, bana bakma." Gunnar'ın gözlerinde yeni bir acı belirdi. "Eryka-" "Ben mahvoldum."

"Tanrılar." Ari başını salladı ve sadece Malin'le benim duyabileceğimiz kadar alçak sesle mırıldandı. "Güney'deki Yıldızlar Sarayı'nın kibirli olduğu bilinir. Eryka'nın alçakgönüllülüğü gerçekten bir anormallik, ama o mükemmeliyet imgesi olarak yetiştirildi. Görünüşe göre bazı dersler asla terk edilmiyor."

Huzursuz edici bir acıma duygusu göğsümü kapladı. Yüzümü buruşturdum. Eryka umurumda değildi, o benim için önemsiz bir yolcuydu. En azından ben öyle düşünüyordum. Ama kanayan bir yaranın onu değersiz kılacağını düşünmesine neden oldukları için Güney'deki halkına yönelttiğim öfke kanımda kaynıyordu.

Eryka'nın geri dönmesi için yaptığı yalvarışları duymazdan gelen Gunnar, Eryka'nın yüzünü tuttu, yarasının etrafını dikkatle sardı ve ağzını sıkıca kendi ağzına çekti.

Valen ve Sol kıkırdadı. Ari sırttı ve yavaşça alkışladı.

Gunnar Eryka'yı nefes almak için son şansımıyş gibi öptü. Öpücüğünü çektiğinde Eryka parlak gözlerle ona baktı, dilinde gitmesi için yaptığı protestolar ölmüştü.

"Kadın, şimdiye kadar seni her yerde takip edeceğimi bilmiyorsan, o zaman en kötü şekilde başarısız oldum," diye fısıldadı dudaklarına. "İlk savaş yararı hak ettin ve ben ona her lanet gün güzelliğinden dolayı biraz huşu içinde bakacağım."

Onu tekrar öptü. Geminin tamamı denizdeki sinir bozucu yüzleşmenin etkisinden kurtulmuş, Ferus ailesinin her bir üyesi ve Hagen, Gunnar Strom'a tatlı sözlerini öğreten kişi olduklarında ısrar ediyorlardı.

Gemi Klockglas'a doğru yol alırken omzumun üzerinden bir kez baktım. Uğursuz duvar bu savaşın bir işaretiydi.

Hiç şüphe yok ki bu, daha yapılacak savaşların bir işareti olacaktı.

"Şimdi ona ne diyeceğim?" Ari küpeştenin üzerine eğildi, söylenmeye başlarken denizden başka bir yere bakmıyordu. "Yeryüzünün ve denizin kralı mı? Tanrılar, kafası çok büyüyecek. Herhangi birini değil, çocukları kurtarmamız için bize yol açmak amacıyla hayatını bir lanete feda eden kral. Çocuklar, Nightrender. Kanayan taşlara şiirler ve destanlar kazınacak kadar kahramanca.

"Şimdi bir deniz kralının işaretini kazandı. Niklas'ın bunu incelemek isteyeceğinden eminim ama Valen'in deniz halkının isteyeceği bir güce sahip olduğunu kabul ediyorum. Daha fazla düşman olmadan da yapabilirdim, ama ne yazık ki, işte buradayız. Hazır mısın Nightrender?" Ari sözlerini kısa bir nefesle bitirdi.

Adam ve sözleri. Kafasında bu kadar çok kanayan düşünce dolaşırken yaşamak yorucu olmalı. "Hazır mısın?"

"Bir sonraki hamle için mi? Plan güvence altına alındı mı?"

Midem, bu iş bitene kadar devam edeceğinden emin olduğum bir düğümle gerildi ve ekşidi. Lehimize ya da aleyhimize.

"Ayarlandı. Döndüğümüzde, hepimiz için son işaretlerimizle tanışma vakti gelmiş olacak."

ŞAFTÖR EORtY-ONE

HAFIZA ŞİİRİ

Kase'nin yüzüne donuk bir ışık vurdu. Parmağımla profilini çizdim. Parlak gözleri benimkileri tuttu. Yüz hatlarını kasvetli bir gülümseme kapladı ve beni nazik bir öpücük için kendine çekti. Uyku matımızın kürklerinin altında, biraz daha yaklaşmak, ona biraz daha uzun süre sarılmak için bacağımı kalçasına sardım.

Her ayrılışımızda sinirlerimiz geriliyordu. Geri dönecek miydik? Birbirimizi tekrar görecektik miydik? Bugün, gerginlik göğsümde kısır bir baskı yarattı. Niall yarın dolunayda Kupa Sarayı'ndan Signe ile yemin edecekti. Geçen hafta boyunca bu ana hazırlanmak için çalışmış ve yüzüğü kullanmıştım.

Yadigârdaki büyü anılardan ziyade arzuyla ilgiliydi. Yüzüğü takmak için seçilen kişi için kaderle bir bağlantı. Yüzüğü her taktığımda bana yol gösteren her fısıltı sinir bozucuydu. Bu fısıltıların kendi zihnimden mi geldiğini yoksa bir başkasına mı ait olduğunu çözemiyordum ama öğrenmek istediğim ne olursa olsun, kafamın içindeki gölgeler bana bunu gösteriyordu.

Anıları alma ve paylaşma yeteneğimi artırdığını, Valen'le yaptığım gibi başkalarının zihnine girme becerisi verdiğini biliyordum.

Valen'in lanetini çalmanın en tuhaf yanı, kralın hâlâ kan arzusunu hatırlayabilmesiydi. Sanki yüzük çağrıya cevap verme arzusunu gölgelememe izin vererek lanetini değersiz kılmıştı. Artık onun üzerinde hiçbir gücü olmayan bir anı.

Yüzük bana basit bir dokunuşla düşüncelerimi paylaşma gücü verdi. Emirleri aktarabiliyordum. Halvar, Niklas ya da Raum savaş bilgilerini aktarmak isterse, bunu tek bir kelime bile yazmadan, herhangi bir planın düşmanlarımızın eline geçme riski olmadan yapabiliirdim.

Ama en sevdiğim anlar burada, kalbimi tutan adamla, samanlıkta bir oğlanı seven bir kızın gizli anılarını paylaşabildiğim zamanlardı.

Kendi avucumu başımın yan tarafına dayadım ve cam bandın içine çekilen büyüünün uğultusuyla usulca gülümsedim. Sonra, Kase'nin yüzünün yan tarafını kavradım, kendi anımı titreştirdim ve ona verdim.

Gözlerini kapatarak gülümsedi.

"Görüyor musun?"

Kase güldü. "Seni bu kadar huzursuz ettiğimi hiç bilmiyordum."

Ortadan kaybolmasından birkaç hafta önce samanlıkta volta attığım, onu tekrar öpme arzusuyla yanıp tutuştuğum anı.

Küçükken dudakları dudaklarıma değdiğinden beri bir dönemeçten fazla zaman geçmişti ve ben artık bir dönemecin daha geçmesi gerektiğine karar vermiştim. Midem hasta dalgalar halinde yuvarlandı. Sanki Kase'yi bir anlaşma yaptığımıza ikna edebilecekmişim gibi gerekçelerimi yüksek sesle dile getirirken terlemiştim.

Şimdi, beni yatağımızda öptü. Derin ve tatlı. "Bir şey söyleseydin yapardım." Bir parça muziplikle sırttı. "Tabii ki ben de aynısını yapmayı ne kadar çok istediğimi gizlemek için her şeyi büyütürdüm. Bu konuda sessiz kalmanı sağlamak ya da aslında bundan hoşlanmadığımı düşünmeni sağlamak için başka bir yol olduğu konusunda ısrar ederdim."

Güldüm. "Artık öpücüklerimde daha cesur olmam iyi bir şey."

"Hiç şikayetim yok, karıcığım."

Ortam tekrar sakinleşti. Bir elimi yanağına götürüp burnunu öptüm, sonra da onu kucakladım. "Artık gitmeliyim."

"Kuzeydeki açıklıkta mı olacaksınız?"

Başımı salladım. "Bazı yiyecek depoları için toplanıyoruz."

Kase geri çekildi, çenesi gergindi, gitmeme izin vermek istemediği belliydi. "O zaman yakında görüşürüz."

Çenemi başparmağı ve parmağı arasında sıkıştırdı ve sonunda kollarımızı çözmek zorunda kalana kadar beni derinden öptü. Çadırdan çıkarken Kase, gözlerinin üzerindeki gölgelerle beni izledi.

"Hazır mısınız Kraliçe Malin?" Sofia, Jagged Grove'da yabani meyveler, yemişler ve mantarlar toplamak için kullanılan kanvas bir çuvalı çoktan omuzlamıştı. Ben de kendi çantamı aldım ve omuzlarıma bir kürk pelerin geçirdim.

Yaprakların ve dalların kıvrılmış kenarlarında kırağı parıldıyordu. Hava keskin ve temizdi, ancak sürekli akan kandan dolayı krallığa bir miktar kan ve duman bulaşmış gibiydi.

Ağaçların arasına doğru giden patikanın başında Ari bekledi.

"Bugün muhafızımız olacağınız için heyecanlı mısınız Büyükelçi?" Sesimdeki gerginliği saklamaya çalışarak sordum. Tedirginliğimin bize bir faydası olmayacaktı.

"Her zaman." Ari gülümsedi. Abuk sabuk konuşmadı, açıklama yapmadı. Belki o da benim kadar tedirgindi.

Ormana doğru yürürken pek konuşmadık. Arada sırada bir şeyler seçip çantalarımıza yerleştiriyorduk. Ari biz yürürken ağaç tepelerini tarardı.

"Hâlâ kuzgununu mu arıyorsun?" diye sordum.

"Canavarı daha az gördüm," diye itiraf etti. "Ama boncuk gibi küçük gözlerinin muhtemelen dışarıda bir yerlerde onu izlediğini bilmek sinir bozucu bir his."

"Tüm bunlar sona erdiğinde, onu evcil hayvanınız olarak sahiplenmelisiniz."

"Bunu yapabilirim," dedi Ari, gerginliğini bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Omzumun üstünde bir kuzgun olması ve herkesin onun gerçek amacını merak etmesi gizemime çarpıcı bir katkı olabilir. Huginn ve Muninn gibi bilgeliğini paylaşıyor mu? Benim için çalışıyor mu? Yatağımı ısıtan bir sevgilim olmadığına göre bir yoldaş mı?"

Sofia, "Ah, böyle şeyleri kabul etmek için oldukça erkek olmak gerekir," dedi.

"Bu bir sır değil," dedi Ari sırtarak. "Kanayan halkım sürekli olarak onları kurtarmam gereken savaşlara katılırken kimin bir kadını memnun etmeye vakti var -ve sizi temin ederim ki benim vaktim olsaydı o kadın en büyük şekilde mahvolurdu-?"

Onun bu esprisine gülmeyi bitirecek zamanım olmamıştı ki yer altımızdan paramparça oldu. Düştüğüm yerden çılgılık attım ve sert toprağı selamlamak için hazırlandım. Üçümüz de homurdanarak yere indik. Toz ve molozlar başımızın etrafında uçuşuyordu.

Sofia küfrederek başını ovuşturdu ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Ari inledi ve onun omzunda yuvarlandı. "Üç cehennem, çukurlara düşmekten yoruldum."

Yuvanın kenarından bir gölge süzülerek gözlerimi deliğin ağzına çekti. "Hodag, ne yaptın sen?"

Seğiren trolün arkasında bir sıra skydguard kılıçlarını bize doğrultmuş, çarpık bir neşeyle alay ediyordu.

Hodag kirli parmaklarıyla oynadı. "Üzgünüm kraliçem. Kraliçemi daha çok seviyorum."

"Tanrılar, hainlerden nefret ediyorum," diye homurdandı Ari.

Kaçmak için çaresizdik. Skydguard deliğe indi. Büyükelçi ve Sofia yere yatırılıp zincirlerle bağlanmadan önce elimizdeki tek kılıç Ari'nin kınından çekilip alındı.

Üç muhafız beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayıp saçlarımı geriye doğru çekerek boynuma bir magisk tasmalı geçirdiklerinde meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Kaynayan gümüş derimi yaktıktan sonra onlara verdiğim keskin irkilmeden utandım.

Başka bir yüz yuvaya baktığında midem bulandı. İnci beyazı cübbesinin etekleri ormanda yürümekten kirlenmişti. Sırtışı, sadece zevk için öldürmeyi seven bir adamın takınabileceği türden bir ifadeydi.

"Diğerlerini zindanlara götürün," dedi Hayırsever. "Kendi krallıklarıyla pazarlık yapmanın bir yolunu bulabileceğimize şüphe yok. Ama anı hırsızını kralımıza götürün. Yeminleri için ona erken bir hediye deyin."

Başıma kabaca bir çuval geçirildi ve karanlığın içine atıldım.

ŞAFTÖR EORtY-tWO

GECE YARISI

KIZGIN BULUTLAR GÖKYÜZÜNÜ KAPLAMIŞTI. Sanki gün bizi kasvetli şeylerin beklediğini biliyormuş gibiydi.

Malin neredeyse bir saattir ortalıkta yoktu ve ben gözlerimi patika başından alamıyordum.

"Kase," dedi Luca, kaburgalarımı dürterek. "Bir şeyler ye. Önümüzde uzun bir hazırlık günü var."

Elindeki tahta tabağa baktım. Biraz ekmek ve kurutulmuş balık. Yemek yeme fikri midemi ekşitti. Onu yatıştırmak için tabağı aldım ama yemek için harekete geçmedim. Luca ve ben birlikte Kara Saray'ın haritalarının serpiştirildiği uzun çadıra doğru yürüdük.

Halvar ve Niklas alçak sesle yemin maskesi sırasında saldırılabilecek potansiyel bir alan hakkında mırıldandılar. Çadırın köşesinden Elise gözüme çarptı. Gergin bir nefes verdi, elindeki içki şişesini yere bıraktı ve yanıma geldi.

"Tanıştığımız an gibi hissediyorum, Nightrender," diye fısıldadı. "Havada aynı çaresizlik ve yükselen bir savaş beklentisi var."

Bakışlarını tutarak başımı salladım. Göğsümdeki inatçı baskıyı bu çadırdaki herkesten daha iyi anlıyordu. "Anlaştık, Kraliçe."

"Bilmenizi isterim ki, bizim topraklarımız için nasıl savaştıysanız, ben de sizin topraklarınız için aynı güçle savaşağım."

İçgüdülerim basmakalıp, biraz alaycı olmaktı. Belki de çocuklu olduğu ve herkesin çocuklu kraliçelerin doğru dürüst kılıç tutamayacağını bildiği hakkında bir yorum yapmaktı. Onun yerine, sözlerinin altında yatan anlam karşısında boğazım düğümlendi. Tanrım, korkulan kraliçe olmaktan

Yeterince dürtüldüğünde duygularını zorlukla kontrol edebilen bir adama toprağın gölgesi.

Çizikleri temizledim ve başımla onayladım. "Teşekkür ederim, Elise."

Kolumu sıktı. "Hoşuna gitse de gitmese de Kase, biz bir aileyiz; sen de bizimsin. Malin de öyle."

Seslendiremedim ama hoşuma gitti. Ait olmayı çok sevmiştim. Göğsümün ortasındaki keskin, tırtıklı acıyı yatıştırdı, içimin derinliklerinde bir his bana tehlikenin bugünün içinde yaşadığını söylüyordu.

Çadırın kapağı geriye savruldu. Arkamı dönmedim. Kalbim teklerken bile bakmadım.

Valen, Sol ve Hagen iki yanında dururken çadırın ortasına adım attı. Bana baktı, bakışlarında karanlık bir parıltı vardı. "Ari, Sofia ve Malin bir trol yuvasına düşmüş gibi görünüyor. Kara Saray tarafından ele geçirildiler."

Birden etrafımda gölgeler toplandı. Gözlerim en koyu siyahına döndü. Tek bir kelime bile edemiyordum. Ölüm. Katliam. İşkence. Hepsi karıma dokunanları bekliyordu.

Harita masasının üzerinde parmak uçlarıma yaslandım. Bakışlarım Kryv'e kaydı. Tova, Lynx, Isak, Raum, Fiske. Onlar hazırды. Soru sormak yok. Hob, Inge ve Ozan Strom'un yanında duruyordu. Malin'in kardeşiyle birlikte tuzak kurmaktan hoşlanmıştı. Ama sevgilisinin parmak eklemlerini öptü ve sırtındaki küçük kınına bir av bıçağı ekledi.

Bir zamanlar bir işportacı, bir hırsızdı. Şimdi ise kraliçesi için ölmeye hazır bir adamdı.

Bakışlarım Ash ve Hanna'ya kaydı. Ne kadar genç olsalar da bu hafta sırtlarında davulları, bellerinde kılıçları ve genç yüzlerinde savaş rünleri olmadan bir gün bile geçirmemişlerdi. Onları bundan koruyamazdım. Açıkçası, burası benim olduğu kadar onların da krallığıydı. Bunun için savaşmayı hak ediyorlardı.

Gunnar kolunu Eryka'nın beline dolamıştı. Yüzündeki derin yara kızarmış ve kabuk bağlamıştı ama bunu saklamamıştı, hatta Herja'dan saçlarını yüzünü kapatacak şekilde örmesini istemişti, bu da o nazik gözlerindeki yeni hırçınlığı ortaya çıkarmıştı.

Niklas altın yüzüklerini eklemlerinin üzerine taktı. "Söyle dostum."

"Bu krallık yanacak," dedim sert bir sesle. "Meşaleyi yakma zamanı geldi."

Ya yapıldığını görürdüm ya da denerken ölürdüm.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

HAFIZA ŞİİRİ

KIRAZ LIKÖRLERİ. Şeker sırlı ballı kekler. İsveç kirazı sosunda kızarmış bıldırcın. Hapishane arabası maskeli balo avlusuna girerken tatlı ve tuzlu hava unutulmuş bir kâbus gibi üzerime çöktü.

Saten çarşaflarla örtülü büyük masaların her kenarı sıralanmıştı ve ortada kadife minderli iki yüksek arkalıklı taht ile lake ahşap bir kürsü bulunuyordu.

Ozanlar ve şakacı aptallar bir köşede lirler, lavtalar ve ham deriden davullarla prova yapıyorlardı. Tanıdık halk şarkıları avluda bangır bangır çalarken, şamatacı, maskeli soytarılar etrafta zıplıyor ya da ayaklıklar üzerinde dengede duruyordu.

Serfler masalar arasında koşuşturuyor, altın tabakları ve ince işlenmiş içki boynuzlarını yarın gün batımında verilecek ziyafet için istifliyorlardı. Araba, kurdeleler ve çanlarla sarılmış birkaç alçak ağaç dalının altından geçerken gümüş çanlar tıngırdadı. Yapraklar titrediğinde, parmaklıkların arasından altın ve gümüş tozu bulutları yükseliyordu.

Ari hapşırdı ve tozu eliyle savurdu. "En azından kutlama için harika bir ortamımız olacak."

Sırıttım. Doğru, en azından buna sahip olacaktık.

Önümüzden geçerken bütün gözler bize çevrildi. Bazı serfler korku ve bilinmezlikle bakarken, diğerleri alkışlıyor ve parmaklıklar ardındaki şeytanı yakaladığı için gök muhafızlarını övüyordu. Sarı buklelerinin üzerinde çuval bezinden bir başlık olan bir kadın arabayı inceliyordu. Boşlukların arasından gözlerimiz buluştu. Emin değildim ama elini ağzına götürüşünden kimin yakalandığını bilip bilmediğini merak ettim.

Heybetli siyah bir aygır toynaklarını şaklatarak parmaklarımın parmaklıklardan içeri girdiği arabanın yanında yavaşladı.

"Bana bir şey söyle, Kötü Niyetli beni neden bu kadar küçümsediğini sana hiç söyledi mi?" Sabain görevinin başında mırıldandı. "Her zaman düşman değildik, biliyorsun."

Başımı öne eğdim. "Bunun benim için ne önemi var? Eğer kocamın şu anki düşmanlarından biriysen, o zaman sen de benimsin."

Sabain kıkırdadı. "Sorgulamadan mı? Kötü Niyetli'yi körü körüne mi takip ediyorsunuz?"

"Ah, telaşlanma. Sana aynı bağlılığı gösterecek bir kadının olmadığını bilmek zor olmalı, biliyorum."

"Pek sayılmaz." Sabain parmaklıklara yaklaşabilmek için atını yavaşlattı. "Kötücül beni hor görüyor çünkü onun yapamadığını ben yaptım."

Arkamı döndüm, onun aptal ağzını dinlememeyi tercih edeceğimi işaret ettim.

Sabain pek umursamadı ve devam etti. "Bizler Kara Saray'ın aziz Anomalileriydik. Eşit güçte zıt kutuplar. Ivar kimin daha güçlü olduğunu test etmek istedi."

Yumruğum dizlerimin üzerinde sıkıştı.

"Kimin galip geldiğini bilmek ister misiniz?" Sabain cevabımı beklemedi. "Ben. Kocanızın Kara Saray'ı görmekten nefret etmesinin küçük nedeni bu. Önce kayırıldı, sonra da Ivar'ın kendisinden istediği görevi yerine getiremediği için yetersiz bulundu."

"Peki bu ne göreviydi?" Kahretsin, Malin. Öfke kalın patlamalar halinde taşı. Kase ile aramdaki mesafe ve bilinmezlikler beni çıldırtıcı bir uçurumun kenarında sallarken ağzımı kapalı tutamıyordum.

Sabain bir şey kazanmış gibi sırıttığında patlamam daha da kötüleşti.

"Beni öldüremedi. Her türlü fırsatı vardı. Ivar bizi ölümüne bir maça soktu. Kase beni kıstırmıştı, boğazımı kesebilirdi ama o sırada beni bir arkadaş olarak görüyordu sanırım. Ne aptal ama."

Kalbim çatladı. Sabain'in dilini koparmak istedim.

"Bir aptal çünkü gerçek dost diye bir şey yoktur. Sadece hayatta kalmak vardır. Öldürücü darbeyi indirmeyi reddetti." Hayırsever baş döndürücü bir memnuniyetle iç çekti. "Lord Magnate bana onu öldürme fırsatı verdi. Ben de kullandım."

"Yine de yaşıyor. Yine de sizi korkutuyor."

Sabain'in gülümsemesi soldu. "Onu umutla kandırdım, sonra da saraydaki Rifter'larla birlikte onu paramparça etmekten büyük zevk aldım. Eğer Luca Grym'in yalvarışları babasını yumuşatmasaydı, Ivar asla

bizi durdurdu." Sabain kürklü dizgini geri çekti. "İşin en iyi yanı, Hafıza Hırsızı, çılgılık atarken, geride bıraktığı kızı görebilmek için hayatta kalacağına dair mide bulandırıcı bir umuda sahip olmasıydı. Bu onu ölümü kabullenmekten alıkoydu. Onu kaçamayacağı uzun süreli bir işkencede tuttuğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Kase'nin sırtındaki yara izleri. Öyle bir öfke, öyle bir kişisel nefret o izlere işlemişti ki. Gözlerimi kırıştırdım. Eğer Kase'nin Sabain'i kırma şansı yoksa, o zaman bu görevi zevkle yerine getirirdim.

"Kendini çok cesur bir adam gibi hissediyor olmalısın," dedim. "Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan bir çocuğa işkence etmek. Tanrım, kendi kanında boğularak ölürken tanrılar seni nasıl da hor görecek ve salonlarından atacaklar. Tek başına."

Sabain'in çenesi seğirdi.

Zalimce güldüm. "Ne? Kocamı nasıl yaraladığına dair anlattığın hikâye ondan şüphe etmemi mi sağlayacaktı? Onun zayıf, senin ise zorlu bir düşman olduğunu düşünmemi mi sağlayacaktın?" Başımı salladım, gözlerim kısıldı ve sesimi koyu bir tıslamaya indirdim. "Bu sadece senin ne kadar değersiz bir korkak olduğunu kanıtladı."

Sabain bana ters ters baktı, sonra ısıklık çaldı. "Yüzbaşı." Durakladı ve skydguard kaptanının kendi atını Sabain'in yanına getirmesini bekledi. "Planlar değişti. Hafıza hırsızı hücrelerdeki yabancı meslektaşlarına katılacak."

"Ama Lord Niall dedi ki-"

"Müstakbel kralımızın ne dediğinin farkındayım." Sabain'in gözleri benimkilerle kilitlendi. Onunkiler boş ve ruhsuzdu. "Ama bu kadın ona sarayda yer veremeyeceğimiz kadar büyük bir risk. O anlayacaktır."

Kaptan ve Benevolent birlikte dörtnala uzaklaştılar. Ağır kapılar tıngırdarak yerlerinden çıkarken, onların kapıdan hızla geçişlerini izledim.

Onlar gittikten sonra parmaklıklara yaslandım ve sırttım.

Ari gülümsememi karşıladı. "İyi iş çıkardınız Kraliçe Malin. Sizi biz köylülerle birlikte aşağı atacak kadar onları rahatsız etmenin çok daha fazla zaman alacağını düşünmüştüm."

Sofia kıs kıs güldü ve bileklerindeki bitki bantlarıyla oynadı. Tıpkı majisk bantları gibi onun cazibesini zayıflatmaları gerekiyordu. Skyd'lar bunu bilemezdi ama Niklas engelleri etkisiz hale getirmek için iksir şeritleri yarattığından ve bu şeritleri

onun ve Ari'nin saçındaki toz. Güçlerini bağı olarak bile kullanabileceklerdi.

"İyi oynadın, gerçekten," dedi Sofia. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Kemerli köprünün gölgelerinden Kara Saray'ın iç duvarlarına geçerken başımı geriye attım. "Hedefimize ulaştık demektir."

"SABAIN'I GÖNDERECEKLER, MALLIE." Kase üç gece önce fısıldamıştı. "Ya da seni götüren kişi olmak için ısrar edecek. Zafer kazanmaya kafayı takmış durumda."

"Bana dokunmayacak, Kase."

"Bunu bilemezsin."

Bir eli yanağındaki kaba kirli sakalı okşadı. "Hamle bu. Her açıdan baktık ve hamle bu. Bunu her zerremde hissediyorum. Biz hazırız."

Plana razı olurken gözleri dolmuş, biraz da kırılmıştı. Sefil, riskli bir plan.

"O zaman sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Sabain'i kesmek için tek yapman gereken onu zayıf biri olarak gördüğünü düşünmesini sağlamak. Onun öfkesini kazanacaksın. Hedeflerini vur, Malin. Sana yalvarıyorum."

"Olmuş bil, Nightrender."

Kase beni öpmüştü. Beni çırılçıplak soymuştu. Güneş tepelerin ardından doğana kadar bedenimi sert ve yumuşak, nazik ve şiddetli bir şekilde sevmişti.

İki skydguard hızla bileklerimi arkamdan bağlayıp beni taş bir bloğun üzerine yatırarak hareketsiz hale getirirken kıpırdamadan İZLEDİM.

Bana her şeyi yapabilirler. Belki de yaparlardı. Her zaman orada olduğunu bildiğimiz bir riskti bu. Beni yakaladıktan sonra, boynumda bir magisk tasması olduğu sürece halkın beni dövebileceği her zaman en karanlık risklerden biriydi.

"Ona dokunursan," diye cınladı Ari'nin sert sesi yanımdaki hücrede, "sadece kralımın değil, hepimizin çok korktuğu Kötücül'ün de

sizi bulacak, karılarınızı alacak ve çocuklarınızı gözünüzün önünde katledecek."

"Konusacak yeriniz yok, Fae," dedi bir muhafız. "Arkadasın barlar."

"Şimdilik. Ama siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki yeni kralınız Kuzey'le ittifak yapmak isteyecektir. Kuzey adına kraliyet elçisinden daha iyi kim konuşabilir? Ama sizi temin ederim ki Kral Valen ve Kraliçe Elise kendilerini bir kadına zorla kabul ettirecek kadar zayıf erkeklerden hoşlanmazlar."

Skydguard bileklerini tuttu ama ikisi de tiksintiyle homurdandı.

"Eteklerinin altına dokunmayacağız," diye mırıldandı bir muhafız. "Ama o kaltağı istediğim gibi kontrol altında tutacağım."

Bununla birlikte, kraliçenin yüzüğü parmağımdan çıkana kadar gereğinden fazla çekti.

İkinci işaret.

Yüzük gittikten sonra beni yere attılar ve parmaklıkları kapıyı arkalarından çarptılar.

Nefes nefese parmaklıklara tırmandım ve gardiyanlara doğru bir kol uzattım. "Hayır, durun. O yüzüğün gücünü anlamıyorsunuz. Neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Onu bana geri verin, tanrılar, lütfen."

Zalim, derin kahkahalar zindan koridorlarında yankılandı. Gölgelelerinden Niall çıktı. Kalın, ayı kürkünden bir pelerin omuzlarını örtüyordu. Elmacık kemiklerine daha fazla rün işlenmişti. Saçları yanlardan kırpılmıştı ve başının ortasından aşağıya doğru yüzgeç gibi uzun bir örgü iniyordu.

Niall daha geniş, daha öfkeli ve daha kibirliydi. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa, kazandığını biliyordu.

"Bir kadının yalvarmasına bayılırım." Niall muhafızın parmaklarından kraliçenin yüzüğünü aldı ve inceledi. Önümde çömelirken rünler belli belirsiz parlıyordu.

"O yüzüğü takma Niall," diye fısıldadım. "Babana ne olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ve sana söz veriyorum Malin Strom, Ivar'ın olduğu gibi aptal değilim. Onu göndermemin sebebi. Böyle bir zayıflığa tahammül edemezdim. Bu yüzük ve onun krallığını nasıl büyüteceği hakkında pek çok planım var. Senin oynayacağın büyük bir rol var." Niall yüzüğü, ibadet cübbesi içinde çürümeye başlamış gibi görünen yaşlı bir adama uzattı. Kutsal adam yüzüğü bir bezle aldı ve altındaki rünlerin ışıltısını katladı. Niall ayağa kalktı ve karanlıkta bana baktı. "Seni tapınaklardan birinde tutmayı planlamıştım."

saraydaki kraliyet odaları. Siz rahatça dinlendikten sonra barış görüşmelerimizin daha iyi gidebileceğini düşündüm."

"Bundan şüpheliyim."

"Evet. Şimdi, katılıyorum. Bana senin beladan başka bir şey olmadığını ve olmayacağını söylendi." Niall yumruklarını parmaklıkların etrafında kıvırdı. "Ama şunu düşün Malin. Eğer yaramazlık yaparsan, geri döndüğümde senin kavga ettiğini görürsem, bedelini o ödeyecek."

Bir kapı gümbürdeyerek açıldı ve muhafızlar inleyen Dagny'yi ışığa doğru sürükledi.

"Dag! Hayır." Ona umutsuzca uzandım.

"Bir cariye işime yarayabilir," dedi Niall. "Halkınızın bu kadar çok kişiyi refakatsiz ve silahsız olarak ormana göndermesi çok yazık. Aptal kardeşimin bir kadına değer verdiğini sanıyordum."

Skydguard onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken Dagny acı içinde haykırdı. "Bırak onu, seni piç kurusu."

Niall bana doğru eğildi, nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakındı. "Uslu dur, yoksa Dagny hayatını sırt üstü yatağıma bağlı olarak yaşayacak, ta ki ben onun bedenini öyle bir ele geçirene kadar."

Titriyordum, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı ama pes ettim. Pes ettim ve sessizce başımı salladım.

"Aferin kızıma." Niall dilini şaklattı ve Dagny'nin yanından geçti.

Odadan çıkmadan önce parmaklarını şıklattı. Skyd'lar Dagny'yi ayağa kaldırdı, her bir muhafız onun bir kolunu tuttu.

Zindanların kapısında Dagny omzunun üzerinden baktı, gözleri benimkilerle kilitlenmişti.

Kapı kapanmadan önce göz kırptı.

Üçüncü işaret.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

HAFIZA ŞİİRİ

NIALL nöbet tutmaları için iki hantal hava muhafızını geride bırakmıştı. Birinin çenesinde yanıklar vardı ve yüzünün yarısında sakalını yamalı ve tel tel bırakmıştı. Diğer daha zayıftı ama yüzündeki alaycı ifade bana köşeye sıkışmış ve saldırmaya hazır bir kediye hatırlattı.

İkisi de zorlu ama bizim merhametimize kalmış.

"Bir kız senin gibi erkeklerle neler yapabilir." Sofia'nın şakıyan sesi karanlığın içinden süzülüyordu. Omzunu hücresinin parmaklıklarına yasladı. Tuniğinin kolu kayarak pürüzsüz tenini ortaya çıkardı.

Gardiyanlar silahlarını bırakarak yer değiştirdiler ve hangisinin hücre kapısını açma zevkini kazanacağı konusunda neredeyse kan döküyorlardı. Kapıyı arkalarından kilitlerken hareketlerinden habersiz, el yordamıyla içeri girdiler.

Sofia yanmış muhafızın kulağına doğru mırıldandı, sonra da kediye benzeyen skyd'in düz burnunun izini sürdü. Aşık bir kadın gibi kıkırdadı ve tuniklerini çekiştirdi, onlar gözden kaybolurken gözlerinde büyüünün parıltısı yandı.

Kesik kesik nefesler, birkaç inilti ve ardından iki ıslak homurtu geldi.

Birkaç dakika sonra Sofia alnındaki bir tutam saç silerek yeniden ortaya çıktı. "Peki o zaman, başlayalım mı?"

Anahtarlığı parmağının etrafında döndürerek gülümsedi.

"Korkunçsun," dedim gülerek.

"Bana öyle söylendi." Sofia göz kırptı, çoktan hücrelerinden çıkmış ve Ari'nin kapısına doğru koşuyordu.

Büyükelçi küçük boşluktan içeri süzüldü.

"Gidin," dedim onlara alçak sesle. "Yakında daha fazlası dönecek."

Ari'nin dudağı seğıirdi. Beni hücrelerde tek başıma bırakma düşüncesine birden fazla kez itiraz etmişti.

"Ari," dedim. "Gitmen gerekiyor. İllüzyonların bu odaya ulaşmalı ve Sofia çalışırken onunla birlikte olmalı."

Ari'nin sınıra kadar gerileceğinde şüphe yoktu. Zindandaki iki ayrı odanın ortasında bir yere tüneyerek, Niall geri döndüğünde hiçbir şeyin ters gitmediğini düşünmesini sağlayacak inandırıcı illüzyonlar yaratması ve aynı zamanda Sofia'nın daha derin hücrelerdeki planlarını gizlemeye yetecek kadar zihin hilesi yapması gerekecekti.

"Büyükelçi, ben hızlı çalışırım, bunu biliyorsunuz," dedi Sofia. "Yarım saat bile geçmeyecek, sonra hepimiz geri döneceğiz."

Sonraki hamleler kritikti ve kendi boğazımız kesilmeden birkaç hayattan fazlasını kurtarmak için tek şansımızdı.

"Yarım geçiş ücreti," dedi Ari. "Bir dakika bile fazla değil. Malin." Hücre kapıma doğru yürüdü. "Parmaklıklara üç hızlı, sonra da illüzyon geçtiğinde iki uzun vuruş yapacağım. Karanlıkta böyle kafa karıştırıcı olabilir."

Onlarla vedalaşmak konusunda ne kadar isteksiz olduğumun belli olmamasını umarak başımı salladım. Yarım saat için bile olsa.

Ari parmaklıkların arasından elimi tuttu, bakışları sadık bir dostun endişesiyle doluydu, sonra Sofia ile birlikte hücrelerin arkasındaki ağır demir kapıya doğru sürüklendi.

Sessizlik boğucuydu. Zayıflığımdan nefret ediyordum ama birkaç dakika sonra duvardan aşağı kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim. Çok geçmeden Ari'nin hücresinden uğultular gelmeye başladı. Kötü şansının komik ağıt melodileri. Bu açıdan bakıldığında Sofia'nın korkmuş yüzü hücresinden görünüyordu.

Tanrılar. Hepsi çok gerçekçi. İki gardiyan bile bir kez daha köşede nöbet tutuyordu. Oysa gerçekte bedenleri Sofia'nın hücresinin köşesine itilmişti.

Kafamdaki hamleleri gözden geçirdim. Kryv'in sarayın derinlikleri hakkındaki bilgisiyle, belirli işaretlerle nasıl ve nerede buluşacağımıza dair güçlü tahminlerde bulunmuştuk.

Eğer doğru hatırlıyorsam, Ari bu küçük hücreler ile Masque av Aska'daki Alver ticareti sırasında kullanılan uzun kafesler arasındaki paspas dolabında bir yerde olacaktı. Yanılsamaları, her şey yolunda giderse, Hodag'ın daha önce kazdığı tünelde yeraltındaki uzun hücre koridoruna doğru ilerliyor olması gereken Sofia'dan şüpheleri uzak tutacaktı.

Yalnız kalacağım. Ari'nin sadece kendisini ve Sofia'yı örtbas etmek zorunda kalması yanılısamasına uzun ömür kazandıracaktı.

Zaman kafa karıştırıcı dalgalar halinde akıp geçti. Kesinlikle yarım saat geçmişti. Yine de bildiğim kadarıyla sadece saatin iki tik takıydı.

Yumuşak ayak sesleri üst katlardaki dar merdivenlerden aşağı indiğinde irkildim. Lanet olsun, bu bizim sınavımız olacaktı. Aceleyle hücremdeki parmaklıklara yöneldim, gelen kişinin diğer iki hücreye çok yakından bakmasını engellemek için dikkat dağıtıcı her şeyi yapmaya hazırdım.

Bir figür mağaraya girdi ve kapının yanında durdu, demir bir aplikteki mumlardan birini yaktı. Loş ışığa karşı gözlerimi kırıştırdım ve tanıdık yüzü taradım.

Derin okyanus mavisi gözleri solgun yüz hatlarına karşı benimkileri tutuyordu. Saçları tek omzunun üzerinden örülmüştü, parlak ve mürekkep siyahıydı. Her bir fae kulağının ucunda gümüş bir küpe vardı. Kadın kalın yün bir tuniğin üzerine ince vambrace'ler ve deri bir jerkin giymişti ve dizlerine kadar haşlanmış deri botları vardı.

Kase hala burada mahkumken prene katılan muhafızdı. Sofia'nın arkadaşı olduğunu sandığım bir kadın.

Benim gözümde bir hain.

Yutkundu ve bir tepsi uzattı. "Bana yiyecek getirmem söylendi."

Gözlerimi kıstım. "Şimdiden Niall'dan emir mi alıyorsun?"

"Prensesimin kocası olacak, karşılığında da benim gibi askerlerin efendisi olacak."

"O sümüklü bir piç kurusu, bu yüzden onun emirlerini gözünü kırpmadan yerine getirirsen bu seni ne yapar merak ediyorum."

Dudakları inceldi ve kuru peynir ve gözleme tabaklarından birini parmaklıkların altındaki dar bir delikten geçirdi.

Yavaşça Sofia'nın hücreğine doğru ilerledi. "Sof" diye fısıldarken omuzları çökmüştü.

Sofia'nın hayali boş gözlerle kadına baktı. Hiçbir şey söylemedi. Hata yok, Ari kadının burada olduğundan bile habersizdi, bu yüzden illüzyon uzun tırnaklarını karıştırdı ve korumayı tamamen görmezden geldi.

"Bunun olacağını bilmiyordum," diye fısıldadı muhafız.

İğrenerek homurdandım. "Ne bekliyordun ki? Ona sıcak bir banyo ve giymesi için kanlı bir önlük mü vereceklerdi?"

Gardiyan daha da kinlenerek Sofia'nın hücrelerinden sıyrıldı ve Ari'nin hücreğine doğru ilerledi. Sofia onun bakışlarını tuttu. Ah, evet. Onların çalkantılı ilişkilerini hatırladım.

Şimdi etkileşimler. Birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı.

"Yemeğini ye." Kadın tersledi ve tabağı onun hücresinin altına kaydırıldı.

"Lütfen demelisin," dedim. "Halkınıza ihanet ettiğinizde bile görgü kuralları çok işe yarar."

Hücredeki parmaklıklardan birini öyle bir kuvvetle kavradı ki, neredeyse onu bükebileceğine inanacaktım. "Senin gibi aptalca savaşlar başlatan insanlar yüzünden zor seçimler yapmak zorundayım."

"Zor seçimler. Sizin tarafınız arkadaşımın boğazını kestiğinde de zor bir seçim miydi? Ya da gençlere işkence ettiklerinde? Siz buna zor mu diyorsunuz? Ben buna omurgasızlık diyorum."

Yüz hatları bir şeyle çarpıtılmış olsa bile güzel bir fae'ydı. Pişmanlık olamaz. Çünkü bir hain pişmanlık duysaydı, kesinlikle ihanet etmeye devam etmez, dost dediklerine işkence etmeye devam etmezdi.

"Eğer basitçe ... bu savaşı durdurursanız ..." Başını sallayarak durakladı. "Büyük bir acıyı önlemiş olursunuz."

"Kimin için? Kara Saray'ın buradaki insanlarımıza ne yaptığının farkında değil misiniz? Satılıyorlar, işkence görüyorlar ve istismar ediliyorlar. Zaten büyük bir acı var. Halkın gerçek bir hayat yaşayabileceği bir yer için savaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Bataktan, hırsızlıktan, öldürmekten gelmeye zorlanan biri değil. Durmayacağım."

"Anlamıyorsun," dedi neredeyse çaresizce. "Ne kadar çok savaş yapılırsa, tahtta kalmasını istediği kişiler ne kadar başarısız olursa, o kadar tehlikeli olur."

"Git, Saga. Kimse senin mazeretlerini duymak istemiyor."

Ari'nin sesi karşı hücreden geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onun burada olduğunu nereden biliyordu?

Saga birkaç nefes için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, gözyaşlarının rengini kapladığına yemin edebilirdim. "Yemek yemelisin. Sofia'ya prenze giden trol yuvasından bahsetmeyeceğimi söyle."

Ağzım açık kaldı. Sözlerim sersemlememe engel olamadan Saga merdivenleri yarılamıştı bile. Ne yaptığımızı biliyordu.

"Bir şeyler saklıyorsun," diye seslendim arkasından. "Gerçek düşüncelerini."

Durdu ve ağır bir kasvetle omzunun üzerinden baktı. "Hepimiz bir şeyler saklarız Kraliçe Malin. Ve ben küçüklere işkence etmenin ya da casusunuzu öldürmenin bir parçası değildim. Bir arkadaşınızı kaybettiğiniz için üzgünüm."

Hiçbir nedenim yoktu ama ona inandım.

"Size yardım edebiliriz." Tanrım, ne diyordum ben? Arkadaşlarına ihanet etmişti ama yine de ... içinde bir çalkantı bana söylemediği çok şey olduğunu söylüyordu. Savaşta kendi tarafına inanan bir insanın paylaşmayacağı bir isteksizlik. Bu savaşa inanmıyordu ve kraliçesine ya da Niall'a da inandığını sanmıyordum.

Saga arkasını döndü ve merdivenleri yavaşça çıktı, çıkarken de geri seslendi. "Hayır. Yapamazsın."

Merdivenin tepesindeki kapı tıklandığında Ari gölgelerin arasından çıktı. Parlak gözleri yarıklar halinde kısılmıştı. Öfkeli ve karanlık, hücre kapıma doğru yürüdü. Üç uzun, iki kısa vurdu.

Sert bir nefes verdim. "Orada ne kadar kaldın?" "O kadına güvenmemen için seni uyaracak kadar uzun süre." "Bir şeyler sakladığını hissediyordum."

"Ah, evet. Tahmin etmem gerekirse pek çok şey." "Ondan nefret mi ediyorsun?"

Ari tereddüt etti. "Kraliçe Malin, kendi halkı için savaşmayan her erkek, kadın ya da çocuktan nefret etmeyi uzun zaman önce öğrendim. Büyükelçi olarak görev yaptığım süre boyunca, Saga'nın Kraliçe Astrid'in verdiği her zalim emri yerine getirmesini izledim. Cesareti boğuşunu izledim. Yani, evet. Onun gibi zayıf omurgalı insanlardan nefret ediyorum."

Tanrılar adına, sesinde öyle bir acı vardı ki. Bana çocukluğunun tüm acılarını ve kalp kırıklıklarını anlatana kadar adamı kucaklamak için sinir bozucu bir dürtü duydum.

Kısalığının altında, kimsenin gerçekten bildiğinden emin olmadığım bir Ari Sekundär hikayesi vardı.

"Ari'nin gülümsemesini kaybetmesinden nefret ediyorum."

Gözlerimi tekrar kapıya çevirdim. Prens Bracken bir kolunu Sofia'nın omzuna atmıştı. Arkasında iki erkek fae daha vardı. Üçü de çok zayıftı. Elmacık kemikleri çıkıktı ve gözlerinde çok az parlaklık vardı ama kendi başlarına ayakta durabilecek kadar güçlüydüler.

Ari'nin hafif ifadesi geri döndü. "Bracken, yüzümde her zaman bu büyüleyici gülümsemeyi taşıyaydım oldukça sıkıcı olurdu. Malin, Prens Bracken'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"İyi görünüyorsunuz, Prens."

"Ne tatlı yalanlar." Sofia onu hücreesine götürürken yüzünü buruşturdu. "Yaşadığınız tüm eğlenceyi kaçırdığım için oldukça utanıyorum. Annemin beni hemen ele verdiğini bildiğim için daha çok utanıyorum."

"Artık özgürsün, Brack," dedi Sofia. "Ve yarın gece dolunay var."

Prens gülümsedi. "Evet öyle."

Dördüncü işaret.

Prens Bracken'ın büyüü ay ışığını içeriyordu. Azalıp çoğalıyordu. Ay gizlendiğinde ya da tam bir küre olduğunda, zayıflamış halinde bile sise dönüşebiliyordu, Sofia bize derisinin taş gibi olacağına dair güvence verdi. Bir bıçağın kesemeyeceği kadar kalın, en keskin okun saplayamayacağı kadar sert.

Eğer prene daha erken ulaşabilseydik, lanetleri olmayan yenilmez bir prene sahip olarak Valen'i biraz beladan kurtarabilirdik.

Zindan zemininin çakılları ve nemli toprağı kaydı. Toprak yığınlarının arasından kalın bir kafa çıktı. Hodag sıçrayıp öksürerek çukurdan çıkmaya çalıştı.

"Prensim benim." Trol hızla Sofia'nın hücreğine girdi ve Bracken'ın bedenine çarptı. Ağır kolları adamın kemikli ortasını sıktı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken tombul gözyaşları derimsi yanaklarına damlıyordu. "Kaybolduğunu sanıyordum."

"İşte, işte, Hodag." Bracken onun başını okşadı. "Her şey yolunda. Sofia ve arkadaşlarımızı tuzağa düşürmek için harika bir çukur kazdığını duydum. Oldukça hileli."

Hodag prensi serbest bıraktı ve göğsünü kabarttı. "Dikkatli kaz. Çok derin değil ama gardiyanların inanacağı kadar derin."

Bakışlarımı Ari'ye çevirdim. O da benimkiyle buluştu. Saga, Bracken'ın hücreğine giden bir oyuk olduğunu biliyorsa, Hodag'ın yakalanmamızın bir parçası olduğunu biliyordu. Ve eğer fae bunu biliyorsa, muhtemelen kasıtlı olarak yakalandığımızı da biliyordu.

Bizi ispiyonlayıp ispiyonlamadığını ya da Ari'nin sandığı kadar iğrenç biri olup olmadığını ancak zaman gösterecekti.

Sofia, "Hodag, kraliçeyle birlikte görev yerine dönmelisin, böylece senden şüphelenmez," dedi. "Ben prensi izlemeye devam edeceğim."

Trol gözlerini sildi. "Seni şimdi çıkarabilirim."

"Bunu açıklamıştık. Doğru ana kadar değil." Sofia, Hodag'ın geniş çenesini kavradı. "İyi iş çıkardınız."

Trol başını eğdi ve hücre bloğumuza girdiğine dair her türlü ipucunu hızla gizledi.

Sofia, Bracken'la birlikte gelen iki fae'ye, "Rune, Bo," dedi. "Hücremde iki gardiyan var. Siz onlar olacaksınız."

Şeytani bir dokunuşla sırttılar ve Sofia'nın hücresinde kayboldular.

Ari kendi evine doğru yürürken parmaklıklarına dokundu. "Yakında görüşürüz, Mal. Sana Mal dememin bir sakıncası var mı? Sevgili Kase'nin sana Mallie dediğini duydum, ama bu sevecenliği kullanmaya cüret edersem dilsiz kalacağıma kesinlikle inanıyorum."

"Bana sadece en yakın arkadaşlarım Mal der." Yüzünde kısa süreli bir gölge vardı. Çenesini eğdi ve hareket etmeye başladı ama bileğini kavradım. "Yani, eğer demezen gücenirim."

Ari'nin gülümsemesi yavaştı, neredeyse belirsizdi. Ama her zamanki gibi tedirginliğini sözlerinin arkasına gizledi. "Harikulade özelliklerimin seni kazanacağını biliyordum."

Bana göz kırparak yanımdan ayrıldı ve kendini -en azından öyle görünüyordu- yalnız hücrelerine kapattı.

Titreyen bir nefes verdim ve soğuk taş duvara yaslandım. Fazla uzun sürmedi.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

GECE YARISI

FAZLA UZUN SÜRMEZ.

Güneşin parıltısının Kara Saray'ın kuleleri etrafında zirve yapmasını izledim. Gün doğumunun parlaklığı, sivri çubukların acımasız siyahlığıyla sanki bir kalbin zengin kanına saplanmış bıçaklar gibi çarpışıyordu.

Bir gece. Malin sarayda koca bir gece geçirmişti ve bu çok uzundu. Bu gün ne yeterince hızlı başlayabilir ne de bitebilirdi.

Gözlerimi kapattım, burnumdan derin nefes aldım. Yakındık. Çok yaklaştık.

Şimdilik odak noktamız saray değildi. Kapıların dışında inşa edilmiş küçük bir tapınma kilisesi tarafından tutuluyordu. Mısır saplarından oluşan küçük alandaki yerimden Gunnar, Isak ve Raum'u net bir şekilde görebiliyordum.

Tanrılardan bir lütuf bekleyen darmadağınık çiftçiler gibi giyinmişlerdi. Raum bahçelere doğru döndü. Arkamda Hagen, Fiske ve Tova izliyordu, buluşma kötü giderse silahları hazırды.

Gunnar kapıyı tıklattı, kafasındaki yırtık pırtık, kenarlı şapkayı çıkardı ve elinde oynattı.

Kutsal adamın kadın hizmetçisi kapıyı açtığında uysal, uysal ve tamamen tehditkâr görünmüyordu. Gerçekte, kadın bir hizmetkârdan daha fazlasıydı. Yaklaşık otuz yıldır gizli sevgiliydiler. Hatta Hemlig'de iki torunuyla birlikte yaşayan gizli bir oğulları bile vardı. Ama Kara Saray'ın kutsal bir adamı, sadece değersiz bir hizmetkâra aşık olduğunu değil, aynı zamanda daha aşağı bir soy yarattığını nasıl açıklayabilirdi?

Her ikisi de artık yaşlanmıştı ve saçları ağarmıştı, ama rol yapmaktan kaçınmamak için uysal bir hizmetçi rolü oynuyordu.

Gunnar kadına aceleyle bir şeyler söyledi. Beklendiği gibi kadın başını salladı. Zavallı çiftçiye, efendisinin bugün ölmek üzere olan bir adam için dua etmekten çok daha önemli işleri olduğunu sert bir şekilde söylüyordu.

Gunnar ısrarcıymış gibi davrandı. Isak bile kekeleyen diliyle kızın sempatisini kazanmayı umarak ona katıldı.

Isak gözlerini sildiğinde kadının yüzü buruştu.

Tova arkamdan kıs kıs güldü. "Erkekler kas yığınının oluşur, vücutlarının her yerinde kıllar çıkar, ama biri tek bir damla gözyaşı döker ve kadınlar erir."

Fiske, "Kadınlar bir savaşçının vücudundan hoşlanır ama nazik bir kalp isterler, Tov," dedi.

"Kadınların bir sevgilide ne istediğini çok mu iyi biliyorsun? Sen bir erkeğe söz vermişsin."

Hagen bir kahkaha attı ama Fiske sadece omuz silkti ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. "Ama on iki yaşımızdan beri senin her serfin ve her savaşçının peşinden koşmanla yaşadım. Can sıkıcı derecede bilgilendirici oldu."

"Ben çam değilim." Tova yumruklarını sıktı, muhtemelen Fiske'nin kolunu çimdikleme ya da yumruklama dürtüsüyle savaşıyordu.

Bir elimi kaldırarak onları susturdum. Kutsal adam kapının girişinde hizmetkâr sevgilisine katıldı. Dikkatle kadının elini okşadı ve eğer akıllıysa, kadınına Öteki Dünya'ya dua etmek için her zaman zaman olduğunu açıklayan büyük bir gösteri yaptı.

Gunnar kapıdan çıktıktan kısa bir süre sonra kadına döndü ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Kadının gözleri buğulandı ama takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Kadın sadece ibadethanenin kapısını kapattı.

"Senden onu büyülememeni istemiştin," diye azarlıyordu kutsal adam Gunnar'ı, mısır tarlasına girdiklerinde.

Gunnar, "Burnunu bu işe sokmaması kendi iyiliği için," dedi.

Kutsal adam iç çekti, birkaç mısır sapını geriye itti ve bakışlarını yakaladığında sarsıldı. Benden ve loncamdan yeterince korkuyordu, gözlerimi kaplamak ve onu korkutmak için yeterince basitti.

Çömeldiğim yerden kalktım ve başıboş bir kabuğu kopardım. "Eee?"

Yaşlı adam zorlukla yutkundu. "Dün gece yeni kralımızın oldukça yavaş hareket ettiği haberini aldım."

Ağzımın kenarı sırtarak seğirdi. Luca, Dagny'nin aldığı riskin boşuna olmadığını bilmekten memnun olacaktır. Karmaşık bir plandı.

Niklas'ın son iki hafta boyunca gecelerini Niall'ı zayıflatacak ama Dagny'yi zayıflatmayacak kadar güçlü, tespit edilemeyen bir iksir geliştirmekle geçirdi.

Elbisesinin her ipliği, saçının her teli bununla bağlanmıştı. Ona dokunmak Niall'ı hasta ederdi. Dagny'yi korumanın, Niall'ın reflekslerini engellemenin ve mizacını, yeminlerinin kutsal görevlisi gibi bir adam için daha hoş, daha yumuşak hale getirmenin bir yolu.

Luca, kardeşinin sevgilisine dokunduğu anlamına geldiği için zehrin etkilerinin ortaya çıktığını bilse canice davranırdı ama Dag ne yaptığını biliyordu. Rolünü biliyordu ve bunu iyi yaptı. Niall'ın, kardeşine bir hakaret olarak onu almaya karşı koyamayacağını biliyorduk ve o da bunu tereddüt etmeden yaptı.

"Onunla yatmadı mı?" Kutsal adama sert bir sesle sordum.

"Bu sabah mide yatıştırıcı otlar için yapılan çağrı bir ipucuysa, sanırım denemiş olabilir ama çok uzağa gidemedi." Kutsal adam neredeyse gülümsüyordu. "İç organları yatıştırdığında, yemin etmeden önce başka bir kadına dokunması halinde Güney ile gelecekteki ittifakının tehdit altında olacağını açıkça belirttim."

Dagny risklerin farkındaydı ama Niall onu yatağına girmeye zorlarsa, Falkynler, Kryv ve Luca arasında ona karşı ilk saldırıyı kimin yapacağına dair bir savaş çıkacaktı.

Ölümçül iksirler bu kadar kolay tespit edilebilseydi tüm bu plan daha kolay olurdu ama Niklas bir tanrı olmadığından ve bu kadar kısa sürede böyle bir başarı yaratacak güce sahip olmadığından yakınmıştı.

Saraydaki iksirciler bir ölüm zehrinin kokusunu almadan önce fark ederlerdi. Zayıflatıcı iksirlerle yetindik ve her işareti hızlı hareket edecek şekilde tasarladık.

"Başka ne var?" Bakışlarımı kutsal adama yönelttim.

"İstedığınızı yaptım," dedi bana. "Müstakbel kral kadınıınızı katlettiirmedi. Aslında, sanırım onun yeni bir aşırılık için değerli olabileceğine dair ipucumu aldı. Bugün onunla buluşmayı planlıyor."

"İstedğim şey sıra dışı, kutsal adam." Sesim alçaktı. Tehlikeliydi. "Onda ne kadar çok değer görürse, onu kendi tarafına çekmeye o kadar çok çalışacaktır."

"Onu yemin törenine getirmeyi planlıyor."

"Güzel. Yaptığından emin ol. Ve uygun an gelene kadar yüzüğe dokunmasına izin vermeyin."

"Görevimi biliyorum. Ama seni uyarıyorum, kadının akıllıysa yemin ederken işbirliği yapmalı." Bir an tereddüt etti ve kısık bir sesle, "Kadının kendisine boyun eğmesi için elinden geleni yapacaktır," dedi.

"Karımın ne yapması gerektiği konusunda sizin fikirlerinizi duymaya ihtiyacım yok. Anlaşmamızın geri kalanını tamamlayın ve ben de anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getireyim."

Kutsal adam dudaklarını sıkıca büzdü ve birkaç nefes boyunca gözleriyle beni azarladı. "Peki." Onaylarcasına çöktü. "*Saraylıların* nerede?"

Tova bir elini kaldırdı. Giymek zorunda kaldığı şatafatlı eteğini topladı, kulaklarına taktığı gümüş uçları düzelitti, sonra da bir fısıltı gibi mısırların arasından hızla geçti. Yanında Eryka ve Elise'le dönene kadar neredeyse tek bir sap bile kıınıdamadı.

Tıpkı Tova gibi prenses ve kraliçe de görünecekleri gibi giyinmişlerdi; bir eğlenceye giden güneşli fae saray mensupları. Elise kulaklarını altın noktalarla kapatmak zorunda kalmıştı ve Eryka geceyi Junius'la birlikte gümüş saçlarını koyu bir orman yeşiline boyayarak geçirmişti.

Üç kadın da yüzlerine tüylü maskeler geçirdi.

Kutsal adam iç çekti. "Pekâlâ o zaman. Gelini bekleyelim." Eryka önden gitti ama Gunnar'ın yanında durup elini sıktı. Elise yanımda durdu.

"Halkıma göz kulak ol, Nightrender." "Valen'in bana bakıcı olarak ihtiyacı yok."

Kaşları çatıldı. "Ben herkes hakkında konuşuyordum." "Elbette bahsediyordun."

Elise kıkırdadı. "Gelip herkesi katletmeyin. Bir krallığı ele geçirirken biraz nazik olalım."

Üç kadın kutsal adamı kulübesine kadar takip ettiler. Niall'in yeminini yöneten adamın cebimde olması çok işime yaradı. Bulunması zor bir hedef değildi. Kara Saray törenleri yönetmek için aynı kişileri kullanırdı, ta ki bu kişiler ayakta duramayacak kadar yaşlanana kadar.

Saraya girme planlarımıza ilk başladığımızda biraz baskı gördük ve yaşlı adam kırıldı. Saray aralarındaki ilişkinin gerçeğini öğrenirse karısına ne olacağını itiraf etmişti.

Saklanma dönemleri adamın Grym Hanesi'ne karşı son kararlılığını kırmak için kullandığım oldukça hoş bir kin beslemesine neden olmuştu. Bize sarayda bir göz vermiş ve son bir tehditten kurtulmamızı sağlamıştı.

Tam zamanında, güzel faytonlar patikadan beyaz kulübeye doğru gümbür gümbür ilerledi.

Gelenekler, müstakbel gelinin yemininden önce bir tanrı adamı tarafından kutsanmasını gerektiriyordu. Niall'ın Güney'in asillerini bu kadar az muhafızla göndermesi oldukça aptalcaydı. Piçin bu savaşı kaybetmeyeceğinden bu kadar emin olması neredeyse aşağılayıcıydı.

Nikâh memuru, prenseslerine refakat etmeleri için çağrılan saray mensuplarının arasında durdu.

Signe arabadan çıkınca Niall ve Astrid'den daha da nefret ettim. On altı yaşından büyük olamazdı. Büyük, baykuşa benzeyen gözleri ve zayıf çenesiyle sıska bir şeydi. Henüz kendi özelliklerini kazanmamış, kanayan bir kız.

Kutsal adam prensesin yanından geçerken başını eğdi. Prensесin hakkını vermek lazımdı, çok korkmuştu ama üç kadına yaklaşırken omuzlarını geride tuttu.

Kraliyet vagonundan başka yolcular çıkmadan önce omzumun üzerinden diğerlerine baktım ve sııttım. "Sonuna kadar savaşın."

Aceleyle mısır tarlasından fırladık. Astrid ve Signe'ye eşlik eden muhafızlar hemen harekete geçti. Fazla dayanamadılar. Isak çoğunun zihnini kararttı. Muhafızlar çığlık atıp yüzlerini oyduklar.

Fiske, kocasının bir adım gerisinde boğazlarını kesti.

Sluagh kanatları savaş kıyafetlerinden fırladı. Dişlerini gösteren kanlı fae'ler üzerimize indi. Bir elimi uzattım. Kalın siyah ipler boyunlara ve kanatlara dolandı. Yumruğumu sıktım ve Sluagh'ın kemikleri kırıldı. Vücutları davul gibi yere çarptı.

Hagen mesmer, glamour ve diğer tüm büyü kaynaklarını engelledi. Gunnar ve Raum sersemlemiş muhafızların işini çelikle bitirdi.

Karanlığı topladım, lanet olası güneşi gölgeledim ve en iyi vagonun kapısını açtım.

Astrid içeride alevlerden yapılmış bir ip tutuyordu. İpin üzerindeki ateşli patlamaların ışıltısı kraliçenin solgun yüzünü altın bir parıltıyla tutuşturdu. Astrid'in saçları zengin safir rengindeydi ve saç çizgisinin önünde iki gümüş tel vardı. Sivri kulaklarından birinin kabuğu uçtan loba kadar delinmişti ve gözleri o kadar soluk bir maviydi ki neredeyse gümüş gibi görünüyordu.

Kraliçe bir uyarı olarak ateşten ipini kopardı. Ari bu ipler hakkında yeterince bilgi sahibi olduğundan, bir kez bağlandıktan sonra kraliçe sizi serbest bırakana kadar kaçmanın mümkün olmadığını biliyordu. Kraliçenin yanında bir trol vardı.

Astrid acele bir nefesle Hodag'a bağırdı. "Git! Kraliçene yardım getir, seni aptal!"

Hodag hemen harekete geçti. Trolle hızlıca bir hamle yaptım ama iki nefes içinde pencereden dışarı fırlayıp yuva yapmıştı.

Geldiğimizi söylemek için Malin'e giden yolu bulacağını umuyordum.

Astrid bakışlarını tekrar bana çevirdi. Doğru, kraliçenin ateşten ipleri vardı ama korkusu da vardı.

Hem de çok.

Elimin bir dilimi ve onun büyülu ipinin parıltısı yok oldu.

Astrid'in gözleri büyüdü. "Nasıl-"

Bir nefes sonra elimi kraliçenin boğazına dolamıştım. "Büyünüzün beni durdurmaya yetmeyeceğinden korkuyorsanız, bunu yapmak oldukça basit."

Kraliçenin nefesleri ağırlaştı. Bana ters ters baktı. "Beni öldürmeye mi geldin gölge işçi?"

"Hayır," dedim. "Senin kaderin oğluna teslim edilecek." "Benim oğlum bir tutsak," diye tükürdü.

"Uzun sürmez"

Astrid'in çenesi seğirdi. "O zaman burada ne yapıyorsun? Beni rehin almayı mı planlıyorsun? Fidyeye mi istiyorsunuz? Sizi temin ederim ki oğlum ödemeyecek."

"Yapacağından şüpheliyim." Gözlerimi kısmıştım. "Hayır, Kraliçe. Buraya para için gelmedim. Sadece bir baş belasını ortadan kaldırıyorum. Kızınız bugün burada taç talep etmeyecek ve siz de bunu görmek için etrafta olmayacaksınız."

Kraliçenin gözlerinde ilk kez bir tedirginlik ifadesi belirdi. "Kızımı öldürmeyin. O bir piyondur, başka bir şey değil."

"Kızı öldürmek gibi bir planım yok."

"Kazanamayacaksın." Astrid'in gözleri cam gibi oldu. Gözyaşları mı? "Senden daha güçlü güçler var."

"Evet, onlardan biri olduğuna inanıyorsun. Britta Grym, Niall'a karşı garip bir tutumun olduğunu düşünüyor gibiydi. Bu doğru mu? Bu yemini nüfuzunuzu yaymak için mi düzenlediniz?"

"Sen anlamazsın." Burnunu havaya kaldırarak arkasını döndü. "Ve bunu sana açıklamak için bir dakikamı bile boşa harcamayacağım. Öldürün beni, hapsedin. Benimle aynı hırsla sahip başkaları da gelecektir."

O da Britta kadar güç delisiydi.

Çenesini sıkıca kavradığımda ve yüzümü onunkine yaklaştırdığımda Astrid inledi. "Karıma karşı bir savaş başlattın. Bana kalsa çoktan ölmüş olurdun."

Güldü. Acımasız, sert bir ses. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir ses.

"Karanlık günler geliyor. Tahtını al. Uzun süre kalmayacaksın.

Hiçbirimiz yapmayacağız."

"Hayır. Sadece sen. Oğlun seni yendiğinde, o zaman seni kendi sorunu olarak kabul edecek." Onun saçmalıklarıyla işim bitmişti ve arabanın duvarına vurdum.

"Gunnar."

Prens pencerenin önünde belirdi, gözlerinde parlak bir heyecan vardı. "Benim sıram mı?"

Gunnar gelip uzun gövdesini arabanın içine iterken kenara çekildim. "Pekâlâ kraliçem. Kampımıza sessizce döneceksin. Oraya vardığında bağlanacaksın ve savaşmayacaksın. Aslında, seni bağlamamız için bize yalvaracaksın. Savaş kazanıldıktan sonra oğlunu görene kadar tek kelime etmeyeceksin."

Umutlu bir komuttu ama işe yaradı. Astrid'in çenesi sıkıştı. Kıpırdamadan durdu ve ikimize de yeni bir nefretle baktı.

Kampımıza geri dönmeleri için arabayı Raum ve Hagen'a bıraktım. Kıpırdamayan kraliçeyi korumaya yetecek kadar Falkyn ve savaşçı kalmıştı.

Yüce Kraliçe olmadan, savaşacak bir düşmanımız daha azalırdı. Eryka ve Ari haklıysa, prensi bulurlarsa, annesi yenilirse Bracken tacı talep edebilirdi. Astrid'in yaşamasına izin vermenin bizim yararımıza olacağını söylediler. Hepsi Güney oyunlarının ve politikasının bir parçasıydı. Bir hükümdar sadakati kabul ettiğinde, sefinin basitçe ölmesinden daha derine iniyordu.

Yabancı bir kraldan müttefik edinmek zaten işe yaramıştı. Bracken yükseldiğinde, iki tane olması daha da iyi olacaktı.

"O hazır, Kase."

Arkamı döndüm. Tova kulübeden dışarı çıktı, sivri uçlu başlığın olduğu yerde kulağının kenarını kaşıyordu.

"Sana inandı mı?"

"Tek gereken Eryka'ydı. Kuzenine bir kez baktı ve prenses onun söylediği her şeye inandı. Gerçek yemini geciktirmek için elinden geleni yapacak. Size söylüyorum, kardeşini kurtarmayı planladığımızı öğrenince gözlerinde yeni bir ışık parladı. Onun sadakatine sahibiz."

Eğer her şey plana uygun gitseydi, Sofia prensi çoktan almış olacaktı. Eğer Ari'nin dayanma gücü olsaydı, illüzyonları sayesinde boş hücreleri kimse görmeyecekti.

Zihinsel olarak sonraki adımları gözden geçirdim. Şu andan itibaren Tova, Eryka ve Elise Signe'nin yanında kalacaklardı. Yanıcı tozlarla içeri gireceklerdi,

onları sarayın etrafına bırakıyor.

Valen köprüde ve nehirlerde olacaktı. Sol ve Tor vadilerin derinliklerinde pusuya yatmış bekliyor olacaktı.

Bard, Isak ve Nik ile gidecek, farklı kapılardaki muhafızların dikkatini dağıtacak ve tuzaklar kurulacaktı.

Herja, Junius ve Halvar tepelerdeki okçuların başında olacaktı.

Diğerleriyle birlikte kapıların kenarlarında son hamleyi yapma zamanımızın geldiğini gösteren işareti beklerdim. Son duruş.

Uzaktaki kapılara baktım. Yakında. Yakında kaderimizle yüzleşecektik.

ŞAFTÖR EORtY-Altı

HAFIZA ŞİİRİ

Zamanımız tükeniyordu. "Gir şuraya," diye bağırdım. "Acele et, Princey."

Hodag şafaktan kısa bir süre sonra döndü. Kase ve diğerleri ilk hedeflerine ulaşmışlardı. İlerliyorduk. Bunu sağ salim atlatabilmemiz için sessiz bir dua ettim.

Fae prensinden dört baş daha kısa olmasına rağmen, trol sağladı ve Bracken'ın yuvaya girmesine yardımcı oldu. Trolle, onları yuvasına hapsetmeyeceğine dair kan anlaşması yapılmıştı. Karşılığında, Elise'in Jagged Grove'da söz verdiği ayvanı çiçeklerinin yanı sıra Kuzey'den gelen tüylü demirden bir taçla da ödüllendirilecekti.

Bracken deliğe girerken yüzünü buruşturdu. Basamakları hızla çıktım. Aleman Dryck, prensi, Sofia'yı ve prensin iki muhafızını bir süreliğine odasında misafir edecekti. Bevan ve birkaç Elixist arkadaşı orada olacak, Bracken'ın Güney Krallığı'ndaki hak iddiasını yerine getirmek için dönmeden önce onları iyileştirmek için şifalı otlar ve yardım sunmak için bekleyeceklerdi.

Ari burada kalacaktı. Bu düşünceden nefret ediyordum ama illüzyonlarına biraz daha ihtiyaç vardı. Büyüsünün -öfkesinin- aldığı zarar açıktı. Hodag yuvasında kaybolduğunda Ari çukurun üzerine toprak ve taş atılmasına yardım etti. Kambur duruyordu. Gözleri çökmüştü ve yüzü gergindi.

ve gergin.

"Ari," diye fısıldadım. "Biraz dinlen. Burada bizden başka kimse yok."

Büyükelçi iç çekti. Gözlerinin üzerinde mavi bir ışık parladı ve alnındaki teri silerek yere kayd.

Bakışlarını küçük pencereye doğru kaldırdı ve çılgınca güldü. "Ah, bak, Mal. Kuzgunum geri döndü." Pencere pervazında dengede duran siyah tüyü kaldırana kadar hiçbir şey görmedim. "Tuhaf olan ne biliyor musun? Bütün gece boyunca yanılsamalarımı koruyabildim. Öfkemi hiç bu kadar uzun süre dinlenmeden tutmamıştım. Belki de kuşumsu yoldaşım benim kötü olmamı istemiyordur."

"Muhtemelen yakışıklılığınıza bakmadan duramıyor." Ari'nin yüzü aydınlandı. "Ben de aynı şeyi söylemek üzereydim."

Sonraki bir süre boyunca sessizce oturduk ve aslında hiçbir şey konuşmadık. Ari bana Kuzey'in gerçek kralı olduğuna inandığı gecenin hikâyesini anlattı. Ben de ona Kase'yi kaybettiğim Masque av Aska'yı anlattım.

Merdivenlerden ayak sesleri gelince donakaldım. "Ari. Hücrene gir."

Daha dinlenmiş görünüyordu ve hızla kendini parmaklıkların arkasına kilitledi. Sofia'nın yumuşak şarkısı geri döndü ve yaşayan bir skydguard zindana girdiğinde iki muhafız illüzyonu bir kez daha yerinde duruyordu.

İki adam gözlerini nemli hücrelerin üzerinde gezdirdi. Küf ve yeni sürülmüş toprak Hodag'ın yuvasının üzerine yığılmıştı. Ari yorulmuştu ama biraz daha güçle, biraz daha enerjiyle gardiyanların dikkatini yuvanın kanıtlarından başka yöne çekmeyi başarabilirdi. Yanlış bir şey bulamayınca hücreme geldiler ve kapıyı açtılar.

"Kralla buluşacaksın."

"Kuzey Kralı mı? Bildiğim tek kral o. Güzel. Biz dostuz."

Bir gökdelen saçlarımı öyle sert kavradı ki, sanki kafa derim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim. "Yürü bakalım."

Ari'nin hücresine bir kez baktım. Büyükelçi bileklerini parmaklıklardaki boşluklardan dışarı sarkıtmış, bakışları bana kilitlenmişti. Kalın, ahşap kapının ardına kapanmadan önce bana küçük, güven verici bir gülümseme verdi.

Skyd'lar beni Niall ile buluşmam için üst odalara götürdüler. Omuzlarını saran kalın postuyla yarı ayı gibi görünüyordu. Başındaki bronz tacı ve kalın parmaklarına taktığı altın yüzükleri görünce gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Ama özellikle bir yüzüğün yokluğunu fark ettiğimde daha rahat nefes aldım.

"Onu takmadım." Niall söyledi. Ses tonu hafif, neredeyse arkadaşçaydı.

"Takmadım."

Tembel bir hareketle açık bir tahta kutuyu işaret etti.

Kraliçenin yüzüğü saten bir yastığın üzerindeydi. Rünler canlı bir şekilde parlıyordu.

Niall korumalarını kapının dışında durmaları için gönderdi. Ellerim bağlıyken ve yüzük onun emrindeyken bir tehdit oluşturmadığımı düşündüğünü sanıyordum.

Yakında yanıldığı kanıtlanacaktı.

"Anladığım kadarıyla yüzüğü kendime mal etmediğime şaşırdınız."

Bir omzumu kaldırdım ve tamamen sıkılmış görünerek bir huff ile düşürdüm.

"Kafandan neler geçtiğini anlamaya çalışarak kendimi endişelendirmiyorum."

Niall sırttı. Gülümsemesini değil, elinin tersini yanağımda gezdirmesini bekliyordum. Doğrusu, getirdiği her çürük, her yarayı memnuniyetle karşılıyordum. Kase her birinin intikamının alınmasını sağlayacaktı ve ben de kocamın

düşmanlarına ödetir.

"Ben aptal değilim, *dännisk* Strom. Babamla ya da annemle aynı güç arzusunu paylaşmıyorum. Bu yüzüğün Ivar'a ne yaptığını biliyorum. Yavaş ve acı dolu bir ölümle öldü. Gücünün ancak sen bunun varlığına adım attıktan sonra arttığına inanıyorum." Bakışları yüzük üzerinde yoğunlaştı.

"Tuhaf ama sanki kaderimde o yüzüğü takmak varmış gibi düşünüyorsunuz."

"İstiyorum." Niall başını eğdi; ağzının kıvrımı kibir ve zalimlikten oluşuyordu. "Ama yine de kral olacağım."

"Aferin sana. Elbette katılmıyorum ama deneyebilirsiniz."

Niall oturduğu yerden kalktı ve sadece iki adım önümde durdu. "Seni öldürmeyeceğim, Malin. İyi bir hayat yaşamana izin vereceğim, mevki ve güç sahibi olmana." Durakladı ve bir parmağını çenemin kenarına dokundurdu. "Sevgi dolu bir hayat."

Sanki taht odasını iki kez koşarak geçmiş gibi ağır nefesler alıyordu.

Muhtemelen Dagny'nin iksirlerinin ciğerlerini boyamasının nedeni.

"Doğuştan gelen hakkımı talep etmek için buradayım," dedim, bir unvanı ne kadar az önemseydiğimi gizleyerek. "Sen onu alırken gölgede durmaya değil."

"Yine de bir düşünün. Nasıl bir barış getirebileceğimizi düşün. Birlikte.

Her iki kraliyet soyundan gelen kanlar bir kez daha bu krallığı yönetecek." "O halde kardeşinizden kraliyet danışmanım olarak hizmet etmesini isteyeceğim."

Niall'ın yüzü sertleşti. "Kaderinde bu yüzüğü takmak olduğunu söylüyorsun ve yüzüğün senin için uyandığını inkâr edemezsin. Sen solmayacaksın ama benim soyumun kaderinde burada bir yer olduğu her zaman söylendi. Neden kan dökülmesini önleyip her iki kehaneti de yerine getirmeyelim?"

"Senin yanında asla durmayacağım." Cesur bir adım daha yaklaştım, göğsüm onunkine çarptı. "Sen omurgasızsın. Kendi halkını satıyorsun. Senden daha zayıf olanları taciz ediyor, tecavüz ediyor, terörize ediyorsun. Söyle bana, gelinin çok genç. Seni reddederse onu yatağına zincirleyecek misin? Gücün yüzünden istediğini alacak mısın?"

Niall her kırbaçlanan kelimeyi ağırdan aldı. Pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Öfkelendim ve başka tarafa baktım. "Yüzüğü al. Solup git. Artık hücreme dönmek istiyorum."

"Bu krallıkta söz sahibi olacaksın," dedi Niall. "Yanımda dur, halkımız yüzüğün beni seçtiğine inansın ve sana yemin ederim, Doğu'da iyi, kötü ve adalet konusunda eşit söz hakkına sahip olacaksın."

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanacak kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Niall usulca güldü ama sert bir elle kolumu kavradı ve bedenimi kendisine doğru çekti. "İşte sana son teklifim. Eğer bu krallıkta eşit bir şekilde yer almak istemiyorsan, tamam. Ama sevgilinin yaşamasını istiyorsan, genç bir krallığın trajik bir şekilde kralını kaybetmesini ya da kardeşinin bir kez daha deniz hapishanelerine geri dönmesini istemiyorsan, o zaman istediğimi yapacaksın." Niall tırnaklarını etime daha da geçirdi ve sesini alçalttı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Niall beni odanın arka tarafındaki açık bir pencereye götürdü. Bana bir dürbün uzattı. "İçinden nehrin üzerindeki tepelere bak.

Kapıların üzerinde uzak bir yeri işaret etti. Biraz tereddütle dürbünü gözüme kaldırdım. Cam odaklandığı anda boğazımdan sert bir nefes kaçtı.

"Hayır! Kase, hayır!"

Tepenin kenarında, uzun otların arasında yarı gizlenmiş halde duran Kase, Ash ve Hanna bir tür tuzak hazırlıyor gibi görünüyordu. Yanlarında Valen ve Hagen vardı.

Görmedikleri şey ise yaklaşmakta olan Güneyli savaşçılardı. Kan fae'leri, orman fae'leri, her taraftan yaklaşıyorlardı.

"Bırakın onu! Onları geri çağır." Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken dürbünü bıraktım. "Onları geri çağır."

"Seçiminiz nedir?"

Gözlerimi ringden yamaçta ailemi bekleyen katliama doğru kırıştırdım. Kalbim hızla çarpıyordu, başımı öne eğdim. "Bu yüzüğün her zaman sana ait olduğundan kimsenin şüphe etmesine izin vermeyeceğim. Sen onu takarken yanında durmama izin ver, sanki senin için yapılmış gibi parlсын."

"Bunu giyemem."

"Sadece bir an gerekiyor. Bir kanıt gösterisi. Sık sık takmadığınız sürece sizi soldurmayacaktır."

Niall yavaşça başını salladı. Pencereye gitti ve bir ayna tuttu. Güneş cam yüzey üzerinde titreşti. Bir işaret. Muhafızları geri çağırıyordu.

Kesik kesik nefes aldım.

"Sözünü tut." Niall döndü ve çenemi kavradı. "İstediğimi yaparsan yaşamalarına izin veririm. Bana karşı gelirlirse ölürler. Şimdi git giyin."

"Giyinmek mi?"

Niall'ın sırtışı acımasız ve karanlıktı. "Yeni bir kralın taç giymesini sağlayacağın, restore edilmiş Masque av Aska için."

ŞAFTÖR YEDİ

HAFIZA ŞİİRİ

YÜZÜMÜN YARISI mavi tüylü bir maskeyle kaplıydı. Son Masque av Aska'dan bu yana sonsuzluk geçmişti ama bir yandan da sanki Hagen'ı dün kurtarmışız gibi hissediyordum.

Saçlarım ensemdede örülmüştü. Dudaklarım parıldayan altın rengine boyanmıştı. Niall'ın seçtiği elbise, kolları ve yakası kuzgun tüyleriyle kaplı siyah ipekten yapılmıştı.

Kapı çalındı ama Niall davet beklemeden içeri girdi ve aramızdaki boşluğu geçti. Omuzlarında kuzgun kanadı tüyleriyle tamamlanmış, uyumlu siyah bir takım giymişti. Yüzünün yarısı basit bir altın göz maskesiyle gizlenmişti.

Ahşap kutuyu elinde taşıyordu. "Çok güzel görünüyorsun, Malin."

"Sahtekâr gibi görünüyorsun."

Niall onu takip eden bir skyd'a boynumdaki gümüş zinciri çıkarmasını söyledi. "Magisk tasmanı çıkaracağım Malin. Ama eğer büyücünü kullanmayı düşünürsen boynunda, ayak bileklerinde ve bileklerinde büyülü bantlar olacak, anladın mı?"

Cevap vermedim, sadece Skyd bandı çıkarırken bakışlarını tuttum. "Sevdiğin bu kadar çok hayatın senin hayatında olduğunu bilmek nasıl bir duygu? eller?" Niall sordu. "Kocanı izleyen sayısız skyd'ımız var. Düşündüğün zaman, bütün bir krallık senin omuzlarında. Eğer Kuzey kralı ölürse, kıyılarına saldıracığım. Güney'in müttefikimiz olmasıyla birlikte katledilecekler."

Dudaklarımı sıktım, yumruklarımı sıktım. "O zaman devam edelim. Ben varım. Konuşmayı bırak ve yap."

Niall o kadar kendini beğenmiş bir ifade takınmıştı ki, onu tokatlamamak için kendimi zor tuttum. Beni öne doğru yönlendirdi ve anı hırsızının tanınabilir her parçasını gizlemek için kızıl saçlarımın üzerine bir başlık takmamı istedi.

Maskeli balo avlusu renk cümbüşü içindeydi. Buzlu maviler. Yanık sarılar. Tavus kuşu yeşilleri. Ziyafet masaları artık boş değil, taze pişirilmiş kümes hayvanları, balıklar ve yılan balıklarıyla doluydu. Dünün ballı kekleri şimdi yeminler için beyaz kremayla kaplanmıştı. Beyaz örtülerle kaplı kütükler bir koridorun her iki yanını süslüyordu ve sonunda tatlı mor çiçeklerin açtığı hasır bir kemer vardı.

Niall bizi eğlenceye götürecek merdivenin başında bir kolunu uzattı.

Gösterişli görümlü bir adam Niall'ın kuzgun tüyü omuzlarının tozunu aldı ve alnına uzun ömürlü ve güçlü bir rün çizdi.

"Lordum," dedi, aksanı yüzünden daha yapmacıktı. "Yeminlerde bir değişiklik oldu."

"Ne değişikliği?" Niall homurdandı.

Adam hiç istifini bozmadı ve kibrini burnundan soludu. "Sözünüze güvenerek, yeni kralımızın taç giyme törenini ilk sıraya koymayı öneriyoruz. Görünüşe göre Güney'in Yüce Kraliçesi ... şey, yanlış yere yerleştirilmiş."

Niall'ın gözleri bana baktığında karanlık bir zehirle parladı. Ellerimi savunmak için kaldırdım.

"Bir kraliçeyi nasıl yanlış yere koyarsın?" Niall hizmetçisine tükürdü.

"Prenses, annesinin birkaç kişi toplamak için kaçtığına ısrar etti. yatıştırıcı otlar. Taç giyme töreninin önce yapılması için bir başka neden daha. Görünüşe göre gelininizin midesi biraz ekşimiş." Adam kolunu açarak kürsüyü işaret etti.

Prenses Signe yüzünü büyük bir tüyle yelpazeledi. Üç peçeli hizmetkârı onun etrafında dönüyor, genç kraliyet mensuplarına sevgi gösterisinde bulunuyordu.

"Yazık," diye mırıldandım Niall'a yaklaşarak. "Görünüşe göre evlilik yatağınızda ona dokunursanız, midesini üzerinize dökecek kadar iğrenebilir."

Arkasını dönmedi, beni tanımadı. Onun yerine sesi alçak, sert bir gümbürtüyle çıktı. "Hatırlasan iyi olur, muhafızlarım acıdan büyük zevk alır. Değer verdiklerinizin acı çekmesinden nefret ederim."

Ağzımı sıkı tuttum ve geri çekildim. Eğer itaatkâr bir mahkûm olmak ailemi güvende tutacaksa, dilimi tutacaktım. Şimdilik.

Niall'ın boynunda bir damar zonkladı. Sonunda görevlisini kenara çekti. "Hangisinin önce geldiğinin ne önemi var? Bu avludan bir kral ve bir ittifak olmadan ayrılmayacağız. Taç giyme töreninin hazır olmasını sağlayın."

Hizmetçi belini büktü ve merdivenlerden aşağıya doğru koşturdu. Niall yine bana bakmadan, "Terbiyeli ol Malin," dedi. "Sen Bu gece kralına tacıyla hizmet eden bir görevliden başka bir şey değilsin. Kimse senin yüzünü bilmeyecek, yoksa Kötü Niyetli ölür."

Çok geçmeden, dün yüzüğü alan aynı sakallı adam ibadet kıyafetleriyle geldi. Niall'ın önünde eğildi ve bana selam vermedi. Neden etsin ki? Kutsal adamın benimle ve halkımla bir ilgisi olabileceği dikkat çekerek.

Rolünü nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

"Yüzüğü alacağım Lordum ve kürsüye birlikte yürüyeceğiz." "Kadının arkasında. Yüzüğü yerleştirirken görüş alanını kapatacaksın. parmağımdaki yüzük."

Kutsal adam kaşlarını çatı. "Yüzüğü kadın mı yerleştirecek?"

"Evet." Böyle bir onuru bir soyluya başka bir soylunun ya da kutsal görevlinin vermesi garip olurdu. Yine de buradaki hiç kimse kraliyet taç giyme töreninin nasıl yapılacağını gerçekten bilmiyordu. Niall tartışmaya yer bırakmadı. "Şimdi önden buyurun."

Konuklar çok değil birkaç hafta önce olduğu gibi giyinmişlerdi. Tüyer ve satenler, yelekler ve altın tozu. Çoğu maskelerini yüzlerine iğnelememişti ama her konuğun yeni bir Masque av Aska için heyecandan çatladığından hiç şüphem yoktu.

Yani, Ivar ölmüştü. Yani savaşın eşiğindeydiler. Yeni kralları onlara şafağa kadar şarap ve hileler teklif etse ne fark ederdi ki?

Niall'ın arkasında eşit adımlarla yürümeye devam ettim. Yüksek soylular kürsünün arkasında sabırsızlıkla bekliyordu. Güneyliler prenseslerinin yanında duruyordu. Birkaçı maskelerini kaldırmış, biraz endişeyle kapıları tarıyordu. Astrid'in yokluğunun birkaç Fae'den daha fazlasını tedirgin ettiğine şüphe yoktu.

"Güney kraliçesini beklemek istemiyor musunuz?" Mırıldandım.

"Kraliçe Astrid benim yükselişimde kritik bir parça değil. Taç ve ittifak benim elimde. Her hareketimi izleyen sinir bozucu bir anneye ihtiyacım yok. Yani, hayır. Ne umurumda ne de nereye gittiğini merak ediyorum. Hatta umarım bir trol yuvasına düşmüştür."

"Tanrılar. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor musun?"

"Oh, Malin. Neden zaman kaybedelim ki?"

Korkunç biriydi. Nabzım kafamın içinde durmadan atıyordu ama göz göze geldiğimizde kanım dondu. Hayırsever kürsünün en önündeydi. Hınzır gülümsemesi, içindeki sertleşmiş ruha bir bakıştı.

Eğer kader bize yardım ederse, bu onun hayattaki son gecesi olacak.

Kapının dışında neler oluyordu? Kase şimdi neredeydi? Ari zindanda bulunmuş muydu, muhtemelen öldürülmüş müydü? Gözlerimi genç Güneyli prensese çevirdim. Bracken'a hiç benzemiyordu ama masum bir sevimliliği vardı.

Koridorun sonuna yaklaştıkça planlarımıza, hareketlerimize olan güvenim azalmaya başladı. Ben kim oluyordum da bu kadar insanı bize hiçbir iyilik göstermeyen bir toprak uğruna ölmeleri için buraya getirebiliyordum? Ben kimdim ki bir tahtı ele geçirecek zekâyâ, cesarete ve yiğitliğe sahip olduğumu iddia edecektim?

Bükiin ama kırmayın.

Tova'nın nazik yalvarışı aklımdan geçti. Burnumdan keskin bir nefes çektim. İşte hamle buydu. Kase bana inanıyordu. Loncalar da öyle. Kanayan koca bir krallık, hiç tanımadıkları bir kraliçeye olan sadakatleri yüzünden savaşımıza katılmıştı.

Niall sonunda tören alayını koridorun sonunda durdurdu. Bana doğru döndü. "Yüzüğü yerleştireceksin, sonra da nikâh memurunun konuşabilmesi için arkama geçeceksin."

Kutsal adam yüzük kutusunu kalçama yakın bir yerden avucumun içine kaydırды. Kapağı açtığımda ellerimin titremesinden nefret ediyordum. Cam yüzük mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Kapağı kaldırdığım anda siyah rünler altın rengine dönüştü.

"Halkımız," diye bağırdı kutsal adam. Kalabalığa doğru dönerek beni ve Niall'ı korudu, ben yüzüğü sıkıştırıp küçük parmağının yanında gezdirirken. "Kralımız efsaneler yüzüğüyle taçlandırılacak. Damarlarındaki kanın, topraklarımızı yeni bir çağa taşımak için seçildiğinin kanıtı olacak. Nornlar tarafından kaderin armağanlarıyla kutsanmıştır."

Kutsal adam kollarını kaldırdı ve dinleyiciler arasında mırıldanan dualar avluda yankılandı.

Yüzüğe dokunduğum yerde parmak uçlarıma sıcaklık yayıldı. Bir an için yüzüğün tuhaf güzelliğinde kayboldum.

"Unutma, Kase'nin işini pişmanlık duymadan bitireceğim," diye homurdandı Niall.

Gülümsediğimde, onun şaşkın bakışlarından bir parça memnuniyet duydum. "Tabii ki yapacaksın."

Yüzüğü Niall'ın parmağına geçirdim ve geri çekildim. Memnun olan Niall elini kaldırarak rünlerin parıltısını gösterdi. Etraftaki insanlar soluk soluğa kaldı, bazıları alkışladı, bazıları da tahtlarının geri gelmesinden duydukları minnettarlığı haykırdı.

Hiçbiri uzun sürmedi.

Çok geçmeden avlunun taş duvarları korku çığlıkları ve feryatlarla doldu. Kadınlar kılıçlarına uzanırken erkeklerine sarıldılar.

Niall, avlunun her kenarının, Kara Saray'ı çevreleyen her kapının, avlunun etrafındaki en yüksek kapı kadar uzun olan karanlık duvarlarla hızla çevrilmesini dehşetle izledi.

"Nedir bu?"

"Ne yazık ki bu kadar korkuyorsun Niall." Neredeyse dişlerimi göstererek alay ettim. "Bu korkuların gerçekleşmek üzere."

"Ne yaptın sen?" Yüzüğü tırmaladı, sonra dondu kaldı. Niall Grym'in hemen arkasında, siyah gözler ışığa doğru adım attı.

ŞAFTÖR EORTY-SEKİZ

GECE YARISI

GÖLGE YÜRÜYÜŞÜ, yapılabileceğini fark ettiğim andan itibaren nihai plandaki ilk adımlarımızdan biri olmuştu. Ancak halka bağlantısı yürüdüğümüz yere odaklanabileceğimizi kanıtladığında, plan kötü maskeli balodaki son gösteri olarak mühürlendi.

Malin Kara Saray tarafından yakalanacaktı. Niall, iktidarını korumak için Malin'e canlı ihtiyacı olduğuna ikna olacaktı. Yüzüğü Niall'ın parmağına takan kişi o olacaktı.

Sonra da karanlığın içinden geçerek onların kabuslarını hayata geçirirdik.

Bir planın çözülmesinin baş döndürücü heyecanı nabzımı hızlandırırken, korkunun yakıcılığı kalbime ve dilime işledi. Göğsüm Niall Grym'le doğrudan bir bağlantıyla yanıyordu ve cehennem, onun çok fazla korkusu vardı.

"Bitti." Yumuşakça söyledim.

"Sonunda." Raum gülümsedi ve kılıcını kınından çıkardı.

Ormanın dört bir yanında yankılanan ısıklar, farklı konumlardaki herkese gölgelerin geleceğini işaret ediyordu. Geçmek için. Saldırmak için.

Avuçlarımı açtım ve hayalet gibi karanlık dalgalar gökyüzüne doğru yükseldi. Kalın, şurup gibi siyah etrafımızda güçlü bir çember oluşturdu. Gunnar'ın ağaçların derinliklerindeki bir kayaya doğru yürümeye odaklanabildiği gibi, biz de Kara Saray'ın avlusuna girecek ve onlar misilleme yapamadan yerimizi alacaktık.

Herja, Halvar ve Gunnar okçularla birlikteydi ve üst kapılara çıkan merdivenlerde ortaya çıkacaklardı. Valen, Güneş Prensi ve Tor

köprülerin yanından geçirdi. Savaşçılar ve Falkynler avlunun her kenarına inerlerdi.

Sarayın etrafını sarmış oluruz.

Sıradaki savaşçılardan Ash ve Hanna'ya başımla selam verdim. Gülümsediler ve savaş davullarına vurdular.

On vuruş geçti, sonra karanlığa ilk adımı attım.

Soğuk yüzümü ısırdı ama buz gibi hava kısa sürede krema ve kremanın, biberiye'nin ve kızarmış sülün suyunun tatlı tonlarıyla kaplandı.

Son adımından önce, gölge duvarının diğer tarafında, Niall Grym'in tam arkasında ortaya çıktım.

Malin maskeli ve üç adım ötede sırtıyordu. Niall kendini halkadan kurtarmak için çabaladı ama paniği onu bir aptal gibi beceriksiz bıraktı. Konuklar çığlıklar atarak yerlerinden fırladılar ve bir kaçış yolu bulmak için diğerlerinin üzerine atladılar.

Fazla uzağa gidemezlerdi. Gölge duvarı sarayın en uzak kapısının etrafına kilitlenmişti. Her köşeden ve her uçtan ordumuz içeri girdi.

Hiç vakit kaybetmeden yüzükle Niall'ın bileğini kavradım. Keskin kenarı küçük parmağının kemiğine saplamadan önce yüzüme bakmak için yarım nefes almıştı.

"Bu sana ait değil."

Niall acısını kükreyerek, piçi göğsüne bastıran Raum'a doğru tökezledi, bıçak boğazındaydı.

Kraliçenin yüzüğü ve Niall'ın parmağı elimde olduğu anda, parlak bir ışık patlaması bana doğru fırladı.

Sabain avluyu koşarak geçti ve büyü'nü kafama doğrulttu. "Kase!"

Malin çığlık attı.

Bugünün tüm korkularından, geçmişin acılarından, bilinmeyenlerin dehşetinden oluşan karanlıkla Sabain'e karşılık verdim. Gölge'nin patlaması Sabain'in göğsüne çarptığında hepsi iltihaplanmış ve çatlamıştı.

Kollarını kalbinin üzerinde bir kalkan gibi kavuşturdu, ancak bunun gücü karşısında tökezledi.

Bakışlarını bana kilitlediğinde Sabain'in omuzları öfkeli nefeslerle yükselip alçaldı. Bir başka büyü ve enerji patlaması çok çabuk başarısız olacaktı. Bakışlarım onun yüzündeyken, siyah çelik kılıcımı kınından çıkardım.

Sabain'in zalim gözleri kılıcımdan elimdeki kanlı yüzüğe kaydı. Yerinde durmak yerine, korkak topuklarının üzerinde döndü ve savaş sürüsünün içinde kayboldu. Lanet okudum ve kılıcımı indirdim, Malin'in kahkahasının tatlı sesiyle uzaklaştım. Kuzeyli savaşçı Frey'in yanında tezahürat yapıyordu.

Luca ve Hob, yemek pişirme odasının yanındaki bir skydguard birliğine daldıklarında onların görüş hattını takip ederek Kara Saray'a gittim. Dagny'yi iç saraydan kaçırmışlardı ve şimdi Luca'nın yanında savaşıyordu. Dagny kılıcını biraz acemice savurdu ama ete birkaç darbe indirmeye yetti.

Yer gümbürdedi. Taşlar yerinden oynadı.

Valen'in bu gece yapabileceği en kötü şey değildi ama bu hareket, yerlerinde olduklarının bir işaretiydi. Ari mahzenlere ve zindanlara açılan bir arka kapıdan çıktığında Halvar sarayın çatısından tezahürat yaptı. Hiç gerçek anlamda kapana kısılmamıştı ama onun yüzünü canlı ve savaşırken görmek rahatlatıcıydı.

Büyükelçi nefes almak için duraksamadan Luca ve Dagny'ye katıldı. Luca farklı Falkyn ve Kryv projeksiyonlarıyla muhafızların kafasını karıştırdı ve Dagny'nin iç organlarını deşebilmesi için birimleri bunalttı.

Ari de aynı kana susamışlıkla savaşıyordu ama öfkesi bir fae'ye diğerlerinden daha fazla yönelmişti. Bir kadına. Birbirlerinin kanını dökmek için yarışırcasına homurdanıyor ve kılıçlarını çaprazlıyorlardı. Garip bir dövüştü. Tutku doluydu. Nefret ve ... daha fazlası. Kadınlı dövüşürken Ari'nin gözlerinde öfkeden daha fazlası vardı.

Halk saraya kaçmaya çalıştı, ancak sahte fae saraylılarımızın önceden hazırladığı iksirler insanlar belirli eşikleri geçtikten sonra patladı. Cam kırıkları avluyu kirletti, kapılardaki kirişler devrildi ve saraydan yükselen yoğun kara duman insanları maskeli balo avlusuna geri dönmeye zorladı.

"Luca!" Niall öfkeyle haykırdı.

Raum kafasının yan tarafına vurdu ve Elise, Tova ve Eryka ortaya çıktıktan sonra Niall'ı kürsünün direklerine bağlamak için çalışmaya başladılar.

Prences Signe uzun bir hançeri avucuna vurarak sırtı ve ağzındaki iki sivri dişi ortaya çıkardı.

"Sana söylemeliyim," dedi Signe Niall'a, "seninle yemin etmemeye karar verdim."

Eryka gururla güldü ve kolunu kuzeniyle birleştirerek kızı Falkyn'lerden biriyle birlikte Niall'ın gözetimine verdi.

Malin omzumun üzerinden eğildi, bakışları Niall'ın üzerindeydi. "Kardeşinin hayalleri ile gerçekler arasındaki farkı öğrenmelisin. Kase hiçbir zaman çimlerin arasında değildi. Zaten o zamana kadar Güneyli fae'ler üzerinde gerçek bir güce sahip değildin." Malin bana baktı, gözleri vahşiydi. "O muhafızlar Bracken'a bağlılıklarını mı iddia ediyorlardı?"

"Yüzünü gösterdiği anda onun galip olduğunu anladılar." Niall'la alay ettim. "Geri kalanı için yakında burada olacak. Yine de Fae'ler sana karşı yeni bir oyun oynamaktan zevk aldılar. Saldırıları illüzyonlara karşı bile neredeyse inandırıcı görünüyordu."

"Binlerce övgü Niall," diye devam etti Malin, acımasızca gülerek. "Onun maruz kalacağı işkenceyi tarif ediş şeklin son derece dehşet vericiydi. Gerçekten grafiksel, ama gerçek şu ki bu gecenin kontrolü hiçbir zaman sende olmadı."

Elise, Niall bize cevap vermek için ağzını açtığında ağzına kirli keten bir tıkaç tıkadı. Kraliçe gülümsedi ve elindeki kılıcı döndürdü.

"Git krallığını kazan!"

Sonunda, Malin'in bedenini kendi bedenime bastırmak için en kısa duraklamayı bile değerlendirdim. Maskesini çıkardı ve beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. Ağzı benimkine değerken, kanlı yüzüğü parmağına geçirdim.

Fısıldayacak kadar geri çekildim, "Hedefine ulaş, karıcığım."

Gölgeler uzun yılanlar gibi derisinden kayıyor ve kurbanlarını avlıyordu. Güneyli savaşçılar. Kan Fae'leri. Skyd'lar. Çok fazla savaşan soylular. Mesmer söz konusu olduğunda hiçbir önyargı yoktu.

Karanlığının düzinelerce insanı aynı anda sarmalayışını biraz da huşu içinde izledim. Tıpkı Skítkast'taki skyd'leri yuttuğunda yaptığı gibi, büyüü burunlarından ve kulaklarından kafalarına girerken haykırdılar.

Hangi anıları aldığını bilmiyordum. Bir önemi de yoktu. Malin gölgeleri geri çektiğinde, sahiplendiği insanlar şaşkın ve korkmuş bir şekilde etraflarına baktılar.

Savaşçılarımız içeri girdi ve Güneyli Fae'leri, Skyd'ları ele geçirdi. Kryv ve Falkyns aceleyle içeri girip soyluların silahlarını aldılar.

Şatafatlı kurdeleler kanla boyanmıştı. Zaten ziyafetle dolu olan masalar devrildi ve taşlara sırlar, şuruplar ve bira sıçradı. Halk kapıların üzerinden kaçmaya çalıştı ama topraktan yükselen çivili çit direkleriyle karşılaştı. Ash, Hanna, Stieg ve Ellis özellikle bu tuzaklarla gurur duyuyorlardı.

Hayatta kalan her tanık Malin'in gücünün gerçeğini görene kadar kimse gitmiyordu.

Sürpriz saldırının sersemleticiliği kayboldu. Skydguard birimleri kükredi ve korkunç bir güçle saldırdı. Saldırımızla yeterince kayıp vermiştik, sayıları nihayet bizimkilerle daha uyumluydu. Kuzeyliler, Falkynler ve Kryvler hızla üstünlüğü ele geçirdi.

Kara Saray Alvers'ları saldırmaya çalıştı ama Hagen ve Hanna çoktan Rifter'ları ve Hipnotik'leri engellemeye başlamıştı. Ivar'ın *förvirring*'ine yenik düşmemiş olan Alvers'in bunun özgürlük için bir şans olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Kılıçlarını skyd'lara çevirdiler ve hırsızlar ve serserilerle birlikte savaştılar.

Gunnar ve Herja okçuları bir ok dalgası halinde yönlendirdiler. Ahırlardan, sınır duvarlarından, sarayın eğimli çatılarından skyd'leri ana sarayı maskeli balo avlusuna bağlayan köprüye doğru sürdüler.

Elliden fazla muhafız geri çekilirken köprüyü kullanmaya çalıştığında, aşağıdaki vadiden zehirli mavi bir ateş patladı.

Yer şiddetli bir dalgayla sarsıldı, köprüyü ve gökyüzünü de beraberinde götürdü. Cesetler küle dönüştü. Ateşten kaçanlar parçalanmış zeminin kenarlarından düşüp köprünün taşlarını kırdığında çığlıklar ıslak, kanlı gümbürtülere dönüştü.

Tor ve Sol güçlerini kaybetmeden önce şiddetli ateşlerini ve yanıklarını en az dört kez daha püskürtebilirlerdi.

Valen baltalarına başvurmak zorunda kalmadan önce sarayın yarısını yok edebilirdi.

Halk çığlık attı ve kaosun içinde sinip kaldı. Elise, Eryka ve Tova hedeflerine ulaştılar, içeri girip çıktılar ve insanları tutsak olarak bağladılar.

"Kase!" Gunnar bir gözetleme kulesinden bağırdı. Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bir köşe kapısını işaret etti. "Güneyli Fae'ler! Buradalar. Prens!"

Ağzının köşesinde bir gülümseme kıvrıldı. Kapı açıldı. Önce Sofia içeri koştu; ardından yanardöner kanatları olan bir fae geldi. Prens avluya adım attı. Hodag onu ölmek üzere olarak tarif etmişti ama bu prens ay ışığının altında neredeyse parlıyordu. Vücudu güçlü ve kalın kaslarla doluydu.

Dolunayla birlikte Bracken hepimizden daha güçlü olacaktı. Bir parçam, gökyüzünden bir ışık gelene kadar derisinin taş gibi aşılmaz olabileceğine inanmıyordu.

sert bir yumruk savurdu ve darbe Bracken'in boynuna ve omzuna geldi.

Vay canına, prens neredeyse hiç irkilmedi. Hiddetli bir bakışla skyd'a döndü. Bracken bir sonraki nefeste kılıcını skydguard'ın boynundaki aynı noktaya sapladı.

"Kalpler Sarayı Prensi Yüce Kral olarak yerini talep ediyor!" Bracken bağırdı. "Kraliçe Astrid yenildi ve hapsedildi. Ya savaşmayı bırakın ya da ölün."

Bracken'in sesi avluya yayıldı. Güneyli Fae'lerin çoğu tereddüt etse de birkaç dakika sonra silahlarını bırakıp oyunun galibine boyun eğmeye başladıklarında Fiske ve Isak yakınlarda kükredi. Yeni krallarına.

Gök muhafızları o kadar istekli değildi. Niall bastırılmıştı ama yine de debeleniyor ve homurdanıyordu.

Malin, Raum'la birlikte bir skydguard kümesine doğru koştu. Bir kılıç havayı yararak sırtına saplandı. Saldırını engellemek için siyah çeliğimi kaldırmaya yetecek kadar zaman bulup döndüm.

İri yarı bir skyd ikinci bir bıçağı ortama sapladı. Dönerek dizlerini kestim. Kaçtı. Ben saldırdım. Lanet muhafız omzuma bir darbe aldı. Bu kanayan skyd savaştan pek korkmayan bir tür olduğu için büyümü çekmem engellendi. Aksine, bundan zevk alıyordu.

Kılıcı saplandı. Dans ederek uzaklaştım ve omurgasına doğru savurdum. Kılıcımın ucu kaburgalarını keserek onu bir dizinin üstüne düşürdü.

Yer tekrar sarsıldı. Botlarımızın altında bir çatlak oluştu ve ... işte oradaydı. Bir korku parıltısı.

Yüksek sesle güldüm. Skyd yükseklikten korkardı. Valen yüzünden düzinelerce muhafız arkadaşının acımasız bir ölümüne kurban gitmesini izlemişti.

Sanki kral onun büyüüne ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, şiddetli bir sarsıntı daha altımızdaki yarığı genişletti. Göz ucuyla Valen'in tekrar alçaldığını gördüm. Bana karanlık bir gülümseme verdi.

Muhafız cehenneme düşme korkusunu bastırmak için cesurca bir çaba gösterdi ama artık çok geçti. Avucumu kaldırım taşlarına vurdum. Elimin altında avludaki yarık genişledi ve skyd bundan kaçamadı.

Hiçliğin içine düşerken çığlık attı.

Krala baktım. Valen'in gülümsemesi genişti, neredeyse işbirlikçiydi, ta ki düşene kadar.

"Kase!" Kral bir baltayı fırlatacakmış gibi kaldırdı. "Arkanda!"

Etrafımda döndüm ve keskin bir yanma ortama doldu.

Sabain'in duygusuz gözleri benimkileri tuttu. Bedenim titredi. Yavaşça aramızdaki boşluğa baktım. Kısa bir bıçak karnımın ortasını doldurdu. Kafam bulanıklaştı ama biliyordum. Bu yaranın çok derin, çok şiddetli olduğunu biliyordum.

Sabain dişlerini bana geçirdi ve kılıcı ortamdan söktü. Güldü. Eğer omzuna bir balta saplanmasaydı gülmeye devam edecekti.

"Tanrılar!" Valen ıskalamasına lanet etti ama bu Sabain'i yaralamaya yetti. Kendi değersiz hayatını korumak için geri çekilmesine yetecek kadar.

Boğazımın arkasındaki pis kan yandı. Kulaklarımda bir çığlık çınladı. Kalbimi kırabilecek bir çığlık.

Tökezlediğimde, ince kollar beni yakalamak için oradaydı. Malin'in parlak gözleri üzerimde geziniyordu. Kan dudaklarımı ısıttı ama aslında acı artık o kadar da kötü değildi. I . . . Hiçbir şey hissedemiyordum.

"Ağlama Mallie," diye fısıldadım. "Hiçbir şey acımıyor."

"Kase." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, durmadan yüzümdeki saçlarımı okşuyordu.

"Kase, sakın beni terk etme. Sakın. Kase. *Kase!*"

Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey onun yüzüydü.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

HAFIZA ŞİİRİ

BU OLAMAZDI. Olamazdı. Bir illüzyonun içinde kaybolmuştum.

Bu. Olmuyordu. Olmuyordu.

"Kase!" Gözleri yuvalarından fırlarken çılgılık attım.

Valen yanıma düştü, panik içinde Kase'nin boynundaki nabız noktasını kontrol ederken, Kase'nin ortasında biriken kan gölünü taradı. Kralın kara gözleri benimkilere kilitlendi. Bakışlarında inançsızlık vardı ama teslimiyet de vardı.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Hayır!" Valen'e bağırdım. Yüzük tenimi yaktı. Ellerimi Kase'nin yanaklarına kenetledim. Cevap vermedi, bana uzanmadı. "Öteki Dünya'ya ve geri. Lanet olası Öteki Dünya'ya!"

Alnımı onunkine bastırdım. Ona bir söz vermiştim ve bunu tutacaktım. Bu adamın nefes almasını sağlamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne bir savaş, ne de kanayan bir taç. Kase Eriksson'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çılgılıklarım boğazımı düğümledi. Çaresizliğim onu hayatta tutma, kimsenin bakmadığını sandığı anlarda gülüşünü duyma arzumu tırmalıyordu. Onun çarpık sırtışıyla tekrar uyanabilmek için binlerce adam öldürebilirdim. Hangi bal çubuğunun daha tatlı olduğunu tartışırken onun kollarında uyuyabilseydim.

Şaşkın ve çaresiz bir halde, Kase'nin kıpırdamayan bedenine tutunarak öfkemi ve kırık kalbimi haykırdım. Avlu bir kasırga gibi dönüyordu. Gökyüzünde ışık parlamaları belirdi. Gölgelelerin fısıltıları etrafımızda kırılıyordu.

Sesler kafamı doldurdu. Rehberlik sözleri, ölümü kabullenme sözleri. "O

benim!" Çılgılık attım. Onu alamazlardı. İçinde her ne yaşıyorsa

Öteki Dünya, tanrılar, kader, canavarlar, ona sahip olamazlardı.

Bir anda dönme durdu. Valen'in zihnine girdiğimde olduğu gibi karanlık etrafımı sardı.

"Ne kralların ve kraliçelerin, ne hırsızların ne de köylülerin kaçabileceği bir kader." Bir kadın -ya da bir hayalet- önümde duruyordu. Teni yarı saydamdı, saçları puslu bir karanlıktan başka bir şey değildi. Gözleri süt beyazı gibiydi. "Onun kaderi benim kaderim."

Kuru dudaklarımı yaladım. Yüzük, karanlığın içinde bir ateş bandından başka bir şey değildi. Acı veriyordu ama bu acı sürekli bir güç dalgası yaratıyordu. Bu benim kafamda mıydı bilmiyordum ama ölümün kaderi buysa, kocamı benden çok erken alırsa boğazını keserdim.

"Bu onun kaderi değil."

"Onun kaderi ..." Puslu kadın başını eğdi. "Ya da bir başkası."

Karanlıktaki tıslamalar benimle alay ediyordu. Beni tanrıların rolünü oynamaya ve ölmeye layık gördüğüm kişileri seçmeye çağırdılar. Kimin hayatını bu kadar az önemseydiğimin bir önemi yoktu.

Sevdiğim yüzlerin görüntüleri zihnimi kapladı. Niklas ateşli iksirlerinden bazılarını fırlatırken güldü. Hayır. Nik'e katlanamazdım. Sırada Gunnar vardı. Eryka'ya tezahürat yaptı. Kase'ninki yerine onların sefil ölümleri gözümün önüne geldikçe çılgılık attım.

Zalim kahkahalar zihnimin kıvrımlarına umutsuzluk yerleşene kadar yayılan bir hastalık gibi kazındı. Ölüm ve şiddet Hob, Herja ve Elise'i buldu. Ya da belki Ash'i, Hanna'yı seçmeliydim. Belki Hagen ya da Bard.

Sevdiğim ve değer verdiğim insanlar çıldırtıcı bir kan ve ölüm girdabında sunuldu. Başımın iki yanını tuttum, onun yerine beni alması için sessizce yalvardım. Korkunç hayaletin fısıltısı, Kase'nin son nefesine yaklaştığını bitmek bilmeyen hatırlatmalarıyla benimle alay etmeye devam ettiğinde hayal kırıklığımı haykırdım.

Onun kaderi benim kaderim.

Eğilmedim. Kırıldım.

"Yeter!" Yüzük ateşler içinde kükreyerek aramızdaki gölgeleri aydınlattı. Büyünün yakıcılığı damarlarımda tutuştu. Zalim fısıltılar kaybolup yerini öfkeli çılgınlıklar alana kadar bakışlarımı hayalet kadına diktim.

Onu almayacaktı. Kase Eriksson tanrıları selamlamaya hazır, yaşlı ve zayıf bir adam olana kadar onun kanayan yüzünü unutacaktı.

Göğsümdeki baskı, kalbime bastırılmış onlarca yumruk gibi düğümlendi. İçimdeki heyecanı bir an daha tutamadım. Bir çılgılık daha boğazımı tırmaladı ve kollarımı iki yana açtım. Bir karanlık patlaması

Avuçlarımdan, göğsümden, cildimdeki her gözenekten fışkırıyordu.

Zalim hayalet, öfkeli rüzgâr geceyi toplarken gölge dalgaları tarafından yutuldu. Yılanlar gibi, gölge şeritleri avlunun sisi boyunca bir düzine farklı yöne ayrıldı. Karanlık dışında zaman yavaşlıyor gibiydi. Sürünen her gölge botların, bedenlerin etrafından hızla geçti. Ters dönmüş masaların ve kırık kaldırım taşlarının üzerinden atladılar.

Sesler kulağımda tısladı. Kaderimizle savaşmayı bırakmamı istediler. Reddettim. Sonra, alçak tehdit tıslamaları, acı vaatleri kafamı doldurdu. Her sesi gömdüm ve tek bir cevap haykırdım: "Onu alamayacaksın, başka birini alacaksın."

Zihnimde bir yüz yandı. Tek bir kalp atışı öfkemi çağırdı ve karanlığımı çağırdı.

Sabain.

Gecenin sarmalları onu kayıkhaneye giden avlunun merdivenlerinin yakınında bulana kadar peşini bırakmadı. Çenemi tuttum, tüm kaslarım zonkladı ve yumruklarımı sıktım.

Benevolent'ı gölgelerime hapsedmek için yarım kalp atışı yetti. Sabain öne doğru düştü, alnı yerdeki taşlara çarptı. Bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı, gözleri kafasının içinde çılgınca dönüyordu. Bir yanımda beni görmediğine inanıyordu. Ama fark etmezdi. Yüzümü görse de, görünmeyen bir gücün korkunç kâbusunu yaşasa da kaderi mühürlenmişti.

Kasırga hâlâ şiddetliydi ama fırtınanın içinden elimi uzattım. Avucum yüzünü kavradı. Büyüm bir anda düşüncelerine kilitlendi. Benevolent'ın çılgınlıkları tatlı bir şarkıydı.

Karanlık kafatasının her yarığını kesti. Kulaklarım, burnum, ağzım, gölgelerim Sabain'in zihnine kaydı. Göğsümün genişleyemediği noktaya kadar nefes aldım. En az bir düzine kez daha, duman ve anılar onun zihninden sökülüp benimkine yerleşene kadar nefes aldım.

Hayalet şekiller kafamın içinde toplandı. Kase'nin Sabain'in kılıcının altına düştüğü anlar zihnime tersten döküldü. Avucumun altında bir ısı oluştu. Görüntüler keskinleşti. Sabain kılıcını ortasına sapladığında Kase şok içinde ayağa kalkmıştı. Sonra kılıç Kase'nin karnından çekilip çıkarıldı ve Sabain birkaç adım geriye gitti. Sabain saldırmadan önce Kase'nin etrafını duman sarmıştı.

Sabain'in korku dolu bakışları benimkileri buldu ve sonunda yüzümü gördüğünü anladım. "Hayır!" diye bağırdı. "Bırak beni."

"Seni çocukken öldürmedi," diye hırladım. "Ama ben seni bir erkek olarak öldüreceğim." Yüzük büyülenmiş gibi mırıldandı ama ben asla vazgeçmedim. Daha fazla nefes aldım;

Daha fazla gölge piçi boğdu. Geçmişinden, çocukluğundan gelen anılar. Hayırsever'in iyi biri olma şansına sahip olabileceği, ancak bunun yerine sümüklü bir zayıf olmayı seçtiği anlar kalbime sıcak bir öfke kattı.

Çılgınlıkları zayıfladı. Vücudu gevşedi. Bebekliğinin bulanık anları benim oldu, ta ki uçuşuma, adamın ilk düşüncelerine, ilk reflekslerine gelene kadar. Hayalet bir kez daha oradaydı, karanlığın fırtınasında sessiz ve uğursuz.

Bakışlarımı puslu şekle kilitledim, sonra avucumu Hayırsever'den ayırdım. Onun başlangıcını, varlığını almıştım. Et ve kemikten başka bir şey değildi. Ellerimi geri çektiğimde, kraliçenin yüzüğündeki rünlerle aynı ateş kırmızısına sahip bir altın sarmalı avucumun üzerinde dans etti.

Lanet olsun, ne yaptığımı anlamıyordum ama garip bir güven her adımda beni sersemletiyordu. Sanki büyücüm bunu nasıl bitireceğimi biliyordu.

"İşte senin hayatın. Diğerini unut." Geriye döndüm ve ışık topunu hayalet kadına doğru fırlattım. Gölgelere değdiği anda, bir ısı ve güç patlaması beni geriye doğru savurdu.

Saçlarım yüzümü kamçılardı, karanlık avlunun fenerlerine ve kokularına karıştı. Kan ve bira, ölüm ve şeker. Şenlik ve savaşın hastalıklı bir çarpışması. Fırtına dindiğinde, bir kez daha Kase'nin göğsüne yayılmıştım.

Etrafımda insanlar toplanmıştı. Huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla bize bakıyorlardı. Bırakın baksınlar, Kase'nin bedeninin üzerine eğildim ve yüzünü kavradım, umutsuzca teninde sıcaklık, ciğerlerinde nefes aradım.

Kase'nin göğsü sert bir nefesle kalktı. Sonra bir tane daha. Derin, canlı nefesler.

Gözleri çırpınarak açıldı. Önce cam gibiydiler ama benimkilere kilitlendiklerinde elini yanağıma götürdü. Fısıldarken sesi çatallaştı, "Öteki Dünya'ya ve geri, Mallie."

Kollarımla boynunu sıkarak göğsüne çöktüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Yorgunluk ve adrenalin gözeneklerimden sızıyordu ama elimi gevşetmeyi reddettim. Gözyaşlarımın tuniğini ıslatmasına izin verdim. Kase hiçbir girişimde bulunmadı.

beni kollarında kilitli tutarak hareket etti. Tanrılar, savaşın hâlâ devam edip etmediğini bilmiyordum ama Kryv ve savaşçılardan oluşan bir çember tarafından savunuluyorduk.

"Kase. Malin." İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Luca sadece birkaç adım ötedeydi. Yüzü kan içindeydi, duman ve kül kıyafetlerini karartmıştı ama yaşıyordu. Eli Dagny'ninkine sıkıca sarılmıştı. İkimize de sırttı. "Her şey bitti."

ŞAFTÖR ETKİSİ

GECE YARISI

HAYATTAYDIM. Ölüm beni almaya çalışmıştı ve bir an için aldığından emin olmuşum. Ama karanlıkta bir yerde, Malin'in sesi duyularımı kırdı. Çığlık attı ve öfkелendi. Görünmeyen biriyle kelimeleriyle savaşmıştı. Sonra nefes ciğerlerimi doldurdu. Yaram sanki hiç var olmamış gibi kapandı ve savaş alanının sıcaklığına geri döndüm.

"Kase. Malin." Luca kalabalığı yararak ilerledi, Dagny de yanındaydı. "Her şey bitti."

Malin ve ben birbirimize baktık. Gözleri şişti ve gözyaşı izleri yanaklarındaki kan ve terin üzerinde tuzlu izler bırakmıştı. Başparmağımla alt dudağını çekiştirdim. "Her şey bitti."

Tek kelime etmeden boynumu bıraktı. Birlikte ayağa kalktık. Herkes alev alacakmışız gibi bize bakıyordu.

Bugün burada olanlarla ilgili planlarım vardı ama daha sonra. Bunu bitirmek zorundaydık. Temelli olarak.

"Kase," diye seslendi Raum, bizi yaklaştırmak için elini sallayarak. "Buraya gel."

Nehre inen merdivenlerde kendi nefesimde boğuldum. Sabain sırt üstü yatıyordu. Ölmüştü. Alnında yanan bir rün işareti vardı. Kenarları sanki yeni yapılmış gibi hâlâ kırmızı yanıyordu.

Bir dağlama acı verici olabilir ama ölümcül değildir. Omuz yarası da öyle. "İşareti aldı," diye fısıldadı Malin.

"Ne işareti?"

Malin yüzüğü kaldırdı. Altın rünler artık büyücüsü yorulduğu için matlaşıyordu. Ama ters çevrilmiş yaşam rünü siyahtı. Aynı sembol Sabain'in kafasına da kazınmıştı.

"R n işaretlerinden biri söndü."

"Bekle, Malin," dedim, başım tüm bunların tuhaflığı içinde dönüyordu. "Bunu sen mi yaptın? Yüzükle mi?"

"Kafamın içindeki kelimeleri duydum," dedi kalın bir sesle. "Seni almak istediler ve ben Onlara izin vermedim. Bana sevdiğimiz birini se tirmeye çalıştılar ama Ash'i ya da Niklas'ı ya da Elise'i nasıl alabilirdim ki? Sesler korkunçtu." Malin duygularının etkisiyle hıçkırdı. "Benimle alay ediyor, bana çok acımasız şeyler söylüyorlardı. Beni korkutmaya çalıştılar ama yapamadım... hayır, yapamazdım, gitmene izin veremezdim. Kalabalıktan onun yüzünü seçtim, Kase. Acı çekmesini istedim."

Gözlerimi kırpıştırdım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum. '*Onlar*' derken yüzüğün gücünü kastettiğini düşündüm. Malin yüzüğü taktığında fısıltıların ona rehberlik ettiğinden bahsetmişti, tıpkı korkunun bana fısıldadığı gibi. "Sabain'i sen mi  ld rd n? Nasıl  ld rd n?"

Gözyaşları yanaklarına damladı; çenesi gerildi. "Onun acınası varlığını kuruttum. Tek bir yaşam kırıntısı kalmayana kadar tüm anılarını aldım. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ... ama başka bir hayata ihtiyaç olduğunu biliyordum. . . eğer ölüm seni unutacak olsaydı."

Tanrılara inanmazdım ama garip bir şey beni ölümün kıyısından geri çekmişti. Bunun gerçekliğiyle zorlukla başa  ıkabildim. Karımın gücü beni ölümü görmekten alıkoymuştu. Onun büyüsü gerçekten bir tanrıdan hafızayı mı çalmıştı yoksa tutkusu, yeminimiz, Sabain'in ölmekte olan bedeninin enerjisini alarak beni bir şekilde geri mi sürüklemişti, gerçekten önemli değildi.

Sarsıcı bir g  t . Acımasız, gaddar, mükemmel bir gölgeler kraliçesi.

"Malin," dedim ama hiçbir kelime duyduğum hayranlığı anlatmaya yetmiyordu.

Malin yüzünü göğsüme gömdü. " teki Dünya'nın seni almasına izin vermem."

Boğuk hıçkırıkları göğsümde yeni bir çatlak açtı. Kendini geri çektiğinde, Sabain'in kırırdamayan bedenine dik dik baktı. Bana yaptıkları için o piçi öldürmek istemiş miydim? Evet, istemiştim. Ama  l m n arkadan sinsice yaklaştığını ve onu kaderindeki zamandan çok önce aldığını bilmek tamamen tatmin ediciydi.

"Sanırım işaretleri anlıyorum," diye fısıldadı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunlar kaderin güçlü armağanları. Ölüm, geçmiş, şimdi ve gelecek. Bunları sık sık kullanmak tehlikeli olabilir. Sanırım  l  rune'un anlamı . . . Bunu bir daha asla yapamam. Anılarla kaderi değiştirmek için bir şans, sonra

Bitti. Belki de hala bir geçmişi ya da bugünü değiştirme yeteneğine sahibim. Belki de istersem bir geleceği değiştirebilirim. Ama tahmin etmem gerekirse, yüzük tek bir şansa izin veriyor." Belimi sıkıca kavradı. "Sakın bir daha ölmeye kalkma, Kase. Kaderi tekrar alt st edip seni geri getirebileceğimden emin değilim."

Güldüm, hâlâ şaşkındım ve başının üstünü öptüm. Cehennem, benim *Karısı* geçmişi, bugünü ve geleceği değiştirme yeteneğine sahipti.

Ama onları kullanmaya gerek kalmayacaktı. İleride gördüğüm tek şey ışıktı. Her şey beni ona götürdüğünde geçmişte neyi değiştirecektim? Onu kollarıma aldığımda şimdiki zamanımda neyi değiştirecektim? Malin'in yanımda olduğu bir gelecek nasıl en ufak bir değişikliğe ihtiyaç duyabilirdi?

Kraliçenin yüzüğü son nefesimize kadar onun için yanacaktı.

Çenesini parmaklarımin arasına aldım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Mthişsiniz Kraliçem ve ben size fena halde aşığım."

Malin ıslak bir kahkaha attı ve beni öptü. Beni kaybedecekmiş gibi öptü. Beni her zaman böyle pmesini isterdim. Alternatifin acısını çok iyi biliyorduk. Birçok kez birbirimizi kaybetmeye çok yaklaşmıştık.

Bir daha asla.

Yaralılara sarayın arka avlusu boyunca Elixistler ve Mediskiler tarafından bakılıyordu.

Niklas, Torsten'in kaburgalarının ortasındaki derin bıçak yarasının kalbini ve ciğerlerini ıskaladığı ve birkaç hafta içinde iyileşeceği konusunda ısrar ettiği için Sol'un yüzü nihayet yeniden renklenmişti. Elise çatışmalar durduktan sonra neredeyse bayılacaktı.

Ordunun yarısı onun masasının yanında görünüyordu. Bevan sadece daha fazla suya ihtiyaç olduğu konusunda ısrar etmesine rağmen Valen yerinden kıpırdamamıştı. Halvar, ellerini kılıçlarının üzerinde kavuşturmuş olan şehit savaşçıları hüzünle işaretledi.

Junie de Falkynler için Raum'la aynı şeyi yaptı. Loncalarından on iki kişiye kaybettiler. *On iki*.

Diğerlerine yardım eden Kryv'lara baktım. Vali'yi kaybetmiştik. Neredeyse kendi cenaze ateşimi yakacaktım. Hiçbirini kaybetmeyi hazmedemezdim.

"Nightrender." Yaşlı kutsal adam avluda bana doğru yürüdü. "Anlaşmamıza uyacak mısın?"

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin. Sen Öteki Dünya'yı selamlayana kadar, senin ve kadının Hemlig'e geçip oğlunuz, karısı ve torunlarınızla birlikte yaşamanızı bizzat sağlayacağım. Utanma, kutsal adam. Halka istediğin kadar kadını sevdiğini söyle. Ailene sahip çık."

Kırık avluda gözden kaybolmadan önce kolumu sıkarken gözlerinden akmayan duyular fişkırıyordu.

Malin, Bard ve Hob'la birlikte avlunun karşısında duruyordu. Etrafımızda ölüm ve yıkımdan başka bir şey yoktu ama hepsini çözmemiz haftalar alacaktı. Şu anda tek istediğim karımın yanında uykuya dalmaktı.

Tercihen kıyafetsiz.

"Çok sayıda mahkûmumuz var." Ari önüme geçerek tüm planlarımı altüst etti.

Kaşlarımı çattım. "Kanlı bir savaştan sonra beklenen."

"Evet, ama tehlikeli mahkûmlarımız var. Kraliçe Astrid," diye parmaklarıyla saydı. "Niall Grym daha heybetli olanlardan bazıları."

Bakışlarını Stieg'in diğer savaşçılara yardım ettiği ve elbette Ash, Hanna ve Ellis'in mahkûmları topladığı yere kadar takip ettim. Düzinelerce skydguard ve fae savaşçısının arasında Niall bir çit direğine yaslanmıştı. Ari'nin dövuştüğü kadın da öyle. Bilekleri arkadan bağlıydı ve umutsuz bir kıvrım ağzını gerginleştirmişti.

Ari'nin omzuna vurdum. "Neden hepsi için bir yer bulmuyorsun? Bracken'ın cezanın bir parçası olması gerekecek ve mantıklı bir şey yapmadan önce dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Katılıyorum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre öfke kullanmamıştım, sonra da hemen lanet bir savaşa girmiştım. Etkileyici olduğumu biliyordum ama bu benim hayallerimin bile ötesine geçti."

İkimiz de gülene kadar onu tekrar ittim.

Ari'nin gülümsemesi soldu. Kolumu sıktı. "Hayatta olduğuna sevindim, Kase. Gerçekten."

"Ben de."

Mahkûmlar Kara Saray'ın altındaki zindanlara götürüldü. Hodag, birinin akıllanıp kaçmaya çalışması ihtimaline karşı yuvalarını doldurmak için geri dönmüştü.

Bracken'ın iki muhafızı, kanatlı olanı ve diğer yeşil saçlı fae, ilk gece nöbet tutacak olanlar arasındaydı. Eryka bize

Onlar Bo ve Rune'du, eşsiz cazibeye sahip iki orman fae'si.

Bo bir iz sürücüydü. Her şeyi bulabilirdi, fırtınada ya da güneşte, hiçbir kokuyu kaybetmezdi. Rune eşsizdi. Sadece ortaya çıkarabildiği ya da saklayabildiği kanatları için değil, gözleri beyaza döndüğünde, bakışlarıyla karşılaşan herkes taşı dönüşürdü. *Taşa.*

Bunu anlayamıyordum ama çoğu mahkûmu sessiz ve uysal tutmaya yetiyordu.

Sarayı ele geçirdik, uyku odaları bulduk, mutfakları yağmaladık, savaş kızıştığında siper alan serfler ve hizmetkârlarla arkadaş olduk.

Devasa yemek salonunda Kryv, Prens Bracken ve savaşçılarıyla yapılan şamatalı toplantıyı es geçtim. Tek istediğim Malin'di. Niall'ın odası kilitliydi ve kapının arkasından birden fazla inilti geliyordu.

Yavaşça elimi çektim ve geri çekildim.

"Akıllıca bir seçim." Sol Ferus koridorun sonundaki başka bir odaya doğru ilerlerken omzuma bir el attı. Birkaç kesik ve çürüğü vardı ama çoğumuz gibi ayakta uyuyakalmamıştı. "Malin, Elise'in en iyi odayı alması için ısrar etti. Valen kısa bir süre önce içeri girdi."

Sol odasına girdikten sonra hemen kapıdan uzaklaştım.

Luca ve Dagny, Luca'nın eski odasına yerleşmişlerdi.

Britta ya da Ivar'ın yattığı yerde yatmazdım. Geriye onun olabileceği yer olarak skydguard kulesi kalıyordu. Malin'in, aklım ondan alındığında kullandığım odaya karşı bir zaafı vardı. Pencerenin yanındaki duvara bir bakış atıp onun yumuşak nefes alışlarını, merkezinin elimin etrafında kenetlenmesinin sıcaklığını hatırlayınca, buranın en iyi oda olduğuna tüm kalbimle katıldım.

Kapı aralığından gülümsedim, nemli, yıkanmış saçlarının güneş ışınları gibi yastığın üzerine yayıldığını görünce kalbim hızla çarptı.

Üstümü ve botlarımı çıkardım ve kürklerin altına kayarak bir kolumu onun beline doladım. Malin sarsılarak uyandı.

Gözlerini kırpıştırarak odaklandı ve çene çizgimi takip etti. "Uyuyakalmak istememiştin."

"Uyumaya ihtiyacın var." Alnından öptüm ve onu kendime çektim.

"Benim de sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin, Mallie. Her zaman." Başını çenemin altına sıkıştırdım. "Uyu. Bundan sonra her yarın bizim."

ŞAFTÖR EIETY-ONE

HAFIZA ŞİİRİ

Ortamımdan akan sıcaklığa uyandım. Gözlerim açıldığında ve Kase'nin ağzı yavaşça bedenimi yutmaya başladığında istemeden bir inilti çıktı.

"Bundan sonra beni böyle mi uyandıracaksın?"

"Eğer benden bunu istiyorsan, hiç şikâyetim yok," dedi iç uyluğumu öperek.

Kalçalarımı kaydırarak onu aramıza aldım. "Ben de öyle, Nightrender."

Kase beni vücuduyla sardı ve ağzımı onunkine bastırdı. Eli kaburgalarımın yukarı kayarak göğüslerimi okşadı. Bacaklarımı beline doladım, kalçalarını göbeğimin sıcaklığına karşı tuttum ve ona doğru eğildim.

"Benden sessiz taleplerde mi bulunuyorsun?" diye fısıldadı boynuma doğru.

Dişleri kulağımı çekiştirdiğinde inledim. "Evet. Bu talepleri neden yerine getirmediğinizi bilmiyorum. Pantolon giyiyorsun Kase ve ben nefret ediyorum."

Pantolonunu çıkaracak kadar kaldırırken güldü, ısırды ve boğazımı emdi. Teni tenime değdiğinde içimde bir çılgınlığın kilidi açıldı. Ona olabildiğince yakın olmak için umutsuz bir ihtiyaç.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirerek onu daha da yaklaştırdım. Kase'nin gözleri ihtiyaçla karardı ve bir hamle yaparak bize katıldı.

Çılgınlık azalmadı.

Kase bakışlarımı tuttu ve beni tamamen doldururken kalçalarını benimkilere doğru salladı. Her sert nefesi ve nazik dokunuşu her parçamı sahiplendi.

Ayak bileklerim kalçalarına kilitlendi. Bedenlerimiz arasındaki boşluktan kurtulmak için çaresizce daha sıkı tutundum. Benimle sevişme şekli farklıydı. Daha derindi. Tüm hayatımız boyunca bu an için savaşıştık. Birbirimizi sevmekte özgür olduğumuz bir zaman. Kimsenin kötü planları olmadığı zaman

bizi ayırmak için. Kara Saray'ın Kötü Niyetlisi olarak değil, büyücümüzü kullanabileceğimiz günün hayalini kurmuştuk. Avlanmak için doğmuş bir hafıza hırsızı olarak değil.

Kase ve Malin olarak. İlk aşkları. Tek aşkları.

Vücudum daha fazla dayanamayana kadar her hareket derinleştikçe sırtındaki yara izlerini kaşıdım. Adını haykırdım, yüzümü boynuna gömdüm. Bir sonraki hamlesinde serbest kaldı. Titreyerek bana sarıldı, sonra bedenimin üzerine yığıldı.

Yanağını göğsüme koyacak şekilde ayarladım. Uzun bir süre hiç hareket etmedik. Sadece ağır nefeslerimiz odanın sessizliğini doldurdu.

"Seni seviyorum Malin Strom," diye fısıldadı.

"Eriksson."

"Ne?"

Başının tepesini öptüm. "Bana sık sık Strom diyorsun. Samanlıktaki yetim kıza evinin sahip çıkmasına ne zaman izin vereceksin?"

Kase dirseklerine dayanmış, altın rengi gözleri şakacı bir şekilde parlıyordu. "Bir kâbus sırasında elimi tuttuğun ilk andan itibaren Eriksson Hanesi'nin bir parçasıydın. Arayı kapatman bu kadar uzun sürdüğü için biraz kırıldım."

"*Ben* mi? Tanrım, bazen insanı çileden çıkarıyorsun." Yanlarını çimdikledim ve çok az kişiyle paylaştığı kahkahasını çektim.

Günlerin sonuna kadar yanımda taşıyacağım bir ses. Hayır. Daha da uzun.

YUTKUNDUM, refleksim yutkunma sesi çıkaracak kadar sert olduğu için utandım. Kase elimi sıktı, gülümsemesi cesaret vericiydi.

Aynı anda hem korkunç hem de lezzetli görünüyordu. Siyahlar giymiş, omuzlarından gölgeler dökülüyor, karanlık bir örtü gibi ikimizi de sarıyordu.

"Bu senin anın Mal," dedi Tova kaba bir fısıltıyla. Savaşta sonra yenmemiş ve parçalanmamış birçok ballı kekten birini ısırdı. "Onlara yeni kraliçelerini ver."

Herkes savaş gecesinden uyandırıldıktan, yaralar temizlenip sarıldıktan ve ölülerimiz birçok cenaze ateşi için uygun şekilde hazırlandıktan sonra uzun konsey odasında toplanmıştık.

Doğulu halk, soylular ve sıradanlar, boşlukları ve oyukları doldurmuştu. Niall Grym odanın baş köşesinde dizlerinin üzerinde yere bakıyordu. Kaderiyle bugün tanışacaktı.

Diğer tarafımda Elise elimi sıktı, mavi gözleri benimkileri tuttu. "Bu senin doğuştan hakkın. Kaderindeki kraliçe."

Sinirler rahatsız ediciydi. Yüzüğün benim için uyandığını biliyordum, ama alakasız olmanın ruhu parçalayan bir yolu vardı. Şüphe ve biraz da korku kalın ve keskindi. Kryv'in beni kabul ettiğini biliyordum, beni kendilerinden biri yapmışlardı.

Ama bir krallık aynı şeyi yapar mı? Daha dün onların düşmanıydım.

Uzun bir nefes üfledim. Etrafımdaki gölgeler ve yanımdaki Kase ile odanın ortasına doğru adım attım. Niall'a doğru yürümem uzun sürdü. Fısıltılar beni takip ediyordu ama ben bakışlarımı önümde tutuyordum.

"Ne yaptığının farkında değilsin," dedi Niall, sesi sertti, sanki boğazının arkasında çakıl taşları tıkırdıyordu.

"Seni tahta geçirmek isteyen karanlık bir güç olduğuna inandığını biliyorum ama yüzük beni seçti. Kader beni seçti."

Soyluların, krallığın dört bir yanından gelen Alvers'lerin birkaç meraklı yüzünü taradım. Akademi yıkıldıktan sonra gelen akademisyenler vardı. Ivar tarafından şımartılmış zenginler. Bölgelerdeki karanlık köşelerinde saklandıkları yerden çıkan Alversler merakla omuzlarının üzerinden bakıyordu. Hepsi söylediğim kişi olduğumu kanıtlayacak bir işaret bekliyordu.

"O zaman öldür beni Hafıza Hırsızı," dedi Niall. "Tahtını al. Bana bir hizmette bulunacaksın. Daha çok savaş olacak ve siz kan kaybederken ben onları tanrıların sofrasında izleyeceğim."

Gelecekteki savaşların bastırılmaz korkusu sırtımı diken diken etti. Hayır. Bu bizim zaferimizdi; annem tarafından, yüzyıllar öncesinden gelen destanlar tarafından önceden bildirilmişti. Niall Grym'in burada hiçbir gücü yoktu. Ne de onun manipülatif, uğursuz sözlerinin.

"Ben bir hafıza hırsızı değilim." Herkesin duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Ben Malin'im. Eld Hanesi'nden, eski kraliçelerin kraliyet soyundan doğdum, Strom Hanesi tarafından büyütüldüm ve sonsuza dek Eriksson Hanesi'ne yemin ettim. Pek çok ismim var ama ben basit bir hafıza hırsızı değilim. Bu yüzüğü tutmak benim kaderimde var."

Elimi havaya kaldırdım ve rün işaretlerinin yakıcı parıltısını ortaya çıkardım. Mırıltılar odanın içinde daha da yükseldi. Beklenti, korku, yeni bir heyecan

duman gibi etrafımızda toplandı, ciğerlerimize girip çıktı. Kana biraz ateş katıyor.

Niall'a sırtarak başımı öne eğdim. "Seni öldürmeyeceğim. Bu neyi kanıtlar ki? Bu halkın sözlerimin doğruluğunu görmesi gerek. Bu senin kaderin, Niall Grym; tahtımı güvence altına alacaksın."

Niall'ın omuzlarını tutanlar Raum, Lynx ve Isak'tı. Ben yüzüklü elimle Niall'ın yüzünü kapatırken onun çok fazla çırpınmasını engellediler.

Kase yakındaydı. Gölgeleri rahatlatıcı bir kucaklama gibi kalınlaştı. Ama çok geçmeden karanlık avuçlarımdan döküldü. Son kraliçenin büyüsunün neye benzediğini merak ettiğim zamanlar oldu. Parlak ve rahatlatıcı mıydı? Sevgilisi hangi büyücüyü kullanmıştı, yeminleri neyi yaratmıştı?

Gölgeler bizimdi. Bazıları tarafından korkulan, diğerleri tarafından saygı duyulan.

Niall'ın burnundan ve ayrık ağzından ince koyu sis perçemleri süzülürken gülümsedim. İçime çektim. Anılarının serin çekiciliği dilimde acıydı. Birbiri ardına. Daha fazla nefes Niall'ın mürekkep karanlığını içime çekti. Yüzükle, Niall Grym için kafamda planladığım geleceği, arzumu fısıldadım.

Yumuşak, ürkütücü sesler nasıl yapılması gerektiğine dair talimatlarla geri döndü.

Şafak sökerken, tutsaklarımızın kaderi için endişeleniyordum. En çok da Niall'ın. Boğazını kesme düşüncesi içimde bir fırtına gibi kopmuştu. Bu fikir karşısında neredeyse kusacaktım. Sonra yeni bir düşünce geldi. Kısa bir süre önce buraya geldiklerinden beri Kase'ye, Luca'ya, hatta Valen ve Elise'e bile götürdüğüm bir düşünce.

Düşmanımın anılarını alacaktım ama yüzükle düşüncelerini yeniden şekillendirecektim. Ivar'ın büyücüsü gibi, kendi zihninde kim olduğunu değiştirecektim. Ama yüzüğün ek gücü, gerçek anıların bir parıltısını bile bırakmayacaktı. Dünyada basit bir hayat yaşamak isteyen bir adam olacak ve geçmişinin gerçeğini asla bilmeyecekti.

Belki de Niall Grym için pek çok kişinin istediği intikamcı bir ölüm değildi. Bazıları buna merhametli diyebilir. Uzun sürmeyecekti.

Kraliçenin yüzüğünden gelen sıcaklık tüm vücuduma yayıldığında, kim olduğumu kanıtlamanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyordum. Doğu'nun savaşını gerçekten sona erdirmenin yolu. Yine de diğerlerine sormuştum. Luca ve Dagny'nin Niall'dan nefret etmek için en çok sebebi vardı. Ama kabul ettiler.

Şimdi, yakın durdular, el ele tutuştular ve Niall'ın küçük kardeşini yok etme ihtiyacını almamı, Dagny'nin anılarını çalmamı izlediler ve

bunun yerine onu sadece geçerken goreceği bir kadın yapmıştı. Niall onun bir Mediski olduğunu bile bilmeyecekti.

O bizim için bir hiti. Biz onun için bir hiiz.

Son nefesimi verirken, gözlerim çırpınarak açıldı. Sessizlik odada fiziksel bir şey gibi büyüdü, duvarlara baskı yaptı ve alanın bize karşı daralmasına neden oldu.

Niall başını kaldırdığında gözleri farklıydı. Zalimlikten eser yoktu. Dudakları küçük bir sırtışla kıpırdadı. "Merhaba, *de hn*." Niall etrafına bakındı. Gözlerini Luca'ya dikti. Hiçbir tanıma yoktu. "Beni bağışlayın ama tam olarak nerede olduğumu bilmiyor gibiyim."

Kalbim hızla çarpıyordu. Onun varlığının tüm gerçeğini değiştirmiştim. Yeni bir tarih, yeni bir hayat. Gerçeği çalmış ve yerine tamamen başka bir şey koymuştum.

Yalan söylemiyorsa tabii.

Ona el sallamamı beklemedi. Junius bir sonraki nefeste yanımdaydı ve Niall'ın önüne geçti.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Niall birkaç nefes boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Ah, benim adım. Adım Nyse Hanesi'nden Kettil."

Junius parmaklarının ucuna bir fiske vurdu ve devam etti. "Ne iş yapıyorsun, Kettil?"

"Etta Krallığı'ndaki Ravenspire Kalesi'nin bahçelerinde ve tarlalarında çalışıyorum." Niall terli tuniğini taradı ve bir kez daha konsey odasına baktı. "Ama dediğim gibi, ben, şey, kaybolmuş gibiyim."

"Nerede olduğunuzu ya da neden burada olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

Niall'ın gözleri yaşlarla doldu. "I . . . Kralıma ihanet ettim." Junius'a uzandı ve onun bileklerine yapıştı. "Tanrılar, bunu yapmak istememiştim ama Fae'ler için savaşmak zorundaydım. Buna mecburdum."

Glmsememdeki heyecanı gizlemek için dudağımı ısırarak Valen ve Elise'i işaret ettim. Kral ve kraliçe Niall'la yüzleştiğinde gözleri dehşetle irileşti.

"Kralım," diye hıçkırarak ağlayan Niall yüzüstü yere düştü. "Kraliçem, beni affedin." "Bu çok tuhaf," diye fısıldadı Elise sadece bana.

"Bizi hayal kırıklığına uğratma," diye homurdandı Kase.

Niklas, Luca ve Kase, eğer benim büyüm bizi bu ana getirdiyse, krala fikir vermişlerdi.

Valen boğazını temizledi ve Doğu'daki bizlerin önerilerinden parçalar aldı. "Kettil Nyse, kralına ve halkına ihanet ettiğin için şafakta tanrılarla buluşacaksın."

Niall hıçkırarak Valen'in ayaklarına uzanmaya çalıştı. Kral onu tekmeleyerek uzaklaştırdı ve çenesini kaldırarak Raum ve Isak'a işaret etti. "Onu kaderini beklemesi için götürün."

İki Kryv ellerini kollarının altına sıkıştırdığında Niall, "Lütfen, size yalvarıyorum," diye haykırdı. "Kralım, lütfen!"

Junius sırtarak bana döndü. "Hiç yalan söylemedi. Eski hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyor ve asla da hatırlamayacak. Artık öyle bir şey yok. Niall Grym öldü."

İnsanlar nefes nefese kalınca sessizlik bozuldu. Bazıları alkışladı. Ama Furen lordlarından biri önümde diz çöktüğünde olduğum yerde donakaldım. Bunu ayak sesleri ve etek hışırtıları takip etti. Bir dalga insan dizlerinin üzerine çökerken odaya bakakaldım.

Bana. Önümde eğildiler.

Niklas kıkırdarak, "Yüzüğü gördüklerinde kanamaya karşı koyamayacaklarını biliyordum," dedi.

Titrek bir nefesi serbest bıraktım ve parmaklarımı Kase'ninkilere geçirdim. Birlikte kalabalığa baktık. "Yüzük bende ama... Seçme hakkının alındığı bir krallıkta yaşamayacağım. Burayı yönetebilecek tek kişi ben değilim. Doğrusu, daha iyisini yapabilecek pek çok kişi var." Niklas'ı, Luca'yı işaret ettim. Kardeşlerime. "Tacı kimin taşıyacağına dair seçim halka bırakılmıştır."

Kase beni yanına çekti. Hanna ön tarafa doğru ilerledi ve biz beklerken elimi tuttu.

Kahretsin, bu neredeyse bir savaş kadar korkunçtu. Halkın hareket etmesini, bir kelime söylemesini beklemek. Belki de aptalın tekiydim. Bu asilzadeler ve leydiler şimdi bir taç çalmak için sonuna kadar savaşabilirlerdi. Yeni bir savaş başlatabilirlerdi ama Prens Bracken öne çıktığında yumuşak konuşmaların uğultusu azaldı.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında yine sağlıklı görünüyordu. Gümüş saçları yüzünü kapatıyordu ve solgun gözleri ıslı ıslıldı.

Bracken, "Krallığınızda tek bir kanun sözcüğüne bile sahip değilim," dedi. Prens, yakınında duran halkın şaşkın bakışları arasında tek dizinin üzerine çöktü. "Ama kısa tanışıklığımızda, halkınızın bilmesini isterim ki, Yüksek Mahkeme gölge kraliçeye saygı duyar ve onunla gurur duyacaktır."

Daha sonra Elise ve Valen öne çıktı.

Valen biraz da şakacı bir tavırla sırtıttı. "Etta Krallığı her zaman gölge kraliçe ile müttefik olacaktır. Seninle, Malin."

Daha fazla insan eğildi. Bazıları diz çöktü. Birçoğu adımı sayıkladı.
Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, boğucu şüpheyi yıkadı.

Kase dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sen onların seçilmiş kraliçesisin,
Malin. Samanlıkta bir daha asla unutulmayacaksın."

Ona sarıldım. Kalabalığa **b a k a r k e n** yanağıma tek bir damla
gözyaşı damladı. Halkıma.

Benim krallığım.

ŞAFTÖR EIEtY-tWO

GECE YARISI

"ONU GIYMEYECEĞİM." Meydan okurcasına kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Elise ofladı pufladı. "Ne kadar da çocuksun. O kadar da kötü değil."

Savaş bittikten bir hafta sonra Malin rakipsiz kraliçeydi ama kocası olarak Doğu'nun aptal halkı beni bir tür kral olarak istiyor gibiydi.

Bu da kanayan kronlar demekti.

Elise'in elindeki siyah halkayı işaret ettim. "Onu kafama takmayacağım."

"Sen kralsın."

Başlık içime yerleşmemişti. Yerleşeceğinden de şüpheliydim. Malin ve ben asil değildik. Hırsızdık. Yeraltında yaşıyorduk ve şimdi halk bizden havalı ve kibar olmamızı bekliyordu.

Ben reddettim. Açıkçası karım da öyle. Konseyi hırsızlar ve kaçakçılardan oluşuyordu. Birkaç soylu kişiyi de düşünmüştü ama sonunda sorguları ve düşünceleri Kryv ve Falkyn'lerle birlikte savrulup gitti.

Doğu, onun yönetimi altında aynı görünmeyecekti. Her şeyin ortaya çıkışını görmek için sabırsızlanıyordum, ama lanet bir taç takmayacaktım.

"Gerçekten mi?" Gözlerim karardığında Elise başını salladı. Kraliçe halkayı yastığa geri fırlattı ve başını salladı. "Sen imkânsızsın."

Malin kıs kıs güldü ve elimi tuttu. "Gel hadi. Bunun için iyi bir manzaraya sahip olmak istiyorum."

"İyi bir manzara mı?" Alay ettim. "Taht sende, Mal."

"Doğru. Yine de bütün hafta bunu dört gözle bekledim. Bracken ilginç biri ve bahse girerim zeki olacaktır."

Bütün hafta boyunca bir ipliği çözdükten sonra tekrar diktik. Jagged Grove'da bir hapisane keşfetmiştik. Mahkumların çoğu unutulmuş ve ölmüştü.

Malin, Ansel ve Sasha'nın çocukları Dain ve küçük kız kardeşi Metta'yı karanlıkta birbirlerine sokulmuş halde bulmuştu.

Ansel ve Sasha gitmişti. Strom Hanesi'nin çoğu ile birlikte idam edildiler.

Arazi sahibinin iki çocuğu Hagen ve Herja tarafından alındı.

Ansel, Hagen'in arkadaşıydı ve Hagen, Kuzey'e döndüklerinde küçüklere Etta'da iyi bir hayat sunacağına söz vermişti.

Oskar Vill, Kraliçe Astrid'i kurtarmaya çalışan haydut fae'ler tarafından kampımızı savunurken öldürülmüştü. Inge kardeşinin yasını tuttu ama karısını ve çocuklarını yanına aldı. Yavaş yavaş, aralarında kaybedilenleri yeniden inşa edeceklerdi.

Kayıp ve kanın etkisinden kurtulmak için bir günlük eğlenceye ihtiyacımız var.

Ayakta kalan tüm skyd'ler deniz hapisanelerine atıldı. Akademi arazisi onarıldı ve Niklas'a alan üzerinde hükümdarlık ve arazideki her depoya öğrenmek ve çalışmak için erişim izni verildi. Hırsız ya da soylu fark etmez. Mahkûmların sonuncusu Güneyli savaşçılardı. Bugün Bracken'ın sözünü söyleme günüydü.

Maskeli balo avlusuna girdik. Hâlâ yarısı kırıkta ama eski düzenine dönüyordu. Valen savaş sırasında kırdıklarının çoğunun onarılmasına yardım etmişti. Niklas, Valen'in Falkyn Yuvası'nın etrafındaki duvarları korumasını istediğine karar vermişti.

"Bizi yabancılara korkunç gösteriyor. Sanki bulaşılmaması gereken kanayan bir kaleymişiz gibi," demişti.

Malin'i avlunun başındaki koltuğa yönlendirdim.

Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıldı. "Sert görünüyorsun, Kase. Rahatla."

Yakınına eğilerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Bu kadar çok lanet insanın önümde eğilmesine ya da bana aval aval bakmasına asla alışamayacağım."

"Onları korkutmaya devam edin, belki dururlar."

"Bu planını sevdim." Bracken salonun ortasına doğru adım atarken ben de onun yanında, şatafatlı, yastıklı sandalyede oturuyordum. "Sanırım tam da bunu yapacağım, karıcığım."

Kraliçe Astrid, bir haftayı kampımızda bağlı ve koruma altında geçirdikten sonra saraya geri döndü.

Kirliydi ama oğlu yaklaşırken çenesini hâlâ dik tutuyordu. "Oğlum. İyi dövüştün. Yine de en büyük övgüyü *takımının* alması gerektiğini düşünüyorum."

"Sizi temin ederim öyle olacak." Bracken dilini şaklattı. "Sen de oldukça korkutucuydun. Daha Güney'den ayrılmadan beni yakalayarak büyük bir hile yaptın."

Astrid saçlarını omzundan savurdu. "Bir ders, evlat. Düşmanından daha hızlı ol."

"Kalbime alacağım bir ders."

Bir süre sonra Kraliçe Astrid dizlerinin üzerine çöktü. "Yasalarımıza göre, taht iddiasında yenildim. Yüce Kraliçe olarak koltuğumu kendi isteğimle oğlum ve varisim Bracken'a bırakıyorum. Kalpler Sarayı'nın Yüce Kralı. Yasalarımıza göre, en az bir düzine tur boyunca rakipsiz kalacaktır."

Fae halkı dizlerinin üzerine çöktü. Yeni krallarını övdüler. Kraliyet ailesinin savaşları bir oyun gibi oynamasını asla anlayamazdım, sanki zafer kazandığınız sürece kan dökmenin bir önemi yokmuş gibi.

Halkı alkışlarken Bracken ellerini havaya kaldırdı.

Bakışlarımı Astrid'den ayırmadım. Gülümsedi. Oğluna kral diyordu ama içinde bir korku vardı. Gülümsemesinin altında taşıdığı karanlık bir sır.

Yumruğum dizimin üzerinde kıvrıldı. İçimden, Güney'in kraliçesini işaretledim. Uzaktan izlenecekti. Yeni müttefikimizi yok etmeye ya da krallığımıza tekrar zarar vermeye kalkışırsa, onun sonunu getirecektim.

Bracken annesinin tarafında savaşan savaşçılara cezalarını vermeye başladığında Malin çoğu insanla birlikte güldü.

Yemeklerin elli tur boyunca ekşi tat vermesi gibi şeyler. Her kılıç sallamaya çalıştıklarında kılıçlarını düşürüyorlardı. Bazıları sakal bırakamayacak ya da bir aşığı tatmin edemeyecekti. Hepsi, beline kadar inen karlı bir sakalı olan buruşuk bir fae tarafından yapılan bir büyü ile mühürlendi.

"Bu sabah," diye duyurdu Bracken avluya, "krallıklar olarak aramızdaki yeni bağı kesinlikle güçlendirecek heyecan verici bir haber aldım. Kuzenim Eryka, Prens Gunnar ile evlenmeyi kabul etti. Birlikteliklerine sorgusuz sualsiz onay veriyorum, peki ya halkı?"

Herja ve Hagen ayağa kalktı. Laila ailesine, Von Luca ve Dagny'ye, terk edilmiş fae çocuk da Sol ve Tor'a kavuşmuştu.

Genç prenses çoktan Dain ve Metta'nın bakıcısı olmuş, abla olmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Hagen onu kucağına alıp kulağına fısıldadığında küçük ellerini bıraktı.

Bir süre sonra Bracken'a dişlek bir sırıtış fırlattı. "Onayımızı veriyoruz!"

Kalabalık tezahürat yaptı. Gunnar anne babasının yanına oturdu, yüzü kızarmıştı ama Eryka'yı yanına çekti ve yanağındaki yara izini öptü.

"Bu tarihi bir ittifak. Üç krallığın birleşmesi," dedi Bracken. "Hem Doğu'dan hem de Kuzey'den bir prens ve Güney'den bir prenses doğdu. Bunlar bizi barış içinde tutacak bağlar, bizi güçlü tutacak bağlar."

Ağzım açık kaldı. Malin de aynı anda bana baktı. İkimiz de güldük.

"Başından beri haklıydı," dedi Malin. "Eryka üç krallığın birleşmesinde kilit rol oynayacaktı."

Rastgele, çılgın kehanetleri saçmalıktan daha fazlasıydı. Hâlâ çoğu zaman ne dediğini bilmediğini düşünüyordum ama Gunnar Strom'u seviyordu. Bunu biliyordum. Sanırım önemli olan tek şey buydu.

Bracken son emir olarak Ari'nin savaştığı kadını öne getirtti. "Sevgili Saga," dedi. "Karşımda durmak için yaptığın seçim hazmetmesi zor."

"Size karşı bir şeyim yok Kralım," dedi Saga. "Benim sadakatim her zaman Yüksek Mahkeme'ye olmuştur ve öyle de kalacaktır. Artık size ait."

Ari yüksek sesle alay etti.

Bu ses Bracken'ın dikkatini elçiye yöneltti ve kadınla bir kez daha yüzleşen yeni kralın gözlerinde yeni bir ışık parladı. "Sana inanıyorum. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, Saga, çok sert bir ceza veremem. Ama bunun bir sonucu olmalı. Anlıyorsun, değil mi?"

"İstiyorum."

"Güzel." Bracken bir şeyler planlıyordu. Tam bir muzip, tam bir yaramazdı. Ve itiraf etmeliyim ki, bundan sonra ne söyleyeceğini merakla bekliyordum. Bir elini Saga'nın omzuna koyarak devam etti. "Korsson Hanesi'nden Saga, kralına karşı savaşta oynadığın rolden dolayı .

.. " Bracken seçeneklerini düşünerek durakladı. "Tek bir efendiye yüz dönüş için. Kuzey'in Büyükelçisi Ari Sekundär."

"Ne?" Ari ayağa fırladı. "Bracken, ne-"

Bracken kahkahasını bastırarak devam edince sözünü kesti. "Siz ikiniz sonunda didişmeyi bırakabilirsiniz umuduyla."

Saga korkunç derecede solgun görünüyordu. Soğukkanlılığını kaybederken yumruklarını Bracken'ın tuniğine doladı. "Brack, hayır. Lütfen, sana yalvarıyorum. Sana bir yüzyıl boyunca hizmet edeceğim. Bo'ya hizmet edeceğim. Kanayan trollere hizmet edeceğim, lütfen."

Bracken elini kaldırdı. "Tamamdır, Saga. Ama merak etme, Ari o kadar sık Güney'de ki sanki hiç ayrılmamışsın gibi olacak. Ve," dedi telaffuz ederek, "onun hakkında hepimizin neyi sevdiğini yakında göreceğinizi biliyorum. Onu izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır." Ari alçak sesle homurdandı. "Bracken, onu istemiyorum."

Bracken içini çekti. "O zaman aklıma gelen tek ceza ölümcül olanı."

Saga'nın yüzü kızardı, ama Ari'ninki de öyle.

Köşeye sıkıştırılıyordu. Doğru, bu Bracken için bir oyun olabilirdi ama Fae kralı farkında olmasa bile büyükelçiyi manipüle ediyordu. Ari'yi, durdurabilse bile bir kadının katledilmesini izlemeyeceğini bilecek kadar tanıyordum, ondan hoşlanmasa bile.

Hata yok, Bracken da aynı şeyi biliyordu.

Bir süre sonra Ari'nin tek yapabildiği, "Peki. Yap o zaman."

Kimse başka bir şey söyleyemeden, yaşlı buruşuk fae Saga'nın yanına gitti ve bir büyü yaparak Saga Korsson'u Ari'ye bağladı.

Başka bir oyun. Başka bir şaka.

Ari öfkeliydi. Tanıdığım şakacı adam öfkesini yüzeyin altında zar zor tutuyordu. Valen büyükelçisinin yanına gitti ve bir şeyler fısıldadı.

Ari Saga'ya ters ters baktı. Saga da ona ters ters baktı.

"Adil görünmüyor," dedi Malin. "Ari'nin görünüşüne bakılırsa bu onun için de bir ceza gibi."

"Eğer isterse, Niklas'la birlikte çalışacağız. Belki de bağlantıyı koparmanın bir yolunu bulabiliriz."

Malin bu konuda yatışmış görünüyordu. Saga'yı inceledim, gözlerim kısılmıştı. Astrid gibi o da korkularını içinde saklıyordu. Ama her şeyden çok Ari Sekundär korkusu vardı. Neden korkuyordu?

Sessizce onu da işaretledim. Ari için nöbet tutardım. Artık bir kral olarak görülüyor olabilirim ama işaretlerimi asla gözden kaçırmadım.

SONUNDA TEK BAŞIMA, Malin'i yatağımızda göğsüme bastırdım. Tamamen Kara Saray'da ikamet etmeyi planlamıyorduk. Felstad'ı restore etmek için planlar yapılmaya başlanmıştı bile.

Cennetin Kryv'ler ve Falkyn'ler için açık kalmasını istedim. Bir çeşit ticaret merkezi ve kale. Sık sık geri dönebilirdik ama Niklas'ın kitaplarını ve mallarını transfer edebileceği bir yer olacaktı. Alvers ve hırsızların korkmadan gidebileceği bir yer olabilirdi.

Hob ve Inge ticaretin lordu ve leydisi olmayı çoktan kabul etmişlerdi. Ağaçların arasında yaşayacak, yavrularını büyütecek ve her zaman yaptıkları gibi tüccarlarla pazarlık edeceklerdi.

"Burada olduğumuza inanamıyorum," diye fısıldadı Malin. Çıplak göğsümün üzerine küçük daireler çizdi. "Sanki bu hep benim hayalimdi, ama gerçekten hayal edemeyecek kadar korkuyordum."

Bir elimle yüzünü kavradım ve dudaklarını kendime yaklaştırdım. "İstediğimiz rüyayı görebiliriz Mallie. İyi kralların ve tanrıların sihrini."

Gülümsedi. "Avlanmadığımız ya da korkmadığımız yerlerden."

"Sen her zaman benim hayalim oldun Malin," dedim. "Sen her zaman benim karanlıktaki ışığım oldun. Artık kimse onu bizden alamayacak."

"Öteki Dünya'ya ve geri, Kase." Gözlerini kapattı. "Seni öteki dünyaya kadar seveceğim."

Ağzını kendime çektim. Vücuduna sarıldığımda beni ateşli bir duygu seli aldı. Ufukta bir plan yoktu. Rüşvet ya da hile yok. Çocuk kalbimi çalan samanlıktaki kızdan, ruhuma sahip olan kraliçeye.

O benimdi.

O her zaman öyle olacaktı ve ben de kesinlikle her zaman onun olacaktım.

BÜYÜKELÇİ

DOĞU KRALLIĞI kıyıdan kıyıya değer verdiğim, saygı duyduğum ve ailem olarak gördüğüm insanlarla doluydu. Benim halkım.

Yine de bu kanayan yerden ayrılmak için bavullarımı yeterince hızlı toplayamadım.

Kanımda sürekli bir ateş vardı. Hareket etme ihtiyacı. Konuşmak için. Kendimizi içkiye verdiğimiz birkaç gece çok hoştu. Zihnimde sakladığım ve günler sıkıcı olduğunda sarıldığım bir eğlence. Ama her zaman olduğu gibi, ateş geri döndü. Yapacak daha çok şey, başarılacak daha çok görev, en sevdiğim insanların etrafında güvence altına alınacak daha çok koruma vardı. Durgunlaştığımda huzursuz oluyordum.

Ama şimdi her zamanki heyecan, yeni bir maceranın tipik ateşi yoktu.

Lanet Bracken.

O benim kralım değildi ama şartlarını kabul etmekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Hiç şüphesiz son derece komik bulduğu bir sözleşme.

Benim için işkenceden farksızdı.

Benim de Valen gibi zayıf omurgalılarından ve hainlerden nefret etmek için nedenlerim vardı.

Arkadaşlarını bile kurtaracak kadar sağlam bir omurga bulamayan bir kadına ve ona hayran olan genç bir prensese beni bağlamak bir oyun değildi. Hayatın enerjisini karartan bir hapis cezasıydı.

Yine de, tüm küçümsememe rağmen, bıçağın boynuna düşmesine neden izin vermediğimi düşünmemiştim.

Bir dürtme. İçim burkuldu. Bir şey dilimi çözdü ve Saga'nın kafasının gövdesinden ayrılmasını izlemek yerine yüz dönüşlü cümleyi kabul ettim

omuzlar.

Son siyah tuniği de kalın kanvas seyahat çantasına tikiştirdim ve avuçlarımı yüzümde gezdirerek kafatasımdaki gerginliğe masaj yaptım. Bu hayatta çok az kişiden nefret ediyordum, bu yüzden onu sona erdirmenin yollarını hayal etmeden bakamadığım kadına bağlı olmam ne büyük bir ironiydi.

Ama artık yapmayacağımı biliyordu.

Onun hayatını bağışlamıştım. Şüphesiz, bu zayıflık anı bana karşı kullanılacaktı.

Paketin uçlarını birbirine bağladım ve gelecek yüzyıl boyunca yeni köleme nasıl eziyet edeceğime dair fikirler ürettim, ta ki sırtışı, hiç şüphesiz, Kase'nin o kara kalbinde ölümcül bir plan kurmadan önce her zaman yaptığı o acımasız sırtışa benzeyene kadar.

Knuckles kapıma vurdu. "Gemiler hazır. Birlikte rıhtıma yürüyebileceğimizi düşündüm."

Valen kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırttı.

Ne kadar uzağa gelmiştik. Bir zamanlar benim tutsağımdı, bir zamanlar Etta'yı kazanmak için Elise ile yemin edeceğimi düşünmüştü. Hiç kuşkusuz kralım yüzlerce kez boynumu vurmak istemişti ama Valen Ferus'un benim en gerçek dostum olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ama kralım bile kafamın içinde olup biten her şeyi bilmiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, geçmişimle ilgili gerçeği bilen tek bir kişi bile aklıma gelmiyordu.

Bazı şeyleri kendime saklamayı tercih ederdim. Bazı sırlar paylaşamayacak kadar lekeli ve karanlıktı.

"Bunu bir onur olarak kabul ediyorum." Çantayı omuzladım ve kapıdan çıkarken onu takip ettim. "Onur derken, sizin için bir onurdan bahsediyorum, Kralım."

Valen güldü ve kolumu dürttü.

Kara Saray arazisi çoktan değişmeye başlamıştı. Köleleştirilmiş Alver halkı gitmişti. Artık mesmerler güneş ışığında özgürce yürüyebilecekti. Falkyn kaçakçıları ve Kryv devasa ticaret meydanını yönetecekti ve Valen ile Elise tahta geçtiğinde Kuzey'de yaşanan değişimin aksine, soylu halk kaderli kraliçelerinin kendilerine dönmesinden dolayı çok mutlu görünüyordu.

Batıl inançlı piçler. Tek tanık olmaları gereken Malin'in yüzüğü kontrol etmesiydi ve düşmanlarının hiçbir şansı yoktu. Doğu halkı gölgelerin kralı ve kraliçesi dışında kimseye izin vermezdi.

Hagen ve Herja ile vedalaşırken kalbim ısındı.

Valen'e "Uzun zaman sonra kız kardeşini ailesiyle birlikte görmek güzel olacak," dedim.

Başını salladı. "Laila, daj'ı ve döndüklerinde yanlarına alacakları iki küçük çocukla planlar yapmayı bırakmadı. Ve şimdiden Malin ile Kase'nin kendisini ziyarete gelmesini ve soyluların çocuklarını korkutmalarını talep ediyor. Laila soylu küçükleri kaba buluyor."

Güldüm. Küçük prenses çok iyi kalpliydi. "Kuzey'den bir kaçak çocukla ayrıldık ve bir avuç dolusu çocukla geri dönüyoruz."

"Doğru." Valen'in gözleri Sol ve Tor'a kaydı. Güneş Prensi ve Torsten, iri gözlü fae bebek Tor'un yüzünde sallandığı bir rün tılsımına mırıldandığında gülümsedim. Valen kaburgalarımı dürttü "Aleksi, Sol ve Tor'un çocuk için seçtiği isim."

"Aleksi. Hoşuma gitti. Kulağa Ari gibi geliyor."

Valen kıkırdadı. "Doğru. Neredeyse." Rıhtımlardan birinin yarısında durakladı. "Ari. Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Tartışın. Yorucu ya da can sıkıcı olmadıkça ya da başka bir işim olmadıkça her zaman kaprislerinize boyun eğirim. O zaman, aslında, pişmanlık duymadan sizi görmezden geleceğim."

"Yemin törenine hazırlanırken Gunnar'a göz kulak olmak için Güney'e döneceğini umuyordum."

"Büyükelçi olarak değil mi?"

"Sen her zaman benim elçimsin ama Bracken'ın tahta geçmesiyle Güney Krallığı'yla barış yapmak daha kolay olacak." Valen Herja'yı taşıyan uzun gemiye doğru baktı. "Endişeleniyor. Hepimiz endişeleniyoruz. Çok çalkantılı dönemeçlerden geçtik ve hazırlıklar sırasında Gunnar'a yakın olmanızın bizi rahatlatacağını biliyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama bana yemin etmemiş ve benim kanımı paylaşmayan, en çok güvendiğim tek kişi sensin."

Tanrılar. Tanrılar. *Bütün tanrılar.*

Her kelime göğsümün derinliklerindeki şeyi delip geçti. Valen ve Elise Ferus'tan önce çok uzun zamandır yalnızdım. Doğru, etrafım asilerle çevriliydi ama her zaman bir şekilde kopuktum. Uzaktaydım.

Onlara duyduğum saygı ve sevginin karşılık bulması, sürekli sarf ettiğim sözcükleri birkaç nefesliğine boğazımda düğümledi.

Sonunda çenemi eğerek başımı sallamaktan ve "Onur duyarım" demekten başka bir şey yapmadım.

Valen omzuma vurdu ama gülümsemesi ağırdı.

"Başka bir şey var mı?" Ben sordum.

Koyu renk gözleri kullanacağım uzun gemiye kayd. İçim keskin, sivri çalıların arasında burkuldu. Saga çoktan gemiye binmiş, bilekleri bağlanmıştı. Direğin yanında durmuş, deniz melteminin siyah saçlarını yüzüne savurmasına izin veriyordu.

Gözleri kapalıydı ve ne düşündüğünü öğrenmeyi bu kadar çok istememden nefret ediyordum.

"Köleleştirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, Ari."

Valen'in söyleyebileceği şeyler arasında hiçbir, arkadaşlarıma yüzyıllardır işkence edildiğini hatırlatan o hızlı hatırlatmadan daha derin olamazdı.

"Ölmesine izin vermeli miydin?"

Valen uzun bir iç geçirdi. "Keşke bana ölüm bahşedilseydi dediğim günler oldu."

"Tanrım." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, göğsümde bir hüsrana çıbanı patladı. "Senin lanetlendiğin gibi ben de kadını lanetleyecek değilim."

"Onunla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Botlarımı parlatsın. Uyuyamadığımda bana sıcak süt getirsin. Belki saçımı tarar."

"Şaka yapmaya çalışıyorsun. Rahat olmadığın zamanlarda yaptığın bir alışkanlık," dedi Valen bilmiş bilmiş sırtarak. Sözümü geri aldım. Kralımı artık bir kardeş gibi sevmiyordum. Valen tedirgin bakışlarımı tuttu. "Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin, Ari."

"Oh, yanlış söylediniz. Sanırım tanıdığınız en iyi adam *olduğumu* söylemek istediniz."

"Tek söylediğim, acının ve kendi nefretinizin sizi olmadığınız birine dönüştürmesini izlemekten nefret ettiğimdir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bizden bir şeyler sakladığınızı biliyorum. Hayattan acılar, belki? Korkuları? Bilmiyorum ama o kadını umursamadığınızı biliyorum." Valen tekrar Saga'ya baktı. "Tek istediğim, arkadaşımın zalim bir efendiye dönüşmemesi ve başkalarına acı çektirerek kendi acısını hafifletmemesi."

Halvar'ın öncü savaş gemisinden bir koç boynuzu böğürdü.

"Güneye ulaştığınızda bize yazın, güvende olduğunuzu söyleyin. Yakında yemin töreninde görüşeceğiz." Valen beni kucakladı.

"Çocuk için geleceğim," dedim sert bir sesle. "Yani, yeni prensimi ya da prensesimi görmeye geleceğim. Karına iyi bak, yoksa onu çalabilirim."

uzakta."

Valen güldü. "Kadının tüm istek ve ihtiyaçları karşılanacak. Yeğenimi güvende tut ve belki çocuğumuzun adını Ari koyarız."

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Valen göz kırptı ve Güney denizlerine giden küçük uzun gemiye binmek üzere yanımdan ayrıldı.

Gemiye bindim ve güverte bölgesinden tamamen uzak durdum. Gemide komuta bendeydi ve Bracken'ın muhafızlarından birine geri dönmek için kullanmamız gereken rota hakkında emirler verdim. Frey ve Axel her zaman benimle birlikte seyahat ederlerdi ve Güney'de benim kadar rahat ederlerdi.

Evden iki yüzün olması hoşuma gidiyordu. Frey, Kuzey'in gecekondularında saklanan genç isyancılar olarak tanıştığımızdan beri benimle birlikteydi. Arkadaş olduğumuzu düşünebilirdim ama ne Frey ne de kardeşi benim hakkımda Elise ya da Valen gibi pek bir şey sormamıştı. Malin ve Kase gibi değil.

Bu bir kral ya da kraliçe için gerekli olmalı. Meraklı olmak.

"Biz hazırız, Ari," dedi Frey.

Ona yelken açması için başımı salladım ve bir kolumu ejderhanın baş kıkırdığına dolayarak keskin deniz havasını içime çektim.

Bir savaş daha kazanıldı. Daha fazla düşman cehenneme gönderildi.

Niall Grym, Valen'in kralı oynayıp buna izin vermesinin ardından kardeşinin eliyle idam edilmişti. Luca'nın intikamını aldığını bilmek beni biraz tatmin etmişti. Sevgilisinin çektiği acılar, Niall'ın küçük ailelerinin parçalanmasını önlemek için yaptıkları konusunda eğitilmiştim. Adam derisinin her bir parçasının yavaşça soyulmasını hak ediyordu.

Niall Grym'in zalimce davranışlarını öğrenmek ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı ve savaş bittiğinden beri çok az uyuduğum için aklımdan çıkmayan çok fazla anım vardı.

Burnumdan uzun bir nefes çektim, hayatta kaldığımızı ve önümüzde parlak günlerden başka bir şey olmadığına dair kaygısız tatminin bir parçasını bile arıyordum, ama damarlarımda huzursuzluk vardı. Sanki zaferin yüzeyinin altında hâlâ bir parça karanlık kalmıştı.

Gunnar'ı uzaktan izleyeceğim. Prens iki tur boyunca bir Kryv olarak yaşamıştı. Bir boğazı kesebilecek kapasitedeydi ama ihtiyacı olursa ben ona destek olurdum. Bu arada, Kraliçe Astrid'i daha derinlemesine araştırmak için planlar yaptım.

Kötü bir oyun oynamıştı ve ben ona güvenmiyordum. Ve şimdi, Bracken sayesinde, bana zincirlenmiş yeni kölemler ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

öngörüleemeyen bir gelecek için.

Astrid'in yanında durduğu için ona ihanet etmesi göğsümü yardı ve kalbimi kanlı, acı bir posa haline getirdi.

Lanet olsun, Saga'yı anlamaya yönelik isteksiz bir çekimden başka neden önemsedığımı bile bilmiyordum. Neden soğuk ve donuk göründüğünü, ancak gözlerinde başkaları için yorgun bir endişe olduğunu bilmek için.

Benim de sırlarım vardı. Ama onun da olduğundan emindim. Sonra, huzursuzluğumun bir başka nedeni daha vardı.

Çenemi sıkarak cebime girdim ve Calista'dan buruşuk parşömen parçasını aldım. Kelimeler denizdeki o günden beri benimle alay ediyordu. Başparmağım eğik yazının üzerinde gezinirken, mektubu yüzüncü kez tekrar okudum.

Ay ışığı gizli gerçekleri ortaya çıkardığında nefret aşkla yanar. Kuzgunu takip edin ve kırık bir tacı ve kırık bir kalbi iyileştirin.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bunca zamandır beni takip eden kuzgunun bir amacı olduğunu biliyordum. Ama ne olduğunu söyleyemiyordum.

Bakışlarımı kaldırdım. Donup kaldım. Aynı anda Saga'nın gözleri geminin öbür ucundan benimkilere kilitlendi. Nefretle baktı, sonra dönüp denize baktı.

Dişlerimi ağrıyana kadar sıktım ve parşömeni cebime geri sokarak sırtımı kadına dönmeye zorladım. Ona tekrar bakmam için çok erken olacaktı.

Nefret aşkla yanar.

Bu gemide nefret ettiğim tek kişi Saga'ydı. Kadına karşı küçümseme dışında bir şey hissedilebileceği fikrinden kaçındım.

Ona duyulan nefret asla aşka yakın bir şeye dönüşmeyecekti.

Tanrılar bile böyle mucizeler yaratamazdı.

Merhaba Kötü Sevgilim, ben Malin. Neredeyse sağ çıkacağımızı düşünmüyordum ama hırsızlar sarayımızın bu tahtı sırayla hırsızların elinde tutmak için büyük planları var. Keşke aynı şeyi Güney için de söyleyebilseydim. Güneyli fae ve tuhaf bir kuzgunla ilgili tuhaf şeyler oluyor. Şimdi,

Ari tam da bunun ortasında. [DEN OF BLADES AND BRIARS](#)'da neler olduğunu anlamak için bizimle kalabilirsiniz.

*Dahası da var. Kırık Krallıklar'daki iki krallığın son hikayelerini kutlamak için, bonus sahne olarak şimdi [THESE WICKED CROWNS](#).'da bir **roman uzunluğunda** bonus içerik **koleksiyonunun** tadını çıkarabilirsiniz*

Timor akınlarının öncesinden Kralların ve Hırsızların Dansı'nın sona ermesinden sonraki yıllara kadar bonus içerik alacaksınız. Hem Kuzey hem de Doğu Krallıkları ile 50.000 kelimedenden fazla ekstra. Kopyanızı [BURADAN](#) indirin

İletişime Geçin

[LJ'nin Kötü Sevgililerine](#) _
[Katılın 'ta 'Facebooktakip](#)
[edin TikTaktakip edinta](#)
[edin Instagram'da takip](#)
[Web sitesini ziyaret edin](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

